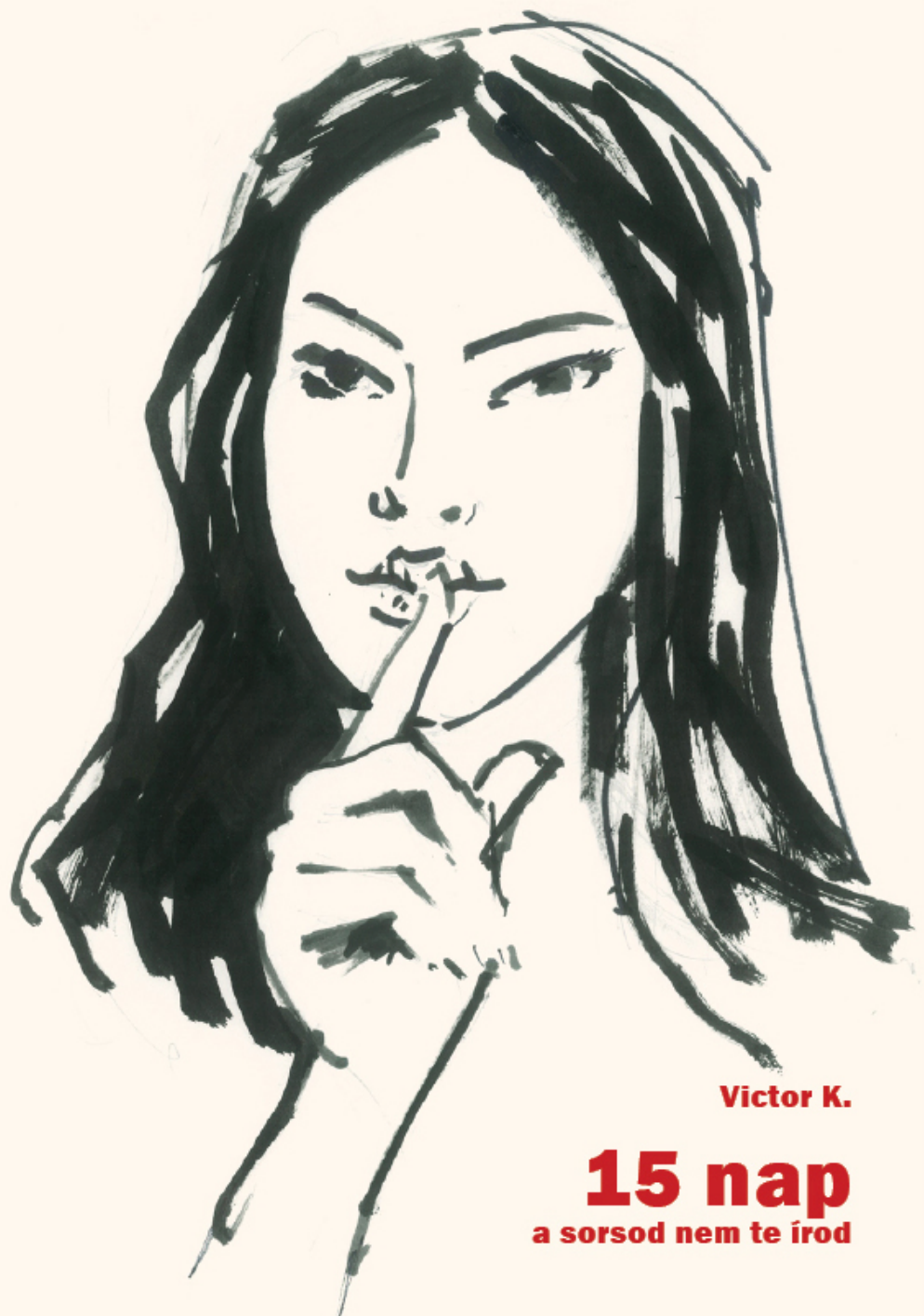

Victor K.

15 nap

a sorsod nem te írod

Három fiatal életébe a sors kiszámíthatatlan szeszélye gyökeres fordulatot hoz, és kezdetét veszi egy elképesztő rohanás. Ki szelet vet, vihart arat..., tartja a mondas, és az általuk indított hajsza hamarosan már ellenük folyik, különösen veszélyes helyzetekkel. A rejtélyek megfejtése érdekében az egzotikus Thaiföldre utaznak. A titkok kutatása során kapcsolatba kerülnek az ott élő magyarokkal, akik nagy része a törvény elől odamenekült figura, „pucolós”. A szemkápráztatóan gyönyörű helyszíneken játszódó bűnügyi történet betekintést enged a pucolósok világába, bemutatja mindennapjaikat, problémáikat, küzdelmeiket, ahogy állandó veszély közepette a túlélésért harcolnak és próbálnak egyensúlyozni a legális és illegális lét határán. Meghatározó a regényben a bármilyen próbát kiálló igaz barátság és a mindent elsöpítő szerelem ereje. Megjelenik a thai kultúra, az európai ember számára ismeretlen és szinte felfoghatatlan elemeivel a mindenhol jelen lévő szellemvilágával. A könyvet saját tapasztalataim alapján írtam, noha maga a történet fiktív. Azzal a reménnyel tárom a Kedves Olvasó elé, hogy magával ragadják e lapok.

Victor K.

Victor K.

15 nap

Köszönöm, hogy a könyv megjelenéséhez támogatást nyújtott a

Victor K.

15 nap

– a sorsod nem te írod

Garbo-v
KIADÓ

Budapest, 2017

© Victor K.
15 nap

www.15nap.hu

GARBO-v Kiadó 2017
ISBN 978-615-5696-20-6

Kiadja: GARBO-v Könyvkiadó Kft.
Felelős kiadó: Máté Gabriella
Szerkesztő: Szél Ildikó
Tördelés: Gáspár Ildikó

Nyomdai kivitelezés: D-Plus Kft.
Felelős vezető: Németh László
www.d-plus.hu

A kiadó elérhetőségei:
www.garbokiado.hu
szerk@garbokiado.hu

Ducunt volentem fata, nolentem trahunt.
Vezetik a végzetek az akarót, a nem akarót vonszolják.

Seneca Kr.e. 4. – Kr.u. 65.

Első nap

2010. december 3., péntek

1.

Egyszerre nyolc állásban dördültek lövések. A fegyverek ropogása pörölycsapásokká erősödött a nyers betonfalak között. Pisztolyonként tizenkét lövés, hatvan másodperc alatt. Kékes füst úszott az erős neonfényben, az égett lőpor kénes szaga szűrőssá változtatta a levegőt. Felszívított az elszívó rendszer. A lövészetvezető a stopperére meredt, majd felhangzott az „Ennyi, uraim, letelt!” kiáltás. Levették fülvédőiket. A golyószaggatta, fekete mellalakos háttéren fehér köröket ábrázoló céltáblák halk sziszegéssel csúsztak a löállásokhoz. A bíró egyenként értékelte a lölapokat, bemondta az eredményt, amit segítője, egy fiatal, vörös hajú lány buzgón jegyzőkönyvezett.

– Kuzma Péter, százkét kör, jó.

– Pósán Gábor, kilencvenhét kör, közepes.

Az utolsó előtti állásban középmagas, széles vállú, rövid, fekete hajú fiatalember várakozott. Sötétkék farmert, magasszárú edzőcipőt és piros Adidas melegítőfelsőt viselt. A csinos asszisztens ragyogó mosollyal tűntette ki. A bíró megjelölte a találatokat, majd gyorsan összeadta.

– Kaptur Róbert, száztizennégy kör, jó. Egy pont híján kiváló. Jól van, fiam, szépen javul!

A sor végén jól szabott, fekete bőrdzsekit és szűk, bézs színű kordnadrágot viselő, hórihorgas srác álldogált. Szőkésbarna haja kicsit hosszabb és sokkal kócosabb volt a kelleténél, kék szemében vidám mosoly csillogott. A lányra kacsintott.

– Bodó Richárd... Ez hihetetlen, fiam!

– Kilencvennyolc kör, közepes – mondta vigyorogva a nyakigláb.

A lövészetirányító a többiek felé tartotta a lölapot, amin nyolc darab tízes és két kilences találat látszott. A hiányzó két lövés a céltáblára rajzolt alak fejét érte, a két szemét formázta.

A csoport harsány nevetésben tört ki, a bíró fejét csóválta, majd ő is nevetett.

– Akkor a legjobb három: Szabó, Salinger és persze Bodó képviselik a klubot a tavaszi országos versenyen. Köszönöm a részvételt, uraim, találkozzunk hétfőn! A kijelölt hármas minél hamarabb kezdje meg a külön edzéseit!

A klub zárni készült. Mindenki leadta fegyverét a vastag rácsokkal őrzött, nagy páncélszekrényekkel felszerelt fegyverszobájában. Többen a büfében üldögéltek.

– Ricsi! Te soha nem akarsz felnőni? – kérdezte a csinos asszisztens a kóláját iszogatva.

– Nem tervezem még, Kittikém, de szólok azonnal, és rohanhatsz is menyasszonyi ruhát bérelni – válaszolta nevetve a hórihorgas, miközben elnyomta cigarettáját. – Jobb, ha tudod, itt nőttem fel, idestova tíz éve járunk ide Robival.

– Példát vehetnél a barátodról. Komoly és megbízható, az ő kedvéért hamarabb mennék a szalonba – mondta a lány és gyönyörű mosolyt villantott Robira.

– Robi hasfájós lehet, azért komoly. Ugye, Robi?

Ricsi hátba csapta barátját, aki hirtelen elkapta a derekánál fogva, enyhén megemelte és úgy a falhoz préselte, hogy mozdulni sem tudott.

– Na, kinek fáj a hasa?

Ricsi gyors ütemben hármat paskolt Robi vállán, mire az rögtön leengedte. Mindnyájan nevettek.

– Hazaviszlek, Kitti – jelentette ki méltóságteljesen Ricsi.

Mielőtt a lány bármit válaszolhatott volna, gyorsan hozzáfűzte:

– De hozzám haza!

A lány a fejét csóválta.

– Kár érted. Amúgy ne strapáld magad, vár rám valaki, aki hazavisz.

– Hozzá haza?

– Nem, te hülye! Hozzám, vagyis... Ó... – válaszolta pironkodva, majd a szívószálban lévő pár csepp kólát Ricsire fújta.

Maradtak még egy darabig, aztán fizettek és elköszöntek az idős büfésnőtől, akit azóta ismertek, hogy a klubba jártak. Ő volt, aki annak idején útbaigazította a fiúkat, amikor bemerészkedtek.

- Vigyázzatok az úton, gyerekek! – szólt utánuk az asszony.
- Elvisszük, Róza néni. Megvárjuk, ha akarja, még a végén eltéved ebben a nagy hóesésben!
- Nem, Ricsikém, nagyon köszönöm, jön értem az uram. Most telefonált.
- Róza néni jól házasodott – bólintott mosolyogva Ricsi.

Az utcán heves vihar kavarta a nagy pelyhekben hulló havat. Az emberek fázósan, kabátjukba burkolózva igyekeztek talpon maradni az otrombán taszigáló szélben. A kopasz fák ágai nyikorogva túrték a jeges orkán cibálását. Robi szeméig húzta fekete dokkmunkás sapkáját. Ricsi az álla alatt igyekezett összefogni egy orosz stílusú usánkára emlékeztető, sötétkék vasutas fejfedő lobogó füleit.

- Ezt meg honnan a francból szerezted?
- Ma vettem a Keletinél, ötszáz volt. Fasza, mi?
- Robi a fejét csóválva mosolygott.
- Mindenesetre megy a kocsidhoz.

Sötétkék, régebbi típusú, Mercedes G terepjáróba szálltak be. Ricsi azonnal indított. A négyezer köbcentis dízelmotor egyenletes járásba kezdett. Az autóban a bekapcsolva hagyott állófűtés kellemes meleget tartott, a műszerfal zöld fényei barátságos otthonná varázsolták a belsőt. A nagy erejű motor összkerék hajtásban könnyen boldogult a szél által összehordott hóbuckákkal, amik kihajított ócska ruhaként heverték az út szélein, átfeketélve a friss hó alól. Időnként hókotrók tűntek fel, amint szorgalmas hangyaként küszködtek a fehér áldással, sikertelenül.

– Péntek este! Nincs kifogás, jössz velem a Seduction Clubba, hatalmas banzáj lesz tizenegyedtől. Ismerem a DJ csajt, olyan bulit kever, amelyet még nem sasoltál! Be sem lehet jutni, de a pultosok főnöke hátul bevisz. Spanom.

- Katát visszük?
- A Dunába vizet? Annyi nő lesz ott, hogy el sem hiszed!
- Meghagyom én neked, koslass! Soha nem unod meg?
- Nemes lélek. Te lusta disznó! Visszük Katát. Ahogy akarsz.

– Oké. Most hozzám. Kajálunk. Hozattam Katával gulyáslevest és mákos gubát a sulijából. Pénteki menzás kaja.

– Mint a távirat. Gyerünk. Gyerünk, gyerekek! – dudált rá egyelőtte óvatoskodó autóra Ricsi.

2.

Robi egy harmadik emeleti, két szoba-hallos lakásban lakott a Kálvin tér közvetlen közelében. Itt élt, amióta az eszét tudta. Amikor végzett az egyetemen és dolgozni kezdett, anyja az élettársa zuglói házába költözött. Robi nagyon szerette ezt a lakást. Ismert mindenkit, bár az utóbbi években többen cserélődtek. Az új lakók lázas felújításokba fogtak, állandóan fúrtak, kopácsoltak, sokszor kellett kerülgetni a körfolyosón felhalmozott törmeléket. Kata, a barátnője két éve lakott nála. Egy magángimnáziumban tanított angolt és franciát. Nem volt az a lobogó szerelem közöttük, de Robi ragaszkodott hozzá és udvariasan megbecsülte. Ricsi egyáltalán nem szerette Katát. Egy szilveszteri bulin Kata tüzet kért tőle a teraszon. Hosszan fogta öngyújtót tartó kezét, majd csókolózni akart. Elutasította. Kata attól való féltelmében, hogy elárulja, elpanaszolta Robinak, hogy ki akart vele kezdeni. Ricsi elnézést kért a félreértésért, és onnantól kezdve utálta Katát. A lány is utálta Ricsit, egy alkalmat sem hagyott ki, ha pocskondiázhatta Robi előtt. Ricsi megadással tűrte ezeket a zömében méltánytalan csörtéket, Robi kedvéért bárkit elviselt volna.

A ház előtt bőven akadt parkolóhely, csak át kellett ugratni a hókotró által feltolt hóakadályon. A kapuban két hatalmas Harley Davidson motor mellett bőrruhás férfiak beszélgettek, toporogva csapkodták karjukat a metsző szélben. Elképedve nézték őket.

A harmadik emeleti körfolyosón szinte mindenhol égett a villany. Amint beléptek a lakásba, Katába botlottak. Az előszobában állt, csizmában, nagykabátban, két táskával a kezében.

– Elhagylak, Robi – mondta köszönés helyett.

– Jó estét! – bólintott Ricsi.

– Sziasztok – válaszolt zavartan a lány.

– Mi akar ez lenni? – kérdezte Robi.

– Nem bírom tovább, ez unalmas nekem. Többre vágyom, kalandokra, életre. Értesz? Ne haragudj! A konyhaasztalon hagytam levelet. Jobb lesz így mindkettőnknek.

– Ha így látod... – mondta Robi lemondó hangon.

– Így látom jónak. Ne keress! Nem fogok visszajönni.

– Nem kereslek.

– Na, ez... ez a hideg cinizmusod. Ez... Ez... Ez elviselhetetlen! – kiabálta a lány síró hangon, és ledobta egyik táskáját a padlóra. – Ezt soha nem bírtam!

– Mire vártál, hogy leborul előtted? Ne heveskedj, leversz valamit! – fogta karon a lányt Ricsi, és az ajtó felé vezette. – Lekísérem Katát. Te maradj itt, mindjárt jövök!

Ricsi vitte a nagyobb táskát, Kata a kisebbel követte. Már az első emeleten jártak, amikor Ricsi hirtelen megfordult, elengedte a táskát és elkapta Kata karját.

– Idefigyelj, te díszliba! Ha kicsit is szomorú lesz miattad, megkereslek, lenyúzom a bőrdet, és futballt varratok belőle! Nem érdemelt meg annyit, hogy fényes nappal leüljetelek, és megmondd neki a dolgokat? Hülye leveleket írkálsz és szöksz? Hát miféle alak vagy te? Hitvány kis menekülő patkány!

Kata szemében hirtelen parázs villant. Kitépte a karját és határozottan mellbe lökte Ricsit.

– Mit képzelsz magadról, hogy beleszólsz? Milyen alapon?

– Ha bántod, engem is. Ha alázod, velem is számolj! – sziszegte Ricsi a lány arcába.

– Hagyjál már, te bugris égimeszelő! Felejts el, akkor nem lesz bajod! Megértetted?

– Miféle baj? Szólsz rendőr apucikának, vagy mi a gránát?

– Van aktád. Szóval, ne nagyon ugrálj, Ricsi, mert csúnya bajba keverlek! Az utcára meg ne gyere ki, mert várnak, könnyen beverik az orrod, ha rosszat szólsz!

Ricsi hitetlenkedve nézett, majd nevetni kezdett, egyre jobban hahotázott.

– Várj csak! A két hómotoros. Meg kell néznem őket közelebbről! Az idiótáit.

– Figyelmeztettek – vonta meg a vállát a lány.

– Szóval ilyen izgalmakra vágysz! Hmm? Hogy befagyjon a segged a motor hátsó ülésén, decemberben, hóesésben? Ez lenne az élet, amit hiányoltál? Kalandnak meg jól jön majd, ha éjfél körül már érezni fogod a lábujjaidat. Úgy kell majd letörni a takonysálat a nyakadból. Hülye picsa vagy! Tudtam mindig is rólad. Egy intellektuel birka picsa vagy!

Kata lépett ki először az utcára, Ricsi követte, a táskát az egyik motor tankjára dobta. A motoron ülő kövér fickó elkapta és a vállára kanyarította. Kata a másik motoros mögé pattant fel.

– Nincs hideg a motoron, legények? Ne hívjak egy tehertaxit? Hordják innen a sítet mindennap.

– Te meg ki a tököm vagy? Jobb, ha belenyugszol, hogy lép a csajod, és nem kapsz ki – mondta a kövér motoros vészjósló hangon.

– Hagyjad, Timó, ne vedd fel, menjünk!

– Na húzz innen, tinó, azt mondta a vezérürü!

A kövér motoros arca hirtelen elborult, letámasztotta a motort, fürgén leszállt róla, ledobta hátáról a táskát és Ricsi felé indult.

– Ezt most nagyon meg fogod bánni, colos!

Zsebéből egy pillangókést rántott elő, amit hirtelen mozdulattal a megfelelő formára illesztett. Ricsi hátrált kissé, súlypontját lejjebb engedve készült a támadásra. A hirtelen kivágódó bejárati kapun Robi perdült ki. Elkapta a motoros kést tartó csuklóját, nagyot tekert rajta, mire a kés eltűnt a hóban. A bőrruhás felüvöltött fájdalmában. Fogást talált a nagydarab emberen, befordult, és egy süllyesztett válldobással elrepítette. A kövér alak a hátával vágódott egy fagyott hóbuckára. Hatalmasat nyögött. Fel akart állni, de nem tudott. Nagy nehezen feltérdelt, miközben a derekát fogva nyüsztett. A másik motoros izgalmasan dadogni kezdett.

– A ha... a ha... a haverod kezdte. Me... me... menjetek vissza a házba, mi meg elh... elh... húzunk a francba innen!

Egymásra néztek és kitört belőlük a röhögés, Ricsi a falnak támaszkodott, Robi a hasát fogta. Kata sértődött képet vágott.

– Mondtam neked, hogy kocsival gyertek, ne ezekkel a hülye motorokkal, télvíz idején!

– Szerv... szerv... szervizben van a BMW.
– És ennek a marhának nincs autója?
– Kabriója van, de ber... bera... beragadt a tető, nem lehet felcsukni, félig áll benne a hó.

Ricsi térdre rogyott, Robi a combját csapkodta, szeméből dőltek a könnyek. Úgy nevettek, mint akik soha nem tudják abbahagyni. Nagy nehezen Ricsi szólalt meg először.

– Hát mi... hát mi... hát minek kell télen leengedni a kabrió tetejét? Most vette, vagy melege volt?

A kövér motoros, ahogy csúszott a havon, fényes szegecsekkel kivert fekete bőrruhájában olyan volt, mint egy óriás pondró. Amikor elérte a motorját, felmászott rá, indított. A két motor hangorkánt dübörögve húzott el a járdáról. Nevetve néztek utánuk. Ricsi ismét a hasát fogva rogyott térdre, amikor a kövér fickó motorja kifarolt, és majdnem telibe találta a Katát fuvarozó másik motorost. Robi megkereste a kést, összezecsukta, majd a fal egyik részébe illesztve teljes súlyával ránehezedett, elgömbítette úgy, hogy nem lehetett többé kinyitni.

– Ezt a két hülyét soha nem felejttem el.
– Nem érdekel, hogy elment?
– Nem volt váratlan. Anyámnak már hetekkel ezelőtt mondta, hogy nem bírja tovább.
– De mit? Mit nem bír?
– Unalmasnak találta az életét mellettem. Hagyjuk! Így csak két embert kell bevinni a spanodnak a híres bulira.
– Most aztán együnk, Robi, farkasétvágyam lett ettől a bohózatától! Hozott egyáltalán kaját az exed, vagy csak ígérte? – élvezettel ízlelgette az ex szót.
– Hozott. Tudod, milyen pedáns, meg is terített. Meg kimosott, kitakarított.

3.

Tizenegy előtt pár perccel értek a Seduction elé. A klub előtt hosszú sor kígyózott. A fagyoskodó, partiruhába öltözött emberek sehogy sem illettek a szél kavarta zord hóesésbe. A közeli kis utcába irányították a ta-

xit. Ricsi telefonját követően hamarosan nyílt a szomszédos épület vasajtaja. Alacsony, feltűnően nagyfejű, kefefrizurás férfi lépett ki. Szétnézett és intett nekik. Ahogy a közelébe értek, hirtelen gyomron vágta Ricsit, majd átölelve üdvözölte.

– Téged is látlak végre, te rosszéletű!

– Lacika, ez itt Robi barátom.

– Szeva, Robi, mi a pálya?

– Hi, semmi extra.

– Gyertek, benyomulunk, ma nagy a buli – hirtelen Ricsire nézett. – Semmi cucc, ugye, Ricskó? Ne legyen gebasz!

– Lacika, szórakozni jöttünk.

– A főnök kinyírna, hozott anyag kicsukva.

– Easy, Lacika. Easy vér.

Hídeg folyosókon és sötét lépcsőfordulóknak keveregtek, majd a pincén át jutottak a klub épületébe.

– Ez a menekülő útvonal is, ha gebasz van.

A legnagyobb bárpult mögötti italraktárba érkeztek. Dübörgött a zene. A pultban csak lányok dolgoztak, egyforma, piros skótkockás rövid szoknyát, fehér inget és a szoknya anyagából készült nyakkendőt viseltek. Mindegyik szőke volt, mintha eszerint válogatták volna őket.

A kefehajú magabiztosan mosolygott.

– Hát nem gyönyörűek?

– Vendi, ők velem vannak – szólt a fekete inges, extra méretű biztonsági embernek, aki rájuk nézve bólintott.

– Csillagaim, kis skót nyuszikáim – fordult a pultoslányokhoz. – Adjatok inni a barátaimnak, az első kört én állom!

Hátba veregette Ricsit, mielőtt távozott.

– Te rosszéletű, soha nem felejttem el neked...

A pulthoz ültek. Óriási volt a tömeg, a zene ütemére fény- és lézer-effektusok cikáztak, a korai óra ellenére már remek volt a hangulat. A térdig füstbe burkolózó táncter szűfolyásig telt. Mint valami hatalmas, organikus massa, egyazon ütemre mozdult mindenki. A táncolók felett öt méterrel, egy nagy üveggömbben kevert a DJ. A lány fehér bikinifelsőben és fekete forrónadrágban forgatta a zenét, nyakában a pultosokéhoz hasonló skótkockás nyakkendőt viselt. Az utóbbi félév legfelkapottabb

női lemezlovasa nagyon menő zenét produkált. A szabályos arcú, hosszú, fekete hajú széplány tetszett Robinak.

– Majd ha leváltják, iszunk vele egyet és bemutatlak – kiabálta Ricsi a fülébe. – Kettőtől szokott pihenni félórát. Annabella. Múlt hét elején dobta ki a pasija. Nézz rá! Hát nem gyönyörű? Hülye lehet a tag. Az öltözete ne tévesszen meg, szakmai előírás.

– Mit isztok, fiúkák? Az elsőt a főnök állja – perdült eléjük egy vékony pultoslány.

– Egy scotch, sok jéggel, és egy másik, kevés szódával.

A lány pillanatok alatt elkészítette az italokat, és mosolyogva eléjük csúsztatta. Ricsi egy ezrest rakott a pultra.

– A borraivalódat, azt mi álljuk, szépségem!

– Micsoda vendégek! – hajolt meg a lány, pukedlizve rakta el a pénzt. Felnyújtózkodott a pult fölött lógó sárgaréz hajóharang zsinórjáig és kétszer erősen megkondította. Minden pultos feléjük nézett és bólintott.

– Mire igyunk, Ricsi?

– Egy hete vagyunk huszonhat évesek. Kezdjük azzal!

– Akkor viszont fenéig, pajtás! Túl gyorsan öregszenk.

Lehúzták az italt. Aztán újabbakat rendeltek.

A pult előtti tülekedésben részeg tinédzser lány támaszkodott rájuk, hogy kettejük között rendeljen italt. Érzéken telt ajkaival és nagy szemével is mosolyogva nézett végig rajtuk, alig állt a lábán.

– Gigi vagyok. Pont ilyen srácokra várok, mint ti.

– Fékezz, Gigi, hol rúgtál be ilyen hamar? – nevetett Ricsi.

– Hát hol? Házibuliban. Itt amúgy sem lehet megfizetni, olyan drága a pia. Nincsen valami jó kis cuccotok?

– Nincsen cuccunk, Gigi, de nem is hiányzik neked – hűtötte le Robi.

– Tudjátok is ti, hogy mi hiányzik nekem! – mondta felindultan, miközben Ricsi combjába markolt.

– Hó, hó, hó. Csitulj, kincsem!

– Nem bánjátok meg. Higgyétek el!

– Elhiszünk mi bármit. És extra, ha tudsz rendesen viselkedni, akkor meghívtunk erre az italra, amit most rendeltél.

– Ezer köszönet – nézett a lány opálos szemekkel. – Pont ilyen srácokra várok a buliban.

– Ezt már említetted.

– Te nagyon tetszel nekem – mondta a lány, és Robi nyakába kapaszkodott.

Hirtelen a biztonsági ember jelent meg, egyszerűen a hóna alá kapta és elvitte a részeg lányt, aki örjöngve rúgkapált.

– Na mit szólsz, Robi? Kemény a hely.

– Hát mindenesetre azonnal elkeltünk.

– A kis hülye, legalább a piáját megitta volna.

– Hiányzott neki?

Nevettek.

Rendeltek még pár kört.

Vékony, pattanásos arcú, bőrdzsekis fiatal férfi sodródott melléjük. Bizalmasan hozzájuk hajolt. Ricsi kacsintott, majd a pattanásos arcúhoz fordult.

– Mid van, cimbora?

– Jó kis pörgettyűk. Akartok? – hadarta az idegen kapkodó, ürgére emlékeztető tekintettel.

– Most nem, de ha meggondoljuk, szólunk.

– A kicsi pultnál keressétek Edvinát, ő rámír egy üzit, ott vagyok azonnal. Mástól nehogy vegyetek, nálam van a legkirályabb cucc! Őt is megkérdezhetitek – bökött állával a biztonsági ember felé.

– Elhisszük. Te vagy a reklámja. Menj, futtasd a boltod, ha kellesz, megyünk a kispulthoz.

A férfi bólintott és eltűnt.

A DJ lány észrevette Ricsit az üvegezett gömbjéből, vidáman integetett és puszt dobott. Ricsi mutogatott neki, hogy várják. A lány mosolygva bólintott, miközben Robinak is intett.

– Öcsém! Nem szokott csak úgy idegeneknek integetni.

Robi nevetett Ricsi lelkesedésén. Zsebében rezegni kezdett a telefon. Megnézte. Meglepett arccal meredt a kijelzőre. Leona néni volt az, a házból. Mutatta Ricsinek, ő is jól ismerte a nyugdíjas asszonyt, aki ősidők óta ott lakott és amolyan házbizalmi szerepet is betöltött. Mindig ő felügyelt a lakásra, ha elutaztak. A pultoslány az italtár felé mutatott, máshol nem lehetett volna hallani. Robi bement, behajtotta az ajtót és visszahívta az idős asszonyt.

– Csókolom, Leona néni, mi történt?
– Semmi baj, kisfiam. Keres titeket egy lány, itt van nálam.
– Akkor adja át legyen szíves a telefont!
– Halló, Pert Zita vagyok, Kapturékat keresem.
– Kaptur Róbert vagyok. Milyen ügyben?
– Személyesen kell elmondanom, el tudna jönni hamarosan, a néni, gondolom, lefeküdne már. Vagy holnap?
– Fontos?
– Meglehetősen.
– Húsz perc és ott vagyok.
Ricsi nem engedte egyedül, attól tartott, hogy a motorosok állítottak kelepcét.

4.

A hó még jobban szakadt. Félóra kellett taxival. Ricsi egyenesen a lakásba ment, Robi becsengetett az idős asszonyhoz. Leona néni hálógben és pongyolában ült, hevesen magyarázott.

– Még szerencse, hogy Fifikémnek ki kellett menni, így találtam rá erre a szegény, átfagyott leányra, a lakójegyzéket böngészte. Titeket keres, kisfiam, valami fontos ügyben.

Az asztal alatt a kövér sárga tacsó, amint meghallotta a nevét, felnézett, hevesen csóválni kezdte a farkát, majd visszahajtotta állát a lány lábára, aztán újra felkapta, amikor az felállt, hogy bemutatkozzon. A lány – arcán furcsa meglepetéssel – nézett Robira. Kézfogása határozott volt, egy picit erősebb, mint amit Robi kinézett belőle. Felmentek Robi lakásába. A vendég nagyon fáradtnak tűnt. Olyasmi magas volt, mint Robi. Lovaglószerű, hosszú fekete csizmát viselt, vastag fekete harisnyával, rövid, kantáros farmerszoknyát és egy zöld, cipzáras kardigánt. Kabátja hosszú, tollal bélelt, dzsekis anyagú, bézs színű. Sapkája, sálja és kesztyűje ugyanolyan zöld, mint kardigánja. Robinak Mézga Kriszta jutott róla eszébe.

Ricsi a konyhaszekrény pultjának támaszkodva a mákos guba maradékát villázta. Mellette az asztal lábánál egy baseballütő állt. A lány eléje lépett, kezét nyújtva bemutatkozott. Ricsi a tál fölött rábámult, de nem mozdult.

– Nagyon szép vagy – csak ennyit mondott.

– Te meg rámenős. Nem mondtad meg a neved, nem fogadtad a kézfogásom és csupa mák a fogad. Amúgy baseballjátékos vagy?

Ricsi nem tudta, mihez kapjon zavarában, így a lány nem kis derűlt-ségére felkapta a baseballütőt és azzal a kezében lépett a mosogatóhoz, majd gyorsan a hóna alá vette, közben kis híján leverte vele a teáskan-csót, kiöblítette a száját, majd meghajolt.

– Bodó Richárd vagyok, szolgálatodra.

– Örvendek – mosolygott fáradtan a lány.

– Foglalj helyet! Van ennivalónk, főzhetünk kávé, tea van, mit szeretnél?

– Egy tea jó lesz. A néni is kínált, de nem akartam fárasztani. Nem vagyok éhes.

Ricsi hamar teát töltött, és a lány elé tette. Kis edényben tejet melegített, cukrot és citromot is rakott. A lány tejjel, cukorral itta, jólesően kortyolgatta.

– Nagyon összefagytam.

– Honnan jössz? – kérdezte Robi.

– Szegedről. Elmondom, aztán kérdezhetek. Családtagod?

– Bátran beszélhetsz.

– Szóval – kezdett bele a lány nagyot sóhajtván. – A klinikákon dolgozom, nővér vagyok a traumatológiai osztályon. Tegnap éjszakás voltam. Tizenegy óra után egy eszméletlen beteget hoztak be lövéstől származó sebbel a hátán és a mellkasán. Sok vért vesztett. A határőrök találtak rá. Szinte teljesen kihűlt. Semmiféle okmány nem volt nála. Úgy került felvételre, mint ismeretlen férfi beteg.

Nagyot kortyolt a teából, majd folytatta.

– Megműtötték. A lövedék áthaladt a testén, nagy pusztítást végzett, de nem kellett géppel lélegeztetni. Műtét után az intenzív őrzőbe került. Hajnali három körül cseréltem az infúziós palackot, amikor láttam, hogy rám néz. Azonnal hívni akartam az ügyeletes orvost, de viszonylag érthető hangon megállított, azt kérte, hozzak papírt, tollat. Mindig van nálam notesz. Azt akarta, ne kérdezzek, csak írjam, amit mond. Kapkodva szedte a levegőt, közel kellett hajolnom, hogy értem.

A lány elővette noteszét, és olvasni kezdte.

– Kaptur, és ez a cím: Pavle, Szabadka, 381 63025562. És ezek a számok: 0773, 4242, 9829 és 8067. Azt akarta, hogy keressek meg egy fényképet a nadrágja zsebében, és azt adjam itt oda. Kérdeztem, hogy mi a sok szám jelentése, és hogy ki lőtt rá. Hirtelen rosszul lett, görcsösen markolta a kezem, az őrző monitoron becsipogott a vészjelzés. Jött az ügyeletes orvos. Leállt a szíve, mindent megpróbáltunk, de nem tért többé magához. Hajnali három óra hét perckor meghalt.

– De mi köze ennek hozzánk? – vonta meg a vállát kérdően Robi.

A lány határozottan a szemébe nézett, pár pillanatot várt, majd azt mondta:

– Teljesen úgy nézett ki, mint te, csak idősebb.

A fiúk döbbsen meredtek egymásra. Ricsi szólalt meg először.

– Fish?

– Lehetetlen – mondta Robi, de inkább csak a szája mozgott.

– Meglett az a fénykép? – kérdezte izgatottan Ricsi.

– Igen, meg – mondta a lány, majd kotorászni kezdett a táskájában. Átlátszó kórházi zacskót tett az asztalra, benne egy vérfoltos, fekete-fehér fotóval. A kép majálison készült, világos, nyári ruhát viselő fiatal nőt és egy rövidnadrágos, hatéves forma fiúgyereket ábrázolt. A gyerek vattacukorral a kezében durcás arcot vágott. Robi elsápadt.

– Anyámmal vagyok.

– Értem. Fogadd részvétem!

– Köszönöm... Utoljára akkor láttam... kb. amikor ez a kép készült. Nem sokra rá mentem iskolába, ez az óvodai ballagás. Csak fekete-fehérben fényképezett.

– Valahogy júliusban ment el, nagyon meleg volt – vetette közbe elgondolkozva Ricsi.

Egy-két percig senki nem szólt. Robi megrázkódott.

– Hol fogsz aludni?

– Van rokonom itt. A Romain lakik, aludtam máskor is nála, amikor szemináriumra küldött a kórház.

– Szó nem lehet arról, hogy most elindulj. Pont reggelre érnél oda – mondta Ricsi. – Aludj itt! Senki nem fog háborgatni.

A lány tétovázni látszott, de Ricsi nem hagyta.

– Egyedül leszel, Robi nálam alszik. Közel lakom. Mit szólsz, Robi?

– Így lesz.

Elkészítették Zita részére a kisebbik szobát, amit amúgy is vendégszobának használtak. Ricsi tiszta ágyneműt rakott az ágyra, Robi törölközőt, fürdőköpenyt, papucsot hozott, megnézte a fürdőt, ami makulátlan volt, mert Kata minden nap takarított.

– Léptünk. Kaja a hűtőben, a mosógép szárít is, vasalócucc a spájzban. Nyugodtan moshatsz éjjel, csendes, senkit nem zavar. Az asztalon egy papírra felírtam a számainkat, ha nem találsz valamit, vagy bármire szükség van.

– Ha egy csaj jönne két táskával, bármit mondana, ne enged be, csak ma távozott – mondta Ricsi vigyorogva.

– Holnap mikor jöttök?

– Telefonálunk előtte.

Gyalog mentek át Ricsi lakásába. Az út talán egy kilométer lehetett. A hó óriási pelyhekben esett, huzatos szél kavarta a házak között. A közlekedés szinte teljesen leállt, néha egy hókotró húzott el mellettük, sárgán villogva, sőt hintve tartályából. A durva sószemek karcoló hang kíséretében pattogtak a járdán és a házak lábazatain.

– Kelltt nekünk kabát nélkül, ekkora hóban, már taxi sem jár! Legalább az új sapkám itt lenne! Visszamegyünk a buliba?

– Gyalog?

– Kivesszük G disznót, nem akad el. Semmi neki. Rajong az ilyen helyzetekért.

– Ha még egyszer buksz, két évre ugrik a jogsid. Mindjárt nálad vagyunk, és amúgy is beszélnünk kell. Te mit gondolsz? Mi ez a história?

– Mit akart vajon? Soha nem jelentkezett. Régóta külföldön lehetett. Szerintem meg kell kérdezned Anna nénikédet, talán ő tud valamit.

– Őt inkább anyámra hagynám, holnap, jobban tudja... Közölni kell azt is, hogy meghalt az öccse.

– Jó ötlet, hagyd aludni ma éjszaka! Mikor jönnek haza?

– Azt mondta Atti, karácsonyra. Előtte biztosan nem, végiglátogatják a rokonságát. Szerintem haza sem tudnának most jönni, ott is óriási lehet a hó. Magasan fenn vannak a Hargitán.

– De valakinek azonosítani kellene...

– Holnap felhívom őket, ha más nem, lemegyünk a dzsipeddel Sze-

gedre. Azonosítom, a végén még valami ismeretlenként eltemetik, Anna néném meg abba hal bele.

Ricsi hazaérve teát főzött. A nappaliban ülve a nagy LCD tévét bámulták, de nem tudták, miről szól a műsor.

– Holnap délelőtt felhívom a szabadkai számot, beszélek azzal a Pavle valakivel.

– Talán beszél magyarul vagy angolul. Valamelyik nyelven tudnia kell, ha Fish rá hivatkozik!

– És ha Fish tudott szerbül? Ricsi! Lófaszt nem tudunk róla.

– Nyugodj meg, Robi, valahogy kapcsolatba lépünk vele.

– Egy kicsit sem izgat, hogy tudunk-e beszélni Pavle hogyishívjával. De minek jött vissza az életünkbe? Senki nem hiányolta itt.

– Hát jött is, meg nem is, mint az okos lány a mesében – próbálkozott Ricsi, de nem talált be a tréfa.

– Mondom neked, hogy visszajött. Nem hívta senki. Miért nem volt ott jó neki, ahol élt? Miért nem azoknak üzenget mindenféle barom rejtvényeket, akikkel élt? Mi közünk nekünk ehhez? Semmi! Az égvilágon semmi. Mikor ez a lány részvétét fejezte ki, hirtelen nem értettem, miről beszél. És most nézd, nem beszélünk másról, mint róla! Holnap felzaklatja anyámat is, a következő napjaink is csak róla szólnak. Nem tartozunk neki semmivel az égvilágon, de mehetünk Szegedre azonosítani. Derékig hóban. Hihetetlen pofátlanság ez! Önzőség és pofátlanság.

– Jól van, Robi. Nyugodj meg! Vedd úgy, hogy a lányt amúgy is haza kell vinnünk Szegedre, akkor már azonosítjuk a testet is.

– Nem Szegeddel van bajom, Ricsi.

– Tudom. Igazad van. Segítek, túlleszünk rajta. Aztán elfelejtjük.

– Újra.

– Mozgalmas egy péntek volt. Fish jött, Kata ment, a nagy szemű lány jött...

– Az állásom ment. Ma kirúgták az egész munkacsoportunkat, akik Csapláros keze alatt voltunk. Mindenkit, tizenhét embert, projekt menedzserestől, tervezőstől, szervezőstől, mérnököstől, asszisztensestől; mindenkit, akik a lipóti felüljáró-munkán dolgoztunk. A fővállalkozó nem tudta átadni az objektumot, állítólag a késésünk és a szavatossági hibák miatt.

Robi fiatal tervezőként volt tagja a kreatív csapatnak. A műegyetem elvégzése után egyből a Sziki Magas- és Mélyépítő Rt.-nél kezdett dolgozni. Csapláros Kálmánt nagyon tisztelte, kifejezetten örült, hogy a hatvan év körüli, nagy múltú és szakmájában híres mérnök keze alatt dolgozhatott. Csapláros meglátta Robiban a lehetőséget, egyre nagyobb feladatokat bízott rá. Az utolsó munkájuk volt a lipóti felüljáró, aminek Robi tervezte a teljes csapadékvíz-elvezetését és a négy gyaloglépcsőjét. A projekt jól haladt, de menet közben mindenfélét sugdostak, hogy Csaplárost ki fogják csinálni, mert egy maga fejlesztette műszaki találmányról nem hajlandó lemondani a részvénytársaság javára. Robi nyíltan megkérdezte az idős mérnököt, aki igennel válaszolt, borítékolva, hogy ez az utolsó munkája a cégnél.

– Hogyan lehet kirúgni egy egész részleget?

– Erre vannak kitalálva az ügyvédek. Amióta a vezérigazgató Kálnoki Kiss lett, terror alatt dolgozik mindenki. Állandóan két ügyvéddel jár, szerintem a budira is. Aki nem szépen néz, már repül. A leépítés a válsággal bármikor indokolható. Alig múlt harminc ez a politikus seggeket fényesre nyalogató pojáca. Abban kéjeleg, hogy élet és halál ura a patkány.

Ricsi eltűnődött.

– Te, Robi! Ez a Kálnoki Kiss nem Károly véletlenül és egy fehér X6-osa van? K3-nak hívatja magát.

– De, de. Ismered?

– Minap vittem a svábhegyi házába némi szipákolnivalót.

– Gazt vagy kólát?

– Na mégis, mire gondolsz? Az ilyen alakok csak kóláznak, a gazt a dokik, művészek és buzik kultiválják. Volt vele pár kurva, meg menedzsercsíkos inges manuszok, tudod: bordó nyakkendővel. Politikus gyanúsak voltak. Több mint hatszázezer volt a cech.

– A saját házába rendelt anyagot?

– Mindig oda kell vinnem, a biztonsági ember már ismer, ha látja a G disznót, nyitja a kaput, le sem húzom az ablakot. Te, Robi, ezt a madarat most úgy megszívadjuk, hogy belekattan!

– Felejtsd el! Szokj már le arról, hogy túl nagy emberekkel packázol!

– Robi! Csináltam felvételt, tudod, az a kis kamera, amit Kínából rendeltem. Sose tudni, mire lesz jó. Látod, pont most lesz jó!

– Basz’ki, Ricsi, te egyre hülyébb vagy! Az eszem megáll tőled!

Ricsi egy igen szűk, de annál előkelőbb réteget látott el fűvel és koka-innal. Orvosok, művészek, politikusok, építészek, pénzemberek, nagyvállalkozók voltak a vásárlói között. Soha nem keverte az anyagot, drágább volt jóval, mint a konkurencia vagy az utca, de a vevői tudták, hogy teljes diszkrécióval és első osztályú árut szállít. Bármikor, kivéve hétvégén. Ricsi elmélete szerint hétvégén, amikor teljes lendülettel folynak a razziák városszerte, csak az idióták árulnak.

A hétvége az ő számításai szerint péntek délután háromkor indult, és ilyenkor már magával sem vitte azt a telefont, amit az üzlethez használt. Mindezek ellenére ügyfelei elégedettek voltak, alig volt lemorzsolódás. Új partnert csak úgy fogadott, ha régi vevő ajánlotta, és előtte alaposan lekáderezte egy ismerősén keresztül. A volt rendőrtiszt rengeteg szíves-séggel tartozott neki, és rendelkezett a megfelelő forrásokkal. Persze tudta, hogy így is bármikor lebukhat, de bízott a szerencséjében, és a forrás eddig mindig idejében jelezte a veszélyessé vált tagokat. Hitel nem volt nála; ha nincs pénz, nincs cucc. Egyszer tett csak kivételt, amikor régi ügyfele, egy ismert dél-szlovákiai üzletember ünnepelte negyvenötödik születésnapját. Olyan sok anyagot rendelt, hogy zálogba adta pár napra a Mercedes G osztályú terepjáróját. Annak rendje s módja szerint aláírt, de nem dátumozott adásvételi szerződéssel a kesztyűtartóban. Másnap délután hallotta, hogy az örök playboy a buli utáni éjszaka fára csavarta a sárga Ford Mustang kabrióját. Hiányos öltözetű hölgyek társaságában történt az eset. Egyikük sem volt bekötve, egy bulvárlap úgy fogalmazott, szanaszét repültek az út menti búzatáblában az emberek. Mindenki meghalt. Az ötödik lány holttestét csak harmadnapra találták meg, véletlenül. A rendőrség kínos magyarázkodásra kényszerült a felröppent hírre, miszerint a lány egy ideig még élt a balesetet követően. Nyomkereső kutyákat vetettek be. Nem merték kockáztatni, hogy csak aratáskor derüljön ki, volt még valaki az autóban. Így lett Ricsié a terepjáró, amitől már nem vált volna meg, pedig többen ajánlották, hogy megvennék. A G disznó nevét robosztus formája és kétszázötven lóerős motorja miatt kapta.

Robi tűnődni látszott.

– Hogyan fogom azonosítani? Mondjam azt, hogy nem láttam már vagy húsz éve, de nézzenek rám, hasonlítunk, ő az? Vagy mi a tököm?

– Robi, ő az. Gondolj a lánynál lévő képre! Ne tépelődj! Meg kell tenned, mert ha nem, előbb vagy utóbb anyádat rángatnák, Anna néni nem fog ideutazni Los Angelesből. Haladunk szépen a könnyebb ellenállás felé, ránézel, és mondod, hogy ő az. Ha akarod, mondom én. Emlékszel? A két vonalból álló, halat ábrázoló tetoválásra, olyan keresztény jelkép-féle? Valamelyik vállán.

– Igen. Mi is olyan tetkót akartunk, megígérte, ha tizenennyolc évesek leszünk, akkor elintézi. Aztán lealkudtuk tizenhétre. Utána azt sem várta meg, hogy hétévesek legyünk, nemhogy tizenhét.

– Tény.

Ricsi italokat kevert. Robi hirtelen nevetésben tört ki, a másik kérdően nézett rá. Robi alig tudott megszólalni.

– A motorosok – nyögte ki.

Ricsit is harsány nevetés rázta meg, szétlocsolta a whiskyt a kis asztal üveglapján.

– Nagy az Isten állatkertje – mondta még mindig nevetve, közben papírtörlővel itatgatta a kifolyt italt.

– És milyen alacsony a kerítés!

Második nap

December 4., szombat

1.

Robi a telefon csörgésére ébredt. Zita zavarba jött, amikor meghallotta álmos hangját. Gyorsan elnézést kért az ébresztésért. Reggelizni hívta őket. Ricsi is előbújt a szobájából, haja még a szokásosnál is hanyagabban festett.

– Új barátunk reggelire hívott minket, tízre.

– Zita? Huhh, kicsit bekarmoltunk az éjszaka.

– Te ragaszkodtál hozzá, hogy még egy üveget kinyissunk – bökött Robi az üvegasztalon árválkodó, félig üres szögletes üvegre. Megnyomott egy kapcsolót, mire az összes redőny egyszerre emelkedett fel. Ködös idő volt kinn.

– De legalább volt tartásunk és nem ittuk meg az összeset...

– Mindjárt kilenc. Hallgassuk meg a híreket, milyen lesz ma az idő!

Ricsi bekapcsolta a rádiót, majd zuhanyozni ment. Az időjárás a navigátor dolga lesz, ő meg vezet. Bárhova mentek, mindig ő vezetett, még Robi autóját is. Valahogy így alakult ki kettőjük közt az évek során. Amikor visszatért a nappaliba, Robit kézenállásban találta a falnak támaszkodva.

– Még mindig így szoktál kávézni?

– Hányszor mondtam, hogy próbáld ki! Semmitől nem térsz észhez hamarabb.

– Jó nekem a mezei kávé is. Milyen időnk lesz?

– Remek. Hó már nem fog esni, később kisüt a nap, élénk szél északról, de enyhül. A köd feloszlik.

– Napsütés és hátszél. Nem rossz.

Robi hideg és forró zuhanyt vett váltva, utána megborotválkozott Ricsi csúcstechnológiás borotvájával. Keresett magának egy tiszta törölközőt, kibontott egy új zöld fogkefét, és hosszasan fogat mosott. Ricsi

egyik közeli hölgyismerőse egy fogkrém reklámkampány főszervezője volt. Nagy, átlátszó műanyag dobozban sok bontatlan fogkefe sorakozott a sarokpolcon. Amióta utoljára itt járt, jelentősen csökkent a fogkefék száma. Ricsi falta a lányokat.

Teljesen felfrissülve tért vissza a nappaliba. Ricsi a nappali sarkában álló óriási flipper felé bökött.

– Csak fél van. Egy menet?

– Mindenféleképpen. Lemoslak.

– Ja, ja. Álmodj!

A flippert gyerekkoruk óta ismerték, sokat játszottak rajta, amikor még egy kisebb játéktér gépei között állt. A ritka példány másfél-szer szélesebb, mint egy átlagos flipper. Pár éve bezárták a játéktérmet. Ricsi kinyomozta, hova került a gép, és százezer forintért megvásárolták. Teljesen felújították, ami további százezer forintjukba került, de a gép újszerű állapotban pompázott. Szerintük a legjobb flipper a világon, emeletes pályával, leereszkedő kis hidakkal, golyónyelő nyílásokkal és rengeteg fény-effektussal, amik a felújítást követően már modern leddel működtek. Robi ragaszkodott hozzá, hogy a pénzbedobós indítóegység megmaradjon, ami ötvenessel működött. Ricsi ezen gyakorta mérgelődött, amikor éppen nem volt aprója, ki kellett nyitnia a gép bonyolult perselyét. Ismerték a játék minden szabályát, minden apró trükkjét, amiért jutalomgolyó járt. Abban maradtak, ha nem rontanak, akkor tíz-tíz perc játék fejenként. Robi feldobott egy érmét, ő kezdett. Nagyon élvezték, kis különbséggel Ricsi nyert.

Átsétáltak a közeli parkolóházba Ricsi autójáért. Több mint egy éve bérelte a kis őrbódéhoz legközelebb eső helyet.

A fiatal őr mosolyogva üdvözölte őket.

– Dobjam fel gyorsan a láncokat?

– Nem szükséges, Tomi, elbírják a gumik. Mostanra engedett is valamennyit tél tábornok. Köszí az ablak- és lámpatisztítást!

– Pont ráértem – szerénykedett a szeplős, nagyfülű srác.

– Meghívlak egy light kólára.

Ricsi egy ötszázast adott neki.

Az utak állapotán rengeteget javított, hogy hajnalban elállt a havazás, és az úttisztítók megállás nélkül dolgoztak. Ricsi állandó összerék haj-

tásban autózott. A rövid úton megálltak segíteni egy idős házaspárnak, kivontatták autójukat a hó fogságából. A nénitől pár friss muffint kaptak ajándékba. Tíz után pár perccel csengettek Zitához.

– Nyitva van!

A lány a konyhában szorgoskodott. Minden mozdulatán látszott, hogy gyakorlott az effajta elfoglaltságokban. A lakásban finom illatok terjengtek; Zita palacsintát sütött. Az asztalon tea és kávé gőzölgött a porcelán kannákban. Egy kis üvegkancsóban a melegített tej felszíne már bebőrösödött. Kétféle lekvár, citromhéjjal és mazsolával kikevert túró, egy üveg mogyorókrém és kevés darált dió várt a palacsintákra.

– Vagy süthetek sonkás tojást, bundáskenyeret, de van virsli is.

– A palacsinta tökéletes lesz, mindketten imádjuk.

– Kezdjetek hozzá!

– Megvárunk. Olyan régen ettünk, hogy neked nem marad, mire végzel. Gyorsan átöltözöm.

Zita elmélyülten dolgozott tovább. Ricsi a konyhapulton támaszkodva nézte, amikor elkészült egy-egy palacsinta, odatartotta a tányért.

– Jól aludtál?

– Jól, köszí, korán keltem, hat körül. Lementem vásárolni a csarnokba. Szeretem a kora reggeli utcákat, minden más, mint napközben.

– Hány éves vagy, Zita?

– Huszonnégy. Miért?

– Ilyesmit nem hallani ennyi idős lányoktól.

– Nem érzem magam különösnek. Lehet, hogy kicsit megfontoltabb vagyok, hamar nőttem fel, az utóbbi pár évben egyedül kellett döntennem mindenben.

– Az ember megfontolja a jelenlétében, hogy mit mond.

Zita nevetett. Majd eltűnődve kérdezte:

– Az a lány, aki tegnap ment el, Robi barátnője?

– Volt. Kata, gimnáziumban tanít, nyelveket.

– Megviselte?

– Nem az a siránkozás.

– Ehetünk? – érkezett Robi. – Nem bírom sokáig ezt az illatot.

Csaknem végeztek a reggelivel, amikor Robi Zitához fordult.

– Megkérdezhetem, miért döntöttél úgy, hogy ilyen gyorsan megkeresel minket? Hóhelyzet volt tegnap.

– Nem találtam a címre bejelentett vonalas telefont, és Kaptur néven nagyon sok mobil volt a tudakozó oldalon. Nemrégiben történt velem valami. A nagymamám tavaly már sokat betegeskedett. Augusztusban is kórházba került, de aztán hirtelen sokkal jobban lett. Nagyon örültem neki. Egyik húgával már negyven éve nem beszélt, valamin összevesztek annak idején. Egyre többször hangoztatta, hogy szeretne találkozni vele, keressem meg és hívjam oda hozzá. Nem tudtam, hogyan alakulna ennyi év után a találkozás. Attól tartottam, hogy esetleg felkavarná, hanyatlana miatta az állapota. Hamar ráakadtam a húgára, de húztam a dolgot, nem beszéltem vele. Egyik reggel hívtak a kórházból, hogy hajnalban meghalt a mamám. Szégyelltem magam. Ő nevelt fel. Az egész életét rám áldozta, mindenét nekem adta, ereje felett dolgozott értem, én meg nem teljesítettem az utolsó kívánságát. Utána beszéltem a húgával, aki eljött a temetésre is. Úgy mehetett volna el, hogy kibékül a testvérével, de én megakadályoztam ebben.

– Azt tetted, amit a legjobbnak gondoltál, az iránta érzett aggodás vezérelt. Biztos, hogy nem haragudna rád!

Ricsi a lány nagy, szürkés-kék szemébe nézett. Ellenállhatatlan vágyat érzett, hogy átölelje és biztosítsa: nemes lélekre vall, amit tett. Persze nem mozdult, de olyan érzése támadt, mintha régi jó barátja lenne ez a lány. Elhessegette magától a gondolatot.

– Köszönöm – bólintott Zita. – Azt hiszem, így már értitek, hogy miután aludtam egy keveset, miért indultam el. Kocsival nem mertem jönni, mert az autóm elég öreg, és mindenkit arra figyelmeztettek, lehetőleg ne induljon útnak. Jöttem vonattal, majd busszal, aztán villamossal, végül taxival, majdnem minden elakadt a hóban, legvégül gyalogoltam. Tizenegy óra alatt értem ide.

A lány először tiltakozott, nem akarta elfogadni, hogy levigyék Szegedre, de aztán belátta, a legjobb az lesz, ha minél hamarabb megtörténik az azonosítás. Telefonon megszervezte, délután két órára ígérte magukat a prospektúrára.

A köd tizenegyre teljesen feloszlott, ragyogó napsütésben, kristálytisztán kék ég alatt autóztak Szeged felé. Nulla fok volt.

2.

Az M5-ös autópályán több helyen hóátfúvások nyomait takarították. A pálya menti erdőket, mezőket hatalmas, szikrázóan csillogó hótömeg borította. Mint vastag cukormáz terült szét a tájon. Kecskemét után csökkent valamelyest az irdatlan mennyiségű téli takaró. Varjak tömege feketéllett itt-ott, a vetésen időztek.

Szeged előtt fékezniük kellett, állt a forgalom, Ricsi is bekapcsolta a vészvillogót. Tízpercnyi várakozás után nagyon lassan indulhattak tovább. Hamarosan egy baleset színhelyére értek. Négy autó rohant egymásba a külső sávban, az egyik a feje tetején állt a mély árokban. A sérülteket már elszállították, a műszaki mentés folyt. Egy rendőrségi autó hátsó ülésén egyenruhás rendőrnő ölelt magához két síró kisgyereket. Zita felindultan nézte a jelenetet, ahogy lépésben haladtak, nem tudta levenni a szemét a rendőrautóról.

– Lehet, hogy most jutottak szegénykéék az én sorsomra – mondta halkán, szinte csak magának.

– Baleset érte a szüleidet? – kérdezte hátrafordulva Robi.

– Igen. Amikor négyéves voltam, akkor történt. Pestre mentek valamit intézni, engem a mamáéknál hagytak. Dabas körül egy részeg traktoros hajtott ki eléjük a főútra. Azonnal meghaltak.

– Sajnálom.

– És emlékszel rájuk? Hogy milyenek voltak?

– Csak villanásokra, pillanatokra. Emlékszem anyukám egyik ruhájának a mintájára, emlékszem, ahogyan fésülte a hajam és dudorászott, vagy apám borotválkozó szereinek az illatára. Ez minden.

– Nehéz lehetett.

A lány nagyot sóhajtott.

– Mondták, hogy meghaltak, és nem látom többé őket. Értettem, de egyre csak azt kérdezgettem, hogy mikor jönnek végre haza. Valahol ez befolyásolhatta a pályaválasztásomat is, hogy segítsek a bajba került embereken; minél kevesebb gyerek járjon úgy, mint én, hogy elmennek a szülei valahova, de nem jönnek haza. Baleseti sebésznek készültem, illetve még készülök is. Gimi után felvettek egyből az orvosi karra, két évet elvégeztem. Aztán a mamám betegsége felemésztette minden tartalékunkat, így abbahagytam az egyetememet és beálltam dolgozni.

- Ricsi is volt medikus.
- De csak a gólyatábort végeztem el. Amúgy is milyen orvos lett volna belőlem? Hagyjuk ezt! – mondta zavartan Ricsi.
- Folytatod az egyetemet?
- Igen, szeptemberben mindenképpen. Volt egy házunk, nagy telekkel a belvárosban. Abban nőttem fel, de már az anyukám is, az ő nevéből én örököltem. Ahogy beindult a társasházépítési hullám, egyre-másra jöttek az építési vállalkozók, hogy megvennék a házat. Nem adtuk. Mikor mama beteg lett és egyre szűkösebben éltünk, akkor mondta, hogy adjuk el, előkereste a sok névjegyet, amit a vállalkozók hagytak nálunk. Lebeszéltem róla, inkább dolgozni mentem. Nem akartam, hogy hetvenéves kora fölött költöznie kelljen. Miután meghalt, október végén eladtam a házat, sokat fizettek érte. Folytathatom majd az egyetemet.

Egy óra körül értek Szegedre. Ricsi javaslatára cukrászdába mentek. Gyengéje volt a jó fagyalt. Ki nem állhatta az előre csomagolt, műanyag ízű, mesterséges vackokat, amit a boltok fagyasztóládái árusítottak. Hatalmas adagot rendelt. Robi mértéktartóbb volt, Zita csak egy gombóc csokoládét kért.

- Amióta az eszemet tudom, csak egy gombóc fagyit tudok megenni
- magyarázta mosolyogva a fiúk csodálkozó tekintetére reagálva.
- Kaphatsz az enyémből, ha mégis meggondolnád magad!
- Ricsi nagy élvezettel látott neki a fagyihalomnak, amit nem is pohárban, hanem egy nagyobb tányéron szervíroztak.

– Felhívom a szerbiai embert. Elkérhetném a számot, Zita?

Robi nem csak a telefonszámot rögzítette egy kis méretű laptopon, hanem a többi számsort is. Csatlakoztatta a mobilnetet a géphez, egy apró fülhallgatót és mikrofont is üzembe helyezett. Netes programon keresztül telefonált. Külföldre mindig ezt használta; az amerikai nagynénje szoktatta erre, mert azt nem hallgatják le, azt mondta.

A hívott szám kicsöngött, majd mély tónusú hang szólalt meg:

- Na, igen!
- Tisztelem. A Pavle nevű urat keresem Magyarországról. A nevem Kaptur Róbert.

– Igen kérem, Pavle Petrovic. Mikor tudnánk beszélni? Személyesen. Jóbarát vagyok.

Robi nagyon meglepődött. A férfi a fülének ismeretlen akcentussal beszélt, és sehogyan nem értette, hogy pusztán a neve említése elég az idegennek.

– Szegeden vagyok a barátaimmal, ha megfelel Önnek, akkor meglátogatjuk. Szabadkán találjuk?

– Ott. Jó lesz, kérem. Még ma?

– Még ma. Hat óra körül ott tudunk lenni. Hol?

– Ismerik Szabadkát valamennyire?

– Én nem voltam még ott, de pillanat... – Zita felé fordult, aki intgetett.

– Majolika szökőkút a Népszínháznál.

– Igen, hallottam, rendben lesz, kérem.

– Hogy ismerjük fel?

– Majd én figyelem magukat, hányan lesznek?

– Hárman, két férfi és egy hölgy, mind huszonévesek. Az egyik fiatalember nagyon magas.

– Rendben, kérem, minden jót!

– Viszonthallásra!

Robi egy darabig maga elé meredt, majd kérdően a többiekre nézett. Ők csak a vállukat vonogatták. Felhívta az anyjáékat, beszámolt a történetekről, de nem mondott el mindent, amit megtudott. Az anyja felindultan könyörgött, hogy ne másszanak bele ezekbe a dolgokba.

Robi a lány felé fordult.

– Zita, elnézést, nem is kérdeztem, hogy átjössz-e velünk Szabadkára? Ha nem, semmi baj, akkor nézek egy netes térképet.

– Szívesen, az egyik kedvenc városom, csak el kell ugranunk az útlevélemért, és át is öltöznék. Nektek van útleveletek?

– Általában nálunk szokott lenni, ha elhagyjuk Pestet – válaszolta Ricci a púpozott fagylaltos kanál mögül.

– Akkor ha végeztél ezzel a toronnyal, ami már nem is olyan nagy, mehetünk, hogy a prospektúra után egyből indulhassunk a határra. Hétvégén rendszerint sokat kell várni.

Zitát egy nagyobb társasház előtt tették ki. Ricsi kiszállt rágyújtani, Robi telefonokat intézett. A kollégáit hívta és beszélt Csapláros mérnökkel is. Az idős tervező nagy munkában volt, mivel nem szeretne volna, ha szétszéled a csapata. Az összes nagy konkurens céggel beszélni szándékozott a hétvégén, hátha valahol együtt fogadnák őket. Robinak jólesett az öreg törődése, ezért újfent hűségéről biztosította.

Tíz perc sem telt el, Zita máris visszajött. Hosszú, fekete kabát volt rajta, sötét farmer és velúrcsizma. Világos színekből álló csíkos sálja jól kiemelte szabályos arcának enyhén barna színét és nagy szemeit. Ricsi meglepetten nézett rá, éppen a lány körül jártak a gondolatai. Nehezen tudta volna megmagyarázni, hogy miért, és akárki kérdezi, biztosan még a tényét is letagadja.

A második cigarettáját csak félig szívta el, kénytelen volt eldobni.

– Te aztán gyors vagy!

– Felvenni az útlevelem és áthúzni pár ruhát – ehhez miért kellene több tíz percnél?

– Ezt mondom én is mindig!

Zita nagyot nevetett, majd bepattant az autóba. Ricsi is beszállt és indított.

3.

A halottasház portása egy hosszú folyosón ültette le őket, a falnál álló tipikus kórházi műanyag széksorra. Pár percet vártak, mire egy szemüveges, bajuszos, középkorú férfi jött értük. Az egyik lábára feltűnően sántított. Igazolványokat kért, morgott valamit, intett, hogy kövessék. Végigmentek a folyosón. A férfi a zsebéből zsinóron lógó kulcscsomót vett elő, majd a kulcsok egyikével egy „Idegeneknek belépni szigorúan tilos!” táblával ellátott ajtót nyitott ki. Belépett és felkapcsolta a lámpát. A plafon nagy teljesítményű neontestei előbb villantak párat, majd hideg kékes fénnel vonták be a közepes méretű termet. Feltűnően hűvös volt, Zita megborzongott. A fényes világoszöld falicsempe abszurd színt öltött a neon és a dróttal védett, fehérre mázolt ablakok megvilágításában. Berendezésül csak egy kis asztal és három szék szolgált. Az asztalkán ócska alumíniumtálcán nagy kancsó víz állt két pohárral.

A helyiség legnagyobb falán három sorban öt-öt kisebb szürke ajtó sorakozott. A szemüveges férfi a falon lógó, elrongyolódott szélű beíró könyvhöz lépett, hosszasan tanulmányozta, majd kinyitotta a hetes számú ajtót. Láthatóvá vált a műtőszöld színű, kórházi lepellet letakart holttest. Határozott mozdulattal kihúzta a síneken halkan görgő tárolót, minden megjegyzés nélkül felemelte a halott arcáról a lepedőt és tartotta. A férfi csukott szemmel feküdt, mintha aludna, enyhén lenyíló állkapcsa azonban már magán viselte a halál érintését. Ötvenes éveiben járt, széles vállú, izmos alkatú. Rövid fekete haj keretezte kreolosan barna arcát. Ricsi csak arra tudott gondolni, így fog kinézni Robi, amikor ennyi idős lesz. Robi némán állt. Bámulta a halott férfit. Ricsi kivette a szemüveges férfi kezéből a leplet, és lejjebb húzta, hogy láthassák a vállát is. Ott volt a halat stilizáló kis tetoválás. A férfi mellkasa több helyen le volt ragasztva. A jobb vállán egy régebbi, nagy forradás látszott és a köldöke fölött volt egy nagyobb méretű sebhely.

– Felismerik? – szólalt meg a szemüveges férfi.

Meglepően magas hangja volt. Miután nem válaszoltak azonnal, a férfi enyhe türelmetlenséggel pillantott rájuk.

– Felismerjük – mondta végül Ricsi.

Bólintott, visszatakarta a testet és helyére tolta a tepsit. Becsukta az ajtót. Odalépett a fali könyvhöz, írt bele valamit, majd az ajtót kinyitva várakozóan nézett. Robi nem mozdult. Ricsi megérintette a könyökét, mire megrázkódott. Kivonultak a folyosóra, a férfi lekapcsolta a lámpákat és gondosan bezárta az ajtót. Az irodájában kellemes meleg fogadta őket, halkan szólt egy asztali rádió. Szekrényéből úrlapszerű nyomtatványokat és indigót vett elő, összesorolta, majd akkurátusan befűzte egy régebbi villanyírógép gumihengerébe. Az egyik papír meggyűrődött, kitekerte, majd ugyanolyan gondosan fűzte újra. Hangos csattogással gépelni kezdett, majd munkájából felpillantva rájuk nézett. Robi átadta az okmányait. A férfi gondosan tanulmányozta, hol Robira, hol az igazolvány fényképére pillantott, majd felvette az adatokat. Várt egy kicsit, utána gépiesen kérdezte:

– Az elhunyt neve?

– Kaptur Ferenc.

– Az elhunyt adatai?

- Anyja neve: Fekete Klára, született: 1955. október 23.
- Lakcíme?
- Nem tudok arról, hogy lenne magyarországi lakcíme, tartósan külföldön élt.
- Melyik országban?
- Nem tudom.
- Utolsó bejelentett magyarországi lakcíme?
- Szintén nem tudom.
- Az azonosítást végző áll-e rokonsági kapcsolatban az elhunyt személlyel?
- Igen, leszármazója vagyok.
- Rokonsági fok: gyermek. Miről ismerte fel az elhunytat?
- Az arcáról és a tetoválásról.
- Részemről ennyi, akar még valamit jegyzőkönyvbe mondani?
- Nem.

A férfi kifűzte a példányokat, Robi aláírta az összeset. Az egyiket megtarthatta. Az eredeti példányra kézzel írta fel a telefonszámát, majd az ügyintéző kérésére anyjának nevét és számát is.

– Ez így szabályos. Két elérhetőség kell. Mivel bűnügy történt, a hatósági boncolás után a rendőrség fogja kiadni az engedélyt a halott elszállíthatósága érdekében. Addig nem lehet intézni a temetést vagy hamvasztást. Értették?

- Igen – mondta Robi. – Végeztünk?
- Nos... – mondta a férfi zavartan és az órájára sandított. – Lenne itt még valami.
- Mire kell még várnunk? – kérdezte Ricsi.

A szemüveges férfi felelni készült, de az ajtón hallatszó erős kopogás belefojtotta a szót. Aki kopogott, nem várta meg, hogy bárki is reagáljon, azonnal benyitott. Negyvenöt körüli, jóvágású, sportos alkatú férfi, és egy kicsivel idősebb, enyhén elhízott és erősen sminkelt nő viharzott be.

– Jó napot kívánok! A Csongrád Megyei Rendőrkapitányság Életvédelmi Osztályáról, Dr. Keresztes százados vagyok, a hölgy a kollégám. Barabás főhadnagy – mondta határozottan a férfi, miközben mindketten felmutatták az igazolványukat.

Bemutatkoztak. A százados a prospektúra ügyintézőjére nézett, aki kapkodva átadott két példányt a jegyzőkönyvből, majd sietősen elhagyta a helyiséget.

– Üljenek vissza, kérem!

A nyomozó ellentmondást nem tűrő tekintettel mutatott a székekre, miközben a prospektúra alkalmazottjának helyét foglalta el. Játszi könynyedséggel tolt el maga előtt a nehéz villanyírógépet. A jegyzőkönyvet tanulmányozta, majd határozottan bólintott.

– Róbert, mi nyomozunk az emberölés ügyében. Mit tudna nekünk elmondani?

– Alig valamit. Utoljára 1991 nyarán láttam az elhunytat, akkor elment; nem tudom, hova költözött, nem tudom, hol élt, nem tudom, kikkel, és nem tudom, mivel foglalkozott.

– Értem. Akkor hogy kerül most ide?

– A hölgy az osztályon dolgozik, ahol meghalt, ő értesített, mert a halála előtt megadta a nevünket és a címünket. Azon a címen most én lakom. Eljöttem őt azonosítani.

– Mást nem mondott az áldozat?

– Mást nem tudtunk meg – szólt közbe Ricsi.

– Kicsoda maga? Nem magát kérdeztem, hanem a hölgyet.

– Róbert gyerekkori barátja vagyok, én is jól ismertem az elhunytat, ezért jöttem vele.

– A hölgyet kérdeztem. Mást nem tudott meg?

– Mást nem – mondta halkán Zita.

– Hogy volt ez az értesítés? – szólalt meg a főhadnagynő pattogó hangon. – Ismerték egymást? Telefonon kereste Róbertet?

– Nem ismertük egymást. Elmentem Pestre és szóltam neki, hogy egy osztályunkon elhunyt ismeretlen a nevüket és a címüket megadta nekem közvetlenül a halála előtt.

– Ez magának nem a kötelessége. Ki fizette például az útiköltségeit?

– Ez eddig nem jutott eszembe, de majd elszámolunk – tette hozzá Zita kissé emeltebb hangon.

A nyomozó egy erős, ütészerű mozdulattal elnémította a rádiót, majd Robi szemébe mélyesztette a tekintetét.

– Fölöttébb furcsa, hogy valakit péntekre virradóra iratok nélkül, lőtt

sebbel találunk az országhatáron és szombaton délután már meg is jelenik a tizen-x éve nem látott fia azonosítani. Nemde?

– Százados úr, ez abban az esetben tényleg fölöttébb furcsa, ha a hölgy nem értesít az elhunyt feltételezett személyéről is.

– Honnan feltételezte maga, hogy ki az áldozat? – szegezte hirtelen a kérdést Zitának.

– Ahogy megláttam, tudtam, mivel nagyon hasonlítottak.

A nyomozó a zsebében kotorászott, majd egy kisebb borítékból fényképeket vett elő, hosszasan tanulmányozta, miközben többször Robira pillantott.

– Nos, igen. Milyen hozzátartozójáról tud még az áldozatnak?

– Anyám, Kaptur Ferencné, a telefonszáma rákerült a jegyzőkönyvre, papíron nem váltak el; a nővére Kaptur Anna, ő Los Angelesben él, az ő telefonszámát nem tudom most megmondani.

– Maguk vannak azzal a szlovák rendszámú dzsippel, ami az épület előtt parkol? – kérdezte a főhadnagynő.

– Igen, a cégem autója.

– A regisztrációs adóval meg spórolunk.

– A cégem szlovák, és évente több mint száznyolcvanhárom napot töltök ott életvitelszerűen.

Ricsi teljes nyugalommal állta a nyomozónő szúrós tekintetét.

– Sőt, ha tetszik akarni, behozom a céges papírokat, meg a teljes könyvelés másolatát, amit kénytelen vagyok az autóban tartani, ha nem akarom, hogy hetente kétszer lefoglalják a magas tekintetű vámhivatal szorgalmas és veszettül éhes dolgozói.

– Nagyon ki van tanulva. Ha hetente kétszer lehetne lefoglalni az autóját itt, akkor hogyan él maga életvitelszerűen több mint száznyolcvanhárom napot egy évben Szlovákiában?

– Miért, hány nap van egy héten?

– Nem kell semmit behoznia, nem érdekel minket, ki hogyan csal adót, van elég saját ügyünk.

– Sajnos igaz – tette hozzá a százados.

– Most mondtam, hogy nem csalog adót.

– Igaza van, rosszul fogalmaztam – válaszolta a főhadnagynő és idegesen megvonaglott túlfestett arca. – Rosszul fogalmaztam.

A százados száját megkeményítve, groteszk grimaszt öltve csóválta a fejét, egy mérges sóhajjal, lassan préselte ki a levegőt. Határozottan körbepillantott, majd újra a fejét csóválta. Ricsi kérdően nézett rá, a nyomozónő a cipője orrát tanulmányozta.

– Végezetül elkérném a személyi okmányait, telefonszámaikat, fel kell vennünk az adataikat!

Eléjük tettek mindent az asztalra. Ricsi szlovák lakcímkártyát adott át és szlovák telefonszámot diktált be. A főhadnagynőt a gutaütés kerülgette. A nyomozók a jól ismert fordulattal adták át névjegyeiket, miszerint ha valami eszükbe jutna az ügyben, azonnal telefonáljanak. Elköszöntek, majd ahogy érkeztek, viharos gyorsasággal távoztak is.

A fiatalok némán ültek a helyükön. A teljes csendet halk kopogás törte össze.

– Igen – mondta Ricsi határozottan.

– Végeztek, kérem? – kérdezte a proszektúra ügyintézője, miközben halkán a helyére csoszogott.

– Maga mindig kopog a saját ajtaján? Azt meg, hogy végeztünk-e, maga jobban tudja. Hívott még ide valami hatóságot, gyepmestert, sóhivatalt, ÁNTSZ ellenőrt?

– A rendőrök miatt rám ne haragudjanak, azt mondták, ha bárki jelentkezik, látni akarják. Gyilkosság történt. Maguk bejelentkeztek, én meg szóltam nekik. Kötelességem volt.

– Alighanem igaza van, már itt sem vagyunk. Minden jót – válaszolta gyorsan Robi, és kiterelte a többieket a folyosóra.

A nyomozók az épület előtt álló, járó motorú, fehér Opel Astrában ültek, láthatóan élénken vitatkoztak. Amint meglátták őket kijönni, a százados kiszállt és feléjük igyekezett.

– Csak még egy kérdés, Róbert. Mi a foglalkozása? Azt elfelejtettük megkérdezni.

– Építésztechnikus vagyok, tervező, egy magas- és mélyépítő cégnél, ez a névjegyem, rajta van minden adat.

– Nagyon köszönjük és minden jót!

A százados bepattant a kocsiba, a rendőrök elhajtottak. Kocsiba szálltak ők is.

– Na, Robi öcsém. Mindig azzal jössz, hogy nagyobb tisztelettel le-

gyek a rendőrök iránt. Mit szólsz? Éppen csak azt nem mondták, hogy mi öltük meg Fisht!

– Csillapodj, csak a munkájukat végezték!

– És az adócsalós duma?

– Túlzás volt, de te kezdtél okoskodni ezzel az életvitelszerű ott élős baromsággal, már a csapból is az folyik. Azzal haragítottad magadra a nőt.

– Miért nem akartad, Ricsi, hogy elmondjuk a teljes igazat? – kérdezte Zita, hangjában némi ingerültséggel.

– Mert a hétvégénket azzal töltöttük volna, hogy hülyébbnél hülyébb kérdésekre válaszolunk. A könnyebb ellenállás felé haladtam.

– Akkor sem szerencsés hazudni nekik, főleg úgy, hogy okunk sem volt rá!

– Bocs, ha akarjátok, felhívom őket, és mindent tisztázok!

– A szlovák számodról, mi? – nevette el magát Zita, és hátba vágta Ricsit. Mindhárman nevettek.

– Induljunk! Sokan lesznek a határon. És amíg el nem felejttem, lógatok nekem az útiköltségemmel.

– Az agyam lekuplungolt, mikor ezt mondta – komorodott el Ricsi.

– Nekem is hihetetlen, hogy valakinek ebben a szituációban ezt adja ki először az agya.

– Robi! Azt mondtad, hogy nem tudod Anna nénéd számát. Ez sem igaz. Nemde? – utánozta a századost Ricsi.

– De annak legalább oka volt. Nem akartam, hogy anyámat megelőzve felhívják, és a finom stílusukkal halálra ijesszék szegényt.

– Igaz – ismerte el Ricsi, majd affektálva folytatta. – Kaptur Anna? Részt vett Ön a J. F. Kennedy elleni merénylet kitervelésében illetve végrehajtásában, vagy nem? Nem? Akkor bizonyára többet tudna nekünk mondani a folyó hó ötödikén történt, sarki bolt sérelmére elkövetett rágógni lopásról, aminek elkövetője egy ismeretlen eredetű személygépjármű igénybevételeivel távozott a helyszínről, előre kitervelten, személyazonosító okmányainak hátrahagyása nélkül. Arról csak tudnia kell, hát ott lakik maga, Ámerikába! Nemde? Nem? Fölöttébb furcsa. Közlöm, hogy lelőtték az öccsét, nincs túl jól, mert meghalt.

Zita a fejét csóválta.

– Bohóc.

4.

Hat óra előtt pár perccel álltak meg Szabadkán, a városháza melletti nagy parkolóban. Zita körbevezette őket az erős, sárgás fényekkel kivilágított főtéren. A Népszínház híres korinthuszi oszlopait átépítés miatt emelt állványzatok takarták, az enyhén mozgó levegőben lengedező óriási tabló mutatta, milyen lesz, ha elkészül. A transzparensz szél tépte, elrongyolódott széleiből látszott, hogy jelentős késedelem merült fel az átépítés során.

– Mamámmal sokszor jártunk ide, láttam néhány előadást ebben a színházban, de sajnos már jó ideje zárva van.

– Magyarul, mentek itt előadások?

– Persze. Két társulat volt, egy magyar és egy szerb.

– Értem. És hol van itt majolika szökőkút, mert azt sehol nem látom?

– Az orrod irányában, Ricsi, úgy harminc méterre. Persze, télre betakarták, azok a nagy, fekete, zörgős nejlonborítások azt védik.

Nem volt túlságosan hideg, jólesett a séta a kocsiban való hosszas ücsörgés után, ami nem a távolság, hanem az országhatár nagy forgalma rovására írható. Irdatlan embertömeg kelt át velük azonos időben.

Egy fiatal, feltűnően göndör hajú férfi lépett hozzájuk, velük egyidős forma. Cigarettázott.

– Jó estét! Szegedről, Kaptur? – kérdezte halkán.

– Igen.

– Slobodan vagyok, Pavle a nagybátyám. Elviszlek titeket hozzá. Hol álltatok meg?

Elkísérte őket az autóig, majd pár perc múlva fékezett mellettük, rövidet dudált, intett, hogy kövessék. Legalább félórát autóztak, a város fényeit szinte teljesen maguk mögött hagyták. Zita a palicsi útként határozta meg a követett irányt. Egy hosszan elnyúló, magas falból álló kerítésbe épített kapu előtt állt meg a két autó. Lassan és hangtalanul nyíltak a nagy kovácsoltvas szárnyak. Kísérőjük, mielőtt behajtott, megállt egy pillanatra, mondott valamit a hosszú télikabátos őrnök, aki egy hatalmas németjuhász pórázát tartotta jobbjában.

Biccentett, amikor elhajtottak mellette. A régies stílusban épült, udvarház jellegű épületig vezető úton végig el volt takarítva a hó.

A kivilágított főbejárat előtti lépcső alján egy középkorú, széles vállú

férfi állt, farmert, szürke garbót és zakót viselt. Ahogy megálltak, rögtön hozzájuk lépett, félmosollyal az arcán tartotta az ajtót Zitának.

– Jó estét! Pavle Petrovic vagyok. Velem beszéltek telefonon.

– Üdvözlöm. A nevem Pert Zita, ő itt Bodó Richárd, ő pedig...

– Kaptur Róbert – bólintott határozottan a férfi, miközben Robit fürkészte. – Kérem, fáradjanak be, megyek előre.

Nagy hallba érkeztek, a közepén négy oszlop fogta körbe a modern ülőgarnitúrát és gránit dohányzóasztalt. A padlót is gránit burkolta, a falak világos krémszínűek, fehér stukkókkal a magas ablakok körül és a plafonon. A drapériák és függönyök zöld színe harmonizált az ülőgarnitúra mohazöld árnyalatával. Óriási, velencei kristálycsillár ragyogta be a helyiséget. Leültek. A férfi közelebb tolt egy kerekeken guruló kisebb szekrényt, felnyitotta a tetejét, ami a földgömb északi féltekéjét ábrázolta. Italokkal kínálta őket, de csak a fejüket rázták. Robihoz fordult.

– Gondolom, meglepő, hogy idehívtalak titeket. Tegeződjünk! Megpróbálok mindenre magyarázattal szolgálni.

Bólintottak.

– Hol kezdjük? A végén vagy az elején?

– Talán a végén – javasolta Robi.

– Nos, a végén. Egy hete váratlanul megjelent nálam édesapád. Fish néven ismerem. Azért váratlanul, mert kapcsolatban álltunk, de nem jelentette az érkezését. Látszott rajta, hogy bajban van, de higgadt volt és összeszedett. Azt kérte, juttassam át a zöldhatáron Magyarországra. Ehhez kellett pár nap előkészület. Végül csütörtökön este hét körül vette fel itt egy Miroljub nevű illető, hogy átvigye. Péntek reggel tudtam meg, hogy éjszaka a határ innenső oldalán Miroljubot lelőtték, Fisht is eltalálták, volt másik vérnyom, és ott maradt egy véres kabát. Ő mégis átjutott, nem akadtak nyomára. Miroljub teljesen megbízható kapcsolat, így kizárt, hogy egymásra lőttek volna. A helyszínelő rendőr azt mondta, messzebről, távcsőves puskával lőhették le, erre utal a sérülés jellege. Valaki vadászott rájuk.

Döbbszent csend következett, Ricsi szólalt meg nagy nehezen.

– Gondolom, semmit nem lehet még tudni.

– Semmi konkrétumot. Én már tapogatóztam, előbb vagy utóbb ráakadok valamilyen nyomra. Biztos, hogy idevalósi lőtt rájuk. Ha őt meg-

találom, mindent tudni fogok. Ha megengeditek, a könnyebb érthetőség kedvéért az elejére ugrom a történetnek. Szóval. Először Dél-Afrikában találkoztam Fishsel, Pretoriában. 1995 januárja volt. Működött egy Best from Bests névre hallgató, privát katonai tanácsadó cég. Röviden csak BFB néven emlegették. Magját egy korábban megszüntetett dél-afrikai elit alakulat képezte. Tulajdonképpen egy nagy dél-afrikai zsoldos vállalkozás volt, de kizárólag legitim kormányok felkérésére dolgozott, és zömében titkos katonai tanácsadásban, logisztikai szolgáltatásban merült ki az együttműködés. Olyan jellegű, mint az EO, csak kevésbé híres. Nagy szervezet volt, több mint kétezer alkalmazottal. A világ minden tájáról szolgáltak katonák, zömében korábbi elit alakulatok tagjai. Engem egy holland ügynökük szervezett be. Fish ott volt kiképző.

– Értem – mondta halkan Robi.

– Miért kellett kiképző elit katonákhoz? – kérdezte Ricsi.

– A katonailag magasán képzett embereket is össze kellett rendezni a BFB által alkalmazott taktikai egységekbe, és meg kellett velük ismertetni a BFB fegyverarzenálját. Amint odakerültem, rögtön megtudtam, hogy Fish magyar, az én anyám is az, tudtam magyarul, hamar közel kerültünk egymáshoz. Fish katonai tudása nem hagyott kétséget senkiben. Amerikából került a BFB soraiba. Az USA-ban tengerészgyalogosokat oktató judo sportra. Két egykori tanítványa szolgált velünk, ők már onnan ismerték.

– Hogyan találhatták meg erre a feladatra? – tűnődött Ricsi.

– A BFB előszeretettel kutatott fel jól képzett, egykori kelet-európai katonákat, az orosz származású fegyverek, helikopterek, repülőgépek, harci járművek miatt. Annyi AK-47 csúzlit soha nem láttam még egyszerre, mint ott! MI-24 helikoptereket használtunk igáslónak. Két hónapon belül Nyugat-Afrikában találtam magam, Sierra Leonében. Ennyire véres polgárháború csak Afrikában lehet! A kormányerők és a RUF nevű fegyveres felkelő alakulatok, de inkább hordák vívták. Kemény és mérhetetlenül mocskos üzemek folytak, küzdelem az ország gyémántkincse feletti ellenőrzésért. Egyik fél sem spórolt az ellenfél vérével. A kormány hívott be minket. A világsajtó ekkorra már ismerte a BFB nevét, az EO mellett, a korábban elhíresült és erősen vitatott legitimitású angolai missziók kapcsán. Fish ezeket a konfliktusokat csak gyémántháborúk-

nak nevezte, mert nem a polgárok közötti ellentétek mozgatták első-sorban, hanem a vegytiszta kapzsiság. Angolában is szolgált az 1994-es lusakai béke előtt. Sierra Leonét 1996-ban hagytuk el, miután az ENSZ erős és határozott nyomást gyakorolt a kormányra, ami emiatt előbb felfüggesztette a megbízásunkat, majd felmondta a külföldi katonai szervezetekkel kötött összes szerződését. Szegényeket jól átverte az ENSZ, mert csak hat évvel később vonultak be a kéksisakosok ahhoz képest, amivel megetették őket.

– Szóval zsoldos volt – nyögte ki Robi.

– Mondhatni. Az volt. A zsoldos szót a média lejáratta. Az összes ENSZ misszió is zsoldosokra épül, ki harcol ott ingyen? Nem tudok olyanról.

– Nem hinném, hogy egy kalap alatt lehetne említeni egy ENSZ felhatalmazású missziót egy ilyen katonai magáncég tevékenységével.

– Igen, biztosan így lehet. Nem áll szándékomban meggyőzni titeket semmiről, csak próbálok vázolni, hogy érteni lehessen.

– Köszönjük.

– Sierra Leonében azt a feladat kaptuk, hogy a RUF erőit kiszorítsuk a keletre eső Kono körzetéből, hogy minél távolabb kerüljenek a leggazdagabb üledékes gyémántlelőhelyektől. A RUF az alulképzett, részeges, drogfüggő és gyáva katonák mellett előszeretettel alkalmazott gyerekeket is. Erőszakkal szedték, rabolták össze ezeket a szerencsétlen gyerek katonákat. Leírhatatlanul borzalmas polgárháború zajlott, a feketék különösen kegyetlenek egymással, kiváltképp a tinédzserek. Megkönnyebültem, amikor elhagytam az országot, és visszatértem Dél-Afrikába. Fish 1997-ben lépett ki az BFB kötelékéből, ő is Dél-Afrikába költözött, és egy gyémántbánya együttesre felügyelő biztonsági cégnél kezdett dolgozni. Ez volt a Diamond Security Group, röviden DSG. Engem is odavitt, két korábbi katonatársunkkal együtt. 2000 elején a teljes bányaegyüttest, amit a DSG őrzött, eladta az állam. Egy belga-izraeli cég lett az új tulajdonos. Csalódtak, mert a bányák sem minőségben, sem mennyiségben nem hozták az elvárt szintet. Nyilván átverte őket a kormány. Fishnek véletlenül tudomására jutott, hogy az új tulajdonosok megbízásából álbrablast szerveznek, biztosítási csalásból akarják finanszírozni az első félév veszteségeit. Azt eszelték ki, hogy minket, négyünket

tüntetnek fel rablóbandának, mivel sokan tudtak a BFB-s múltunkról. Hamarosan egy műszakba osztottak bennünket. Úgy tervezték, hogy a kamu rablás során eltesznek minket láb alól, de Fish hullája nem kerül elő, a meséjük szerint ő megúsza és vitte a zsákmányt. Tudta azt is, hogy melyik meddő vágásba akarják suvasztani a holttestét. Felbőszítette az aljas, kapzsi terv, kijelentette, nem ússzák meg szárazon, az öklükkel fogják a könnyes szemeiket törölgetni. A tervezettnél egy héttel korábban Fish irányítása mellett kirámoltuk a legnagyobb páncéltermet. Fish Thaiföldre menekült, én nagy kerülővel, álnéven hazajöttem Szerbiába, a másik kettő Afrikában maradt. Ebben a pillanatban nem tudom megmondani, hogy a Fish elleni merénylet kapcsolatban áll-e a korábbi gyémántügylettel. Tíz éve történt, de a gyémántbiznisz nem felejt. A zsákmány annak idején másfélmillió dollár volt forró áron, én szerveztem az eladást Antwerpenben, de már csak Fishsel kellett osztoznom, mert a két Afrikában maradt társunkat addigra megtalálták és likvidálták. Fishsel kapcsolatban maradtunk. Phuket szigetén lakott pár évet, bűvárcéget alapított. Amikor nászútra mentem 2006 februárjában Thaiföldre, akkor már Bangkokban élt, volt egy lakása a belvárosban. Ragaszkodott hozzá, hogy nála lakjunk, addig ő máshol tanyázott. Új volt a lakás, jó helyen. Minden évben többször beszéltünk, meglepődtem, hogy Szerbiából jelentkezik. Persze rendelkezésére álltam. Egyelőre ennyi. Most arra lennék kíváncsi, amit ti tudtok.

Ricsi gyorsan összefoglalta a történeteket, Pavle a homlokát ráncolva hallgatta. Amikor Fish halála került szóba, nem árult el érzelmet az arca.

– Hadd lássam azokat a számokat!

– Mutasd meg, Zita! – bólintott Robi, mire Zita átadta a noteszét.

– 0773, 4242, 9829, 8067 – olvasta fel Pavle hangosan, majd többször elismételte. – Sajnos semmit nem mond. Ha megengeditek, felírom, hátha valami eszembe jut később.

– Persze – mondta Robi.

Hirtelen két teljesen egyforma kislány rontott be hangos kacagással a nappaliba. Télikabát és csizma volt rajtuk, mindenből ugyanolyan. Pavlehoz rohantak, nevetve bújtak hozzá.

– Ők az én kis angyalaim, Míra és Lara, tizenegyedikén lesznek négy-

évesek, de már most nyúznak az ajándékért. Ő pedig a feleségem, Vesna – mutatta be a Pavle a mosolyogva közeledő, csinos, harminc körüli nőt.

Vesna mindenkivel kezet fogott, ahogy Robira nézett, egy pillanatra megmerevedett, majd nagyot mosolygott.

– Fish – mondta vidáman. – Félóra múlva vacsorázunk. Nincs kibújó, itt esztek – tette hozzá határozottan, miközben kiterelte az ikreket a nappaliból.

– Azt ugye nem kell mondanom, hogy amit hallottatok, titok! Fish mindig azt mondta: ne bízz senkiben!

A többiek bólintottak. Pavle felállt. Elnézést kért, egy rövid időre távozott. Egy kisebb alakú fényképalbummal tért vissza, és egy vastag sárga borítékkal.

– Az albumban lévő fényképek Afrikában készültek, Fish is szerepel sok képen. Ha valamelyik esetleg megtetszik, akkor azt bátran vedd ki! – mondta, és Robinak nyújtotta az albumot. A borítékot az asztalra tette.

– Ezt Fish hagyta nálam, nem tudom, mi van benne, de – sajnos – már bátran kibonthatjuk.

Feltépte és az asztalra csúsztatta a tartalmát. Három banki köteg százdolláros volt benne, és egy kisebb szabálytalan csomó át gumizva. Gyorsan átfutotta.

– Ez harmincháromezer-párszáz dollár. Robi, ez a tied, így legalább nem kell nyomoznom utánad, hogy odaadjam – mondta, azzal feléje csúsztatta a pénzt. Robi döbbenten nézett.

– Hogyhogy az enyém?

– Ki másé?

– Pavle! Tizenkilenc és fél éve láttam őt utoljára! Még csak nem is beszéltem vele! Amit most mondtál, azon kívül semmit nem tudok róla. Lehet, hogy van még rajtam kívül gyereke, lehet, hogy van családja, azokat illeti ez a pénz, nem engem!

– Nincs másik gyereke, nincs másik családja, ezekről én tudnék.

– Rólam tudtál?

– Persze. Tudtam a neved, és hogy Budapesten élsz az anyáddal. Még a gyerekkori képeidet is láttam. Ez a pénz téged illet, senki másét.

– És ha nekem nem kell?

– Ha nem kell, akkor meg kell keresnem vele anyádat. Ha neki sem

kell, akkor a nővérenek fogom eljuttatni, Amerikába. Engem biztosan nem illet, ez családi dolog. Hanem egyet mondok, figyelj! Ez pénz. Apád pénze volt. Most a tied. Ne cifrázzuk túl!

Robi elgondolkozva, megadóan bólintott, a pénzt visszarakta a borítékba, kettéhajtotta és a laptop táskájába tette.

– Akkor rendben vagyunk, kérem – dőlt hátra Pavle. – Viszont a halott bajtársamra innunk kell egy kupicával.

Apró poharakat rakott az asztalra és slivovica pálinkával töltötte meg őket. Felállt, köszöntésre emelte poharát: – Fishre!

Az egyik kislány szaladt be a nappaliba, szerbül kiabált valamit, majd kacagva kirohant, mert az apja azt imitálta, hogy meg akarja fogni.

– Kész a vacsora, gyertek velem!

Átvezette őket az étkezőbe, ahol már meg volt terítve. A tizenkét személyes asztalnál sült pecsenyehúsok illata terjengett. Megmutatta, hol a mosdó, majd miután mindenki felfrissítette magát, leültek az asztalhoz. Pavle lehajtotta pár pillanatra a fejét, felesége és lányai is követték a példáját, majd keresztet vetettek.

– Mesano meso – mondta Vesna mosolyogva. – Fish kedvence.

A tálakon mindenféle sült hús, kolbász, csevap, pljeszkavica, szalonna és hurka volt. Friss barna kenyérrel, vöröshagymával és sopszka salátával tálták. Egy nagy fatálon füstölt, olajban főtt apróhalak csillogtak barnás, topáz és sárgás borostyán színekben, nagy szemű olajbogyókkal és sajtkockákkal körítve.

– Ez nagyszerű! Reggel óta nem ettünk semmit.

Ricsi mosolygott, miközben a gyomra nagyot kordult.

– Mi Robival nem is, de te legalább egy kiló fagyit elpusztítottál! Mindenki nevetett Zita megjegyzésén.

– A fagyí nem kaja. Ez köztudomású.

– Nagyön ínycsiklandó minden – mondta Vesnának Zita.

– Akkor csak egyetek! Hanem Pavle, nem koccintunk Fish emlékére? Szomorúan nézett a férjére. Koccintottak egy újabb slivovicával.

Vacsora közben csörgött Ricsi telefonja. Megnézte, hogy ki keresi, majd elnézést kérve kiment a ház elé, amúgy is szeretett volna már rágyújtani. Erősen gondolkodva tért vissza.

– Valami rossz hír?

– Az emberem volt. A Pásztor-testvérek ma utánatok kérdezősködtek az utcán. Valaki keres benneteket, a Pásztorok az ilyenekben előszere-ttel nyüzsögnek. Láttak valami hülye filmet, és azóta fejevadásznak képzelik magukat.

– Figyeljetek! Ez veszélyes helyzet. Láthatjátok, eddig két halott van. Eszetekbe ne jusson elébük menni! Van egy ötletem. Hallgassatok végig! Biztos vagyok benne, hogy Fish számai rejtenek valamit, ami szintén téged illet már, Robi! Fish tíz éve Thaiföldön élt, ezért az is biztosra vehető, hogy ezek a kódok ott érnek valamit. Innen menjete oda, ne menjete haza előtte! Útleveletek van, pénzetek van. Nem ismerem a körülménye-iteket, de nem tanácsos most hazamenni.

– Hogyan? – csodálkozott el Ricsi.

– Nézzünk az interneten repülőjegyet. Az egyik barátomnak utazási irodája van, felhívjuk és megvetetjük vele a jegyeket. Készpénzben ren-dezitek. Vesna elrakott egy Bangkok térképet a nászutas emlékek közé, azon meg tudom mutatni, hol találjátok a lakást. Nyáron még biztosan megvolt, mert láttam, amikor gépen beszélünk. Kiutaztok oda, körbe-néztek, hátha találtok valamit, ami ezekhez a számokhoz kapcsolható. Ha nincs semmi, pár hét után hazajöttök, addig csitul a helyzet, én is többet fogok tudni, talán még azt is, hogy ki szaglászik Robiék után.

Mindhárman hallgattak, majd egymásra néztek.

– Mit szóltok? – kérdezte Robi.

– Én pont ráérek.

– Nekem megvan a teljes évi szabadságom, a minap szóltak, hogy ki kellene vennem – tette hozzá töprengve Zita.

– De kocsival vagyunk, mi lesz az autóval?

– A kocsidat nyugodtan beállíthatod a garázsomba, senki nem bántja. Persze ma itt alszotok – mondta Pavle.

– Vagy ha akarod, átvihetjük Szegedre, nálunk van egy hely a terem-garázsban, csak nyáron állnak majd oda – gondolkodott hangosan Zita.

– A határon nagyon sokat kell várni befelé, éjfélre sem érnének vissza.

– Felhívhatom a kolléganőmet, hogy hozza le a férjét a határra. Gya-log sorban állás nélkül ájtöhet, ő átvizsi az autót. Vadászember, neki is valami terepjárója van, nem kell aggódnod, Ricsi!

– Jó lesz – mondta Pavle. – Intézkedem, hogy el tudjatek menni a ha-

társávba sor nélkül, egy rendőrautó odavezet titeket. Zita, mondd meg a barátodnak, hogy tízre legyenek a határon!

Ricsi is bólintott.

– Gyertek velem! A dolgozószobámban van a számítógép, ott tudunk nézni jegyet. Ez most a legfontosabb.

– Vízum? – kérdezte Ricsi.

– Kaptok a repülőtéren érkezési vízumot, az elég. Megkérdezem az utazási irodát, hogy hány napra adják most.

– Megtaláljuk azt is neten, hogy mik a szabályok – mondta Robi.

Repülőjegyet hamar találtak. A Belgrád–Bécs–Bangkok útvonalat választották. Belgrádból másnap reggel fél tízkor volt Austrian Airlines gép Bécsbe, onnan délben indult tovább a Thai Airways. Ideálisnak tűnt az útiterv. Belgrád mindössze százhetven kilométer, Pavle megígérte, hogy elviteti oda őket az unokaöccsével, autóval. Szerbiában nem alakult ki komolyabb fennakadás a hó miatt. Pavle telefonon intézte el a jegyvásárlást. Félóra múlva hozta is valaki, Robi kifizette.

– Ha repülővel mozogtok, mindig készpénzért vegyetek jegyet! Kicsit drágább, mint online, de nem látja senki a hitelkártyátok forgalmából, hogy merre jártok.

– Úgy lesz!

– Még egy dolog – jutott valami Zita eszébe. – Semmi nyári ruhánk, cipőnk nincs.

– Na, ez a legkevesebb! Annak idején, amikor mi mentünk oda nászútra, Fish azt mondta, ne vigyünk magunkkal semmit, mert Bangkokban a ruházat és a lábbeli bagatell összeg, majd ott veszünk. Így tettünk, szinte a lakodalomból indultunk, és nem bántuk meg. Ezt javaslom.

– Jó lett volna legalább csak egy nyári valami, ki tudja, hogyan jutunk el ott vásárolni? – gondolkodott hangosan Zita.

– Vesna egyik barátnőjének sportboltja van, azt el tudom érni, hogy kinyissák, ott beszerezhettek egy-két nyári holmit. Jó?

– Te mindent el tudsz intézni!

– Hát, voltam katona...

Az események gyorsan követték egymást. Mindhárman sűrűn telefonáltak. Zita kivette a szabadságát, Ricsi autója átkerült Szegedre, és be is vásároltak az említett sportboltban. Csak teniszruházatot, fürdőruhát

és papucsot kaptak. A semminél ez is jobb volt Zita szerint. Robi beszélt az anyjával, aki persze azonnal le akarta beszélni az utazásról, de aztán látta, hogy a fia hajthatatlan. Örült neki, hogy Ricsi vele tart. Robi újra meggyőződött róla, hogy az anyja és Atti szinte az egész hónapot Erdélyben szándékoznak tölteni, így biztonságban tudhatta őket. Felhívta még Leona nénit, hogy nem lesz elérhető pár hétig, mert külföldre utazik.

Tizenegy előtt minden el volt intézve, fáradtan érkeztek vissza Pavle házába.

– Befűttem a szaunát. Biztos átfagytatok. Csillagfényes, hideg este van. Tartsatok velem! Vesna már lefeküdt, majd reggel találkoztok vele. Úgy gondolom, hatkor elég indulni. A szauna öltözőjében találtok lepedőket és fürdőköpenyeket, hagyjátok ott az összes ruhátokat, reggelre ki lesz mosva és vasalva minden.

A szaunát hagyományos fatüzelésű kályha fűtötte, kilencven fok feletti hőmérsékletet tartott. A hosszú téli nap után csontjaik szinte szívták magukba a kellemes meleget. Robi a szauna egyik sarokpadján a gondolataiba mélyedve ült. Mindenki őt fürkészte.

– Robi! Nincs mindig magyarázat.

– Tudom, Pavle. Azon gondolkozom, hogy ha elhagyott minket idestova húsz éve, miért került elő most? Nem tudom, hogy ez a hosszú hallgatás valamiféle utálat vagy gyávaság volt részéről, vagy mire véljem.

– Nem tudom. Az apádnál bátrabb emberrel soha nem találkoztam. Jóformán sohasem félt. Ez és a higgadtsága emelte a többiek fölé, és ezért követték vakon az általa vezetett egységek. Nem tudok felelni arra, amit kérdeztél. A szekrényében láttam kirakva egy képet, anyáddal voltál rajta, vattacukrot ettél. Az a kép vele volt a harci zónákban is. Apád rendkívüli katona volt. Volt, hogy több mint fél napig negyedmagával védelmezett egy teljes falut a RUF bosszújával szemben, mire be tudtunk vonulni nagyobb létszámmal. Amikor elhagytuk a területet, a falusiak kitették a képét a templomban, Jézus mellé. Ha te most odamennél, rád is istenként tekintenének a hasonlóság miatt – mosolygott Pavle.

– Máskor megtudta, hogy egy árvaház magára maradt, ami így célpontja lett a RUF gyerekkatona-rabló akciójának. Ragaszkodott hozzá, hogy kitérőt tegyünk, és indítsuk el az árvákat a menekülttáborok felé, ne kerüljenek a RUF kezébe. Igaza volt, mert alig helyezkedtünk fede-

zékbe, már jöttek is értük. Nagy terepjárókon érkezett a szedett-vedett népség, részegen, bedrogozva, zeneszóval, hatalmas fegyverropogás közepette. Kérdés nélkül lőttek a saját népükre. Persze apád vezetése alatt beavatkoztunk, hírmondó nem maradt utánuk. A RUF kivívta magának az afrikai kontinens egyik legkegyetlenebb militáns szervezete címet. Rengeteg gyémánthoz jutottak az ellenőrzésük alá került Kelet-Sierra Leona állami bányákból. A gyémántot áthordták Libériába, és azon keresztül értékesítették. Böven volt pénzük fegyverekre, felszerelésre. A bányákban a feketék fekete rabszolgákat dolgoztattak, elképzelhetetlen nyomor és kegyetlenség uralkodott. Minden nőt, lányt megerőszakoltak, aki csak az útjukba került. Aki terhes volt, abból kivágták a gyereket. Mániajukká vált, hogy az emberek kezét alkarközéptől levágták, ezzel a demokratikus választási igényeknek üzentek. Nincs kéz, nincs szavazás. Rengetegen voltak, nem tudom, miért volt szükségük a gyerekek felfegyverzésére. A fiúkat bárhol látták, elrabolták, a szüleiket lemészárolták, hogy ne legyen hova visszamenniük. Itatták, droggal tömték őket, emiatt tizenéves korukra a legkegyetlenebb katonákká változtak. Gyakorlatilag mindenre azonnal lőttek, lehetetlen volt velük tárgyalni. Nagyon szomorú.

Pavle elgondolkodott.

– Zsoldos voltam? Igen, de örömmel tölt el, hogy a RUF ellen harcoltam. Rengeteg civilt megmentettünk; gyerekeket, iskolákat, árvaházakat, egész falukat, amíg az ENSZ még csak egyre-másra ülésezett, és beteges mániajává vált, hogy a külföldi haderők, akik hatékonyan tudtak szembeszállni a RUF egységeivel, hagyják el Sierra Leonét. Apád különösen figyelt a gyerekek sorsára. Többször megtörtént, hogy a szállító helikoptereink nem minket vettek fel, hanem kimentett gyerekeket küldött el velük, mi pedig kiverelkedtük magunkat. Azt mondta, ha valaki reklamált, hogy mi képesek vagyunk erre, a gyerekek nem.

– Megsebesült Fish a harcok során?

– Egyszer a vállát találta el egy páncéltörő gránát repesze Sierra Leonében, és korábban Angolában a hasát érte lövés. Másról nem tudok. Ha ő nincs, már nem élnék. Egyszer elrabolt holland bányamérnököket kellett kimentenünk, mélyen a RUF vonalai mögül. Nem messze tőlem gránát robbant, eszméletlen voltam. Olyan magas volt a dzsungel aljnővényzete, hogy a többiek nem láttak semmit. Heves tűz alatt álltak. A

helikopter felvette a csapatot, de Fish nem engedte kirepülni a madarat; addig köröztek, a helikopter géppuskáival visszatartva az előrenyomuló RUF erőket, amíg végül észrevettek a levegőből. Felszedtek, de ebből semmire nem emlékszem, csak a kórházi barakkban tértem magamhoz.

Pavle hallgatott egy darabig, bal szemének alsó szemhéja időnként megvonaglott. Többször megdörgölte ujjaiával. Tett még a tűzre pár hasábfát, elgondolkozva ült vissza, majd folytatta.

– Történt valami, ami viszont sehogy sem illett Fish jelleméhez; elmesélem. Kemény történet. Sierra Leonében a kormány által felügyelt területeken táboroztunk, onnan indultunk bevetésekre, és oda érkeztünk vissza. A táborunk helye időnként változott; ahogy szorítottuk a RUF erőit keletre, mi is egyre keletebbre húzódtunk. Az egyik ilyen táborunk már jócskán benn volt a RUF által korábban ellenőrzött vonalak mögött. A környék hadura Crazy Lamat névre hallgatott, egy különösen erőszakos és kegyetlen alak, a helyi RUF különítmény vezetője. Rászolgált a nevére, teljesen örült volt, ugyanakkor karizmatikus, az emberei vakon követték. Képzett katonai múlt állt mögötte, így egysége szervezettebb és hatékonyabb volt a többi lázadó RUF hordánál. Többször összeakadtunk velük, de valahogy mindig sikerült elkerülniük a fő erőinket. Úgyesen használták a dzsungelt. Nagyon megnőtt az önbizalmuk. Elkezdtek kék katonai sapkát viselni, mert a lakosság már sűrűn emlegette az ENSZ békefenntartókat. Hatvan fős lehetett a csapatuk, különösen jó fegyverzettel. A táborunkba sok helyi civil járt, segítettek a rakodásban, főztek ránk, mosták a ruháinkat. Biztonságban érezték magukat velünk. Gyerekek is jöttek velük, nagyon szerették az ellátmányunkba tartozó csokoládét, és ha néha fociztunk velük, nagyon boldogok voltak. Az egyik tízéves forma kölyök, egy Tumbo nevű, mindig Fish körül lógott. Összebarátkoztak. Fish mindig kedvezett neki. Ha ellátmányért ment és az út biztonságos volt, helikopterrel többször magával vitte, hozott neki a városból ruhákat, cipőt, még egy kisméretű katonai sapkával is megajándékozta. Aztán Tumbo eltűnt. Nem jött többé, és a szüleit sem láttuk. Fish aggódott a kölyökért. A járőrünk talált rá egy hét múltával; Tumbót lemészárolták a többi falusival együtt. Fish kiment a helyszínre, én is vele tartottam. Szörnyű látvány fogadott minket. Mindenfelé felpuffadt, bomló holttestek, a föld vértől fekete, óriási légyrajok dong-

tak mindenhol. A halál semmivel össze nem keverhető, édeskés bűze terjengett. Tumbót az egyik ház mögött találtuk meg, széttárt karokkal feküdt a hátán. Egy bozótvgó volt a mellkasában, a nyaka tövétől a szegycsontjáig. A nyelén kék katonai sapka lógott. A falutól nem messze, egy szép, ligetes részen temette el Fish a kisiút. Semmit nem mondott. A táborba visszavezető úton sem, és nem is reagált. A bozótvgót a kék sapkával együtt elhozta magával. Aznap este kerestem a körletében, beszélni akartam vele, de nem találtam meg. Másnap hallottam az őrségtől, hogy csak reggel került elő. Ez így ment két hétig, minden este elment és reggel jött vissza, de olyan is előfordult, hogy napokra eltűnt. El nem tudtam képzelni, hogy hol jár, már azt gondoltam, hogy ő is sötét gyémántüzelmekbe kezdett, mint annyian mások is ott. Aztán az egyik reggel láttam megérkezni a táborba. Mesterlövész lombos álcaruhát viselt, az arcát zöld és fekete színűre festette, egy éjjellátóval felszerelt Mark mesterlövész-fegyvert cipelt. Azonnal megértettem, hova ment éjszakánként. A környékről már érkeztek olyan hírek, hogy Crazy Lamat állítólag meghalt, valaki szinte kettévágta egy bozótvgóval. Az emberei között utódlási harc tört ki. Fish utánuk nyomozott éjszakánként, és kíméletlenül leszámolt velük. Kivégezte Crazy Lamat szinte teljes csapatát, a maradék meg szétfutott. A helyiek ünnepeltek és boldogan szorongatták a kezünket. Nem láttam feketéket soha előtte olyan felszabadultnak, mint akkor őket! Ez a dolog azonban sehogy nem illett Fish fegyelmezett katonai profiljába; ő nem volt bosszúálló és vérengző. Azt vallotta, hogy a bosszúvágy elveszi az ember tisztánlátását, előbb-utóbb bajba kerül miatta, bajba keverve a csapatot is. A vérengzőket mindig rövid úton eltávolította az általa vezetett egységekből. A Tumbóval történtek teljesen elvették az esztét. Felelősségre is vonták érte, de természetesen nem mozdították el a helyéről; egyrészt nem volt nála alkalmasabb, másrészt mindenki örült a Lamat-brigád kigyomlálásának.

Csend volt, csak a leégő fahasábok pattogása hallatszott. A kályhaajtó kormos kis üvege a tűz mély, vörös narancs színével festette be a szauna fenőfa borítását.

Éjfél után tértek aludni, Pavle fél hatra ígért ébresztőt. Azonnal elnyomta őket az álom.

Harmadik nap

December 5., szombat

1.

Ricsi álmodott. Robiék konyhájában ültek, kisgyerekek voltak, örömmel nézték, ahogy Fish a horgászfelszerelését pakolja. Mindig elvitte őket horgászni. Elszomorodtak, amikor azt mondta, ezúttal nem tarthatnak vele. Akárhogy alkudoztak, követelőztek, ígérettek, a férfi hajthatatlan maradt. Aztán meglátták, hogy a horgászathoz használt kockás hátizsák nem a szokásos felszerelést rejt, hanem különböző fegyvereket.

– Háborúba mégy? – kérdezte döbbenten Robi.

Fish megmerevedett, odaült hozzájuk a konyhaasztalhoz, erősen gondolkodni látszott a válaszon.

Hirtelen szörnyű zaj hallatszott.

Ricsi telefonja éles hangon ébresztett. Öt huszonkilenc volt. Az ébresztőt mindig páratlan percre állította be; ha nyaggatták emiatt, hogy miért, csak mosolygott. Ő sem tudta a választ.

Mire kimentek az étkezőbe, Zita már Vesnával kávézott. Vesna egy nagyalakú Bangkok térképen mutogatva magyarázott, Zita időnként bólintott és jegyzetelt. Az asztal mellett közepes méretű, újszerű piros bőrönd állt. Vesna adta, hogy pakolják bele a tegnapi vásárlás eredményét, mégse szatyrokkal utazzanak.

– Jó reggelt, fiúk! Jól aludtatok?

– Mint a tök – válaszolta Robi.

– Mit szeretnétek enni? Pirítós, tojás, sült szalonna?

– Pirítós jó lesz. Kaphatok teát? Ricsi kávézni fog.

– Persze, van tea is, üljetek le! Zitának elmagyaráztam a térképről, hol találjátok meg Fish lakását. Pavle pedig nyomtat nektek egy térképet a helyszínről, thai szöveggel, hogy a taxis is megértse.

– Vesna, te is voltál katona? – kérdezte mosolygva Robi.

– Nem, de megszoktam Pavle mellett, hogy a kilencvenkilenc százalékos ügyintézés pont annyit ér, mint a semmilyen.

– Így lehet.

– Itt vannak a térképek – érkezett Pavle.

– Köszönjük. Pavle, kivettem az albumból ezt a három fotót.

Robi képeket tett az asztalra.

Pavle a kezébe vette őket. Az elsőn Fish egy osztályteremnek látszó helyiségben nagy csapat fekete gyereknek magyaráz, kezében apró, fényes tárgyat tartva. A másikon felfegyverzett katonák csoportja áll egy szállító helikopter mellett. A harmadik kép Fish fekete-fehér portréja, ahogy arcán különös félmosollyal néz a kamerába.

– Ezen a képen a fel nem robbant aknákról oktatja a kölyköket; megmutatja nekik, hogy néznek ki a föld felett, és mit tegyenek, ha találhatnak egyet. A második a szakaszunkról készült, aminek ő volt a parancsnoka. A harmadikat egy belga fotóriporternő készítette, Fish barátnője volt egy ideig, a neve Nicole. Viheted nyugodt szívvel ezeket!

– Köszönöm.

– Engem bármikor hívhattok azon a számon, amit Fish hagyott. Senki nem ismeri, Fish miatt üzemeltem be a SIM kártyát. Ha találtok valamit, ha kérdésetek van, ha bajba kerültök, ha pénz kell, vagy akármi, hívjatok azonnal! Innentől a saját mobilotok kikapcsolva.

Alig fejezték be a reggelit, kintről autó érkezése hallatszott, majd egy rövid kürtszó.

– Slobo.

Kimentek a ház elé, elköszöntek egymástól, majd beszálltak. Az autó azonnal indult, kipufogójából gözszerűen tört elő a meleg. Zita hosszan integetett a hátsó ablakból. Pavle és Vesna állt még egy darabig a lépcső alján, Pavle átkarolta felesége derekát és a nyakába csókolt. Vesna gondolkodni látszott.

– Ki tehet?

– Nem tudom, kedves, adj pár napot! Ne menjetek el sokat a lányokkal!

– Igen, uram! Nem megyünk, uram! – válaszolta a nő nevetve.

Pavle is nevetett, majd hirtelen, mint egy zsák krumplit, a vállára kapta feleségét, majd könnyedén felügetett vele a lépcsőn.

Alig indultak el, Ricsi szinte azonnal elaludt a hátsó ülésen. Zita bekapcsolta a biztonsági övét, magát is bekötötte, és pihentette a szemét. Robi és Slobó mindenféléről beszélgettek: Európáról, Szerbiáról, a délszláv háborúról, a magyar etnikum helyzetéről a Vajdaságban. Slobó azon a véleményen volt, hogy az uniós tagság elnyerésével gyökeres változások jönnek, de hogy ő támogatja vagy ellenzi a társulást, az nem derült ki a mondandójából. Robi kérdezgette Pavle dolgairól, de konkrét választ semmire nem kapott, így inkább felhagyott vele. Ragyogó nap-sütésben érkeztek meg a belgrádi Nicola Tesla repülőtérre. Ricsi csak ott ébredt fel. Elbúcsúztak Slobótól.

A reptér modernebb, kettes számú terminálján feladták a csomagjukat Bangkokig, átvették a szállókártyáikat, de még nem mentek be a belső váróba. Nézelődtek a terminálban, Ricsi ivott még egy kávét és nagy meglepetésére hamutálat is talált a kávéházi asztalon.

– Ja, kérem, ez nem Unió. Itt nem tilos minden – dünnyögte morcosan.

– Ricsi megszólalt. Slobó alighanem elfelejthetett valamit – mondta Robi és felállt, hogy integessen a fürkészve bolyongó srácnak.

Slobó arca felderült, azonnal feléjük ügetett. Elővette telefonját és tárcsázott.

– Pavle akar még valamit.

– Szia, Robi. Egy fontos dolog. Volt apádnak két magyar barátja Bangkokban. Találkoztam velük, az egyik teniszt oktattott valahol a lakás környékén, de nem ugrik be a neve; a másik valami Zács nevű. Őket mindenképp kutassátok fel!

2.

Bécsig szűk egy óra volt az út. A légikísérők villámgyorsan osztották ki a szendvicseket, kávét, teát és üdítőt. Pár percre rá, hogy eltolták a kis kiszolgáló kocsit a folyosóról, már a földön gurultak Bécs Schwechat repülőtérén. A gépet elhagyva a tranzit irányt követték. Hosszasan gyalogoltak a végeláthatatlan folyosókon. Végre megtalálták azt a várót, amit a szállókártyájuk jelölt. Leültek egy széksor végén, közel az ajtóhoz, ami a géphez vezető folyosóra nyílt. A hatalmas üvegtáblákon keresz-

tül látható volt a Thai Airways színeiben pompázó, hatalmas Boeing 747-500 Jumbo. Körülötte – akár a hangyák – kiszolgálójárművek és nagy létszámú személyzet tüsténkedett. Már a csomagokat rakodták a szalagokra, a nagy repülő, mint valami telhetetlen gyomor nyelte őket folyamatosan. Ricsit lelkesítette a látvány, eltűnni látszott kora reggeli rosszkedve.

– Nem repültem még Jumbo Jettel. Hihetetlen, hogy fel tud emelkedni ez a monstrum!

– Én sem repültem még ilyenrel, de ha akarod, lerajzolom neked, miért tud felemelkedni – válaszolta Zita.

– Kedves vagy, de én is figyeltem fizikán!

– Ugyanolyan vele repülni, mint bármelyik szélestörzsű repülővel. Kinél vannak a beszállókártyák? – kérdezte Robi.

– 68A, B és 69A. Két ablak melletti helyünk van, a gép végében fogunk ülni, jó lesz, ott már csak két ülés van az ablakoknál.

– Nem ülök ablakhoz! – Ricsi újra durcás képet vágott.

– Fiúk, üljetek egymás mellé, én meg ülök a következő sorban az ablakhoz!

– Zita, te arra gyúrsz, hátha senki nem jön melléd, akkor dupla helyed lesz!

– Ricsi, ez nem volt valami lovagias megjegyzés tőled – emelte fel játékos sértődöttséggel az orrát Zita.

– Megkövetem, Zita hercegnő! – Ricsi meghajolt.

Elkezdődött a beszállítás. Először az első osztályú utasokat hívták az ajtóhoz, majd a turistaosztályon helyet foglaló utasok közül azokat, akiknek a gép végébe szolt a jegyük. Ez rájuk is vonatkozott. Ismét hosszú folyosón haladtak, de hamar elérték a gépre vezető utashíd bejáratát, ahol szép, lila színű selyemből készült ruhában egy thai utaskísérő mutatta az irányt. A gép belsejében a légitársaság logójának színei köszöntek vissza; a lila és a sötét rózsaszín uralkodott, arannyal kombinálva. Ricsi alig várta, hogy annyi mozifilm után végre saját szemével is láthassa az ilyen repülőgépekre jellemző belső csigalépcsőt, ami a felső szintre vezet. Csaknem félórát vett igénybe, mire valamennyi utas a gépbe jutott. Mindenki izgett-mozgott, pakolászott, rendezkedett, csattogtatták az ülések felett elhelyezkedő csomagtarolók ajtaját. Egyedül ők ültek nyugodtan a helyükön.

– Még jó, hogy nincsen csomagunk!

Ricsi bosszúsan nézte a kaotikus látványt, némelyik utas kapálózó szerencsétlenkedése igazán szánalmasnak hatott.

– Soha nem szálltam még be ilyen kényelmesen. Már most igazat kell adnom Pavlénak. Viszont lehet, nevetnek majd a thai vámosok, hogy hárman utazunk egy közepes bőrönddel, és ha még ki is nyittatják őket, garantált a röhögőgörcs a három teniszsort, teniszing és papucs láttán. Teniszcipők nincsenek – nevetett Zita. – Még egy csomag teniszlabdát is kaptunk ajándékba, hiába tiltakoztam, a hölgy nem tudott magyarul, így elfogadtam.

– Az is benne van? Cipő és ütő nélküli teniszcsapat, egy doboz labdával! – hahotázott Ricsi.

Zita csak bólintani tudott a nevetéstől.

A gép megtelt, Zita mellé nem érkezett senki. Ricsi már azon volt, hogy cinkelni kezdi az ügyes számítását, de az utolsó pillanatban befutott egy család: egy fiatal ázsiai férfi a feleségével és tüneményes kislányukkal. Éppen csak elérték a gépet. Az egyik jegyük Zita mellé szólt, a másik kettő a leghátsó kettes sorba. A férfi gyorsan felrakodta a csomagokat. A kislány az anyjával ült hátra, Zita mellé a férfi került. Alig kapcsolták be a biztonsági öveket, megmozdult a gépóriás, hátrafelé araszolt, ahogy kitolták a híd mellől. Miután eltávolodtak a beszálló csápoktól, a pilóták indították a négy hatalmas hajtóművet, majd enyhén felpörgetve azokat gurulni kezdtek a kifutópálya irányába. Nagy volt a repülőgépforgalom, többször meg kellett állniuk gurulás közben. A gurulóút végén lassan és hosszasan fordultak rá a kifutópályára. Egy pillanatra megtorpantak, majd feldübörögtek a hajtóművek, remegni kezdett a géptörzs, ahogy a pilóták a fékekkel tartották helyben az óriást. Mikor szabadjára engedték, a gép hatalmas lendülettel lódult neki, hosszú utat megtéve egyre gyorsult, majd a levegőbe rugaszkodott. Orrát határozottan az égnek emelve stabilan emelkedett.

Zita örült, hogy útítársai szingapúriak, zavartalanul beszélgethetett velük angolul. Bemutatkoztak. A kislány neve Chu volt, akit Zita azonnal a szívébe zárt. Hároméves forma, ébenfekete hajának frufruja keletiesen egyenesre nyírva, oldalt két copffal. Érdekes, ferde vágású szemei határtalan értelmet és érdeklődést tükröztek. Fogai, mint apró hófehér

rizsszemek csillogtak. Az anyja is szép volt, törékeny alkat, nagyon alacsony. A férfi Zita mellett szintén alacsony volt, de nagyon jóképű. Pilantásából egyértelműen látszott, hogy ezt pontosan tudja.

Zitának nem tetszett, ahogyan a férfi ránézett, sok orvos vizslatta ugyanilyen tekintettel a klinikai nővéreket. Szívből utálta ezeket az doktor urakat, nyálcsorgató taperolóknak tartotta őket, került velük minden kontaktust. A hideg futkosott a hátán, amikor mintegy véletlenül hozzáérték munka közben, majd gyorsan elnézést kértek, de úgy, hogy közben ismét megfogták. Volt egy olyan érzése, hogy a szomszédja is orvos, azután megtudta, hogy a gyógyszeriparban dolgozik. Németországból tartanak haza, elhozta a családját is egy munkalátogatás kapcsán. Zita bemutatta Ricsit és Robit, külön élvezve, amikor Ricsi az égimeszelő alkatával az alacsony férfi fölé magasodva nyújtott kezét. A kislány megmutatta Zitának Teddy mackóját, közölte, hogy nagyon fél a repüléstől. Az anyja többnyire csak mosolygott, nem vett részt a beszélgetésben. Hamarosan ebédet osztottak, majd a kislányt elnyomta az álom, anyja is csukott szemmel pihent. A férfi egyre nyíltabb és mohóbb tekintettel legeltette Zitán a szemét, a lány kezdte nagyon kínosan érezni magát. A legrosszabb csak eztán következett. Ki szeretett volna menni a mosdóba, és ahogy jelezte a szándékát, a férfi nem állt fel, hogy utat nyisson neki a folyosóra, hanem csak hátrébb húzódott az ülésében. Arra várt, hogy Zita szinte az ölébe ülve tornázza ki magát a helyéről. Ezt már nem tolerálta, konkrétan megkérte, hogy álljon fel és úgy engedje ki. Szerencsére a fiúk aludtak, nem kellett szégyenkeznie a kínos jelenet miatt. Dühös volt, mert nem tett semmi olyat, ami miatt szégyenkeznie kellett volna. Az jutott eszébe, hogy a legtöbb férfi disznó, és ennek a disznó népségnek egy jeles képviselője került most mellé. Sajnálta a családot, értette a feleség passzivitását. Ahogy visszaindult a mosdóból, a kis Chu jött vele vidáman szemben, hozta a nagy mackóját is. Egyszerűen közölte Zitával, hogy mellé fog ülni, és várja meg. Az anyja szabadkozott, de Zita ezer örömmel várt volna egy órát is, csak ne kelljen visszaülnie a férfi mellé. Ahogy visszamentek, Chu egyszerűen hátraküldte az apját, beült az ablakhoz, Zita a férfi korábbi helyét foglalta el. Rögtön megtalálták a hangot, Zita mesélt neki az angol nyelvű, képes mesekönyvéből. Miután nem találta elég érdekesnek a könyv meséit, inkább magyar népmeséket

mondott kis útitársának, aki tátott szájjal és nagy élvezettel hallgatta az általa ismeretlen történeteket egy igazságos nagy királyról vagy éppen az okos szabólegényről. Jól utaztak együtt, tetszett neki, ahogy a kislány a nevét formálta, Szita lett belőle. Ha a kicsi mosdóba akart menni, már nem szólt a szüleinek, mindent a lánnyal intézett. A fiúknak tetszett Zita törődése, csodálták türelmét, amikor tizedszer is ugyanolyan nyugodtan válaszolt ugyanarra a kérdésre. Az utaskísérők különböző játékokat osztottak a gyerekeknek, Zita elvett pár bábót, és a fiúknak bábozniuk kellett a kislánynak, az üléseik támláját használva paravánnak. Környezetük valamennyi gyerekutasa őket nézte, nagyokat nevettek, még ha nem is értették a szöveget. A fiúk is jól szórakoztak, a végén még tapsot is kaptak.

3.

Zitának eszébe jutott Milán, a jóképű, mindig vidám gyakorló orvos, akivel másfél évig volt viszonya. Kaposvárról származott, az egyetemet Budapesten végezte, majd Szegedre került. Baleseti sebésznek készült. Nagyon meg voltak vele elégedve. Tehetsége, ügyes keze és simulékony modora hamar a többi fiatal orvos fölé emelte, egyfajta kedvenc vált belőle, akinek nagy jövőt a jósoltak a szakmában.

Milán, amint meglátta őt, heves udvarlásba kezdett. Elutasította. Hírből már jól ismerte az orvos-nővér románcokat, amelyek vége mindig az éjszakai ügyeletben folytatott szexre szűkült le. Milán megtudta valahonnan, hogy ő is járt az orvosira, innentől nem ismert határt a lelkese-dése. Mindent bevetett, de ő hajthatatlan maradt, pedig tetszett neki a fiú. Korábban, még az egyetemi évei alatt megfogadta, nem elégszik meg azzal, ha valaki tetszik neki, mert ezek a szórakoztató, laza fiúk mindig csúnyán megperzselték a szívét. Milánt is éppen ebbe a csoportba tette.

Aztán megváltoztak a dolgok. Az egyik balesetet szenvedett betegüket, egy idős férfit nem látogatta senki. A bácsinak nagy fizikai fájdalmai voltak, de az igazi fájdalom látogatási időben ült ki az arcára, ahogy elnézte a többi beteg hozzátartozóit. Pár percig bírta, utána mindig a fal felé fordulva várta ki a látogatók távozását. Zita szívén viselte a férfi sorsát, mindenből igyekezett részére a legjobbat biztosítani, és ha munkája

engedte, felolvasott neki, vitt számára a büféből ezt-azt. Tibi bácsinak szólította, a férfi őt húgomnak nevezte. Több alkalommal, ahogy Tibi bácsihoz ment, észrevette, hogy Milán is gondoskodik az öregről. Vett neki gyümölcsöt, sportújságot, süteményt, sőt még egy kis rádióval is megajándékozta. Tibi bácsi nagyon kedvelte a fiút is, Milán öcsémnek hívta. Sokszor mondta, nem hitte volna, hogy a kórházban azt a kedveséget fogja tapasztalni, amit ő és Milán nyújtanak neki. Ettől Zita szíve meglágyult, Milán pont azt a pluszt hozta az idős emberről való gondoskodásával, ami kiemelte őt a többi sármos fiatal közül, és már nem csak valaki volt, aki tetszett neki, hanem valaki, akinek volt szíve észrevenni egy ember fájdalmat, és nem sajnálta rá a fáradságot. Randevúzni kezdtek, majd hamar egymásba szerettek. Milán bérelt lakásban lakott, nem volt biztos benne, hogy Szegeden marad, de tanulóéveit mindenképpen a nagy forgalmú klinikán szerette volna eltölteni. Zita jól érezte magát a fiúval, élvezte vidám életfelfogását, optimizmusát és árnyalt humorát, amivel bármikor meg tudta nevetetni. Testi kapcsolatuknak minden egyes pillanata tökéletes és finom volt, egész éjszakákat voltak képesek szerelemmel eltölteni. Teljesen átadta magát a kapcsolatnak, szinte feloldódott benne, sokszor olyan érzése támadt, hogy az életéhez hiányzó puzzle darabot talált meg Milán személyében. Bemutatta őt a mamájának, neki is tetszett az udvarias, figyelmes fiú, örült, hogy az unokáját boldognak láthatja. Milán gyakran vitt bonbont, virágot az idős hölgynek, őt is levette a lábáról.

A kapcsolatra sötét árnyékként vetült, hogy Zita összeveszett gyerekkori barátnőjével, Katinkával, aki szintén az osztályon dolgozott. Katinka, az állandó szókimondó azt állította, hogy Milán hidegvérű és számító. Szerinte Milán érdeklődése Tibi bácsi iránt kizárólag azért támadt fel, hogy neki imponáljon. Katinka szerint, ha Zita nem dolgozott, Milánt nem igazán érdekelte Tibi bácsi. Zita képtelen volt ezt elhinni, de sehogy nem szerezhette bizonyosságot. Milántól nem kérdezhetette meg, Tibi bácsit, miután hazament, nem hívhatta fel, a világért sem okozott volna fájdalmat neki. Végül úgy volt vele, hogy talán Katinka irigy a boldogságára, hiszen más osztályos nővérek részéről is érte támadás, amit egyértelműen az irigység motivált. Megszakította a kapcsolatot Katinkával és másik műszakba osztatta magát. Nagyon fájtnak neki a baráti

árulás. Milánban először akkor csalódott, amikor mindenáron rá akarta őt venni, hogy adja el a házukat az egyetem folytatása érdekében. Nem volt hajlandó megérteni, hogy nem akarja költözésnek kitenni a mamát. Miután megunta a noszogatást, egyszerűen megmondta a fiúnak, hogy nem adja el, nincs miről beszélni tovább. Milán értetlenkedett, dúlt-fúlt pár napig, aztán elnézést kért.

A fiú soha nem hívta őt Kaposvárra, hogy bemutassa a szüleinek, azt mondta, unalmas nyárspolgárok, nincs velük jó kapcsolata, csak a gimnazista öccse miatt látogat időnként haza. Egy alkalommal, valamilyen sportesemény kapcsán Milán barátai jöttek Szegedre. Milán többet ivott a kelleténél a közös vacsorán. Másképp viselkedett, mint amit a lány megszokott tőle. Az est fénypontjaként kijelentette, hogy az okos férfi árva lányt választ, mert így elkerüli az apósa idióta tanácsait és az anyósa szörnyű cselszövéseit. Hozzátette, Zita csak akkor lehetne tökéletesebb, ha néma is lenne. A tökéletes választás: a néma árva lány. Hangosan nevetett a saját viccén. Zita majdnem elsüllyedt szégyenében, mosdóba ment, kivette a ruhatárból a kabátját és sírva hazament. Nem volt képes magyarázatot találni a történetekre, gyötörte a fájdalmas megalázottság. Elhatározta, hogy véget vet kapcsolatuknak, de Milán nem hagyta, gyözködte, hogy csak ostoba macsó szöveg volt, amit a férfiak társaságban egymás között elvárnak. Bocsánatot kért, biztosította róla, hogy egy pillanatra sem gondolta komolyan. Megbocsátott neki. Meg akart neki bocsátani.

Aztán elérkezett az a csendes kora téli nap, amit képtelen volt kitörölni az emlékeiből. Minden pillanatára hajszálpontosan emlékszik. Délutános volt. Gyalog ment dolgozni, élvezte a sétát. Bágyadt napsütésben fürdött minden, enyhe szél simogatta a fákat, terelgette a lehullott leveleket. A klinika belső útjain két rohammentőt is látott érkezni az osztálya bejárájához. Fél kettő körül vágott át a zsúfolt parkolón. Az utolsó sorban egy vadonatúj, ezüstsínű sportautó állt, fekete vászontetővel. Feltűnő volt a rendszáma is, NOMI89. Ahogy odaért, a kormány mögül egy lány pattant ki. Alacsony volt és vékony, a megjelenésében volt valami egérszerű. Elegáns ruhákat és homlokára tolt, drága napszemüveget viselt. Zavartan mosolygott, a fogai is egérszerűek voltak.

– Pert Zita?

– Igen – válaszolta meglepődve.

- Szentirmai Noémi vagyok, beszélhetnék?
- Semmi akadály.
- Itt?

Az idegen lány arcára csodálkozás ült.

- Dolgozni megyek. Megadom a számom, hívj fel munka után!

A lány töprengeni látszott. Majd hirtelen rákezdte.

- Jó lesz itt. Arról van szó csupán, hogy hagyd békén a vőlegényem!
- Tessék?

Teljesen ledöbbsenten hátrább lépett egyet.

- Hagyd békén! Amíg szépen kérem.
- Ez vicc? Kandi kamera? Vagy elfelejtetted bevenni a gyógyszert?
- Nem vicc, nincs kamera, nem szedek gyógyszert.
- Ki a vőlegényed?
- Akinek te a szeretője vagy. Dr. Réti Milán.

Egy szót sem tudott kinyögni, érezte, ahogyan gyomra jeges görcsbe rándul, hányingere támadt, szeretett volna leülni.

- Ne játssz itt nekem! Nyilván tudtál róla. De ha nem, az sem izgat. Csak simán hagyd békén! Elegem van már a ribanc nővérseregéből.

Zitát ütésként érték a szavak, érezte, ahogy a szégyen és megalázottság érzését fokozatosan felváltja a düh.

- Nem tudtam, hogy van menyasszonya. Jobban jársz, ha beülsz a szép autódba, elmégy és kishoppingolod magadból a feszültséget! Velem itt ne hóbörögj! A vőlegényed meg viheted a fenébe, ahova való.

- Ne becsüld le, és főleg ne tedd tönkre az előmenetelét! Apám az ország egyik legjobb plasztikai sebésze, három klinikája is van. Hamarosan Milán vezeti majd az egyiket. Ne állj a boldogsága útjába! Ezért mondom, hogy hagyd őt békén!

- Ha apád annyira menő... Mondtam már, hogy nem kell a vőlegényed, tőlem már holnap vihet az oltárhoz, vezetheti apuci bármelyik klinikáját.

- Mi folyik itt?

Milán futva érkezett, az ablakból láthatta a jelenetet.

Mindketten feldúltan álltak, Milán arca falfehér volt, a szája is egészen elfehéredett. Nem jött egészen oda hozzájuk.

- A leendő arád a klinikaigazgatói állásodat félti az apja menő biro-

dalmában. Nyugtasd meg és tüntesd el innen, mert kidobatom a biztonságiakkal!

– Mindent megmagyarázok!

Milán szavai tompán hangzottak, mintha egy vattával bélelt zsákból beszélt volna.

– Mit magyarázol meg, és kinek!? – csattant fel.

– Menj el, Nomi! Majd felhívlak, és mindent megmagyarázok.

– Nem megyek, Milán! Nem hagylak itt, hogy kedvedre hentereghess ezzel a... Velem jössz, vagy nem ismerlek!

Milán egyik lábáról a másikra állt, majd szégyenkezve beült az autóba. A lány is gyorsan bepattant és nagy gázzal elhajtott. Zita olyan ürességet érzett, mint még soha. Megalázták, kifosztották. Alig tudta ledolgozni a műszakját, két eset között, az öltözőben sírt. Milánt aznap már nem látta. Munka után átzokogta az éjszakát. Másnap első dolga volt felhívni Katinkát, hogy bocsánatot kérjen tőle. Katinka nem haragudott, átjött, vigasztalni próbálta. A mamának azt mondta, hogy munkahelyi gondja akadt, igazságtalanul bántak vele.

Milán pár nap múlva úgy jelent meg, mintha mi sem történt volna. Közeledni próbált. Azt mondta, szereti őt, a másik lányt csak a karrierje szempontjából találta fontosnak, de azonnal elhagyja, ha azt szeretné. Magyarázkodása során ronda kis rémnnek nevezte a menyasszonyát, a leendő apósát meg pénzsóvár, kapzsi despotának. Úgy gondolta, Zita hisz neki, mert miután végzett a mondandójával, meg akarta ölelni. Zita olyan erővel taszította el magától, hogy Milán feje hangos csattanással ütődött az egyik öltözőszekrény lemezajtájának. Elővette a kezét zsebéből és Milán orra elé tartotta a mobilját. Visszajátszotta Milán szavait a telefon diktafonjáról. Közölte, ha még egyszer csak ránéz, hozzászól, vagy meglátja az utcájuk környékén, azonnal viszi a felvételt a ronda kis rémnnek, meg a pénzsóvár, kapzsi despotának. Akkor majd elválík, ki milyen legény. Milánnak pillanatnyi kétsége sem volt, hogy beváltja a fenyegetését. Motyogott valamit, majd eloldalgott, onnantól kezdve nagy ívben elkerülte, és hamarosan távozott a klinikáról. A hírek szerint leendő apósánál kezdett dolgozni. Katinka szerint arról volt szó, hogy mint abszolút megbízhatatlant, felügyelet alá helyezték. Szerinte indokolt volt, és Milán rászolgált a rövid pórázra.

A kollégái az ügy minden egyes apró részletéről tudtak, ami nagyon megnehezítette Zita mindennapjait. Úgy tett, mintha nem érdekelné, de szenvedett tőle. A mamának azt mondta, Milán egy időre külföldre ment dolgozni, mert nem akarta az idős asszony szívét fájdítani. Éppen eléggé fájt az övé. Úgy érezte, megszakadt benne valami. Azóta nem is volt senkije.

Gondolataiból a vacsora zökkentette ki. Nem volt étvágya, felzaklatta az emlékezés. Szinte a teljes vacsoráját Ricsi ette meg, aki láthatóan bármikor tudott enni. Ricsi azt mondta, azért éhes, mert a páros videójátékokban nagyon csúnyán lemosta Robit, és a koncentrálsban megéhezett. Zitát szórakoztatta Ricsi, tetszett neki, de nem hitte, hogy bármi is kialakulhat közöttük. Olyannak nézte, akinek inkább sok apró kapcsolatra van szüksége, mintsem egy komolyra.

Vacsora után Chu kérésére ismét mesélt. A kislány már csak magyar népmeséket volt hajlandó hallgatni, olyanokat, amikben szerepelt a hétfejű sárkány. Miután elaludt a gyerek, Zita hátradöntötte a kicsi ülésének támláját, és gondosan betakarta.

Robi és Ricsi játszott még pár mérkőzést, összevesztek valami bugyuta focis játékon. Zita mosolygott rajtuk, ahogy mindkettő hevesen bizonygatta az igazát. Filmet nézett, de nem kötötte le, nem hagyták nyugodni a Milán körüli gondolatok. Ezen meglepődött. Mi lehet most Milánnal? Végül kimerülten aludt el.

Negyedik nap

December 6., hétfő

1.

Bangkoki idő szerint hajnali ötkor felkapcsolódtak az utastér világítótestei. A Zita előtti kettes széksorban, az ablaknál ülő Robi is fenn volt már, kialvatlan szemekkel, de széles mosollyal köszöntötte a lányt. Jól oldalba lökte Ricsit.

– Ricsi bármikor és bármennyit tud aludni. Ha nem keltem fel, úgy tolják ki a gépből!

– Te csak ne irigykedj az alvásomra! Minek keltettél fel? Még nincs reggeli.

– Ne legyél morcos, engedj inkább, mert nem akarok egy órát sorban állni a mosdó előtt.

Megindult az ébredés utáni jövés-menés, az utasok egyre nagyobb tömegekben igyekeztek a mosdók felé, szinte folyamatosan pirossal világított valamennyi toalett szignálja a folyosók felett. Többen nyári ruhában tértek vissza a helyükre.

Robi a kis ajándék tisztasági csomaggal a kezében kitornázta magát a székéből a folyosóra.

– Aranyos a kis útitársad. Nem kelted fel?

– Majd ha osztják a reggelit.

– Látod, okos? Van, akinek szíve is van – méltatlankodott tovább Ricsi.

– Ricsi csak akkor ilyen, ha álmos, amúgy egy tünemény. Majd meglátod, Zita!

– Elhiszem én így is! – mondta nagyot nevetve a lány, mire Ricsi mosolyogva felé fordult a székéből.

– Jó reggelt, királynő! – köszöntötte.

– Richárd lovag... – hajolt meg a lány ültében.

Az óriásgép simán landolt, hosszasan gurult a végeláthatatlan repülő-

téri úthálózaton. A repülőtér második szintjére érkeztek meg az utasok, a hivatalos ügyintézését követően.

– Van 7 Eleven – fedezte fel Robi. – Éhenhalni már nem fogunk. Az USA-ban szinte mindent ott vettem.

– Robi sokszor volt Amerikában. Majdnem oda nősült.

Ricsi arcán gúnyos grimasszal jól oldalba lökte Robit.

– A zöldkártya miatt. Aztán inkább hazajöttem.

– Annyira csúnya volt a menyasszony? – nevetett Zita. – Vagy öreg?

– És még kövér is – zárta le a témát Robi.

– Fiúk, használjuk ki, hogy félig van a bőröndünk, pakoljuk bele a téli kabátokat, pulcsikat, mert úgy festünk, mint valami UFO küldöttség!

Robi egy székre dobta a hóna alatt cipelt téli holmikat.

– Rakd el, Ricsi, én váltok pénzt!

Amikor visszafelé sétált a pénzváltótól, hosszan figyelte Ricsit, ahogy egy széken ülve széles mozdulatokkal magyarázott a bőröndön helyet foglaló lánynak. Zita a mennyezet felé pillantva nevetett, Ricsi sejtelmesen mosolygott. Az égimeszelő meg a nyúlánk lány. Kezdődnek a bonyodalmak. Ismerte Ricsit. Ha valaki tetszett neki, mindent el tudott fogadni, kivéve a nemet.

A taxikat az első szinten találták. Míg váraкоztak, úgy döntöttek, megkeresik a Pavle által jelölt helyet, a környékén vesznek ki szobát. Kipufogó szagú, füledt meleg fogadta őket, ahogy elhagyták a terminál hűs levegőjét. Buja zöld növényzet adott keretet az ezerszínű virághadnak, ameddig a szem ellátott. Pipaszár lábú, óriási pálmák lengették dús koronájukat az épületek között felerősödő forró szélben. Mindenhol motorzúgás és ajtócsapkodás hallatszott, amit időnként elnyomott az óriási terminálepület mögül odakeveredő agresszív repülőgép-hajtóművek fület tépő hangorkánja.

Élénk rózsaszínű taxiba szálltak, a sofőr azonnal indított. A rádióban valami hírcsatorna üvöltött, a légkondicionáló teljes erővel küzdött. Ricsi ült elől, hátrafordulva beszélgetett.

– Zita, volt neked ilyen Barbie autód?

– Soha nem voltak drága játékaim.

Ricsi kíváncsian térképezte fel a taxi belsejét. Csodálkozva nézett a taciórán, üvegbúra alatt elhelyezkedő, békés arccal meditáló arany Budd-

ha-szobrocskára. Jelentős területet takart ki az első szélvédő látómezejéből. Mosolyognia kellett azon, hogy alig két hete a G disznó elbukott a műszaki vizsgán, mert az első üvegén egy 3 milliméter hosszú repedés bújta meg. Tetszett neki Bangkok.

A taxisofőr lejjebb vette a rádió hangerejét és kérdezett valamit. Senki nem értette. Kérdően néztek rá. A sofőr megismételte lassabban, és akkor jöttek csak rá, hogy furcsa szórenddel és kiejtéssel, de angolul beszél.

– Te, honnan jönni?

– Hungary – magyarázták neki lelkesen, de azt meg elsőre ő nem értette, majd csillogó szemmel kiáltott fel: – Ánkáli! Boskas! Futball!

– Ezek ismerik Puskást!

Ricsi lelkesedése nem ismert határt. Boldogan veregette a taxis vállát, aki szélesen mosolygott. A sofőr úgy vélte, a hátul ülők egy párt alkotnak, így csak Ricsinek kínálta bizalmasan a sikamlós lehetőségeket. Kacsintott, majd ujjait a szájához emelve, vigyorogva hangosan nagyokat szipáskolt.

– Kóla meg gaz, mi?

A taxis bizalmasan hozzáhajolt, kezével közelebb intette, majd mint valami nagyon titkos összeesküvés kitalálója, hangját lehalkítva jelentette ki:

– Thai lédik nagyon szeret farang.

– Farang? – nézett értetlenül.

– Te farang, ők farang – mutogatott rájuk a taxis. Majd magára mutatott: – Gung nem farang. Ad meg nekem tied szám, Gung mindent elintéz, csak hív bátran, amikor akar farang.

Amint megtudta, hogy nincsen száma, megállt az első bolt előtt, berohant, majd egy nagy köteg csomagolt SIM kártyával tért vissza.

– Ötven baht. Melyik szám neked? Száz baht töltés.

Szétterítette a lapos piros csomagokat, Ricsi rámutatott egyre, amin a hívószám vége 88 volt. A sofőr elégedett volt a választással. Mikor újra úton voltak, Ricsi hátranyújtotta a kártyát Robinak, aki beüzemelte.

– Küldök is egy üzenetet anyámnak, hogy ezen a számon el tud érni. Nektek?

Egyszerre ingatták a fejüket.

A forgalom elképesztő méreteket öltött, a soksávos úton akármerre

néztek, mindenfelé autók, teherautók, buszok tömege hömpölygött. Mindenki gyorsan közlekedett, ha lehetett haladni, ők is száz felett autóztak. Ennyi motorost még soha nem láttak. Rengetegen közlekedtek bukósisak nélkül, egy motoron hárman is ültek. Másfél óra alatt értek a Sukhumvit útra. Elhagyták az Ekkamai nevű magasvasút megállót, majd hamarosan egy toronyház fedett, parkosított udvarába fordult be velük a taxi. A sofőrtől azt kérték, várjon rájuk tíz percet.

2.

Kitáblázott nyilakat követve igyekeztek megtalálni az irodát. Magas alkatú, biztonsági egyenruhát viselő férfi jött velük szemben. Mosolyogva, furcsán nézett rájuk.

– Fish? – szólta utánuk, miután elhaladtak mellette.

Mindhárman egyszerre fordultak meg.

– Ismeri Fisht?

– 21C. Te a testvére vagy? Fia?

– Rokon – válaszolta. – Ők a barátaim. Most érkezünk.

– Tawee vagyok. Itt fogtok lakni?

Robi bemutatta magukat, töprengeni látszott.

– Nincs kulcsunk.

– Az irodán van tartalék. Nem lakik most senki a lakásban.

– Itt lakunk.

Ricsi bólintott.

Az irodában dolgozó két lány mosolyogva súgott össze Robi láttán, majd Tawee kérésére átadták a kulcsokat. Ricsi elment a csomagért, kifizette a taxist, kapott még egy névjegyet a buzgó sofőrtől, és újra megígérte, bárhova is mennek, őt hívják.

Tawee felkísérte őket a modern, huszonöt emeletes épületben. Csupa króm és üvegfelület, de rengeteg növényt telepítettek köré és a belsejébe is, szökőkutakkal, kis csobogókkal. A 21C jelű lakás több mint száz négyzetméteren terült el, nagy nappalival, konyhával, étkezővel, két hálószobával, két fürdőszobával. Tawee széthúzta a függönyöket, kinyitotta az ablakokat, valamint a nappaliból a nyugati fekvésű, fedett teraszra vezető ajtókat.

A nappali falát nagyméretű, fekete-fehér fotónagyítás uralta. A kép egy nagyon szép, húszas évei közepén járó keleti nőt ábrázolt. A nő mosolya egyszerre volt titokzatos és előkelő. Robi a képet fürkészte.

– Ő ki?

– Kai. Fish felesége. Meghalt.

– Ilyen fiatalon? – döbbent meg Zita.

– 33 volt. Baleset érte, úgy egy éve.

– Sajnálatos.

– Ne aludjatok! Hamarabb átáll a szervezet. Küldök fel takarítót, hoznak tiszta ágyneműt. A tető szinten van medence. Ússzatok egyet, amíg a lakást rendbe teszik! Minden működik, egyetlen probléma, hogy tervezési hiba folytán a konyhai páraelszívó az összes hangot a szomszédba viszi, és fordítva. Több panasz volt erre. Most viszont senki nem lakik ott.

– Oké.

Tawee bólintott és távozott.

– Gyertek, ezt nézzétek!

Ricsi a teraszkorláton mélyen áthajolva nézelődött. Szélesen mosolygott. Nyugatra és északra zavartalan kilátásban gyönyörködhetett a szem. A magasvasút szerelvényei játékvonatként közlekedtek a Sukhumvit úton, mindenfelé apró rózsaszín, kék, zöld, piros és sárga taxikat láttak. Egybefüggően haladt a forgalom.

– Milyen magasan lehetünk?

– Úgy hetven méteren – mondta határozottan Zita.

– Honnan tudod?

– Vitorlázórepültem, nagyjából ismerem a magasságokhoz tartozó arányokat.

– Akkor mindhárom közeget uraljuk – nevezett Ricsi. – Robi tud hajót vezetni, navigálni és merülni, én elvezetek bármilyen szárazföldi járművet a rollertől a traktoron át a tankig, és velünk van Amelia Earhart kisasszony, a levegő ura. Jó!

– Jó. Na menjünk, ússzunk, amíg nem tűz a nap! – javasolta Robi.

– Oké. Szobabeosztás. Robi, nyilván tied Fish szobája, a szép nagy hálóat adjuk ennek a szép nagyszemű lánynak. Nekem jó lesz a nappaliban a kerevet.

Nem volt ellenvetés. Elővették a fürdőruhákat, találtak pár törölközőt, majd felvonultak a medence szintre. A tetőt fű borította, fákkal és bokrokkal. Az ide-oda kanyargó kis járdák mellett padok bújtak meg a vitorlaszerűen kifeszített, fehér ponyvából készült árnyékolók alatt. A medencét a tető délnyugati sarkához feszítette a tervező. Kék vizét a tető szélein magas üvegfal határolta a szabad ég felé. Úszás után az árnyékban pihentek, Ricsi dohányzott. Egy jó órát lazítottak, amikor megjelent Tawee. Hideg sört és kólát hozott. Odaült hozzájuk. Robi alig észrevehetően bólintott Ricsi felé.

– Fish meghalt. Lelőtték. Tudsz valamit? – fordult hozzá Ricsi minden előzmény nélkül, miközben a másik reakcióját tanulmányozta.

Tawee a cipőjét nézte, kereste a szavakat.

– Amikor Kai meghalt, Fish megváltozott. Onnantól semmi nem érdekelt. Nagyon szerették egymást. Éreztem, hogy nem sokkal fogja túlélni a lányt.

– Mikor beszéltél vele utoljára?

– Szeptemberben ment el. Október végén Laoszból hívott. Azt kérdezte, hogy van-e ott megbízható ismerősem. Megadtam neki egy volt katonatársam számát, aki ott élt. Később rákérdeztem, de nem hívta fel. Utána többször keresték itt. Mindenfélek. Utoljára úgy két hete.

– Ki kereste?

– Egy thai férfi. Udvarias volt és finoman öltözött. Azt mondta, üzleti ügyben jött. Jobb kézfejen egy zöld kínai sárkánytetoválás volt.

– Katona voltál?

– Igen. Hivatásos. Leszereltek. A biztonságiak vezetője vagyok az épület átadása óta. Apádat azóta ismerem, hogy Phuketről ideköltözött. Nem tudnád letagadni, hogy a fia vagy. Könnyen megtaláltam vele a közös hangot.

Ricsi rágyújtott. Megkínálta Taweet is. Tawee mélyen leszívta a füstöt, majd megszólalt:

– Nagyon sajnálom. Jó ember volt.

– Tawee. Ezek a számok mondanak valamit?

Robi a férfi elé tartotta a nyitott laptopot. Tawee hangosan töprengött.

– A bankszámlaszámok tízjegűek, a telefonszámok ugyancsak tízje-

gyűek, az asztali számok kilenc, a bankszéfek számai három vagy négy karakterből állnak. Semmi nem jut eszembe. Mik ezek?

– Mi sem tudjuk.

– Gondolkozom rajta. A lakást rendbe tették.

– Apropos, lakás. Kell fizetnünk esetleg valami hátralékot az elmúlt hónapokra?

– A lakás Fish tulajdona. A számlákat az egyik külföldi cége rendezi. Nincs elmaradás.

– Milyen cége volt?

– Dél-Afrikával kereskedett. Csiszolatlan gyémántban és aranyban utazott. Több alkalommal is kérte a kíséretet.

– Ismersz olyan barátját, aki teniszedző a környéken?

– Igen, Sada, de nem láttam már vagy két éve. Tudom, hol dolgozik.

Visszamentek a lakásba. A levegőben a tisztítószeres friss illata terjengett. A teraszon ültek. Jól mozgott a levegő. Ricsi rágyújtott.

– Úgy fest, hogy Dél-Afrikába kell mennünk. Mindenki erre hivatkozik körülötte.

– Mindenképpen maradunk itt pár napot.

– Miért avattuk be ezt az őrt?

– Úgy néz ki, jól ismerte Fisht, és valahogy el kell kezdenünk.

– És ha tudja, mihez kezdjen a számokkal?

– Nem mutattam neki olyan sokáig, hogy megjegyezhesse, de igazad van, ez mindenképpen rizikó. Ennyit vállalunk.

– Fiúk, vásárolnunk kell!

– Egy kis shopping nem árt, és meglátjuk, hogy a mi Amelia Earhartunk hogyan vásárol.

– Meg fogsz lepődni – mondta nevetve Zita.

3.

Csengettek. Ricsi ment ajtót nyitni. Csodálkozó arccal tért vissza. A nagy fekete-fehér fotón lévő lányt vezette a teraszra. A lány szép arcát kékesfekete, dús haj keretezte, kétoldalt a füle mögé fésülve. Enyhén ferde vágású szeme volt, vékony, egyenes orra és nagyon szépívű szája. Tenyereit az álla alatt összeérintve, szerényen mosolyogva meghajolt.

– Nalínee vagyok. Tawee hívott, gondolta, szükségetek lehet rám – mondta halkán.

Farmersortot és szürke, könnyű anyagú, rövid ruhát viselt, szerény V kivágással és hímzéssel a felső részén. A ruha bő vonalú szabása ellenére is jól látszott vékony alakja. Mezítláb volt. Bőre egyenletes világosbarna és sminkeletlenül is hibátlan. Nyakában vékony kis aranyláncon pici aranyérmét hordott, más ékszert nem viselt. Mintha egyenesen a nappali falán függő, fekete-fehér képből lépett volna elő. Tökéletesen beszélt angolul. Zita ocsúdott fel először, bemutatkozott, bemutatta a fiúkat is és hellyel kínálta a lányt, aki lassan leült, de nem vette le a szemét Robiról, csak nézte, arcán szerény, sejtelmes mosollyal, ami szomorú is volt egyben.

– Tawee mondta, hogy hasonlítasz rá.

– Ami azt illeti, nekünk is van egy képünk rólad – bökött állával a nappali felé Ricsi.

A lány mosolyogva bólintott.

– Kai a nővérem volt. Amikor a kép készült, nagyjából annyi idős lehetett, mint most én. Akkoriban ismerkedtek meg.

Jobb kezét a nyakában függő kis aranymedálra tette.

– Ez az övé volt. Fishtől kapta, a képen is viseli.

– Nem tudunk semmivel megkínálni, most érkezünk. El kellene mennünk némi ruhát vásárolni és feltölteni a hűtőt. Tudsz ebben segíteni? – kérdezte Zita.

– Persze, hétfőn és kedden délután mindig szabad vagyok. Akkor kapom vissza a szombat délutánt és a vasárnap délelőttöt.

– Szombat délután és vasárnap is dolgoznak itt az emberek? – hüledezett Ricsi.

– Szombaton zömében mindenki, én patikában dolgozom, azok vasárnap is nyitva vannak.

– Furcsán fogunk melletted festeni, csak sportruháink vannak, meg papucs. Nem gond?

Zita nevetett, a lány mosolyogva a fejét rázta. Telt ajkai közül elővilant szabályos, ragyogóan fehér fogsora.

– Olyanok leszünk, mint egy teniszcsapat idegenvezető kíséretében – nevetett Ricsi. – Dohányzol? – tolta a cigarettás dobozt a lány felé.

- Nem. Nagyon ártalmas.
- Neked sem kellene... – fűzte hozzá Zita.
- Egészségügyi dolgozók...
- Öt perc alatt készen vagyunk – szólalt meg első ízben Robi, mire Ricsi és Zita összerosolyogtak.
- Lenn várok.
- Tetszel neki – csapott Robi vállára Ricsi.
- Gyönyörű ez a lány, Robi. Pocahontásra emlékeztet – tette hozzá Zita. – Amikor rád nézett, mindig elpirult, tényleg tetszel neki.
- Pocahontas. Ez az! Ez nem jutott eszembe. És te, Zita hercegnő, miért nem pirulsz, ha rám nézel?
- Mert te egy kicsit sem tetszel. Az alacsony pasikra bukom.

4.

Thong Lo állomáson szálltak BTS-re, a bangkoki magasvasútra. A megálló peronja négy emelet magasban volt, mozgólépcső vitte fel őket. Jegyet az automatából vettek. A kis műanyag lapot a kilépéskor elvette a kijárat kapu. Minden ragyogott a tisztaságtól, a lépcső krómozott korlátjától kezdve a műanyag vonatülésekig. A peronon biztonsági őrszolgált. Az egyik padon, terepszínű ruhában, hátán M16 gépkarabéllyal szolgálatot teljesítő katona üldögélt.

– A tavaszi zavargások miatt van, de lassan eltűnnek a katonák Bangkokból. Arra gondoltam, hogy pár megállóra van ide egy nagy Robinson áruház, ott mindent meg tudtok venni.

Miután elérték az Asok megállót, Nalinee nem vezette le őket a járda szintjére, hanem a magasban, a vasúti pályatest alatt kialakított passzázsban sétáltak el a bevásárlóközpontig. Lepillantva az úttestre hatalmas volt a forgalom. Az áruház épületébe a járda felett átívelő kis hídon jutottak be. Előbb a fiúknak vásároltak be, pólókat, ingeket, sortokat, cipőket, papucsokat, alsóneműt. Aztán Zita következett. Gondosan összeválogatta a holmikat, majd bevitte az összeset a fiúkébe és mindent felpróbált. Ami tetszett neki, abban kijött, és kikérte a másik három véleményét. Jól szórakoztak. Mikor visszament egy következő próbára, Ricsi gyorsan kiürített egy piros papírszatyrot, ujjával két lyukat szúrt

rá, hogy kilásson, majd mikor Zita rövid szoknyában és csíkos pólóban kijött, a fejére húzta. Ártatlanul jegyezte meg, hogy csak rápillantott Zitára, és ilyen színben játszik a feje. Erre Zita is elpirult, és gyorsan visszahúzódott a próbafülke rejtekébe.

Az eladó hölgyeknek tetszett a műsor, kérdezgették Nalineet, többször használták a farang szót, de ők úgy mondták: „falang”.

– Nalinee, milyen év van most? Fish asztali naptárán a 2553 számot olvastam – kérdezte Robi.

– Az tavaly volt, most 2554 van. A buddhista időszámítás jóval a tietek előtt jár, Buddha megvilágosodása volt a kiindulópont.

Elővette a személyi igazolványául szolgáló világoskék műanyag kártyát.

– 2530-ban születtem, rá van írva az is, hogy az 1987. Az érvényességi idő is mindkét időszámítás szerint szerepel. Hivatalos helyeken, a kereskedelemben, utazásoknál mindkettőt használjuk.

– Akkor mi a jövőbe utaztunk – mosolygott Robi, nem tudta levenni a szemét Nalineeről.

A lány kedvesen mosolygott rá. Hosszan nézték egymást. Utoljára napszemüvegeket vásároltak. Minden tiltakozása ellenére Nalinee is kénytelen volt választani egyet, aztán egy parfümöt is ráerőltettek. Mindenhol készpénzben fizettek.

Zita ahhoz képest, amennyit próbált, kevés szatyorral távozott az áruházból. Ricsi meg is jegyezte ezt.

– Mondtam, Ricsikém, hogy meg fogsz lepődni. Nem kell mindent megvenni, amit meglátsz.

– Hol éltél te eddig? Ilyet nem hallok korodbéli hölgyek szájából – ámuldozott nagy szemekkel Ricsi.

– Szegeden éltem, és látsz majd még más csudákat is!

Zita nagyot nevetett és jó erősen megfricskázta Ricsi orrát, hogy annak könnybe lábadt tőle a szeme. Ahogy táskákkal megrakodva elhagyták az épületet, Ricsi indítványozta, hogy ebédelniük kellene. Az utcán a járdák mentén végig kicsi asztalok álltak műanyag ülőkékkel, egy-egy kis keréken guruló konyhás kocsihoz tartoztak.

– Itt eszünk! – jelentette ki elégedetten.

Csupa újdonság, soha nem látott ételek tömege fogadta őket, minden olcsó volt. Zita nem akart erős ételt, sült rizst rendelt neki Nali-

nee. A fiúk levesei eszméletlenül csípősek voltak a sok chilitől. Miután kiköhögték magukat, megkóstolták Nalinee papaya salátáját, meg sem tudtak szólalni, annyira erős volt. Robi öt percig csuklott, mire Ricsi kijelentette, csak azért, mert puding. Egy hasonló kis utcai kocsirol jegeskávét és teát vettek. Az árus nagy tartályban gázegővel folyamatosan vizet forralt. Üres konzervdobozban készítette el a kért italt, műanyag pohárral egy ládából jeget merített, majd óvatosan beleöntötte a kávéval vagy a teát. Fedelelet illesztett rá, szívószálat tolt bele és már nyújtotta is mosolyogva. Robit teljesen lenyűgözte az a praktikum, amivel ezek az emberek dolgoztak. Mindig rajongott az egyszerű és észszerű dolgokért, és itt csak olyanokat látott.

Visszamentek a lakásba. Zita megkérte Nalineet, hogy mutasson egy közeli boltot, ahonnan feltölthetik a hűtőt. Kettesben távoztak. Egy óra elteltével érkeztek vissza mindenfélével megrakodva. Az italokat az üzletben hagyták, azért a fiúkat küldték vissza. Mire felhozták, Nalinee már nem volt ott. Zitának meghagyta a mobilszámát, hívják bármikor, ha segítségre van szükségük. A délutánt pihenéssel töltötték, felmentek újra a tető szintre, úsztak, feküdtek az árnyékban.

– Beszélgettem vele, nincs éppen senkije – törte meg a csendet Zita, Robira nézve.

– És ezt csak úgy elmondta?

– Kérdezgettem. Munkájáról, szüleiről, van-e férje, barátja, kutyája, macskája. Év elején szakított vele a barátja, akivel együtt is éltek.

– Szebbet vagy jobbat talált nála?

– Ha nem is szebbet, vagy jobbat, de befolyásosabb családból származót. Menő brókerirodában dolgozik a kedves, és a főnöke lányát választotta Nalinee helyett. Teljesen kiakadtam, mert Nalinee azt mondta, hogy megérti a döntését, nem haragszik rá. Azóta egyedül van.

– A karrierista törtetés alól Ázsia sem kivétel – állapította meg bölcs képpel Ricsi.

– Nagyon tetszik.

– Te is neki – válaszolta mosolyogva Zita.

– Talán megkérdezted?

– Nem kellett. Csak rólad érdeklődött, még véletlenül sem erről az égimeszelőről itt.

Tawee jött fel hozzájuk. Egy papírszeletre rajzolt kisebb térképszerűséget nyújtott át nekik. A saját számát is ráírta.

– Akiről kérdeztetek, a tenisz tréner, Sada, itt dolgozik. Odamehettek holnap már korán, a meleg miatt hatkor kezdődnek az edzések.

– Nagyon köszönjük, Tawee!

– A feleségem, Kat nagyon örülne, ha találkozhatna veletek. Hétkor végzek, ha van kedvetek, gyertek el vacsorára!

– Kedvesek vagytok. Mivel érdemeltük ki ezt a különleges gondoskodást? – kérdezte Zita.

– Nagyon szerettük Fisht és Kait. Kat le volt sújtva, hogy Fish is meghalt, nagyon szeretné megismerni a fiát, és rátok is kíváncsi. Nem ismert európaiat Fishen kívül. Nalinee is jön.

– Elmegyünk mindenképpen – szögezte le Ricsi.

– Vannak gyerekeitek? – kérdezte Zita.

– Három lányunk van, de csak a legkisebb, tízéves lakik velünk, a két nagyobb már férjhez ment. Hét után pár perccel várlak titeket.

Tawee távozása után nem sokkal Zita is elment, azt mondta, vesz valami ajándékot Tawee kislányának és feleségének. A két fiú újra nagyot úszott. A medence hosszirányú átbukását egy levegővel Ricsi nyerte, három hosszát teljesített, Robinak két és fél sikerült. A medence partján könyököltek.

– Ricsi, ne okozz bonyodalmat, ne bánts meg!

– Dehogy bántom. Miért bántanám? Nem is láttam még ilyen csajt. Gyakorlatias, nem nyafog, nem beképzelt, nem vásárol össze minden szart, nem tölt a mosdóban óránként egy félórát, feltöltötte a hűtőt, és még cigit is hozott nekem.

– Igen, különleges. Éppen ezért nem szeretném, hogy megríkasd. Olyan lány nem nagyon volt még, aki ne sírt volna miattad.

– Nem lesz gáz. Meglátod – somolygott nagyot Ricsi.

– Öszintén remélem, mert ha mégis, mocskosul elverlek!

5.

Hét órára besötétedett. Az erősen kivilágított hall egyik sarkában Tawee üldögélt, egy napilapot olvasott. Mosolyogva pattant fel a helyéről, ahogy közeledtek felé. Feljebb mentek egy szinttel, ahol a személyzet

parkolta a járműveket, beültek Tawee régebbi Isuzu Dmax pick-upjába. A kocsi belseje makulátlanul tiszta volt. Legalább egy órát autóztak a hatalmas forgalomban.

Tawee egyszerű, sorház jellegű lakásban lakott, ami kétszintes volt, mögötte terasszal és pici parkosított udvarral. A felesége már várta őket. Angolul nem beszélt, Tawee fordított. Kat vékony, alacsony termetű, csillogó szemű nő volt. A kislányuk, Naa az apjára hasonlított, szerényen mosolygott és meghajolt a bemutatkozásnál. Zita átadta az ajándékokat. Kat alig tudta levenni tekintetét Robi arcáról, könnyes szemmel mosolygott rá.

A teraszon ültették le őket, különböző húsok és belsőségek voltak pálcákra készítve, a grillezőben izzott a parázs, egy alumínium vízforraló edény felett szalmából font tartóban gőzölődött a rizs. Tawee italt töltött mindenkinek, és elkezdte sütni az apró nyársakat. Nalinee kilenc körül érkezett meg, ő is hozott a kislánynak néhány apróságot. Egyszerű fehér ruhát viselt saruval, a haját most hátrakötötte, ami kiemelte nyakának karcsú vonalát.

A kis Naa egy idős asszonyt vezetett óvatos léptekkel a teraszra, Kat anyja volt, vak. A nő utasította a kislányt, aki Robihoz vezette, majd ráhelyezte az idős asszony kezét Robi vállára. Óvatosan tapogatta végig Robi arcát, aki mozdulatlanul, mosolyogva tűrte. Az idős nő is mosolygott.

– Fish – jelentette ki végül.

A kislány egy bekeretezett fényképet hozott, amit Robinak nyújtott. A fotón a kis Naa egy kórházi ágyon, Fish és Kai között ült. Mindkét lábán gipsz volt, az ágy végéhez apró mankók voltak támasztva. Mindhárman szélesen mosolyogtak.

Tawee átvette a képet, hosszasan nézte.

– Örökre az adósai vagyunk Fishnek. Múlt hónapban volt négy éve, hogy Naat elütötte egy autó. Mindkét lába több helyen eltört. Megműtötték, de csak olcsó kórházra futotta, és amikor újra járt, a feleségemmel sírtunk a látványtól. Naa, az örökmozgó kis csillagunk terpeszben tudott csak állni, és ha elindult, csetlett-botlott. Hatalmas fájdalmai voltak, és még ő vigasztalt minket, hogy megtanul majd rendesen járni, ígéri, hogy igyekszik nagyon, ne szomorkodjunk. Majdnem meghasadt a szívünk.

Fish az irodában dolgozóktól tudta meg, hogy mi történt velünk. Egyik este, mikor végeztem a munkával, várt rám. Azt mondta, van régről egy katonai sebész barátja Dél-Afrikában, Pretoriában, aki lábspecialista. Az orvossal már beszélt, megműti a kislányomat, csak oda kell őt vinni. Azt ő vállalja, úgyis van ott dolga. A költségekkel ne törődjünk. Kai is vele tart, gondoskodik a gyerekről, de ha akarjuk, valamelyikünk velük mehet. Nem mentünk, nem akartuk még több költséggel terhelni. Több mint négy hónapot voltak oda, többször hívtak, hogy minden rendben. Amikor a repülőtéren vártuk őket, egyszer csak megjelent Naa. Úgy szökdécselt felénk, mintha soha semmi baj nem érte volna a lábát. Csak sírni tudtunk, mint a gyerekek, örömkönből.

Tawee csillogó szemmel ölelte meg a kislányt.

A vacsora remekül sikerült, mindent végigkóstoltak, több fogás nagyon erős volt. Kat rengeteget kérdezett, minden érdekelte. A kis Naa korához képest meglepő ügyességgel szolgálta ki az idős vak asszonyt, mindenben segítette. Ha összenézett valamelyik vendéggel, udvariasan mosolygott. Rátértek Fishre, a számokra is. Kat anyja izgatott hangon hosszas magyarázatba kezdett. Tawee igyekezett csillapítani, Kat is többször beleszólt a vitába. A vendégek kíváncsian nézték, hogy mi történik. Az idős asszony aztán Nalineehez beszélt, kérlelve rázogatta a karját. Nalinee végül fordította a szavait.

– Apád őrző volt, a halála előtti üzenetét nem értitek. El kell mennek Mae Nak Phrakanonghoz és kérni a segítségét. Csak ő tud segíteni, ígéretet neki ajándékot, és ő majd tudotokra adja, amit kell.

A fiatalok értetlenül néztek.

– Ki az a Mae Nak Phrakanong? – kérdezte Ricsi.

– Ő... egy szellem.

A vacsora végeztével Nalinee vitte haza őket. Gyorsan haladt a forgalom, de ahhoz képest, hogy majdnem éjfélre járt az idő, szinte nappali forgalom volt.

– A város, ami soha nem alszik. Ez Bangkok egyik neve, a másik: Angyalok városa. Láttam, hogy megdöbbenetek ezen a szellem dolgon. A thai kultúrában nagy jelentőséggel bír a szellemvilág, mindenki hisz

benne. Amit láttok a házak előtt, ezek a kis díszes, lábon álló, színes épületek is a szellemeknek készültek. Tesznek bele enni- és innivalót, füstölőt, virágokat, hogy a hazatérő szellem jól érezze magát, ne menjen be a házba, ne zavarja az ott élőket.

– És ki volt Mae Nak Phrakanong?

– Nak egy gyönyörű lány volt, alig húszéves. Százötven éve élhetett, III. Rama király uralkodása alatt, Phrakanongban, ami ma Bangkok egyik kerülete. Maak volt a szerelme. Együtt éltek, nagyon boldogok voltak, igaz szerelemmel ragaszkodtak egymáshoz. Nak teherbe esett. Aztán Maakot behívták katonának, háborúba vonult. Nak nagyon várta haza. Egy viharos éjszakán jött el a szülés ideje, de reggelre Nak már nem élt. Belehalt a szülésbe a születendő fiúgyermekkel együtt. Eltemették őket. Később, a helyiek közül többen látták Nakot, ahogy ül a verandán, ringatja a csecsemőt, és halkán altatódalt énekel neki. Abban az időben rengeteg kis sziget alkotta Phrakanongot, csónakkal közlekedett mindenki. Maak és Nak háza is egy kisebb szigeten állt. Az emberek elkerülték azt a házat, nagy kitérőket tettek inkább, de nem mentek a közelébe. Azt beszélték, Nak annyira szerette Maakot, hogy a lelke nem tudta elfogadni a halálát, és újra testet öltött, hogy visszavárja őt. Viharos, esős éjszakákon gyakran látták bolyongani Nakot csuromvize-sen, karján a bebugyolált csecsemővel. Voltak, akik igyekeztek különböző szertartásokkal arra kényszeríteni őt, hogy hagyja el a földi világot, ezek váratlanul és szörnyű körülmények között meghaltak. Ekkorra már mindenki rettegett Naktól, azt tartják ma is, hogy a gyerekszülés során meghalt nők szelleme a legerősebb és legkegyetlenebb. Az ilyen szellemek neve: Phi Tong Kom. Aztán egy nap megérkezett Maak. A házában mindent rendben talált, Nak gyermekkel az ölében, a verandán ülve várta. Ismét boldog napokat éltek együtt. Maaknak aztán feltűnt, hogy a helyiek kerülik a házukat, és amikor ő ment a közelükbe, sugdostak róla. Többen próbálták figyelmeztetni, hogy Nak szellem, de Maak nem hitte el. Végül a saját szemével láthatta, hogy Nak valóban szellem. Nak vacsorát készített, és hozzá egy erős ízesítőt, aminek nam phrik a neve. A házuk a régi thai hagyományoknak megfelelően faoszlopokon állt, Nak a fenti részben, a földre terített gyékényen dolgozott. Egy lime elgurult és leesett az alsó szintre. Nak nem akart lemenni, hanem lenyúlt érte,

úgy két méterrel meghosszabbítva a karját. Nak nem tudta, hogy ezt Maak látta. Maak megdöbbsen. Ürességet érzett, menekülni akart, de Nak túlvilági érzékeit nehéz volt kijátszani. Végül úgy szökött el, hogy egy agyagkorsót megtöltött vízzel, és a mellékhelyiségben fellógatta. Este úgy tett, mintha vizelni menne, és a korsó száját kinyitva csorgatni kezdte a vizet. Úgy hallatszott, mintha a dolgát végezné, de közben elmene-kült. Mikor Nak kis idő múlva rájött, hogy mi történt, haragra gerjedt és üldözte Maakot, aki egy blumea bokorban bújt meg, aminek ragadós leveleitől a szellemek tartanak. Majd a Wat Mahabut buddhista templomba menekült, ahova Nak szintén nem követhette. Nak örült haragra gerjedt azokkal szemben, akik Maakot figyelmeztették, és vérengzőbb volt, mint valaha. Mindenkiel végzett, akiről úgy gondolta, hogy ártott neki. Rettegésben élt az egész környék. A templom monkjaira hárult a feladat, hogy megfékezzék dühöngését. Az egyik idősebb monk végül egy agyagkorsóba zárta a szellemet és a folyóba dobta. Onnan azonban nem sokkal később két halász kiemelte, és a korsót kinyitva ismét útjára engedték Mae Nakot, aki újult erővel tartotta rettegésben a környéket. Nem tudta elfogadni továbbra sem, hogy elvették tőle igaz szerelmét. A történet vége különböző, de a legelterjedtebb, hogy egy nagy tiszteletű, igen öreg monk Mae Nak ruhája övével kötözte meg a szellemet, ehhez a szertartáshoz felhasználta egy, a koponya homloki részéből származó csontdarabot is. Nincs olyan thai ember, aki ne ismerné Mae Nak történetét. Több film, opera és musical is készült belőle. Az emberek félve szeretik Mae Nakot. Phrakanongban, a Wat Mahabut templomban van a szentélye. Az, hogy a szerelméért mindenre képes volt és az utolsó pillanatig küzdött, kivívta az emberek tiszteletét. Abban hisznek, ha fellekerik a szentélyt, ajándékot ajánlanak fel, imádkoznak hozzá, akkor Mae Nak szelleme a segítségükre lesz még a reménytelen dolgokban is.

Annyira elmélyülten hallgatták Nalinee halk szavú előadását, hogy észre sem vették, már vagy tíz perce az épület előtti parkolóban állnak. Amikor Nalinee elhallgatott, senki nem szólt.

– Persze lehet, hogy ez nektek buta mesének tűnik, talán viccesnek, de ő a legismertebb szellem.

– Egyáltalán nem tűnik viccesnek, még a hideg is végigfutott rajtam. Zita megmutatta libabőrös alkarját.

- Mi az, hogy őrző? – kérdezte Robi.
 - Azt nem tudom.
 - Elviszel minket abba a szentélybe?
 - Persze. Holnap munka után.
- Elköszöntek.

Némán álltak a liftben, mindenki a gondolataiba mélyedt. A lakásban Ricsi poharakat tett az asztalra, a mélyhűtőből elővette a whiskyt és töltött. Kérdően nézett Zitára.

- Egy kevés kólával és két jéggel.
 - Ígyunk erre az ijedtségre!
- Koccintottak.
- Micsoda történet! Engem megfogott.
- Zita elmélyülten forgatta a poharát.
- Fiúk, tegyük el magunkat holnapra! Ha jól sejtem, nem sok alvás vár ránk, ha reggel akarjuk felkutatni a teniszezőt.
 - Fél nyolckor itt. Útra készen – rendelkezett Robi.
 - A katona fia – mosolygott szélesen Ricsi, majd felpattant és szalutált.
- Yes Sir! Sure Sir!
- Bohóc – mondta mosolyogva Zita.
- Aludni tértek.

Ötödik nap

December 7., kedd

1.

Éjszaka hatalmas vihar tombolt, vakító villámok cikáztak, heves eső verte az ablakokat. Zita forgolódott, majd hirtelen felült. Szaporán szedte a levegőt, olyan érzése volt, mintha nem egyedül lenne a szobában. Fázott, megborzongott. Arra gondolt, hogy elnézett valamit a légkondicionáló távirányítóján, azért a kellemetlen hideg. Amikor kissé megnyugodott és szeme hozzászokott a sötéthez, kibotorkált a fürdőbe. Nem kapcsolt villanyt, óvatosan lépkedett és tapogatózott. Bevizezte az arcát, majd visszaindult a szobába. Ahogy kilépett a mosdóból, hatalmasakat dörgött az ég, éles villám világította be pár pillanatra a szobát. A lánynak földbe gyökerezett a lába. Valaki állt az ágynál, háttal neki. Pánik kerítette hatalmába, mozdulni sem tudott. Levegő után kapkodott. A következő villámok fényénél már senkit nem látott. Elindult az ágy felé. Amikor odaért, ahol korábban az alakot látta, érezte, hogy vizes a szőnyeg a talpa alatt. Befogta a száját, hogy ne sikoltson. Újra hatalmasakat villámlott. Megfordult, hogy kirohanjon a szobából, de szemben találta magát egy csuromvizes ruhában álló, lehajtott fejű nővel, aki a karján bebugyolált csecsemőt tartott. A nő körül gyenge, zöldes fény derengett. Lassan felemelte a fejét és Zitára nézett. Szép vonásai mellett a szemei teljesen feketeek voltak. A homlokán élesen rajzolódott ki egy nagy, sötét folt. Mae Nak! – villant át Zita agyán. Elvesztette az önuralmát, sikoltozott, ahogy a torkán kifért, és a kezével igyekezett távol tartani magától a lányt.

Arra ébredt, hogy Ricsi rázogatja.

– Csak rosszat álmodtál, Zita! Semmi baj. Minden rendben. Itt vagyok. Nyugodj meg!

– Ricsi. Jaj! Vele álmodtam. Itt volt a szobában, és közel jött hozzám!

– Kivel álmodtál?

– Azzal a szellemmel, akiről Nalinee mesélt.

- Mae Nak Phrakanong...
- Óriási vihar volt, és idejött, gyerekekkel a karján, csurom víz volt.
- Nyugodj meg! Csak álom volt. Kérsz vizet vagy valamit?
- Igen, egy kis vizet.

Ricsi hozott vizet. Zita az ágy szélén ült, állát a felhúzott térdein nyugtatta, miközben lábait erősen ölelte. Elvette a vizet és mindet megitta.

– Akarsz kicsit kiülni a teraszra? Nagyon kellemes idő van kinn, csilлагfényes az éjszaka.

– Nem. De ne menj ki! Nem akarok egyedül maradni, kérlek!

– Persze, rendben. Aludj nyugodtan, ideülök az ágyadra.

– Félek visszaaludni, Ricsi. Félek, hogy megint látom. Feküdj mellém és tarts szorosan!

– Jól van, szépszemű. Ne félj, nem megyek sehova!

2.

Robi már hatkor felébredt. Fáradt volt. Elhatározta, hogy fut egyet a tetőn, míg a többiek is felkelnek. Gyorsan megmosakodott, felöltözött. Ricsit nem látta a nappaliban. Pár percen belül a körben üveg tornaterem egyik futópadján edzett. Egyedül volt. Gyönyörködött a panorá-mában, a felkelő nap arannyá változtatta Bangkok modern épületeinek üveg és króm felületeit. A futás végeztével lezuhanyozott, majd úszott a medencében. Teljesen felfrissült. Amikor belépett a lakásba, Ricsi akkor botorkált ki Zita szobájából. Nagyon álmos képet vágott. A haja különösen rendezetlenül állt. Robi halkán nevetett rajta.

– Zita hajnalban rosszat álmodott, felébresztettem. Utána sokáig nem tudott aludni. Csak most aludt el, egy-két órája.

– Aludj te is, elmegyek egyedül, felkutatom ezt a Sada nevű embert.

– Nagy ötlet. Kutyá álmos vagyok.

Robi követte Tawee rajzának utasításait. Előbb magasvasútra szállt, elment vele az On Nut nevű végállomásra, ott motoros taxis mögé ült, aki vagy tíz percig vitte a sporttelepig, ahol a tenispályák működtek.

Minden pályán játszottak, sok európai arcot látott. Az öltözők között egy iroda feliratú helyiséget vett észre. Az irodában latinos külsejű, jóképű férfi ült teniszuhanában. Elmélyülten dolgozott a számítógépén.

Felpillantott, ahogy Robi belépett, és rámosolygott. Spanyolos akcentussal beszélt angolul.

– Jó reggelt! Tíz előtt nem lesz szabad pálya.

– Jó reggelt, uram! Nem pályát keresek, hanem az egyik oktatót, aki magyar, és Sada a neve.

A férfi néhány pillanatig nem válaszolt, arcán árnyék suhant át.

– Talán tartozik neked?

– Nem ismerem személyesen.

– Akkor szerencsés vagy. Már jó ideje nem dolgozik itt. Jobb, ha gyorsan elfelejted, bármilyen ügyben is keresed.

– Nagyon fontos lenne megtalálnom. Én is magyar vagyok, és egy régi családi ügyből kifolyólag kell beszélnem vele. Nem tudna mégis segíteni abban, hol érhetném el?

– Meg kell lennie a címének a nyilvántartásban. A telefonszámát nem tudom. Hívtam többször, de már lecserélte a számát.

A latinos úr a számítógépben keresgélt, majd egy cetlire felírta a címet és a nevet is. Sandor Dura.

– Aztán majd ne engem okolj, ha bajba kerülsz miatta! Te nagyon emlékeztetsz valakire, aki időnként játszott itt.

– Bizonyára Fishre gondol, uram.

– De ő dél-afrikai volt, ugye?

– Igen, ott élt.

– Add át neki üdvözetem! Marcos vagyok.

– Én Robi, átadom. Örülök, hogy megismertem, uram!

Az utcán megmutatta a címet egy motortaxisnak, aki nyolcvan bathot kért odáig. Sokáig mentek a reggeli forgalomban. A motortaxis ügyesen haladt, kerülgette az autókat, a járdára is felhajtott, és a piros lámpák sem hozták zavarba. Az egyik széles mellékutca ötemeletes épületének parkosított udvarára kanyarodott be. Robi elmutogatta neki, hogy várja meg és vigye majd vissza. Kifizette mindkét út díját, mert nem tudta, mi a szokás ilyen esetben. A taxis mosolyogva bólogatott.

Robi bement az irodába. Az ott dolgozó hölgyek – amint meghallották, kit keres – azonnal bizalmatlanul méregették. Azt mondták, már nem lakik ott, nem tudják, hol lakik, nem tudják azt sem, mi a telefonszáma. Megkérdezte, hogy volt-e esetleg a házban jó ismerőse, barátja.

Megneveztek egy lakót, aki jóban volt vele, de ő külföldön tartózkodik, a külföldi elérhetőségét nem tudták és azt sem, mikor jön vissza. Felajánlották, hogy hagyja ott a számát, felhívják, ha megtudnak valamit. Meghagyta nekik, de az arcukról azt olvasta le, hogy akkor sem törődnének az üggyel, ha ez a Sada egyik reggel a szökőkútban úszkálna, vagy angyal szárnyakon ereszkedne le ebédidőben.

A motoros taxi visszavitte, fél tíz sem volt még, Zita és Ricsi éppen reggelizni készültek, velük tartott. Beszámolt a történetekről.

– Akkor kicsi az esélyünk.

– Sajnos úgy fest.

– Most jut eszembe, van itt valami, fiúk. Ma reggel kiporszívóztam a lakást, Richárd lovagunknak alighanem sampont kellene váltania, mert mindenhol az ő haját találtam. A hűtőszekrény oldala mellett hevert ez a papír, rajta volt még a hűtőmágnes is, de nem fogta elég erősen, becsúsztak a konyhapult mellé.

Zita egy vastagabb, kissé megsárgult papírdarabot tett az asztalra.

– Meszes új száma: 087 5648858 – olvasta hangosan a kézírást Robi.

– Hívjuk fel!

– Veszíteni nem fogunk rajta.

Robi tárcsázott, a szám hosszasan kicsörgött, de nem vette fel senki.

– Valahogy nincs ma szerencsénk.

Ricsi bosszúsan kavargatta a kávéját.

– Ne jelents ki ilyeneket, Ricsi! – mondta Zita. – Balszerencsét hoz.

– De hogyan hozhatna balszerencsét, ha már egyszer az van?

Csörgött a telefonjuk, az iménti szám hívta őket vissza. Robi vette fel.

– Kaptur Róbert vagyok, és egy Meszes nevű illetőt kerestem az előbb.

A vonal végén pár másodperc szünet után a hívó feltűnően mély hangja hallatszott.

– Kálnoki Tibor, sokan csak úgy ismernek, hogy Meszes. Miben segíthetek? Látom, Thaiföldön vagy.

– Kaptur Ferencről szerettem volna érdeklődni. Bangkokban vagyok.

– Mit szeretnél tudni róla?

– Csak úgy általában.

– Nem is tudom, mit mondhatnék így hirtelen telefonon. Phuketen nincs dolgod? Mert akkor találkozhatnánk és beszélgetnénk.

- Ráérni éppen ráérek, Thaiföldön nyaralok két barátommal.
- Látogassatok meg!
- Nincs akadály. Mikor lenne jó?
- Vagy a holnapi nap, vagy pedig jövő héten keddtől bármikor, mert át kell mennem pár napra Szingapúrba.
- Jó lesz a holnap, nézünk egy gépet és küldök sms-t, hogy mikor érkezünk.
- Nagyszerű! Közel lakom a reptérhez, kiugrom értetek.
- Köszönjük. Akkor holnap!
- Elköszöntek és letették a telefont.
- Azt, hogy Phuketen is szétnézzünk, mindenképpen terveztem, Fish hosszú ideig lakott ott.
- Ott sem voltunk még – nevetett Ricsi.
- Azon gondolkodtam, hogy kérdezzük meg Taweet, tud-e róla valamit?
- Telefonon hívták fel, de Tawee nem hallott még Fish ilyen nevű ismerőséről.
- Holnap már okosabbak leszünk.
- Akkor holnap irány: Phuket!
- Zita bólintott.

3.

Csengettek. Nalinee érkezett. Friss illatú volt és ragyogóan szép. Leültették a teraszon. Robi hosszasan nézte a lányt.

– Nalinee, vigyél el minket először enni, oda kérlek, ahol tegnap ettünk az utcán, a Robinson mellett! – kérte lelkesen Ricsi.

– Felesleges odáig elmennünk, más irányban van, mint a Wat Mahabut, és mindenhol ugyanilyen utcai ételeket kaphatsz Bangkokban.

– Ha ettünk, jegyet kellene vennünk holnapra Phuketre. Megoldható?

– Persze. Az Air Asia általában a legolcsóbb, és van minden bevásárlóközpontban pultjuk, vagy neten is vehettek.

– Jó lesz az áruházi pult – mondta Ricsi.

Hasonló helyen ebédeltek, mint előző nap, ugyanolyan elégedettek is voltak. Nalinee mondta, hogy ha esznek valahol, és ott kés is van az

asztalon a terítékhez, akkor biztosak lehetnek benne, hogy turistáknak szóló éttermet találtak, borsos árakkal, lebutított thai ízekkel. A thai éttermekben, kifőzdékben csak kanál és villa van az asztalon, egyes helyeken evőpálcák is.

Ebéd után megvették a repülőjegyet. Úgy döntöttek, hogy a kora délutáni géppel mennek, előtte kialusszák magukat. Robi elküldte Meszesnek a járat adatait. Készpénzzel fizettek.

Nalinee elvitte őket Mae Nak Phrakanong szentélyéhez a Wat Mahabut templomba. Busz helyett egy olyan pick-upra ültek fel, aminek a platója fedett volt, a két oldalán üléssorral.

– Ez a songtheo – magyarázta Nalinee –, meg vannak számozva, ugyanazon az útvonalon közlekednek körben. Bárhol felvesznek, ha intesz, bárhol le is szállhatsz róla, csak meg kell nyomnod a csengőt. Bármekkora utat mentél vele, hat baht a díja.

A templom-együtteshez vezető kis utcánál szálltak le és besétáltak. Meglepően nagy volt a mozgás. Sokan kínáltak ételt, italt, virágot, ajándéktárgyakat. Több jövőmondó is dolgozott.

Az épületek magasak és karcsúak voltak, mindenfelé telt színek ragyogtak, rengeteg kis tükrödarabka csillogott a napfényben. Virágot vettek és egy narancsszínű műanyag vödröt, tele mindenféle tisztálkodószerrel és száraz élelmiszerrel, a tetején egy monkok által viselt sáfrányszínű öltözettel. Az egyik templom kis termében, az aranyszínű Buddha-szobrok előterében éppen szertartás kezdődött, bementek. A cipőket kinn hagyták. Nalinee mögött térdeltek le, és igyekeztek ugyanazt tenni, amit a lánytól láttak. Velük szemben egy monk mondta a szertartás szövegét, a hívek követték. Közösén imádkoztak. A monk a köpenyéhez tartozó stólat feléjük csúsztatta a padlón, Nalinee ráhelyezte az ajándék vödröt, a monk pedig maga felé húzva vette el azt. A sorban elöl ülők kaptak egy bronzszínű edénykét vízzel és egy tálal. A mögöttük ülő társuk megfogta az első könyökét, aki imádkozás közben lassan kiöntötte a vizet a tálba. Miután végeztek a szertartással, kivittek a vizet az udvarra. Nalinee egy növény mellé guggolt, imádkozott, és lassan ráöntötte a vizet. Amikor visszavitték az edényt, mindenki a monk elé térdelt, aki a férfiak csuklójára kötött egy sodrott sárga fonalat, a nőknek csak a tenyerükre helyezte. A monk nem érinthet meg

nőt, magyarázta Nalinee. Nalinee Robinak nyújtotta a monktól kapott fonalat, aki rákötötte a lány csuklójára.

Miután kijöttek a kis templomból, elindultak egy nagy tér közepén álló, hosszan magasba nyúló, díszes kéményű épület felé.

– Ebben az épületben hamvasztják el a halottakat.

Nalinee meghajolt az épület irányába.

Mae Nak szentélye a kanális partja felé esett. Egy nyitott elejű épületben állt az emlékhely: díszes öltözetű, ülő nő szobra, karján kisdeddal. Az épület előtt rengeteg lábbeli sorakozott. Vásároltak ismét virágot, fejeként két szál füstölőt, kaptak hozzá egy kis meghajtott papírban egy pici aranyfüst lapocskát és egy sárga kis gyertyát. Nalinee vett továbbá egy nagyobb fűrt banánt és egy friss kókuszt. Először a füstölőket és a gyertyát helyezték a tartóra, aztán a virágokat és a gyümölcsöket. Térdeltek egy percre, aztán amikor páran kijöttek, ők is bejutottak a szentélybe. Körben a falon sok festmény és rajz, mind Mae Nakot ábrázolta. Mindenfelé hosszú és fényes ruhák lógtak, a polcokon rengeteg női szépítkezőszert láttak, ezeket is a látogatók hozták ajándékkul. Egy üvegezett vitrin tele gyerekjátékkal, amit Mae Nak fiának szántak. Nalinee a szoborhoz lépett, karjára helyezte a kis aranyfüst lapot. Követték példáját. Rengeteg aranyfüst lap volt már a szobron. Őlében nyitott tárca, sok pénzzel. Nalinee is odatett száz bahtot. Az egyik oszlop oldalán egy nagyobb edényben számozott golyók sárgállottak. Nalinee biztatta őket, hogy mindenki húzzon egy golyót. Az egyik árustól a golyók számának megfelelő cédulát kaptak, ami személyre szóló tanácsot vagy intelmet rejtett, éppen úgy, mint valami napi horoszkóp. Nalinee felolvasta mindenkiét, de csak általánosságok voltak a papíron. Amikor a sajátjára pillantott, egy pillanatra elmosolyodott, majd mélyen elpirult. A sajátját nem olvasta fel. A szentély előtt mindenféle állatot árultak: halat, békát, teknőst akváriumból, kis madarat ketrecből. Nalinee szerint Mae Nak szereti, ha életeknek adják vissza a szabadságát. Kilencet kell elengedni bármiből. Vettek egy vödörben kilenc angolnát, és egy kartondobozban kilenc kismadarat. Az egész potom pénzbe került. A kanális betonozott partjára sétáltak, vettek újra füstölőket. A parton, egy nagy táblán kiírva találták a szabadon engedéskor szükséges imádság szövegét. A füstölőket leszúrták egy homokkal teli tartóba, Nalinee felolvasta az imát, Robi

vízbe engedte a halakat, Zita felemelte a kis kartondobozt és kinyitotta a tetejét. Egyszerre röppent ki a kilenc kismadár.

Elindultak kifelé a templomból. Sok koldust és még több kutyát láttak.

– Mi nem adtunk ajándékot neki.

Zita kérdően nézett Nalineere.

– Azokat az ajándékokat senki nem előre hozta. Kérték valamiben Mae Nak segítségét, és ígértek érte valamit. Miután úgy érezték, hogy Mae Nak segítette a kívánságuk teljesülését, elhozták azt az ajándékot, amit korábban felajánlottak.

– Ajánljunk fel egy hosszú ruhát a segítségéért, egy tradicionális thai öltözeteket árusító bolt kirakatában láttam meseszépeket.

– Emlékszem. Milyen színűt? – kérdezte Ricsi.

– Azt a gyönyörű, zöld selymet.

– Honnan tudod, hogy Mae Nak kedvence a zöld? A neten olvastál róla? – kérdezte csodálkozó tekintettel Nalinee.

Zita nem szólt semmit, nyelt egyet és csak a fejét ingatta.

4.

A délután hátralevő részét a medencénél töltötték. Kellemesen mozgott a levegő és enyhén borult volt az idő, nem égetett a nap. Nalinee is velük tartott, ő nem fürdött, az árnyékban üldögélt. Zita jeges teát készített frissítőnek, egy üres ruhás kosárban hozta fel a poharakkal együtt. Kártyáztak, majdnem mindig Ricsi nyert, és csak vigyorgott, amikor azt rótták fel neki, hogy csal.

Először Ricsi aludt el a napágyon, majd Zitát is elnyomta az álom. Elfogyott a jeges tea. Nalinee mindent a kosárba pakolt. Robi fejével a lejárát felé intett, felvette a kosarat és elindult. Nalinee követte. A konyhában a lány vizet forralt, belelógatott pár teafiltert. A levegő a gőzölgő fekete tea illatával telt meg. Robi kimosta a nagy üvegcancsót és feltöltötte jéggel. Nalinee a jégre töltötte a teát. A pulton lévő citromért egyszerre nyúltak. Nalinee a citromot, Robi a lány kezét fogta meg. Egyikük sem húzódott vissza. Nalinee kedvesen mosolygott, majd lesütötte a szemét. Robi a másik kezével óvatosan a lány állához ért, és felemelte az

arcát. Hosszasan néztek egymás szemébe, majd Robi lassan hozzáhajolt. Megcsókolta. A lány finoman csókolt vissza. Hosszasan csókolóztak.

Visszamentek a tetőre, a másik kettő még mindig aludt. A közelben telepedtek le egy árnyékos asztalnál.

– Nalinee, Fish mesélt nektek arról, hogy volt egy családja Európában?

– A nővéremtől tudtam, még a neved is mondta Kai. Őt nagyon érdekelte, hogy mi történt, de soha nem tudta meg. Robi, nem tudok apádról rosszat mondani. Amennyit én láttam belőle, jó ember volt, imádta a nővéremet. Nagyon boldogok voltak. Csak hálával tudok rá gondolni, engem ők tanítottak, a szüleimnek nem lett volna pénze főiskolára. Őket is támogatta, amíg éltek.

– Értem. Csak furcsa, hogy valaki fizeti egy kislány operációját, taníttat téged, támogatja az idős szüleid, ez mind nagyon helyes és jó, ugyanakkor nem törődik a saját családjával.

– Nem tudom, Robi. Az biztos, hogy valakinek minden hónapban küldött pénzt Amerikába, egy nagyobb összeget. Sokszor Kai intézte az utalást, biztosan tudom, mert volt, amikor az én számítógépemről rendezte.

– A nővére lakik Amerikában. Anna néném.

Robi döbbsen nézett, majd felpattant és elsietett. Pár perc múlva tért csak vissza. A kezében egy fényképet hozott.

– Ez a fotó Fish szobájában volt. Engem ábrázol tizenkét évesen, akkor nyertem először aranyérmet egy kerületi judo bajnokságon. Ezt a képet én küldtem a nagynénémnek Amerikába. Nézd, a hátán ez a gyerekes írás az enyém: „Sok szeretettel Anna nénémnek, Robitól 1996.”. Amióta apám elhagyott minket, Anna néni minden hónapban pénzt küldött, mindig ugyanannyit és ugyanakkor. A pénz talán Fishtől származott. Este felhívom a nénikémet.

– Csalódnék benne, ha nem így lenne, és szégyellném magam.

– Neked semmi okod nem lenne szégyenkezni.

Nalinee hat óra körül ment el, hiába marasztalták, nem tudott maradni.

Robi elmondta a többieknek, amit délután tudott meg. Ricsi azt javasolta, hívják fel Robi anyját, de Robi azzal intette le, hogy ha az anyja

tud erről, akkor ő is. Ebben biztos volt. Mostanra csak Anna néni tudja az igazat.

– Éjfélkor felhívom skype-ról.

– Anna nénéd skypeol?

– Ricsi, az Amerika, ott mindenki online gondolkodik! Fáradt vagyok kissé, alszom egyet éjfél előtt.

– Én meg szívesen megnézném, hogy néz ki egy thai mozi belülről. Kérhetem a kíséretét, Richárd lovag?

– De csak tizenöt perced van rá, hogy elkészülj!

– Nekem kell majd várni rád, meglátod! – kacagott Zita.

5.

Robi lefeküdt, a karóráját fél tizenkettőre állította be. Gondolatok tömege kavargott a fejében. Sok volt a mai nap. Alapjaiban kavarta fel a pénzutalás, Sada, Meszes, Mae Nak, Nalinee közelsége. Csak rövid időszakokra tudott elaludni és akkor is zűrzavaros dolgokról álmodott. Fáradtan ébredt. Pár pillanatig még az álom hatása alatt állt, minden mozzanata logikus volt, aztán a tudata széttépte az összefüggéseket és visszazökkent a való világba. Megmosta az arcát és kiment a nappaliba. A többiek még nem értek haza. Készített magának egy szendvicset és a délutáni tea maradékát is megitta. A teraszra ült, kellemes este volt. Ragaszkodott a nagynénjéhez, sok időt töltött náluk. Anna néni férje angoltanárként dolgozott, nem beszélt magyarul. Robi angoltudása javarészt Thomas bácsikájától szerezte, aki presztízskérdést csinált abból, hogy Robi ne csak mindent értsen, de helyesen írjon és a nyelvtannal is tökéletesen tisztában legyen. Rengeteg kellemes emléke kötődött az idős emberekhez, akiknek gyerekük nem lévén, őt ajnározták mindig az iskolai szünetekben. Thomas bácsi, mikor meghalt, némi készpénzt is hagyott rá, abból vette az első autóját. Anna néni és Thomas bácsi jól ismerte Ricsit, többször találkoztak vele Magyarországon. Meghívták Ricsit is, de a látogatása különböző okok miatt mindig elmaradt.

A nénit először a telefonján hívta. Anna néni sírva fakadt, ahogy meghallotta a hangját. Megkérte, hogy csatlakozzon skype-ra, mert hosszabban szeretne beszélni vele. Hamarosan már látták is egymást.

Anna néni arca nagyon szomorú volt, fekete ruhát viselt, mosolyogni próbált, majd hirtelen heves zokogásban tört ki.

– Nénikém, fogadd részvétem! Furcsa, hogy ezt én mondom, de hozzád állt közelebb.

– Köszönöm, fiam. Anyád mondta, hogy Bangkokban vagy, amikor...

– A lakásában vagyok.

– Örülök.

– Nénikém. Te tudtál a körülményeiről? Ismerted a feleségét?

– Kait? Hát persze. Egyszer meg is látogattak, 2007 nyarán. Tünetmentes volt az a lány, nagyon szerette apádat. Teljesen összeillettek.

– Ma tudtam meg Kai húgától, hogy Fish minden hónapban utalt neked egy jelentős összeget. Te is minden hónapban küldtél nekünk pénzt. A kettő összefügg?

Az idős hölgy a fejét lehajtva hosszan hallgatott. Ismét könnyezett, amikor felnézett.

– Robikám, ne haragudj rám, apád megtiltotta, hogy bármit is mondjak erről nektek. A szüleink sírjára kellett megesküdnom. Ő küldte. Az összeset.

– Ezt nem értem. Miért volt szükség erre a titkolózásra?

– Én sem értettem, de egyszerűen nem volt hajlandó megmagyarázni, hiába erőlködtem. Amikor firtattam, mindig azt mondta, hogy csak ezt az egy dolgot kérte tőlem, hát tegyem meg és ne kérdezősködjek. Így tettem, valóban soha semmi egyebet nem kért. Amikor anyád mondta, hogy Bangkokba utaztál, sejtettem, hogy előbb vagy utóbb, de megfogod ezt kérdezni tőlem. Eldöntöttem, bármi lesz is, megszegem a fogadalmam. Te vagy az egyetlen vérrokonom.

– Emlékszel erre a fényképre, Anna néni? Ezt neked küldtem az első judo aranyérmem után.

– Persze. Az összes képet, amit küldtél, továbbküldtem, először Afrikába, majd Thaiföldre.

– Úgy fest, mintha leprások lettünk volna anyámmal, akiket csak fényképen szabad nézegetni.

– Ne mondj ilyet, Robi! Valami történt annak idején apád körül, amit már soha nem tudunk meg. Szenvedett ettől, tudom, láttam!

Anna ismét heves zokogásban tört ki. Csak nehezen tudott megnyugodni.

– Állandóan hírekért nyúzott, Ricsi barátodról is gyakran érdeklődött. Számtalanszor kértem, hogy hívjon fel titeket, de azt mondta, hogy nem teheti. Nem értettem. Gyakran vitatkoztunk ezen.

– Egész életemben csak arra tudtam gondolni, hogy mi rosszat tetünk anyámmal, amiért nem áll szóba velünk.

– Nagyon sajnálom, kisfiam, szörnyű ez. Azt hitted, hogy nem érdeklek apádat, pedig minden lépésedről tudni akart. Sokszor hívtalak benneteket. Állandóan azt kérte. Amikor a baleseted volt és kórházban feküdtél, napjában háromszor is hívott, hogy mit tudok rólad. Ha akkor a férjem nem feküdt volna halálos betegen, biztos arra kér, hogy utazzak oda.

– Anyám hogy nem sejtette soha, hogy ő áll a havi apanázsok mögött?

– Apád pontosan meghagyta, hogy mit mondjak anyádnak, és ő soha nem gyanakodott. Úgy érezte, szégyellem magam apád viselkedése miatt, jó módú vagyok, gyermektelen és a pénzzel nyugtatom a lelkiismeretem.

– A bácsikám is tudott erről?

– Tudott, persze, ő meg velem vitázott állandóan, hogy ha egyszer kiderül az igazság, akkor anyáddal ránk fogtok haragudni, pedig nem vagyunk vétkesek. Thomas nagyon szeretett téged, mint a fiát emlegetett mindig, nagyon büszke volt rád. Azt mondta, Fish idióta, hogy egy ilyen remek gyerekekkel nem tart kapcsolatot.

– Dolgozott az USA tengerészgyalogságának. Erről tudsz?

– Hogyne. Floridában, a pensacolai bázisukon, majdnem két évig, valamiféle közelharcot tanított, de ez már nagyon régen volt, kisfiam, talán '93 körül. Utána ment el Dél-Afrikába.

– Mikor beszéltél vele utoljára?

– Október elején. Igen, biztos, hogy október elején volt, pár héttel a születésnapja előtt.

– Nem tudod, milyen útlevele volt?

– A Dél-Afriai Köztársaság állította ki, mert amikor hozzám látogattak, elküldték a másolatokat a vízumhoz. Charles Whitehead név szerepelt benne, erről a névről utalta minden hónapban a pénzt is. Az útlevél

nem volt hamis, ha ezért kérdezted, mert itt ellopták a tárcáját, elment a Dél-Afriakai Köztársaság nagykövetségére, és minden további nélkül egy hét alatt kiállítottak neki egy újat. Házhoz is hozta egy követségi attasé.

– Végig kapcsolatban álltál vele az elmúlt évben?

– Kai halála nagyon megviselte apádat, megváltozott. Azt követően alig jelentkezett, ha én kerestem, udvarias volt, de nem mondott semmit. Teljesen bezárkózott. Október végén már egyáltalán nem lehetett elérni, a születésnapján sem tudtam felköszönteni. Az sms sem ment át. Mi történhetett, kisfiam?

– Nem tudok semmi biztosat. Kereste nálad valaki?

– Nem.

– Robikám, édesanyád megígérte, hogy a hamvakat kijuttatja hozzám, akkor ide temetném az öcsénkkel egy sírboltba. Nincs ez neked sem ellenedre?

– Nincs, Anna néni, ahogy jónak látod.

– Haragszol rám, kisfiam?

– Dehogy haragszom. Tőled és Thomas bácsitól csak jót kaptam. Neked is nagyon nehéz lehetett.

– Köszönöm, fiam. Vigyázz magadra, és ha megtudsz bármit, kérlek, tudasd ezzel a bolondos vénasszonnyal! Szeretlek, fiam.

– Csókollak, Anna néni, te is vigyázz magadra! Jelentkezem majd.

Kicsivel később felhívta az anyját. Őt is megviselték a történetek, Fish feltűnésével fájó sebek szakadtak fel benne. Jól ismerte a hangját, és biztos volt benne, hogy sokat sírt mostanában. Anyja elmondta, milyen nehéz volt Anna nénivel közölni a hírt, tudta, hogy mennyire szerette az öccsét. A legkisebb testvérük balesete is nagyon megviselte a nénit annak idején, alig tudott megnyugodni. És most ez az újabb felfoghatatlan tragédia! Ismét megkérte Robit, hogy ne másszon bele Fish régi dolgaiba. Robi nyugtatni igyekezett anyját, majd nagyokat hallgattak, végül elköszöntek egymástól.

Robi hatalmas ürességet érzett. Mit nem adott volna ezekért az információkért évekkel ezelőtt! Akkor boldogsággal töltötte volna el. Mostanra nem tudott örülni az igazságnak, talán jobban fájt az egész, mint

korábban valaha. Töltött magának, majd koccintásra emelte poharát.

– Rád iszom... Fish. Te kibaszott, titkolózó, önző idióta!

Éjfél körül megérkeztek Ricsiék. Zita tiszta poharakat hozott, italokat kevert. Leültek Robi mellé és várakozásteljesen néztek rá. Robi felpillantott a poharáról, Ricsire nézett és bólintott.

– Anna nénéd hogy van?

– Gyászol, sírdogál. Kiviteti magához a hamvakat, ott temeti el.

– Te hogy vagy?

– Semmi extra, jönnek-mennek a gondolatok.

– Fel nem foghatom, mi lehetett itt a háttérben.

– Ötletem sincs, és most még zavarosabb az egész.

– Lehet, hogy soha nem tudjuk meg, de én bizakodó vagyok. Alig pár napja csöppentünk bele, és máris mennyi mindent tudtunk meg! Akarod, hogy maradjunk még?

– Nem. Feküdjetek le nyugodtan, én még elleszek itt egy kicsit. Aludtam pár órát. Tízkor legkésőbb fel kell kelnünk.

Robi egyedül maradt a teraszon, a forgalmas utat nézte. Jeget rakott a poharába, rátöltötte az italt. Figyelte a jégkockák halkan elpattanó hangját. Régi emlékek rohanták meg, vállát nehéz súly nyomta. Fáradt volt, de érezte, még nem tudna aludni. Csak három körül ment lefeküdni. Álmában Afrikában járt. Ismeretlen és hatalmas városban bolyongott. Nagy hangszórókból soha nem hallott zene bömbölt, tarka ruhás emberek forgatagában kevergett. Tűzött a nap és olyan szomjas volt, mint még életében soha. Nyelve kiszáradt kócként ragadt a szájpadról, alig tudott beszélni. Fisht kereste. Tisztában volt azzal, hogy ott van valahol, még a címét is tudta, de sehogy nem volt képes rátalálni. Az emberek átnéztek rajta, ahogy a kezében tartott kockás papírra írt címet muto-gatta. Mások kinevették, pedig csiszolatlan gyémántokat kínált. Senki nem volt hajlandó segíteni. Egy fekete kisfiú jött oda hozzá, mosolygott, ragyogóan villogtak hófehér fogai. A fején katonai sapkát viselt. A fiú azt mondta, ő Tumbo, és Fisht keresi. Azt követően együtt küszködtek az emberáradatban. Megszállottan kerestek, de mindig csak ugyanarra a nagy térre jutottak vissza. Újra és újra nekiindultak. Váratlanul katonai

teherautó rohant be a térre, napszemüveges, fekete férfiakkal, akik kék sapkát viseltek. Csikorgó kerekekkel álltak meg és azonnal löni kezdték a tömeget. Robi elkapta Tumbo karját és lenyomta egy szökőkút betonkávája mögé. Mindenfelé lövedékek kopogtak. Azon csodálkozott, hogy nem vette eddig észre a szökőkút hűs, csobogó vizét. Nem tudott parancsolni magának, kiemelkedett a fedezékéből, hogy igyon. Egy erős kéz ragadta meg az övét és visszahúzta. Ahogy oldalt fordult, Fisht látta maga mellett, mosolygott rá. Tumbo Fish nyakát ölelte.

– Kiviszlek innen titeket, fam – mondta Fish, a hangjában olyan elszántsággal, ami egy pillanatnyi kételyt sem hagyott afelől, hogy meg fogja tenni.

Aztán a Dunáról álmodott.

Hatodik nap

December 8., szerda

1.

Ricsi ébredés után pár pillanatig nem tudta, hol van. Miután minden kitisztult körülötte, elégedetten mosolygott. Sütött a nap, a sötétítő rése-in nyári fény világított a szobába. A légkondicionáló halkán zúgott. Felkönyökölt és az alvó lány arcát tanulmányozta. Akár egy kölyökkutya, összegömbölyödve, békésen aludt, egyik kezét a párnája alatt tartotta. Kisimított a lány arcából egy rakoncátlan fürtöt és betakarta. Zita álomittasan, széles mosollyal nézett rá.

– Szia, Ricsi.

– Jó reggelt! Hogy aludtál?

– Nagyon jól. Hány óra lehet?

– Hét tizenegy – mondta a mindig rajta lévő karórára pillantva.

– Nagyon korán van! Hova indulsz?

– Gondoltam, úszom egyet, amíg alszol, de már egész más tervem van.

– Miféle? Én is szerepelek benne? Ne is álmodj róla!

A párnáját Ricsihez vágta. Ricsi elkapta a derekát, magához húzta és leszorította az ágyhoz. Zita keményen védekezett. Sokkal erősebb, mint ahogy kinéz – Ricsi ismét erre gondolt, már korábban is többször rácsodálkozott a lány erejére. Megcsókolta a lányt, és keze türelmetlenül fejtette le róla a fehér atlétatrikót és a női alsót, amiben aludt. Zita felindultan lélegzett, várakozásteljesen nézett rá, ahogy fölé helyezkedett.

– Hihetetlenül jó vagy, te átkozott! – mondta tágra nyílt szemmel.

Ricsi mosolygott.

– És akkor már ne is beszéljünk rólad, te szépszemű!

2.

Robi nyolc körül tért vissza a tetőről. Félórát futott, gimnasztikázott, majd úszott egy nagyot. Lezuhanyozott, felöltözött, írt egy papírt Ricciéknek, hogy tizenegyre készüljenek el. Az ajtajuk elé tette a padlóra. Halkan igyekezett elhagyni a lakást. Lement a hallba, Taweet kereste. Az irodában talált rá, éppen kávézott. Megkínálták őt is, de nem kért, az edzéstől fittnak érezte magát.

– Tawee, hol dolgozik Nalinee? Messze van ide?

– Három sarok mindössze, tíz perc. Ahogy kiérsz a kapun, balra fordulsz és addig mégy, amíg nem találsz egy reggeli piacot. Azon túl haladsz, látsz majd közel egymáshoz egy 7Eleven és egy Family Mart üzletet. A kettő között van a patika, ahol dolgozik. Ilyenkor már benn van, korán nyitnak.

– Mit vigyek neki?

– Gyümölcsöt. A zöld mangót nagyon szereti.

Megköszönte az információkat, majd energikusan távozott.

– Nagyon rendes fiú – jegyezte meg elpirulva a Taa nevű lány.

– Fish fia. Gondolom, hasonlít rá ebben is – válaszolta elgondolkozva Tawee, töprengeni látszott, miközben újabb kávé töltött magának.

– Összejönnek Nalineevel? – találgatta Taa.

– Kérdezd őket!

– De én téged kérdezlek, szerinted? – erősködött Taa.

– Akkor sem tudom.

– Romantikus lenne. Biztos örül majd Fish.

– Minden bizonnyal. Örülni fog.

– Tegnap keresték telefonon.

– Ki?

– Nem mondta, csak azt, hogy hivatalos ügyben keresi.

– És mit mondtál?

– Mit mondhattam? Hogy nincs itt. Nem láttuk szeptember óta. De itt van a fia.

– Taa! Miért adsz információkat idegeneknek? Számtalanszor mondtam, hogy senkiről ne nyilatkozzatok! Mikor keresték?

– Tizenegy tájban. De hivatalos ügyben keresték.

– Honnan tudod, amikor a nevét sem mondta meg?

– Hivatalos ügyben keresték – erősködött tovább a lány.
Tawee mérgesen hagyta el az irodát. Sürgősen telefonálnia kellett.

Robi könnyen megtalálta a reggeli piacot, folyt már az árusok szedelőzködése, több helyen takarítottak. Keresett egy gyümölcsárust, a kocsijáról zöld mangót vett Nalineenek, meg egy szelet sárgadinnyét és ananászt. Az árus mindent összedarabolt egy nagy késsel, külön-külön zacskóba rakta. Mindenhez adott egy hegyes pálcikát. A zöld mangó és ananász zacskójába kérdés nélkül egy-egy nagy kanál darált chilis kristálycukrot zúdított. Az egészet egy szatyorba tette. Robit zavarta ez a rengeteg nejlon; alig vett valamit, és máris öt zacskó készült a szemébe. Az árus négy ujját mutatva, mosolyogva negyven bahtot kért a gyümölcsökért.

Robi hamar odaért a gyógyszertárhoz. Kis csengő jelezte az ajtó nyitását. A közepes méretű helyiség minden falát üvegezett vitrin borította, telerakva gyógyszerekkel és egyéb patikai kellékekkel. Az L alakú, hosszú pult mögött hárman álltak, Nalinee legbelül éppen egy vevővel foglalkozott. Robi intett a feléje igyekvő hölgynek, hogy Nalineet keresi. A lány végzett a kiszolgálással, kasszába tette a pénzt, becsomagolta a vásárolt árut, mosolyogva köszönt el. Észrevette a fiút, ahogy felpillantott és elpirult. Robi mosolygott.

- Jó reggelt, Nalinee. Nem zavarlak?
- Jó reggelt! Nem, nincsenek sokan.
- Hoztam gyümölcsöt – tette a szatyrot a pultra.
- Gyere, hátramegyünk az irodába!

Az irodához egy kis folyosó vezetett. Az apró helyiség barátságos hangulatot árasztott, egy kisebb bőr ülőgarnitúra volt benne. A falon a király nagyméretű portréját helyezték el, az egyik sarokban pedig buddhista szentélyt alakítottak ki, gazdagon ellátva virággal, étellel, vízzel. A levegőben füstölő illata terjengett. Nalinee intett neki, hogy üljön le, majd egy szekrényből műanyag tányérokat szedett elő és elrendezte a gyümölcsöket. Szalvétát tett a kis üvegasztalra, a vízűtőből megtöltött két poharat vízzel. Robi érdeklődéssel szemlélte, ahogy a hűtő tetején szájával lefelé álló, világoskék palackban kortyogó hang kíséretében óriási buborékok törnek fel.

– Igazad volt, Nalinee, tegnap késő este beszéltem a nénikémmel, az összes tőle kapott pénz mögött Fish állt.

– Egy világ omlott volna össze bennem, ha ez nem így van – mondta megkönnyebbülten a lány. – Annyira segítőkész volt mindenkivel!

– Én el tudtam képzelni, de persze nem ismertem. Nem ismerhettem, pedig szerettem volna.

– Nagyon sajnálom, Robi, nem tehetek ellene, de szívesen mesélek róla, ha akarod. Csak azt ne várd, hogy elítéljem, mert én teljesen más oldalát tapasztaltam. Tényleg sajnálom!

– Kedves vagy, Nalinee. Hidd el, nem várok tőled semmi olyasmit. Megfogta a lány kezét. Már az első pillanatban felfigyelt rá, hogy milyen szép keze van; törekenynek tűnő, de energikus, hosszú, vékony és szabályos ujjakkal. Tetszett neki, hogy a lány körmei, bár gondosan ápoltak voltak, de nem túl hosszúak, és csak színtelen lakkal festette. Nalinee zöld mangót ropogtatott, időnként a darált chilis kristálycukorba nyomta. Robi is megpróbálta, de nagyon erősnek találta, köhögnie kellett, amin a lány mosolygott.

– Hogy tudjátok megenni ezt a rengeteg erőset?

Nevetett, ahogy a könnyeit törölgette.

– A zöld mangót chilis cukorral már a hároméves gyerekek is eszik, az nem számít erősnek. A thai ételekben egyszerre vannak a különböző ízek, a zöld mangó savanyú, a chili erős, a cukor édes. Együtt jól harmonizálnak. Mindenki kedvence, a papaya saláta, ugyanezeket az ízeket tartalmazza, kiegészítve a zöld papaya kesernyés és a halszós sós ízével. Ilyen egyszerű.

– Azt rendeltél, amikor együtt ettünk.

– Igen, az amolyan snack nálam.

– Nagyon erős snack.

– Fish is szerette, erősebben ette, mint én.

– Kedvelte a thai konyhát?

– Nagyon. Nem is volt hajlandó mást enni. Többször mondta, hogy nem evett kenyeret, amióta Bangkokba költöztek. Kai szerette a kenyeret sajttal, ritkán én is ettem.

– Tudod, hogyan ismerkedtek meg?

– Persze. Mindkét verziót.

– Két verziót?

– Gyakran vicceltek, hogy ki kinek tetszett meg először, ki akarta a másikat hamarabb. Mindketten azt állították, hogy a másik volt az, aki kezdeményezte a kapcsolatot, és ebből soha nem engedtek. Vitáztak rajta, de nem komolyan. Rajongtak egymásért.

– Nyilván a kettő között volt az igazság.

– Pontosan. Fish 2000 elején érkezett Phuketre, ahol bújárcéget alapított. Ez a cég szerződés alapján dolgozott több nagy szállodának. Kai kezdő menedzser volt az egyik resortban, ő volt felelős a vendégek szórakoztatásáért. Így kerültek kapcsolatba egymással, a munka révén. Aztán a sztori kettéágazik, annak függvényében, hogy ki mesélte tovább; a lényeg, hogy összejöttek, és Fish születésnapja körül, 2000 októberében költöztek össze. Phuket-town városban laktak. Ezt követően végig együtt éltek, egészen Kai haláláig, ami idén május 30-án történt.

– Hogyan?

– Közlekedési baleset. Egy ismerős házaspárral autóval mentek Pangan szigetére. Félúton járhattak, amikor egy részeg teherautó sofőr megpróbálta megelőzni őket, elvesztette uralmát a nagy jármű felett, valósággal letarolta őket az útról, majd rájuk borult. Azonnal meghaltak, a vétkes sofőr is életét vesztette, ahogy kizuhant a fülkéből a whiskysüvegeivel. Fish nem ért rá velük menni, csak három nap múlva követte volna őket repülővel. Amúgy is utálta az autós közlekedést Thaiföldön, mindig azt mondta, túl sok barátja, ismerőse lett már baleset áldozata. Nem vezetett, csak nagyon ritkán, autót sem vett magának. Azt mondta, Bangkokban nem lehet normálisan autót használni, ha meg valahova vidékre utazott, mindig repülővel ment. Kai viszont szeretett vezetni, volt is autója. Fish nekem adta Kai autóját, azt, amivel hazavittelek titeket. Fish a baleset előtt kérte Kait, hogy várja meg és együtt utazzanak repülővel, de Kai előbb elment a barátokkal. A baleset után magát okolta, hogy ha erőlesebben kéri, akkor biztos nem utazik el kocsival. Többször beszélgettünk erről, és mindig ide lyukadtunk ki. Miután Kai meghalt, Fish bezárkózott, de engem gyakran hívott, hogy nincs-e szükségem valamire, minden rendben van-e velem? Valójában ő nem volt rendben, ha néha személyesen is találkoztunk, ijesztő volt a változás. Sokat öregedett

az arca pár hónap alatt, és állandóan karikásak voltak a szemei, biztosan nagyon rosszul aludt. Fáradtnak, megtörtnek tűnt.

– Mikor láttad utoljára?

– Szeptember közepe lehetett. Bejött ide, hozott nekem zöld mangót. Keserű mosoly jelent meg a lány arcán, szeme könnyesen csillogott.

– Azt soha nem hagyta ki, tudta, hogy nagyon szeretem. Ott ült, ahol most te, sokáig nem szólt semmit, majd azt mondta, egy darabig nem fogom látni, de valamikor visszajön. Adott egy banki bizonylatot, a Kai utáni életbiztosítási összeget befizette a számlámra, nyolcszázezer bath volt. Nem akartam elfogadni, mert tudtam, hogy egymást jelölték meg a kötvényekben, de azt mondta, Kai is így akarná, én fiatal vagyok, nekem nagyobb szükségem van a pénzre. Felajánlotta, hogy lakjak a lakásukban, de azt nem akartam.

– És mikor találkoztál életedben először vele?

– Phuketen történt, 2001-ben. Tizennégy voltam, meglátogattam őket az iskolai szünetben. Eredetileg két hétre mentem, de olyan jó volt velük, hogy ott maradtam a teljes szünidőben. Kai majdnem minden nap dolgozott, Fish nem, mert akkor már nem volt bűvárszezon. Fish mutatta meg nekem a szigetet, mindenhova motorral mentünk. Nem robogója volt, hanem egy nagyobb Yamaha túramotor, nem tudom, mi a neve, de nagyon divatos, még most is látok belőle az utakon. Sokszor vitt a tengerre, volt egy longtail hajós embere, Jaran, aki nem tudott beszélni, mindig vele mentünk. Párszor vitt a víz alá is, ha nyugodt volt a tenger. Nagyon féltem, de nem engedett el soha, és a végén mindig élveztem. Kai soha nem ment vele a víz alá, a thai emberek általában félnek a víztől.

– Te merültél Fishsel?

– Igen, pár alkalommal. Féltem, ugyanakkor tudtam, hogy biztonságban vagyok mellette, de mégis zavart az a nagy víztömeg, ha felpillantottam.

– Tudom, mire gondolsz, én is éreztem ilyet az elején.

– Te is bűvár vagy?

– Igen.

– Sajnálom, hogy nem merülhettél vele, biztos nagy élmény lett volna mindkettőtöknek.

– Talán igen. Miért költöztek Bangkokba?

– Szerintem öt év alatt megunták Phuketet. Fish eladta a cégét és ideköltöztek. Kai egy bankban dolgozott, hogy Fish pontosan mivel foglalkozott itt, azt nem tudom, de viszonylag gyakran utazott Dél-Afrikába. Kai is többször vele tartott. Engem is el akartak vinni magukkal, érdekelt Afrika, de valahogy nem sikerült. Kai imádta Afrikát.

– Nalinee, én most elmegyek, nyilván dolgoznod kell.

– Oké, köszönöm a látogatást meg a gyümölcsöt. Vigyázzatok Phuketén!

– Ezt megígérem!

A visszafelé vezető úton Robi talált egy kisebb parkot. Buja trópusi növényzet övezte a szökőkút körül kanyargó sétányt. Madarak bujkáltak a fák sűrű lombjában, időnként nagyokat rikoltottak. Hangoskodó kisgyerekek szaladgáltak mindenfelé, iskolai uniformist viseltek. A nevelők egyike egy síró kislányt vigasztalt, nedves zsebkendővel törölgette a gyerekek felsértett térdét. Robi leült egy szélső padra, a lánytól hallottakon töprengett. Fish személye körül egymást váltogatta mindig a rajongás és a gyűlölet, míg végül felváltotta a teljes közöny és a feledés homálya. A frissen hallottak egy teljesen új érzés magját vetették el benne. A kíváncsiságát. Hirtelen kíváncsi lett mindenre.

3.

Zita gondolataiba mélyedve mosogatott, amikor Robi belépett a lakásba, mosolyogva köszöntötte.

– Jó reggelt, Zita! Hát ez a rosszéletű hol van?

– Elment venni még egy táskát, mostanra kinőttük az egy szem bőrröndünket, nem fér bele hármunk holmija.

– Milyen jó is volt cuccok nélkül utazni!

– Nalineet látogattad meg?

– Igen.

Robi elmondta, mit tudott meg a lánytól. Zita figyelmesen hallgatta.

– Robi! Eddig csak jókat hallottunk Fishről. Lassan neked is el kell gondolkoznod azon, hogy megbocsáss neki!

– Nem adják azt olyan könnyen! Hogyan tudnám megbocsátani pár nap alatt azt, ami évek alatt felgyülemlett bennem?

– Persze, igazad van. Ne haragudj, ha elragadtattam magam!

– Nem, Zita, dehogy haragszom. Hármunk sorsa most nagyon összefonódott, nem hinném, hogy titkolóznom kellene előtted, Ricsi előtt meg soha nem voltak titkaim.

– Akkor jó. Viszont azt kijelentem, hogy ha a barátod összetöri a szívem, akkor nélkülöznöd kell majd, mert megölöm.

– Ha összetöri a szíved, akkor együtt öljük meg, oké?

Zita a kisujját nyújtotta.

– Egyezség?

– Egyezség – válaszolta Robi, és beleakasztotta kisujját a lányéba.

– Mi folyik itt? Milyen titkos egyezség? – kérdezte vigyorogva Ricsi a nappaliba lépve.

Kezében egy gurulós, nagy utazótáskát hozott. Napszemüvegét többször a homlokára tolta, mert alig állt meg hatalmas és most is rendezetlennek tűnő hajában.

– Ne is kérdezd, a te károdra történt! Jobb lesz, ha vigyázol!

Zita nagyot kacagott, és Ricsihez vágta a konyharuhát.

– Nocsak, nocsak. Miből lesz a cserebogár?

– Ricsikém, megfésülhetem a hajad a repülőút előtt, vagy ragaszkodsz ehhez a frizúrához?

– Hát persze, hogy megfésülheted, ha szégyelled magad mellettem! De tudnod kell, hogy a hajam nem állja a fésűt, és azért néz így ki, mert rengeteg a forgó benne.

– Azért én javíthatok rajta, bízz csak bennem! Tegyétek ki ide a nappaliba, amit hozni akartok, becsomagolok – mondta Zita.

– Ezt a kiszolgálást! Fésülés, csomagolás. Nem volt még ilyenben részünk – tréfákozott Ricsi.

– Biztos, hogy te személy szerint soha nem is érdemelted még ki.

– Na-na, és most mivel érdemelted ki, hercegnő?

– Na, kotrás a fésűért, amíg meg nem gondolom magam!

4.

Tizenegy előtt pár perccel indultak el a repülőtérre, Tawee javaslatára taxival, ilyenkor már lehetett közlekedni az utakon. A repülés rövid volt és eseménytelen. A tenger felől közelítették meg a phuketi repülőtér egyetlen pályáját. Apró fehér halászhajók fénylettek a víz felületén, a haladásukkal keltett egyre növekvő, V alakú hullámaik is jól látszódtak a nyugodt vízen. Úgy tűnt, mintha vízre szállnának, a tengerparti fövény mögött húzódott a repülőtér betonja. A kerítés felett pár méter magasan lebegtek át. A csomagváróban elsőők között tűntek fel a csomagjaik, hamar kinn voltak az érkezési csarnokban.

– Ricsikém, miért szorongatod az útleveled? Nem lesz pecsételés – Zita nevetve borzolta össze Ricsi haját, aki magához húzta.

– Csak teszteltelek, hogy figyelsz-e.

– Béreljünk itt autót. Úgyis ide kell majd visszajönnünk. Ha Meszessel megyünk el, máshol kell majd keresgélni, itt meg egy rakáson vannak a kölcsönzők.

– Ti találjátok meg az emberünket, én intézem az autót – indult Ricsi.

Robi és Zita kiértek az érkezési csarnok előtti folyosóra, azonnal ellepte őket a taxisok serege. Bábeli zűrzavar és örületes meleg uralkodott a szűk helyen. Mindenfelé turistákat láttak, akik taxisokkal alku-doztak.

– Róbert! – hallatszott a tömegből egy mély hang.

Napszemüveges, magas férfi intett feléjük. A negyvenes évei elején járt, feltűnően barna bőrű, napszíttá szőke hajú. Bemutatkoztak, elvette Zitától a bőröndöt és elindult az autója felé. Szóltak neki, hogy bérelnék kocsit, mire megálltak egy fa árnyékában.

– Jól utaztatok? Nagyon hasonlítasz apádra.

– Kösz, jól. Mindenki ezzel fogad.

A férfi rágyújtott, őket is kínálta, de nem éltek vele.

– Nekem sem kellene, a búvárok ne rongálják a tüdejüket. Be kéne perelnem az összes dohánygyártót.

– De simán le is szokhatnál – mondta mosolyogva Zita.

– Na igen, megoldást nyújthatna az is – nevetett a férfi.

Dudaszó harsant és egy fehér Ford Escape terepjáró fékezett mellettük. Nem lehetett belátni, minden ablaka sötétített volt. Azt gondolták,

egy újabb próbálkozó taxis, aztán a leereszkedő ablakból Ricsi mosolygott rájuk.

– Akartok fuvart, fiatalok? – kérdezte vidáman, miközben kipattant és bemutatkozott.

– Azt a fekete Viost kövessétek! Először elmegyünk hozzám, aztán szerzünk nektek szállást. Nem lakom messze.

A reptéri parkolóból nehéz volt kijutni, hosszú sor araszolt a fizetőbódék felé. Az autó belsejében keveredett a bőrülésekből kitörő forróság és a légkondicionáló hideg levegője.

– Hogy tetszik a verda? Ellenállhatatlan volt. V6.

– Te utálod a fehér autókat – vetette közbe Robi.

– A trópuson hatásos a nap ellen, azt mondták a kölcsönzőben, mert egy fekete Toyota Fortunert nézegettem.

Közepes dombok között, kétsávos mellékúton haladtak. Mindenütt buja zöldben pompázó trópusi növényzet borította a tájat. Időnként rendezett házak között szaladt az út, majd gumifa ültetvények hosszú, szabályos sorai előtt kanyargott tovább. Minden fa törzsén jól látszott a V alakú bemetszés, amiből az alatta várakozó kisebb edénybe csorgott az értékes kaucsuk. Munkások jártak fáról fára, és a náluk lévő fémvödrökbe ürítették a kicsi fekete tartókat.

– Furcsa bal oldalon vezetni? – kérdezte Zita.

– Nem annyira. Ha nem lenne automata és bal kézzel kellene váltogatnom, furcsább lenne. Egyedül a belső tükörrel nem tudok mit kezdeni, még egyszer sem néztem bele. És ha indexelni akarok, letörlöm az ablakot.

– Nekem még itt hátul is bizonytalan érzés. De Ricsi a kiváló sofőrünk, rollertől a tankig mindent visz – nevetett Zita.

– Tetszik, hogy megjegyezted Amelia Earhart.

– Robi, elmondjuk neki, hogy Fish meghalt?

– Nem mondjuk. Phuketen senkinek. Csak kérdezősködünk Fishről és figyelünk minden apróságra. Hárman vagyunk, valamelyikünk majd csak kiszúr valamit.

Egy tábla Nai Yang beachet jelezte jobbra, ott lefordultak. Hamarosan balra fordultak egy T elágazásnál, és Nai Thon beach felé haladtak tovább. Közel haladtak a tengerhez, minduntalan kibukkant a tájból a víz.

Gyönyörűen terült el, vonzotta és magán tartotta a szemet. Homokos, de szinte néptelen strandok terpeszkedtek mellette.

– Ezt jegyezzétek meg, fiúk! Ide el szeretnék jönni strandolni. Mindig erre vágytam: fehér homok, kék tenger és kevés ember.

Az út mellett kisebb lakóparkok tűnedeztek fel. Az egyikhez fordultak be, Ricsi persze az index helyett ismét letörölte a szélvédőt. A kapun belül csinos házak sorakoztak, lehetett vagy hatvan épület, szerkezetében mind egyforma, csak a színükben tértek el egymástól. A középső nagy zöld területen medence, gyerekmedence, két tenispálya és focipálya sorakozott. Meszes dudált a hancúrozó gyerekeknek. Az utolsó, krémszínű ház előtt álltak meg.

A férfi bevezette őket a ház modern bútorokkal berendezett nappali-jába, ahol kellemes hűvös uralkodott, halkan zúgott a légkondicionáló. A házigazda egy nagy tálcán mindenféle italt és gyümölcsöt hozott, poharakat és egy jéggel megrakott vödröt.

– Egyedül élek. Voltak thai barátnőim, de soha nem voltam olyan szerencsés, mint Fish. Kevés Kai-féle akad ebben az országban. Drágán tapasztaltam ki.

– Mivel foglalkozol? – kérdezte Robi.

– Fish és én 2000-ben alapítottuk a bűvárcéget, SeaPack a neve. Öt éve eladta nekem a részét, azóta csak az enyém a cég. Innen lejjebb van Ban Tao beach, az ottani hatalmas luxusszállodáknak dolgozom, két közepes hajóval futunk ki minden nap. Egy hajó huszonöt bűvart visz. A szállodák jutalék fejében eladják a vendégeknek a napi útjainkat, nincs is más értékesítési pont. Kevesebb a gond, állandó költségek. Jól megy a bolt, mindig is ment. Fish ötlete volt, hogy dolgozzunk állandó helyre. Majdnem minden nap tele a két hajó, sokszor előfordul, hogy jó lenne egy harmadik is. Ezért is megyek Szingapúrba, egy hajógyártó céghez.

– Miért adta el Fish a részét? – kérdezte Ricsi.

– Erre nehezen tudnék válaszolni. Hirtelen jött nekem is. Egyszer csak előállt ezzel, korrekt árat kért, tekintettel volt az én korábbi munkámra is. Megvettem. Nem tudom, hogy mi motiválta a háttérben, sajnáltam, hogy elmegy, jó volt vele dolgozni. Kicsit sarkos volt, fegyelmet tartott. A thaiok hamar megtanulták, hogy a hét óra az nem hét huszonegy, és főleg nem nyolc.

– Bangkokban mivel foglalkozott?

– Nem tudom, soha nem kérdeztem. Kapcsolatban maradtunk, de ahogy az lenni szokott, mindenki el volt foglalva a saját dolgaival, így egyre ritkábban hívtuk egymást. Utoljára Kai halála után beszéltem vele, nagyon kiborult. Hatalmas veszteség érte. Többször kerestem, hívtam, hogy jöjjön, a víz alatti világ, a buborékos csend jó hatással van az emberre. Ígérte, de nem jött.

– Hol lehet most? – kérdezte Zita. – Bangkokban nem találtuk.

– Nem tudom. Talán Ázsiában csavarog, megnyugvást keres. Többször járt Dél-Afrikában is, talán ott van. A telefonszámát már vagy három hónapja nem lehet hívni, az e-mail üzeneteimre nem válaszol. Aggódom érte, bár Fish az a fajta, aki tud magára vigyázni.

Robi ivott a jeges-citromos tonikból, kissé elgondolkozott, majd a férfi felé fordult.

– Hatéves sem voltam, amikor elhagyott minket. Azóta nem hallottam felőle. Ricsi gyerekkori barátom, Zita a párja. Fish nővérétől tudtam meg, hogy Bangkokban élt. Kirúgtak a munkahelyemről, kaptam egy komolyabb végkielégítést, és úgy döntöttem, hogy azt a rengeteg megválaszolatlan kérdést, ami a hosszú évek során felgyülemlett bennem, személyesen teszem fel. A barátaim elkísértek, kíváncsiak vagyunk persze Thaiföldre is. Bangkokban megtaláltuk, ahol lakik, a néném adta meg a címét, de nem volt ott, és nem látták már jó ideje. Megtudtuk, hogy Bangkok előtt Phuketén élt, illetve megtaláltuk a hűtőajtón a számod. Nem hiszem, hogy Phuketén lenne, de legalább szétnézünk itt, és hátha valaki meg tudja mondani, hol lehet. Két hétig maradunk Thaiföldön, ha nem sikerül megtalálni, hazautazunk, és azt mondjuk, hogy egy jót nyaraltunk.

– Érthető. Fish szereti Laoszt meg Kuala Lumpurt is. Nem heverte ki Kai halálát, nem kíváncsi a világon senkire és semmire. Remélem, valahol egy folyóparton szürcsölgeti dobozból a hideg light kóláját, és horgászattal tölti napjait.

– Kikkel volt kapcsolatban Phuketén?

– Van itt pár magyar, olyanok is, akik nem mehetnek haza, mert keresik őket, meg olyanok is, akik járnak haza, de nem akarnak otthon élni. Néha összejövünk, focizunk, teniszezünk, valaki főz egy pörköltet

a születésnapján, ilyesmi. Senki nem kérdez, aki nem jár haza, arról tudjuk, hogy nem is teheti. Mielőtt rosszra gondolnátok, júliusban voltam otthon, győri vagyok.

Mindnyájan jól derültek.

– Ma este nyit egy magyar étterem Kamala beachen, hivatalos vagyok, szívesen elviszlek titeket, örülnének a srácok, ha megismerhetnék Fish fiát.

– Ha nem gáz hívatlanul beállítani, elmegyünk.

– Abszolút nem, minden magyar meghívott, szóval gyertek ti is, megbeszéljük a részleteket.

– Mi ez a Meszes név?

– Fiatalkoromban kaptam, amatőr rally versenyző voltam, és úgy közlekedtem, mint a meszes, így ragadt rám. Ez a hobbim, most is járok versenyekre, részben én építettem az autómat.

– Hol az autód? – kérdezte Ricsi.

– Itt a ház mögött, abban a garázsban.

– Megmutatnád?

– Gyere, vagy gyertek! Szívesen megmutatom, büszke vagyok rá.

A garázsba mentek. Inkább jól felszerelt szerelőműhely volt, mint garázs. Középen egy aknán állt a fehér és piros színre festett autó, nagy spoilerrel, hátul hatalmas légtérelő szárnyal. Az eleje nyitva volt, a motor a plafonról, láncos emelőn lógott a kocsik előtt.

– Mitsubishi Lancer Evo IX., de a X. technikai bázisára átépítettem. Most kapja az új motort, a héten jött meg Japánból, be kell csak tenni.

– Gyönyörű! Kár, hogy nincs benne motor. Hány lóerős?

Ricsi valóságos imádattal bámulta a gépet, miközben megforgatta a leforgó motor nagy ventilátorát.

– Négyezeröt, de ráhúzunk még egy ötszázat.

– Élet és veszély!

– Meddig maradtok? Kedden jövök, addigra bedobja a motort a két szerelő. Ha itt vagytok még, akkor mehetünk vele, ki is próbálhatod.

– Valószínűleg itt leszünk még. Nagyon szívesen kipróbálnám. Fish érdeklődött az autók?

– Nem, soha nem is használt autót, szerintem Phuketon nem lehetett közlekedni vele. Ebben némileg igaza volt, novembertől februárig szinte

egymást érik az autók. Mindig motorral járt. A Yamaha SR 400 volt a kedvence. Tagja volt a thai SR400 klubnak is.

– Volt konfliktusa valakivel?

– Nem. Soha. Béketűrő, fegyelmezett, kerülte a bajt vagy mindenfajta konfrontációt. Egyszer fordult elő, hogy kijött a sodrából, az egyik hajóskapitányunk születésnapját ünnepeltük éppen egy karaoke bárban, amikor belénk kötött egy csapat részeg. Az ilyen helyeket nagyon kerüljétek el! Olcsó ott a whisky és sokszor bunyó, késelés, lövöldözés a buli vége. Szóval verekedés lett a dologból, de igazából Fish egyedül elverte a kötekedő csoportot, pedig jó páran voltak. Soha nem gondoltam róla, hogy így tud verekedni! Villámgyors volt, pontos, és hihetetlenül kemény. Kérdezgettem, hol tanulta, de kitérő válaszokat adott.

– Krav maga – mondta Ricsi.

– Mi?

– Hosszú lenne elmagyarázni.

– Oké. Fish megbízható üzlettárs volt, jobbat nem is kívánhattam volna. Ő irányított, még ha ezt nem is beszéltük meg előre. Azt javasolom, keressünk nektek hotelt, este még beszélgethetünk eleget a partin. A sziget déli végén, Rawai, Yanui vagy Naiharn beach körül lenne jó.

Több mint másfél óra kellett a szűk negyven kilométer megtételéhez, óriási volt a forgalom, mire odaértek, addigra csökkent csak valamelyest. Rawai beach teljes hosszában karcsú, fából készült longtail hajók ringatóztak. A sétány kis éttermeiben a vendégek gyékényeken ültek a földön, a parányi asztalokon gyertyák égtek. Alacsonyan állt már a nap, hat körül járt az idő. Meszes egy csendes, nagy zöld területek között megbúvó, egyforma házakból álló resort parkolójában állt meg. Az irodában jól ismerték, de telt ház lévén csak hosszas huzavona után tudtak adni egy nagyobb méretű, két szobás, két fürdős házat. Bungalónak mondták, de téglából épült, cseréptetővel. Belül mindenhol márvány borította a padlót, berendezése igényes, trópusi fából faragott bútorokból állt.

A házak között nagy medence kékllett, mellette étterem. Meszes azzal búcsúzott, hogy nyolc körül értük jön. Zita szekrényekbe pakolta a holmikat, Ricsi elugrott a közeli boltba bevásárolni, Robi telefonokat intézett. Később mindhárman a kivilágított medencében lubickoltak. Egyik sarkában kis bárszerű építmény állt, hat ülőkével a víz alatt, középen a

víz színétől magasabbra nyúló, peremes asztalkával. Derékig ültek a vízben. Elégedett arcal koccintottak. Robi hirtelen felnevetett. Érdeklődő tekintetükre csak annyit válaszolt:

- Otthon kurvára szakad a hó.
- Hatalmasat nevettek.

5.

Nyolc előtt pár perccel a kocsinál várakoztak, Ricsi dohányzott. Meszes pontosan érkezett. Kamalára egy óra kellett, pedig nem mentek többet negyven kilométernél. Az ünneplő étterem a főút mellett állt, négy tulajdonosától a Leccsó nevet kapta. A partin úgy ötvenen vettek részt. Az étterem közepén három nagy asztalt roskadásig raktak ételekkel. Meszes körbevezette a fiatalokat. Majdnem mindenki ismerte Fisht, örültek Robinak. Senki nem mulasztotta el megjegyezni a ritka hasonlóságot, sokan érdeklődtek Fish felől. Többen a thai barátnőjükkel érkeztek, akik egy külön csoportban beszélgettek. Teljes magyar családok toppantak be, mindenfelé rohangászó, játszadozó gyerekekkel. A vacsora vidáman zajlott, innen is, onnan is szóltak a pohárköszöntők.

- Jó üzlet lehet magyar éttermet vinni? – kérdezte Robi Meszest.

– Dehogy! Hamvába holt az egész. A magyar konyha világhíre a magyar határig terjed, annyi magyar meg nem jön ide, hogy eltartsanak egy éttermet. Szezonban sem, hát még április és október között! Nem beszélve arról, hogy négyen vannak egy olyan üzletben, ami egy embernek is soványka. Egyértelműen borítékolható a haragszom rád.

- Akkor miért?

– Mert az a kettő, aki ott áll a pultnál, megvezette azt a kettőt, aki ott nevetgél a thai lányokkal. Az előző kettő okos, több mint tíz éve él itt, a két új társuk pedig csak pár hónapja. A két okos már most jól járt, mert korábban vittek magyar éttermet Karon beachen, minden felszerelést eladtak többszörös áron az új cégnek. A korábbi veszteségük haszonnal megtérült. Őket már nem érdekli ennek a kócerájnak a sorsa. Vágják, hogy bukta.

- Ezt miért nem tudják azok, akik most szálltak be?

- A pár hónapja érkezettek azt képzelik, hogy már mindent tudnak

Thaiföldről. Beszélnek huszonöt szót, és szinte azonnal beszállnak valami hülyeségbe a régiek hathatós segítsége mellett, és ha valaki mégis figyelmeztetné őket, azt hinnék, hogy irigy. Így senki nem szól, a kis kolónia íratlan szabálya amúgy is az: csak a magad dolgával törődj. Fish azt mondta, hogy a friss húsokat olyan üzletbe is bele tudná rángatni néhány dörszölt régi csóka, hogy szemet importáljanak ide távfűtéshez.

– Hihetetlen! Te is beszálltál annak idején?

– Miért lennék én a kivétel? Egy lovardába vettek be társnak, aztán kiderült, hogy semmi nem a miénk, még a lovak patkója is bérelt. Ki is dobtak minket pár hónap múlva. A két magyar üzlettársam sajnálkozva továbbállt Szingapúrba, de a korábbi hülye ötletük veszteségét kifizettem nekik. Ez itt teljesen Magyarország, csak kicsiben. A legszebb, amikor bejön az üzlet, és van benne olyan társuk, aki nem járhat haza. Őt előbb-utóbb feldobja a többi a rendőrségen, hogy itt bujkál, és máris eggyel kevesebb felé megy az osztozkodás. Nézd ott azt fehér ruhás, botoxos szájú nőt, abban az átlátszó sarkú, pornófilmes cipőben! Két magyar sráccal létesített egy nagy kozmetikai szalont Patongon, a luxusszállodák szomszédságában. A fiúk kijárták a hotelekben, hogy a promóciós anyaguk kikerülhessen a pultokra. A nő annyira sötét, hogy hat év alatt a yes meg a no szavakat tanulta meg, de ha ráíjesztesz, azonnal keveri ezt a kettőt is. Amikor dübörögni kezdett a bolt, hirtelen elvitték a fiúkat, mostanra már mindkettő magyar börtönben van, valami korábbi közös adóügyük miatt. A nő egyedül kaszál. Most vette azt a fehér kabriót, ott a lámpa alatt, de tart a garázsában ilyenből egy feketét is, mert időnként az jobban megy a jelmezéhez.

– És soha nem éri őket bosszú, ilyesmi? Ezt nehezen tudom elképzelni.

– Remélem, hogy ezt a hülye kurvát éri, az egyik srác nagyon jó barátom. Amúgy meg nincs rá bizonyíték, hogy ő volt.

– Fish is bukott valamin?

– Nem, megúsza. De ő nagyon bizalmatlan. Ahogy idejött, megalapítottuk a céget, pontosan tudtuk, hogy mit csinálunk, együtt kezdtük, később már nem közösködtünk senkivel. Nem veszünk össze. Ezért is sajnáltam, amikor kiszállt, bár kétségkívül jót tett velem. Emelkedőben volt már akkor is az üzlet.

Dekoratív, harmincas évei végén járó nő lépett hozzájuk, barátságosan megfogta Robi karját. Sötétbarna szemét nagy szempillák övezték, hosszú, barna haját lófarokban hordta. Bő, áttetsző anyagú, fehér nadrágot és felsőt viselt saruval. Robi nagyon csinosnak találta. Ujjai között vékonyszálú cigarettát forgatott, de nem gyújtotta meg. Mosolygott.

– Bemutatnád nekem ezt a fiút, Meszes?

– Ó persze, Jutka, ő itt Robi, Fish fia. Robi, ő Jutka, ingatlanos, telek specialista extra jó kapcsolatokkal, mindig tudja, merre terjeszkednek a lakott területek.

– Elég lesz, hé! – mondta haragot színélve a nő.

– Magatokra hagylak, beszélnem kell valakivel, aki épp most érkezett – mondta Meszes, és Robira kacsintva távozott.

– Jól ismered Meszest?

– Senkit nem ismerek itt, csak a két barátomat, akikkel jöttem.

– Látom, ők egy pár. Te miért egyedül utazgatsz?

– Így jött ki, pont nem volt senki, aki elkísérjen – mosolygott Robi.

– Hihetetlen, egy ilyen csinos fiút... Apádra hasonlítasz. Tudod, hogy jártam apáddal? Még Kai előtt. Miatta dobott. Nehezen hevertem ki.

– Nem ismertem Fisht, most sem találkoztam vele.

– Sokan keresik az utóbbi időben.

– Nem tudtam erről. Kik keresik? Miért keresik?

– Akik keresik, nincsenek itt, forró nekik a talaj, viszont vannak itt, akik majd informálják őket arról, hogy te felbukkantál. Ez egy ilyen világ.

– És ez baj nekem?

– Nem vagy biztonságban.

– Ki van bárhol is biztonságban?

– A régi szép idők emlékére mondom ezt, amit Fishsel töltöttem. Nem vagy itt biztonságban.

– Nem szoktam rögtön megijedni.

– Tiszta apja – nevetett nagyot a nő. – Gyere, kísérj a bárhoz!

Ricsi egy elegáns férfival ült egy asztalnál, whiskyt ittak és sokat cigarettáztak. A férfi Miklósként mutatkozott be, időnként bizalmasan

átölelte Ricsi vállát. Ricsi először azt gondolta, hogy meleg, de a férfi olyan műgonddal legeltette szemét a csinosabb hölgyeken, hogy hamar elvetette a gondolatot.

– Richárd. Figyelj ide, hány éves is vagy te?

– Huszonhat.

– Nagyszerű. Biztos van egy vagon barátod, aki olyan korú, mint te, ugyebár. Van itt egy rakás gyönyörű thai lány, aki Európába szeretne menni, dolgozni. Európában meg van egy csomó masszázsszalón, ahol tárt karokkal fogadnák őket, de a vízumot megszerezni szinte lehetetlen ugyebár. Ti még nem vagytok nők, manapság ez nem divat ebben a korban. Ezek a csajok megkeresnek Ausztriában, Németországban napi ezer eurót, ha nem hajtják magukat, ugyebár. Ha tudsz nekem szerezni olyanokat, akik elvonnák őket feleségül, akkor a kis vőlegények havi ezer eurót kapnának egy évig, te meg emberenként egyszeri kétezerötöt. Egy alkalommal kell csak ide utazni, mindent innen intézünk. Online, ugyebár. Mit szólsz hozzá?

– Azt, hogy már most lehet tudni a szalagcímeket, amik a lebukást követően jelennek meg az újságokban. Ugyebár.

– Ha a pénzt kevesled, azon tudunk emelni.

– Nem a pénzt keveslem, hanem a szereplőket sokallom. Alkalmanként két ember, meg a kuplerájos, te, plusz az itteni szervezők. Ennyi emberből hamar dob valaki egy hibát, és akkor egy ember lesz garantáltan, aki beszívja: én, aki minden ügyben szerepeltem. Szóval, kedves Miklós, nem nyitok kerítő irodát a szép thai lányaidnak, ha nem haragszol meg érte.

A férfi először értetlenül bámult, majd hátravetett fejével nevetett. Megint megveregette Ricsi vállát, majd megtöltötte a poharakat és cigivel kínálta a fiút. Újra rágyújtottak.

– Nagyon okosan gondolkodsz. Mivel foglalkozol otthon, valami illegális okossággal, ugye?

– Oknyomozó riporter vagyok egy nagy bulvárlapnál.

A férfi hirtelen elkomorodott, majd felpattant ültéből.

– Ide figyelj, ha ebből megjelenik valami, komoly bajba kerülsz!

– Megfogtalak! Ugyebár – kacsintott nevetve Ricsi.

A férfi vele nevetett.

- Megfogtál tényleg, ördög fattya. Elhittem egy pillanatra.
- Na látod, ezért ne állj szóba idegenekkel! Nem mondta anyád? Ha már működne a bizniszed, és tényleg bulvárfirkász lennék, akkor te lennél a gépezetben, aki dobott egy hibát, és dőlne az egész. Gondold át ezt a boltot még egyszer, Miklós!
- Úgy lesz. Fisht miért keresitek?
- Ki mondta, hogy keressük?
- Meszes.
- A fia keresi, mi csak elkísértük a csajommal, soha nem voltunk még Thaiföldön.
- Ő is dobott egy nagy hibát, a te szavaiddal élve, ugyebár.
- Dobott ő többet is, amiről én tudok.
- Tudsz az ügyről?
- Konkrétan nem, de volt más is. Amúgy milyen ügy?
- Pontosan én sem tudom. Azt beszélük, nem számolt el valakikkel, és nagyon haragszanak rá ezért. Mindenáron akarják őt, ha érted, mire gondolok. Veszélyes az egészségére, ugyebár.
- Értem. De gondolom, ha annyira keresik, egyszer megtalálják?
- Nem olyan biztos. Ha meg tud ülni valahol a seggén, Phuketen kívül, nem Bangkokban, hanem vidéken, akkor a kutya sem akad a nyomára.
- Nehezen tudom ezt elképzelni ebben a túldigitalizált világban.
- Számos példát tudok erre; van, aki lassan húsz éve él itt úgy, hogy se útlevele, se híre, se hamva.
- Akkor honnan tudtok róla?
- Onnan, hogy nemrégiben elütötte egy autó, úgy bukott le, de már régen elévültek a dolgai, így csak annyi baja lett, hogy útlevelet kellett kérnie és legalizálni a státuszát.
- Azt látom, hogy a közlekedés nagy rizikó.
- Sokszor úgy véreznek el a pucolósok, baleset bármikor érhet, főleg ha motorozol. Aki megússza azt is, és a többi sem dobja fel, annak ott a hírhedt 3 P.
- Nem hallottam még erről.
- Pia, Pina és Pénz. Gondolom, mindhármat érted, hogy miért, és ráadásul sok társunknál 2 vagy 3 P is benne volt a lebukásban.

– Tényleg, és hogyan szereznek pénzt azok, akik nem legálisan vannak itt?

– Ki hogy tud: csellel, gánccsal, erőszakkal vagy szép szóval.

– Te pucolsz?

– Abszolút.

– Ne áruld el, ha nem akarod, de más néven élsz itt?

– Elárulom, igen. Nem tudnál ártani nekem, persze a rendes nevem nem tudod. Sokan foglalkoznak itt papírral, nekem olyan szerencsém van, hogy hasonlítok egy unokatesómra, ráadásul anyai ágon. A többet vágod, ő két helyen él egyszerre. Ha lebuknék, azt mondom, hogy elloptam az útlevelét. Nem jelentette, hogy nincs meg neki, hiszen nem akart még utazni, az Unió meg erre jó, nem is kell oda útlevél igazán. Szóval ő itt teljesen legálisan él. Amúgy éppen a papír az, ami a legtöbb lehúzást hozza, hiszen a vásárlók kénytelenek hinni és fizetni, utána meg vagy kapnak valamit, vagy nem, ha kapnak, az vagy jól sikerült, vagy full gagyi. Sokan illúziót vesznek csak pár hétre, hogy lesz papírjuk, ugyebár. Van egy orosz vonal Bangkokban, nagyban nyomják a papír nagykert. Ha meg is van a doksi, azt még be kell aktiválni, kapcsolatok kellenek hozzá, na és ez a másik nagy lehúzási rizikó, mert ott abszolút előre kell fizetni, és nem mehetsz a yardra, hogy átvertek, ugyebár.

– De ezek az ujjenyomatos biometrikus útlevelek...

– ...akkor okoznak bajt, ha kétség merül fel a személyedet illetően, vagy konkrétan feljelent valaki, hogy más papírával szédelegsz itt.

– Most megbocsáss, Miklós cárom, de nem értem, miért avatsz be engem ilyen mélységekig, csak hordoz ez is némi rizikót!

– Nekem már nem. Eltelt az időm, csak legalizálnom kell magam. Hazamenni nem akarok, hét évet éltem itt, már nagyon megszoktam.

– Akkor van itt rendes bizniszed, ami eltart?

– Van, de nem igazán tart el, és éppen most mondtál nemet a remek kis „házasodjunk, mert a családban van jövő” projektemre.

Mindketten nevettek, majd a férfi Ricsi szemébe fúrta tekintetét és komoly hangon megkérdezte:

– Tudjátok, hol van Fish?

– Fogalmunk sincs.

– Mindenesetre érdekes, hogy ti is éppen most keresitek, ugyebár.

– Robi mostanában tudta meg a nagynénjétől, hogy itt élt az apja. Otthon gázosan nagy hó van, meg jég, meg hideg, hát eljöttünk szétnézni. Fisht ugyan nem találtuk, de itt legalább meleg van.

– Fish mindig tudott magára vigyázni, nem féltem, de higgy nekem, nem fog ő mostanában itt mutatkozni. Nem időznék sokat a helyetekben. Ha érted, mire gondolok, ugyebár.

– Nem is tervezzük. Ugyebár.

Koccintottak újra.

Zitát ismét megtalálták a gyerekek. Egyikük nekiszaladt a svédasztalnak, és bömbölve éppen Zita elé huppant, aki felkapta a kisiúrt és addig vigasztalta, amíg elő nem került az anyja, aki Klári néven mutatkozott be. Beszélgetett a többi magyar nővel is, a végén már három gyerek lógott rajta, de nem bánta.

– Hogyan iskoláztatjátok itt a gyerekeket?

– Nekünk még szerencsénk van, mert óvodás korúak. A legnagyobbnak csak két év múlva kell iskolába mennie, akkor vagy hazamegyek velük, vagy itt járatjuk angol iskolába, de három gyerekre az egy vagyon félévente. Még nem gondolkozunk rajta, fejünk a homokban, mint a struccnak, jó magyar és thai szokás szerint.

– Mivel foglalkoztok?

– A férjem, Erik, ott az a zöld inges, aki éppen Fish fiával koccint. Kisebbségi utazási irodánk van, repülőjegyeket, belföldi túrákat, kirándulásokat, rendezvényjegyeket adunk el, de az igazság az, hogy egyre gyengébb az üzlet, így még az is lehet, hogy két év múlva bezárjuk az egész hóbelevancot, szépen hazamegyünk, és akkor nem kell tovább gondolkodni az iskolán.

– Hiányzik Magyarország?

– Nem igazán. Itt a sok hülyeség ellenére még mindig lazább az élet, nincs annyi bénító szabály, meg gáncs, mint otthon. Ne hidd azt, hogy itt fenékgig tejfel, és főleg a hatóság. Tíz éve még az volt, de mostanra sokkal rosszabb, mindenki egyre több pénzt akar. A hivatalnokok, rendőrök fizetése olyan alacsony, mintha bele lenne kalkulálva a mellékes is, amit beszedenek. A helyi lakossággal is egyre jobban kell vigyázni, szezonon kívül rengeteg a bűneset. Szörnyű dolgok történnek időnként. Ne tekintsd ezt panasznak, mert még így is százszor jobb itt, mint otthon. A

kis közösségünk meg gondoskodik a magyaros hangulatról, hogy soha ne érezd teljesen jól magad. Ez egy kis Magyarország itt, az intrikákkal, kavarással, átveréssel, miegymással. Ti mivel foglalkoztok?

– Robi mérnök, én orvosnak készülök, Ricsi meg... amolyan szabadúszó.

– Az orvosi pálya szép, apám körzeti orvos volt negyvenöt évig. Nagyon szerette, szívvel és lélekkel, a betegek a mai napig felkeresik.

– Szép az ilyen elhivatottság. Fisht ismered?

– Őt mindenki ismeri, mert akárkinek vendége jött, mind Fishsel merült. Lehet, a mostanában érkezettek nem ismerik, de hírből ők is biztos. Szívesen segít, ha Bangkokban kell valamit intézni, mindig lehet rá számítani. A felesége, Kai is aranyos volt.

– Tudod, hogy Kai meghalt?

– Igen, a férjemnek Fish mondta telefonon, de Meszes is tudott róla.

– Ismersz esetleg egy Sada nevű barátját?

– Soha nem hallottam róla.

Klári hirtelen lehalkította a hangját, és úgy fordult, hogy senki ne lássa a száját, amikor beszél.

– Fisht nem fogjátok itt megtalálni, nehéz emberekkel akasztott tengelyt. Nektek sem jó, hogy itt vagytok, beszélj rá a fiúkat, hogy menjetek el innen! Történtek furcsa dolgok az utóbbi időben.

Éjfél előtt széledt szét a vendégsereg, a fiatalok is hazaindultak. Zita vezetett.

– Az egyik csaj figyelmeztetett, hogy menjünk el, mert bajba kerülünk Fish miatt – mondta a kormány mellől.

– Nekem az elegáns playboy emberem ugyanezt mondta.

– Akkor mindannyiunkat figyelmeztettek, és ezek szerint köztudott valami veszélyes dolog Fish körül – bólintott Robi.

– Már csak azt nem értem, ha mindenki tud valamit erről, akkor Meszes miért nem mondott semmit? Neki is tudnia kell róla.

– Lehet, hogy megkérdezzük tőle kedden, de nem telefonon.

– Nem hinném, hogy okos lenne addig maradni, lemondok a rally kocsikázásról.

– Kitűztem a számunkat a nagy vendégtáblára, nehogy azt gondolják, félünk valakitől.

Robi nagyot ásított.

– Szerintem sem kellene paráznunk – mondta Zita.

– Ja, és én vagyok a meggondolatlan. Amondó vagyok, nézzük meg a szigetet és húzzunk vissza Bangkokba! Nem akarlak titeket rossz élményekre emlékeztetni, de Fisht utoljára a hullaházban láttuk. Abban is biztos vagyok, hogy volt ma este a partin olyan, aki pontosan tudja, hogy Fish meghalt.

Hazáig már nem beszéltek, mindenki a gondolataiba mélyedt.

Hetedik nap

December 9., csütörtök

1.

Alig volt hat óra, amikor Robi futni indult. Éjszaka rosszul aludt, többször felébredt. Egyfolytában azon töprengett, vajon mekkora veszélyt jelent rájuk nézve a helyzet, amire többen is felhívták a figyelmüket. Magát nem féltette, soha senkitől nem félt. De vele volt Ricsi, aki amúgy is hajlamos a hülyeségekre, aztán ott van Zita, érte is felelősséggel tartozik. Ahogy elhagyta a resort bejáratát, jobbra fordult a tengerpart felé. Egy pillanatig tétozódott, hogy melyik oldalon kell futnia, ha szemben akar haladni a forgalommal. Előbb lassan bemelegítve, majd élénk tempóban futott. A sport mindig nyugtatólag hatott rá, segített a gondolkodásban is. Hamar elérte a T elágazást a Yanui beach kis strandjánál, lenyűgözte a látvány. A finom homok az előző nap látogatóinak sokezernyi lábnyomát őrizve még sárgán ragyogott a reggeli napfényben, szinte arra várva, hogy dél körül fehérre váltsa színét. Az apró strand egy sziklás domb tövében terült el, a másik végén is sziklaképződmény határolta. Nem messze tőle a nyílt vízen kisebb sziget zöldellt. Leírhatatlan harmónia áradt mindenből. A tenger szinte teljesen sima volt, csak néha mozdult aprót, hogy aztán ismét átadja magát a szélesen szétterülő nyugalomnak.

Horgászokat látott a sziklákon, mosolyogva integettek neki. Járművek hiányában hatalmas csend honolt. Az idilli képet csak a rengeteg, fehér műanyag napozóágy, és a szabályos sorokban álló, összecsukott napernyők zavarták. Mindkét irányban emelkedni kezdett az út, jobbra erősebben, ezt az irányt választotta. Nagyon kemény kaptató vezetett fel a magas dombra. Már félúton úgy érezte, hogy ezt nem lehet tovább bírni, de összeszorította a fogát és tartotta a tempót. Zihálva ért fel a csúcra, egy szélérőmű hatalmas lapátjait lassan forgatta a gyenge szél. A végeláthatatlan víz fenséges látványa tárult elé nyugatról. Megállt pár percre fújni egyet.

Az út onnantól végig lejtett Naiharn beach felé. Ez a strand hosszan terült el, alig látszott a vége. Az élénksárga homokon reggeli kocogók haladtak a katonás sorokban álló napozóágyak előtt. Nem élvezte a lejtőn való futást, több szakaszon visszafordult, hogy fenntartsa a terhelést. Ahogy leért a dombról, nagy méretű tavat talált buddhista templommal. Megkerülte a tavat, majd visszafordult, és újra a szélerőmű dombjára futott fel. A lejtőn lesétált Yanui strandjához, majd hatalmas tempóban futott hazáig.

Zita éppen kávéfőzött és szendvicseket készített.

– Szia, Robi, futni voltál? Azt hittük, még alszol. Lábujihegyen főzöm a kávé.

– Rosszul aludtam, korán ébredtem, gondoltam: jobb, ha futok egy nagyot. A teraszajtómon mentem ki. Olyan strandot találtam a közelben, azt látnotok kell! Nagyon fog tetszeni. Hol van Ricsi?

– Úszik a medencében.

– Gyorsan zuhanyozok. Kapok én is kávé?

– Pont meglesz, mire végzel.

Az árnyékos teraszon reggeliztek. Lassan kelt életre a resort, itt is, ott is feltűntek a lakók, mosolyogva intettek egymásnak.

– Hihetetlen, hogy megváltoznak az emberek. Ezek a franciák Európában ránk sem hederítenének, most meg milyen kedélyesek velünk!

Ricsi mindenkinek integetett és mosolyogva bólintott.

– Úgy látom, Ricsikém, valahogy neked is jobb kedved van, nem sókáig voltál ma morcos üzemmódban.

– Ezt vagy a nyaralás, vagy a hely hozza ki. Ma reggel minden helyi köszönt és intett nekem, amikor futni voltam. Ezt a mosolygós, barátságos szokást elég könnyű átvenni.

– Lehet benne valami.

– Futás közben azon gondolkoztam, mit szólnátok, ha ti visszamenétek Bangkokba, én meg várnék itt pár napot. Biztos, hogy feltűnik valaki.

– Hogy gondolod, Robi? Hagyjunk itt magadra, de hát együtt kezdünk bele!

Zita hangja tele volt meglepetéssel és felháborodással.

– Figyeljetek ide! Tényleg gázos lehet a helyzetünk. Tegnap a partin

hárman figyelmeztettek, és Ricsinek igaza van, utolsó emlékünkh Fishről a szegedi halottasház.

– Persze, hogy igazam van, de ez nem jelenti, hogy itt hagylak. Tudom, hogy nem félsz, de jobb, ha nem vagy egyedül. Ellenben Zita visszamehetne Bangkokba.

– Arról szó sem lehet, csak ha ti is jöttök, és nem vagyok hajlandó vitát nyitni erről.

– Jó, jó. Akkor mind maradunk, Robi.

– Oké, nincs vita, csak gondoltam, nekem talán személyesebb az ügy, és nem akartam, hogy ti is kockázatot vállaljatok.

Zita kihozott egy angol nyelvű útikönyvet Phuket szigetéről, amit a tévé alatt talált. Átnézték és abban maradtak, hogy tizenegyig strandolnak, utána átmennek longtail hajóval Coral szigetére. Onnan öt körül térnek vissza, felmennek a Big Buddha szoborhoz, vacsorázni Phuket-town kínai negyedében fognak. Másnap strandolnak még a reptérhez közeli néptelen strandon, majd egy kora délutáni géppel visszamennek Bangkokba.

A Yanui beach Ricsiéknek is nagyon tetszett. Napágyakat béreltek és búvármászokot, pipát, uszonnal. Kiúsztak a strand végén található kisebb sziklaképződmény mögé, ahol egy szétterülő, gyönyörű korallszirtet találtak. Hatalmas halrajok úszkáltak lassan, még nem sok nézelődő zavarta őket. Ricsi és Zita soha nem látott még ilyen közélről halakat. Robi időnként elmondta egy-egy halféle nevét, elmagyarázta tulajdonságait, szokásait. Zitát lenyűgözték a papagájhal rajok, ahogy a villás farkú, élénk világoskék, zöld, rózsaszínes és vörös egyedeik unottan csipkedték a korallokat. Látszólag nem törődtek velük, de egy méternél közelebb nem engedték magukhoz őket.

– Sok itt napközben a fürdőző, azért ilyen vadak.

Miután kigyönyörködték magukat, pihentek a napernyő árnyékában. Lehűtött, meglékelt friss kókuszdiókat vettek a büfében, miután kiszívták a pár deciliter folyadékot belőlük, kanállal ették ki a zsenge kókuszhúst. Ricsi hármat is elfogyasztott, egyszerűen tökéletesnek találta. Nevettek rajta, mennyire szereti. Zita hosszasan, mosolyogva nézte, majd felcsillant a szeme.

– Ricsi! Most jöttem rá, hogy kire emlékeztetsz. Sokat gondolkoztam rajta, de most beugrott. Bozontra a Scooby Dooból. Magas, a haja a tiédhez hasonló szélfútta, és vagy eszik, vagy éhes.

– Köszí, Zita, még jó, hogy nem Scoobyt mondtad, ő is mindig vagy éhes, vagy éppen eszik.

– Á, nincs akkora füled – húzta meg Zita a fülét.

2.

Csörgött a telefonjuk. Helyi hívás volt. Robi vette fel.

– Judit vagyok, tegnap este a partin találkoztunk. Szia.

Nem is emlékezett rá, hogy ilyen kellemes hangja volt a nőnek.

– Igen, persze. Az ingatlanos Jutka, aki mindig tudja, merre terjeszkedik a lakóövezet.

– De megjegyezted! – kacagott a nő. – Azon gondolkodtam, hogy szeretnétek-e egy kis idegenvezetést, én meg kihasználnám, hogy lóghatok egy kicsit. Rám férne.

– Nagyon kedves, köszönjük. Most Yanuin vagyunk. Mit szólnál, ha van kedved, kísérsz el minket Coral szigetére. Úgy két óra múlva indulhatnánk.

– Szuper, rég jártam ott. Akkor két óra múlva Rawai beachen? Közel vagyok oda. Szervezzek hajót?

– Mi intézzük.

– Akkor ott.

Robi letette a telefont és a másik kettőre nézett.

– Látjátok, erre gondoltam, ezért írtam ki a számunkat az étteremben. Biztos vagyok benne, hogy információhoz jutunk.

– Vajon tud a spiné valamit, vagy csak simán magára akar rángatni? Elégge egyértelmű volt tegnap. Ahogy azt a cigit tekergette...

– Ricsi! Hogy beszélhetsz így? Egyáltalán nem szeretem az ilyen kifejezéseket.

– Elnézést kérek, királylány. Szóval lehet, hogy csak időutazáson akar részt venni a hölgy?

– Passz, de hátha tud valamit. Maradjatok itt. Elugrom hajót intézni, eszembe jutott valami. Félóra és itt vagyok. Hozzak valamit?

– Az útikönyv azt írja, mindent lehet kapni a szigeten. Extra igényünk meg nincs.

Robi kocsiba ült és a pár kilométerre lévő Rawai beachre hajtott, a longtail hajók állomására.

Ez az óra a nyüzsgés ideje volt a sétányon, a legfontosabb időpont, amikor elkeltek a napi kirándulások. A longtail hajós emberek fehérrel számozott, sötétkék, hosszú ujjú uniformis pólójukban a bambuszból épített, gyékényből font kis pihenő pergoláik körül beszélgettek. Majdnem mindenki cigarettázott. A közöttük működő rendszer alapján az éppen soros a forgalmas út mellett állt, és mosolyogva integetett az autóval, motorral elhaladó turistáknak, ajánlva a napi hajós szolgáltatást. Könnyű dolga volt, mert ilyenkor az erre járó turisták zöme éppen napi hajót keresett. Amióta az árakat szinkronizálták, alkudozni sem kellett. Az idősebb, vagy angolul egyáltalán nem beszélő hajósokat – megfelelő részesedésért – felhajtók segítették. Folyt már az utasok hajóba szállítása. Dagály volt, így a karcsú fahajók egymás mellé kötve, közvetlenül a sétány alatt várakoztak. Apálykor be kell gyalogolni vagy száz métert a hajókig, ami nem túl kényelmes a sekély vízben. A homokos medret mindenhol egyenetlen felületű kövek borítják. Apálykor kellemetlen szagot áraszt az öböl, mint egy nagyobb forgalmú halászkikötő. Rawai beach hajósainak egyik problémája, hogy szinte teljesen eltűnik a víz az öbölből apály idején. A másik, sokkal nagyobb problémájuk viszont az, hogy a turisták is szinte teljesen eltűnnek május és szeptember között. Viszont decemberben mindenki vidáman mosolyoghat, mert minden hajó naponta kifut, jól megy a verkli, van munka és pénz. A longtail hajók mellett a piros-kékkel színezett, nagyobb testű speed hajók is az utasok beszállításával voltak elfoglalva. Egy hajó mintegy harminc utast szállított, az ő célpontjuk többnyire Phi-Phi szigetei. Zömében dél-koreai, kínai és japán utasok érkeztek, kék színű, oldalt nyitott, fából fabrikált helyi buszokkal. A longtail hajós embereket mindig szórakoztatta a látványuk, mert mind úgy szálltak le a buszról, hogy már viselték nagy piros mentőmellényeiket. Ahogy szálltak be a hajóba, mindenkiről készített fényképet egy helyi fotós, amit majd feltűnően giccses keretben próbál nekik eladni kikötéskor. Olyan magas áron dolgozott, hogy ha csak hármat elad, már nem fizet rá a boltra. Phuketén viszonylag rövid

a szezon, és olyankor kell megkeresni a szűkebb időkre való pénzt is.

Robi az egyik pergolához közel parkolt le, az út ellentétes oldalán. Alig ért át a sétányra, már közeledett is egy középkorú, nagyon kövér helyi férfi, nyakában hatalmas Buddha-medállokkal, olyan tükrös nap-szemüvegben, amit csak a régi amerikai filmvígjátékokban lehetett látni az országúti rendőrökön. Messziről nyújtotta a kezét, nagyon rosszul beszélt angolul.

– Te barát nekem! Neve? Neve? Én Suk, segít neked jó hajó vesz.

– Róbert vagyok. Egy hajóst keresek, aki nem tud beszélni.

– Miért keres te Jaran, Roppert? Nem tud beszél semmi!

– Őt keresem.

– OK. Te én barát nekem. Jaran nem itt. Arra. Arra! Jönni te velem! Jönni, jönni! Én, visz téged oda Jaran. Hova akar te menni?

– Coral island.

– Egyedül?

– Négyen.

– Ezerkétszáz baht, hoz titeket vissza sötét előtt. Fizet nekem most.

– Rendben van.

– Roppert, Jaran ott, öregember.

Egy alacsony, nagyon vékony, szinte fekete bőrű férfira mutatott.

Valamit kiabált a férfinak, aki mosolyogva közeledett hozzájuk. Uniformis pólóján a nyolcas számot viselte. Haja ősz volt és rövidre nyírt, a szemével is mosolygott. Ahogy közelebb ért, egy pillanatra megtorpant, majd nagyon megörült Robinak. Kezet nyújtott és a vállát veregette.

– Honnan ismer te Jaran?

– Nem ismerem, egy barátom ajánlotta.

– De Jaran ismer te! Soha nem fog kezét senki falang.

A kövér férfi bizalmatlanul erősködött, de Robi csak mosolygott.

– Biztos hasonlítok valakire.

A férfi Jaranhoz beszélt, az néha nagyot bólintott, időnként Robira sandított és mosolygott. Egyszer mintha kacsintott is volna, de ebben nem volt biztos Robi. Suk megmutatta Jarannak a pénzt, majd Robihoz fordult.

– Mikor jön te vissza ide többi barát? Jaran itt megvár ők, a pénz rendben.

– Egy óra múlva itt leszünk.

Suk tolmácsolt, Jaran elégedetten bólintott, megmutatta, melyik a hajója, majd visszahúzódott a pergola árnyékába. Suk átadott egy papírdarabot a nevével és a telefonszámával, hogy hívják fel, ha Jaran valamit nem értene. Robi mosolyogva tette el és elégedetten távozott.

3.

– Megvan a hajó. Nalinee említett nekem egy embert, Jaran a neve, akivel többször hajózott itt Fishsel.

– Még az is lehet, hogy megtudunk tőle valamit – mondta derűs arccal Ricsi. – Beszél valamit angolul?

– Néma.

– Fish tudott választani – csettintett elismerően Ricsi. – Némának nem jár a szája.

Zitában egy vacsora keserű emlékei tolultak fel. Remélte, hogy ez nem valami rossz előjel.

A 7Eleven előtt Judit éppen egy sárga Minivel parkolt. Amint meghallotta, hogy arrébb van a hajó, azonnal visszaült, amúgy sem akarta kedvencét a nagy forgalmú bolt előtt hagyni.

Jaran, ahogy meglátta őket, vidáman jött elő az árnyékból. Judit sejtelmesen mosolygott.

– Jaran Fish embere. Ki mondta ezt nektek? Alig tud erről valaki. Meszes?

– Találkoztunk Kai húgával Bangkokban.

– Nocsak. Mikor utoljára láttam, úgy tizenöt lehetett, nagyon szép kislány volt.

– Már nem olyan kicsi, de azért szép most is.

Robi vidám nevetése nyomán kis árnyék suhant át Judit arcán.

Hajóba szálltak. Jaran és két kollégája letolták a fövenyről, majd az öreg ügyesen betornászta magát a hajó végéről, indította is rögtön a motort. A belökés lendületétől még mindig hátrafelé úszó hajót ki kellett fordítania orral a nyílt víz felé. A motor csak előre volt képes hajtani. Jaran ezért teljesen kifordította a hosszú nyelet, egyik végén a motorral, a másik végén a lassan forgó csigával, a hajótest mellé. A motor hajtása

a hosszú tengelyen keresztül ment le, váltómű nélkül. A tengely súlypontban került felfüggesztésre egy bakon, így nem kellett túl nagy erőt kifejteni a kifordításához. Mindannyian mosolyogva nézték Jaran ügyködését, ő meg vidáman mosolygott vissza. Amikor a hajó orra a kívánt irányba fordult, Jaran visszatornázta a tengelyt eredeti állásába és gázt adott. A motor felpörgött, és a lassú járású diesel motorok jellegzetes hangjával sebesen tolni kezdte a hajót. Az öbölben sekély és csendes volt a tenger, egyenletesen siklottak, le lehetett látni a fenékre a kristálytisza vízben. A védett részből kiérve fehér tarajos, közepes méretű hullámok érkeztek majdnem szemből. Némelyiken áthaladva nagyobb mennyiségű víz zúdult a hajóba. Jaran igyekezett, hogy minél kevesebb víz jöjjön be, de időnként tehetetlen volt. Ricsi gyorsan egy áruházi szattyorba gyűjtött össze mindent, aminek árthatott a víz. Telefonok, mp3, autókulcs kerültek bele, a végén az egészet felkötötte az összecukott napernyő tetejére. Amikor kisebb hullámok jöttek, gyorsan haladtak, Jaran sűrűn változtatta a hajó irányát, de így is csuromvizes volt mindenki, mire elérték Bon szigetét. A sziget északi oldalán haladtak el.

– Oda megyünk – mutatott a távolba Judit, a nagy, sötétzölden kirajzolódó Coral szigetre. – Ha nem haragusztok, majd navigálok Jarant, már többször voltam ott, tudom, milyen programot érdemes itt tartani.

– Nagyon köszönjük – mondta Ricsi, miközben majdnem egy vödör mennyiségű víz zúdult rajta végig. Mérgesen fűjt, majd nevetésben tört ki. Levette napszemüvegét, lerázogatta róla a vizet. Zita az egyik mentőmellénnyel védte magát. Judit hátrébb ült egy sorral.

– Nagyon szeretem Coral szigetét. Régebben gyakran jártam ide, de már legalább két éve nem. Úgy emlékszem, mintha Fish mutatta volna nekem. Régebben persze más volt, a tíz évvel ezelőtti Phuket jóval vadregényesebb, nem is beszélve a környező kis szigetekről. A civilizáció és főleg a turizmus szép lassan, de biztosan kivégzi ezt a helyet.

– Te mióta élsz itt? – kérdezte Zita.

– Tizenegy éve volt októberben.

– És megéri itt ingatlanokkal foglalkozni?

– Csak úgy, ha tényleg jó kapcsolatokkal és információkkal rendelkezel. A férjem, Ben ausztrál, húsz éve él itt és foglalkozik ezzel az üzlettel. Sok ausztrál fektet be pénzt itt, szállodákat, resortokat, éttermeket épít-

tenek a mai napig, de sokan magáncéljaikra is vettek ingatlant. Erre a bázisra épül a vállalkozás, de persze nem csak ausztrál ügyfelek vannak. Jól beszélek angolul, németül és spanyolul, korábban tolmácsoltam sokat, így ismerkedtem meg Bennyvel.

– Őt nem ismerjük meg? – kérdezte Ricsi.

– Ausztráliában van, egy nagy ingatlanberuházó céggel tárgyal. Akkor ingatlant akarnak vásárolni a tervezett beruházásukhoz, ami már alig elérhető Phuketen.

– Hogy kerültél éppen ide?

– Nem ide jöttem direktben, hanem Samui szigetre. Ott élt a pasim, magyar, hogy is fogalmazzak, az otthoni forró talaj elől jött ki.

– Szóval pucolt.

– Pucolt igen, és beszippantotta őt az ottani pucolós csapat. Utána jöttem ki annak idején, de az otthoni kiváló és harcedzett kapcsolatunk itt megromlott, túl sok olyan alak környékezte, akik miatt rendszeresen veszekedtünk. Ez egyébként teljesen tipikus, számos példát láttam erre, illetve soha nem láttam az ellenkezőjét. Ha egy pucolóst követ az otthoni kapcsolata, azt a többiek nem nézik jó szemmel. Jön valaki, akinek nincsen félnivalója, bátran telefonál, fényképezget, szerintük nem fogja fel, hogy ez veszélyt jelent rájuk. Rögtön oltogatni kezdik a sorstársukat, addig kevernek, kavarnak, mint egy jó mixer, amíg a kapcsolatok nem állják ki a próbát. Pontosan ez történt velünk is. Duruzsoltak a párom fülébe, hogy megcsalom, az enyémben meg azt, hogy ő engem. Olyan összejöveteleket tartottak, ahol éreztették velem, hogy nem vagyok kíváncsú vendég, ha meg nem mentem, azt mondták a pasimnak, hogy bűdösek nekem, fennhordom az orrom. Ha ragaszkodott hozzá, hogy menjek vele, akkor őt nyúl bélézták, engem sárkány roziztak, ha meg nem, akkor megint csak én voltam az, akinek zseniánt a velük való kapcsolat. És ezek csak a mezei intrikák, még nem történt semmi üzlet, mert ha az is van a körben, akkor már kezelhetetlen a mutatóvány. Nincs az a kapcsolat, ami kiállná ezt a próbát. Küzdöttünk mi is, de sehogy nem sikerült. Elhagytam. A legjobb barátnőm éppen Phuketre jött nászútra. Ideutaztam, hogy találkozzak velük, itt ragadtam. Nem bántam meg.

– Mi van most a pasiddal Samuin? Tudsz róla?

– Persze, tudok. Sajnos nem lett jó vége, teljesen lecsúszott, robog

a veszte felé, mostanra semmi választása nincs. Sajnálom, mert amúgy jóra való srác, nem az a fajta, aki itt vált belőle.

– Melyik P lett a veszte?

Zita és Robi értetlenül nézett Ricsire, Judit nagyot nevetett.

– Látom, kaptál ismertetőt tegnap este.

– Pia, Pina és Pénz. Ez a pucolósok veszte.

– Az ő veszte az első P, ami miatt sok a második P és rendre elfogy a harmadik P, aminek bánata révén még több lesz az első P, és így tovább spirálban, szigorúan csak lefelé. Illetve a pia verzió, az mostanra sajnos már narkóba is átcsapott.

– Valami olyat is hallottam fél füllel, ami csupa szarról szólt, de azt nem értettem.

Judit elmosolyodott.

– Ez is amolyan arany szabály. Kettő is van. Ez egyik a nagy pucolós barátságokról szól, amik mögött mindig számítás van, mert hiába rakod dunsztos üvegbe a szart, majd az üveget a spájz polcára, abból soha nem lesz lekvár. A másik a pucolós túlélés három szabálya: ha éhes vagy, edd meg a szart is, ha nincs pénzed, fizetségért végezz el bármi szart, és ha buknak melletted, úgy menekülj, hogy a szar is kiessen a seggedből. De legyen elég ennyi, Ricsi, utálok rondán beszélni, ezek meg mind ilyen profán szólások, még ha igaz is mindegyik.

– Fisht hogyan ismerted meg?

– Az ezredfordulón érkezett, egy bűvárcégnek dolgozott kezdetben, akkor még nem volt sajátja. Meglátogattak a szüleim. Apukám egy vesztélyes betegségen esett át előtte, ami ráébresztette, hogy milyen mulandó az élete. Ki szeretett volna próbálni mindent, ami korábban érdekelt, de idő hiányában elmaradt. Nagy hullám jön! – mondta nevetve.

Hatalmas mennyiségű víz vágódott a hajóba, Jaran lekapta a gázt, pár pillanatig erősen ingott a hajó, de aztán helyreállt minden. Felszabadultan nevettek, Jaran is mosolygott, miközben elnézést kérően bólogatott és intett, hóna alatt szorítva a kormányrudat.

– Szóval apukám nagyon szeretett volna merülni. Próbáltam olyan bázist felkutatni, ahol van magyar vezető, jobbnak láttam, ha tudnak direktben kommunikálni, nem én tolmácsolom a tudnivalókat. Így ismertük meg Fisht. Apukámnak tetszett a merülés, majdnem min-

dennap vízre mentünk. Fish kiképezte, levizsgáztatta, apám megkapta a bűvárendélyt. Nagyon boldog volt. Többször meghívták a szüleim Fisht magyaros vacsorára, hálásak voltak neki az élményekért. Persze, mintegy véletlenül elmondták, hogy itt élek, és nagy fájdalmukra nem tudnak rávenni, hogy hazamenjek; megkérték, hogy figyeljen néha rám. Szerintük nem jó egy nőnek egyedül Ázsiában. Akkor Phuket-town angol gimnáziumában tanítottam nyelveket. Aztán jártunk Fishsel, úgy fél évet, nagyon szerettem, de valamitől nem igazán működött a kapcsolatom. Kai miatt hagyott el. Persze utáltam Kait. De ahogy megismertem, megszerettem, igazi jótét lélek. Amikor úgy egy év múlva hozzámentem Bennyhez, őket is meghívtuk. Ben különösen kedveli Fisht. Neki is jó eredményei születtek judo sportban, nagyjából egy súlyúak, így sokszor edzettek együtt. Az iskolában, ahol még három évig tanítottam, felváltva tartottak ingyen edzéseket a gyerekeknek, önvédelemre oktatták őket. Rajongtak értük a kölykök.

– Miért költöztek el Phuketről Bangkokba?

– Nem tudom. Mindenkit meglepett. Azt gondoltuk korábban, hogy jól érzik itt magukat. Kai édesanyja ugyan beteg volt, de Kai előtte is sokat járt fel Bangkokba, nem hiszem, hogy konkrétan az anyja betegsége miatt költöztek volna. Fish ilyen. Hirtelen dönt, soha nem magyarázkodik, ha faggatják, csak nagyokat mosolyog. Meszes viszont jól járt, övé lett a cég, abból gazdagodott meg.

Judit thai nyelven beszélt Jaranhoz, közben mutogatott. Jaran sűrűn bólintott. Már nagyon közel jártak a szélesen elterülő szigethez.

Délnek fordultak, és a sziget csücskénél, mint valami kapun, sziklák között haladtak át. Nagyobb öblöket láttak, és a víz sokkal csendesebb lett.

– Két nagyon jó sznorkelző hely van, azokat megnézzük, utána megkerüljük a szigetet és a másik oldalán lévő Banana baybe megyünk. Ott ebédelünk, majd átmegyünk a nagyobb beachre, aminek nem tudom már a nevét, de ott élnek a varánusz gyíkok.

Először egy kis öbölbe mentek. A longtail hajó nem mehetett ki a partig, mert nagyon sekély volt a víz a keskeny a fövény előtt, de a part kis éttermének motorcsónakja minden utast kivitt.

A longtail hajók egy kötél mentén sorakoztak úgy száz méterre a part-

tól, a hajósok pedig egy külön kis bungalóban beszélgettek, sakkoztak, olvasgattak. Megörültek, amint meglátták Jarant. Judit javaslatára kiúsztak a kötélén hintázó hajók vonaláig, ott senki nem sznorkelizett, mindenki inkább a part közelében bukdácsolt, ahol volt ugyan látnivaló, de kint mesés szép korallzátonyok húzódtak az öt-hat méter mély, kristályosan ropogós világoskék vízben. Hatalmas élővilág telepedett meg ott. Közepes méretű teknős úszott el méltóságteljesen alattuk. Ricsi lebukott hozzá, megérintette a páncélját, meglepetésére nem volt olyan kemény, mint gondolta. Robi instrukcióit követve lassan úsztak, alig mozgatták a lábukat, hogy minél kisebb zajt keltsenek a vízben. Barrakuda halraj közelébe értek, Robi álljt vezényelt, csak lebegtek a körbeúszó halak között. A raj úgy kétszáz egyedből állt, mind egyforma méretű, több mint félméteres példány. Ricsit a csukára emlékeztette a halak formája és kampós fogaik, de a szájuk nem kacsacsőrt formázott. Zitát ijesztette a vízben kavargó nagy méretű ragadozó haltömeg, úgy érezte, hogy mindegyik őt nézi. Közelebb helyezkedett Ricsihez és megfogta a kezét. Robi kivezette őket a rajból és tovább gyönyörködtek a víz alatti világban. Jól kivehető volt, hogy dacára a markáns élővilágnak, pusztul a korall, sok már teljesen kiféhéredett és elhagyatva, magányosan várta a teljes megsemmisülést. Később még egy halrajba botlottak, ez kisebb méretű egyedet tartalmazott, vízszintesen sárga és ezüst csíkokkal, több százan lehettek. Minden hal egyszerre mozgott, és ahogy fordult a raj, vakuként villant oldalukon a napfény. Judit megpróbált közéjük úszni, mélyre bukott velük. A raj menekült, de mindig csak kifordultak, nem távolodtak el, minduntalan visszatértek. Fenséges látványt nyújtott a természet. Vagy negyedórát töltöttek el velük. Ha nem próbáltak meg feléjük közeledni, csak lebegtek mozdulatlanul, a halak egészen közel úsztak hozzájuk, szinte megérintették őket. A part irányában egyre kevesebb lett a korall, és ezzel arányosan csökkent az élet is. Már majdnem a fövenyre értek, amikor óriás méretű, ragyogó színekben pompázó papagájhallal találkoztak az alig méteres vízben. Az erős napfényben a hal színe minden pozícióban változott, hol sárgásabb, hol zöldesebb, hol pedig egészen kék lett. Zita szeme nem tudott betelni a látvánnyal, követte a halat, ameddig csak tudta.

A parton árnyékba húzódtak, Judit friss kókuszot rendelt mindenkinek.

Robi elismerően mosolygott.

– Ez a hely felért egy merüléssel, annyi mindent láttunk.

– Akkor képzeld el tíz évvel ezelőtt! Sokkal több volt itt a korall és a hal. A turizmus tönkretesz mindent, a víz is tartósan melegebb, mint kellene, pusztítja a korallokat, meg a cunami is betett.

– Félttem azoktól a hosszú halaktól.

– Barrakudák, tengeri farkasok. Ezek kis példányok voltak, azért mentünk közel hozzájuk. Megnőnek majdnem kétméteresre és akár negyvenkilósra is. Vigyázni kell velük, nagy rajokban vadásznak és mindenre vetődnek, ami fényes és gyorsan mozog. Egyszer a Vörös-tengeren barrakuda tépett le a felszerelésemről egy fényes karabinert. Ritkán támadnak emberre, de a húszas években állítólag egy lányt megöltek valahol az USA partjainál.

– Tetszetek a nagy csukák. Jó lehet a húsa?

Ricsi nagyot nyelt, miközben ezt kérdezte.

– A csukafélék családjába tartoznak. Ezért hasonlítanak rájuk. Nem tudom, hogy milyen a húruk, nem hallottam még senkitől, hogy evett barrakudát. Persze ez nem jelent semmit.

– Robi, te ugyanúgy viselkedsz, mint Fish. Ő is mindent tudott a tenger élővilágáról, szívesen magyarázott róla, felismerte a veszélyeket, biztonságban érezte az ember magát vele. Veled is. Azt tudjátok, hogy miért nevezik Fishnek? Sok évnek el kellett telnie, mire megtudtam. Szerintem alig tudja ezt valaki. Ti?

– Nem, mi csak Fishként ismerjük.

– Sokszor kérdeztem tőle, honnan ez a név. Aztán egyszer elmondta. A magyarországi judo edzője nevezte el így, mert ösztönből lépett ki a fogásokból, olyan volt, mintha egy halat akarnának kézzel megfogni a vízben. A legtöbb ember azt hitte, hogy azért nevezték így, mert sokat merült, sok időt töltött víz alatt. Ezt gondoltam én is mindig, míg el nem mondta.

Egy darabig pihentek még az árnyékban, majd intettek Jarannak, hogy induljanak tovább. A motoros kishajó kivitte őket a longtail hajóhoz, és átmentek a következő nagy, mélyebb vízű öbölbe. Két búvárhajó is várakozott, egy harmadikról pedig átlátszó aljú, egyszemélyes kis csónakokat engedtek a vízbe. Ez a hely kevesebbet tartogatott. Jaran egy bójához

kötötte a hajót. Egészen kiűsztak a sziklás partig. Több búvárcsoporttal is találkoztak, nem túl mélyen haladtak alattuk. Zitát elbűvölte, ahogy az arcát két oldalról simogatta a milliányi feltörő buborék. A sziklák között egy méretes polipot figyeltek meg. El akart bújni előlük, de nem talált hirtelen akkora hasadékot, ahova befért, ezért attól függően, hogy milyen háttér volt mögötte, váltogatta a színét. Az egészen világos szürkétől a sötétvöröses barnáig játszotta a színskálát. Időnként fekete tinta felhővel vonta körül magát. Csodálatos élményt nyújtott. Ricsi ámulattal nézte a polip színjátékát, alig akart hinni a szemének, hogy létezik ilyen a világon. Jaran segített visszamászni a vízből a hajóba, indított, végigcsorogtak a sziget déli partján, majd megkerülték a keleti csücskét. A frissen tiszta levegőben újra látszott Phuket és a Big Buddha-szobor. A sziget északi partja mozgalmasabb volt. Banana bay itt az első nagy öböl. Legalább húsz longtail hajó állt az útikönyveket idéző kék víz mosta, világító fehér homokon. Rengeteg embert láttak.

– Íme, a turizmus! – mutatott körbe Judit. – De mit szólhatnánk, mi is turisták vagyunk. Azért kár érte.

– Még így is varázslatos a hely – ámuldozott Zita. – Legalábbis a mi Európához szokott szemünknek.

Jaran kivezette a hajót egészen a homokra, kiugrott és tartotta, amíg mindenki kiszállt, aztán feljebb húzta a fövenyen. Bámulatos erővel bírta a vékony kis ember. Judit javaslatára ebédelni mentek a parti étterembe, a hevesen tiltakozó Jarant is magukkal cipelték. Sehogy nem akart az asztalukhoz ülni, más longtail hajósok sem ültek az utasaik asztalánál. Ricsi kérte Juditot, mondja meg Jarannak, ha nem ül hozzájuk, akkor ők ülnek a hajósokhoz, annak nagyobb feltűnés lesz a vége. Jaran végül mosolyogva engedett. Egyszerű és gyors ételeket rendeltek, hamar kihozták őket. Üveges Chang sört ittak. Judit ragaszkodott hozzá, hogy rendezze a számlát, arra hivatkozott, hogy a hajót ők fizették. Beleegyeztek azzal a feltétellel, hogy a vendégük lesz vacsorára. Ebéd után egy óriási fa árnyékában pihentek a vakítóan fehér homokos parton, csikos napozóágyakon. Robi nagyra értékelte, hogy nem a szokásos fehér műanyag székeket használták. A fakenetesen lévő pasztelleszűk vászonból készült nyugágyak hangulata passzolt a hely nyugodt atmoszférájához. Az ágyakhoz tartozó, fehérre festett, kicsiny asztalok is fából készültek.

A napernyők sem azok a modern tucataruk, fanyelük fölött sötétkék ponyva nyílt, amit a thai zászló többi színe, piros és fehér lelógó nyelvek formájában díszítettek. Minden longtail hajó viselte a thai lobogót és a királyság sárga zászlaját. Merészen felmeredő orrgerendáikon színes szalagok kötegét lebegtette az enyhe tengeri szél. A lisztszerűen puha fehér homokba élvezet volt beletúrni és benne tartani a lábat. A víz időközben teljesen megnyugodott, szinte nem is mozdult, pazar világoskék és sötétkék színekben pompázott. Álltak a turistákat szórakoztató motoros hajók is, az egész sziget sziesztázott. Jaran valahol hátul aludt az árnyékban.

– Szerették a helyi magyarok Fisht? – kérdezte Ricsi.

– Mondhatjuk, hogy közkedvelt volt, aki esetleg nem szerette, az is tisztelte. Senkit nem bántott, senki kárára nem szolgáltat információkkal, nem adott rá okot, hogy ne kedveljék. Jó humorral bír, főleg, ha már ivott egy keveset. Olyankor asztal alá küldi a társaságot, amolyan stand up komédiát csinál. Élesek a poénjai, de magát ugyanúgy kifigurázza. Senki nem veheti zokon.

– Mi volt, amire tegnap céloztál, hogy nem biztonságos itt nekünk?

Robi határozottan nézett Judit szemébe. A nő hosszan gondolkodott, majd halkabban szólalt meg.

– Elmondom, amit hallottam. Az egész csak pletykaszintű információkat tartalmaz, de ennyi itt töltött év után biztos tudom, hogy nem zörög a haraszt. Ahogy a korábbi sztoriból ismeritek, az itteni szigeten élő magyarok közül sem mindenkinek van stabil megélhetése, főleg azoknak, akik kényszerből vannak itt. Többeknek érvényes vízuma sincs már, vagy betelt, lejárt az útlevelük, szóval itt ragadtak, várják az idő múlását, meg a jó szerencséjüket. Az utóbbi általában nem jön. Valahonnan pénz kell a mindennapi kiadásokra. Van, aki rendszeresen lop az üzletekből olyan dolgokat, például drágább italokat, amit átvesznek a bárók fél- vagy harmadáron, és abból él, amíg el nem kapják. Többüket hazavitték már ilyen kisebb lopások miatt. Magyarország és Thaiföld között nincs kiadatási egyezmény, és sokáig Thaiföld nem foglalkozott, csak az USA kiadatási kérelmeivel. Az utóbbi időben ebben változás történt. Nem kiadatás zajlik Magyarország felé, hanem megvonják az illető vízumát, vagy ha nincs, azért toloncolják haza, persze a magyar rendőrök innen kísérik őket. A zöme, aki ide menekült annak idején, nem beszél

nyelveket, így csak a magyaroktól tudnak így-úgy pénzt szerezni. Szóval nagyban megy a becsapódsi és zsarolódsi itt is, nincsenek egymástól biztonságban. Samuín és Phuketen kívül más olyan pontjai is vannak az országnak, ahol összegyűltek ezek az emberek. Zömmel egymásra vadásznak, mert csak azt tudják becsapni, megzsarolni, aki nem rohanhat egyből a rendőrségre. Ha van egy tippjük, például egy frissen érkezőről, akkor nem ők esnek neki, hanem szólnak a máshol élő pajtásoknak, és osztóznak majd a pénzen. Persze az osztzkodáson is mindig rendre összevesznek. Veszélyes csapat. Kerüljük őket, de mindig beszivárognak közénk, és csak utólag derülnek ki a dolgok.

– Tartotok tőlük?

– Nem tudnak velünk mit kezdeni, tudják, hogy legálisan élünk itt, azonnal mehetünk a rendőrségre, mindenkinek vannak kapcsolatai a rendőrséggel, ami elengedhetetlen az üzleti életben. A helyi rendőrök nem bánnak kesztyűs kézzel az itt bűnöző farangokkal, szóval mi amolyan védettséget élvezünk velük szemben. Nem mondhatom, hogy soha nem volt még rá példa, hogy velünk próbálkoztak, de az ilyen könnyen kezelhető. Érkezett egyszer egy úriember, Londi becenevű, amúgy Kepecz Géza néven mutatkozott be. Amikor megjelent, előadta magát, azt hírszterelte, hogy ő lesz Phuket tiszteletbeli magyar konzulja. Jól beépült, kedves volt, nyájas, segítőkész, ha az üzletről kérdezték, valami bangkoki érdekeltségről regélt az ingatlanpiacon. Értelmes, intelligens ember benyomását keltette. Aztán, mivel minden csoda három napig tart, kiderült a turpisság, mert egy helyi magyar vendége felismerte fényképen. Nem Kepecz Géza volt a neve, hanem Ligethi Kálmán. Valami gondja akadt otthon, pucolt rendesen. Ahogy ez kiderült, elkerülte mindenki, a társaságból teljesen kimaradt, csak ritkán láttuk, de Phuketen maradt. Nem az volt a baj vele, hogy pucolás volt, hanem az, hogy amit elregélt előtte, abból semmi nem volt igaz, és nem volt sarokba szorítva, hogy önvédelemből kellett volna hazudoznia. Összeállt végül – bocsánat a kifejezésért – egy csökkent idiótával, akit Vakond néven ismer itt mindenki. Szédületes egy alak, szénfeketére festett boglya a haja, a nyaka egyben van a vállával és a fejével, tényleg olyan apró a szeme, mint egy vakondnak. Nem érdekli semmi a világon, csak a thai box. Vagy öt éve él Thaiföldön, tud thaiul és angolul, időnként eltűnik hónapokra, de

aztán mindig újra felbukkan. Sokszor testőrnek képzei magát, ajánlgatja a szolgáltatásait, mindenki menekül előle, sötét és veszélyes. Persze pucol ő is. Valami nagyon zűrös ügyet kevertek együtt, ők voltak a szervezők és azt rebesgették, hogy Fish is kapcsolódott valahogy ehhez. Nehéz volt róla elképzelni, de miután Kai meghalt, teljesen megváltozott, így még az is lehet, hogy igaz lehet. De mondom, semmi nem biztos. Viszont alátámasztja ezt a feltételezést, hogy a többivel egyszerre tűnt el, senki nem látta azóta őt sem, és nem lehetett elérni sem. Állítólag hozzákerült valami, amivel nem számolt el velük, ezért üldözik. Londi és Vakond nem mutatkozik Phuketén. Úgy hírlík, komoly értékről van szó, így nagyon valószínű, hogy a tegnapi parti vendégei közül némelyik tájékoztatja majd őket a felbukkanásokról. Ezért mondtam, hogy nem vagytok itt biztonságban.

– Holnap mindenképpen elmegyünk Phuketről.

– Nagyon helyes. Ha segítségre szorultok, hívjatok, tényleg jó kapcsolataim vannak a rendőrséggel, tudok segíteni. Amúgy milyen nyom alapján jöttetek ide? Épp most, amikor mások is keresik Fisht?

– Semmi nem volt, most tudtam meg pár hete családon belül, hogy Bangkokban élt. Eljöttünk, ennyi az egész.

– Oké, tudom. Ne bízz meg senkiben! Nem kell elszámolnotok.

Judit keserédesen mosolygott.

– Viszont, ha ezt így lehet tudni, akkor miért nem jutott még a sztori a rendőrség fülébe? – kérdezte Ricsi.

– Ennek nagyon egyszerű az oka. Aki normálisan él, az nem fog pletykák és hiányos információk alapján feljelentgetni másokat, aki viszont nem, az éppen azon eszel, hogyan tudna részesülni a piszkos ügyletből. Senkinek nem áll érdekében a rendőrségre futkosni, és ebben az ügyben nem is lenne nagyon mivel.

4.

Négy óra körül megkeresték Jarant és áthajóztak a Long beach nevű nagy öbölbe, amely hosszan és laposan terült el a sekély vízben. Ennek is vakítóan fehérlett a homokfővénye. Jaran elkísérte őket a part nyugati végére, ahol egy kisebb étterem konyhája mögött, a fák alatti hatalmas

szemétdombon varánusz gyíkok tanyáztak. Jól megtermett példányok, két méternél hosszabbak, ötöt láttak hirtelen közülük. A kedvenc tartózkodási helyük a ligetecske, innen is táplálkoznak. Elnyúlva napoztak a levelek között beszűrődő szórt fényben. Egy ákombákom betűkkel írott sárga tábla figyelmeztette a kíváncsiskodókat, hogy veszélyes túl közel menni hozzájuk. A varánuszok érdektelenül figyelték őket, időnként kidugták a szájukból barna, villás nyelvüket. Amikor Ricsi egy jobb fotó kedvéért közelebb merészkedett hozzájuk, hirtelen támadóan fordultak, az egyik agresszíven feléje iramodott. Ricsi felugrott egy rossz hűtőgépre, Robi hátrébb tolta a lányokat.

– A fene se hitte, hogy ezek ilyen gyorsak!

Ricsi a hűtő tetején kuporogva vigyorgott. Hirtelen Jaran jelent meg, egy rövid husággal püfölni kezdte a földet, mire visszább húzódtak a nagy hüllők. Ricsi a kíváncsian előbújó thai szakácsok nagy nevetése közepette, zavartan mászott le a hűtőről, majd velük nevetett.

– Még szerencse, hogy ilyen langaléta, hosszú lábaid vannak, és csak úgy felugrálsz egy hűtőre! Azt persze jobb nem elképzelni, ha felborulsz. Ezek a jószágok, ha megharapnak, nagyon komoly kórházi kezelésre juttatnak – mondta mérgesen Zita.

– Ezek nem dögevők, királylány, a szemétből élnek, nincs tele a foguk hullaméreggel, mint amik vadon vannak.

– Igazad lehet. A szemét higiénikus, sőt, steril!

Zita nevetett mérgében, mire mindnyájan jót derültek.

– Jobb vigyázni. Ha a thaiok vették a fáradságot és kihelyezték a táblát, akkor pár látogatót biztos megharaptak már a kis házi kedvenceik. Nem aggódják túl a biztonságot. De ezt bizonyára már láttátok.

– Főleg az utakon.

– Az utakról – sajnos – jobb, ha nem is teszünk említést. Amíg tanítottam, két tanítványomat és egy kollégámat gázolták halálra motoron. Szörnyű a közlekedési morál. Nagyon figyeljete, ha kocsival mentek!

Jaran visszavitte őket a partra, ki kellett gyalogolniuk, mert éppen apály volt. Zita papucsja elszakadt a vízben való sétától, így Ricsi ölében ért partot. Robi adott Jarannak ötszáz baht borraivalót, amit az öreg mély meghajlással köszönt meg. Abban maradtak Judittal, hogy nem megy fel velük a Big Buddha-szoborhoz, hanem hétkor találkoznak Phuket-town

városban a nagy aranysárkány szobornál, azt mindenki meg tudja nekik mondani, hol találják. A Big Buddha-szoborig hosszú út vezetett fel, lehetett úgy hat kilométer a főúttól. Hatalmas emelkedők jellemezték, hol a nyugati, hol a keleti oldal tengerpartjai tűntek fel váratlanul. Az utat csak egy helyen marták bele a dombba, a többi részen a hegy vonalait követte óriási és hirtelen emelkedőkkel és aszerpentinszerű kanyarulatokkal. Betonból készült, de három helyen az egyik sáv burkolata hirtelen eltűnt, és csak később tért vissza. Ricsi azon elmélkedett, vajon miként döntötték el az építők, hogy mikor szűnjön meg egy-egy sáv. Végül arra jutott, hogy a sávhiányok környékén feltűnően sok magánház épült, ebből kifolyólag nem volt elég a beton, azt nem akarták, hogy éppen a szobor előtt fogyjon el mindkét sáv, ezért találomra hagytak ki részeket. A betonút régen készülhetett, egyes helyeken már javításra is szorult, így majdnem biztos, hogy a sávok már nem lesznek kipótolva. Az út két oldalán, a lankás vagy meredek hegyoldalakon buja és érintetlen trópusi erdő terült el, hatalmas vadbanán fák lengették óriási leveleiket a gyenge szélben. Robi a netet böngészte a telefonján és felolvasta a tudnivalókat.

– A szobrot mintegy tíz éve kezdték építeni, kizárólag adományokból, negyven méter magas, a tengerszint felett négyszáz méter magasan helyezkedik el a talapzata. Már két éve kész kellene, hogy legyen, de a várható befejezés időpontja még most sem látszik. Jól megférnek együtt az építők és a turisták. A szobor belseje betonváz szerkezet, arra hordták fel a mintát, szintén betonból, majd kívülről csiszolt márványlapokkal fedik be. A szobor környéke kilátópont is, háromszázhatvan fokos panorámával. Aki nincs megfelelően öltözve, az kölcsönözhet ruhát a bejáratnál ingyen. Nem megfelelő öltözkék a sort, nőknél a vállat szabadon hagyó viselet. Azt hiszem, ez mindnyájunkra vonatkozik.

Az utolsó kanyarból kiérve monumentális látványt nyújtott az óriási szobor. Lótuszülésben ábrázolta Buddhát, ahogy szinte teljesen lehunyt szemmel kelet felé nézett, arcából hihetetlen nyugalom áradt. Hátának hatalmas márványfelülete sárgás fénnel verte vissza a nyugati nap sugarait.

– Ezt kár lett volna kihagyni, srácok! – mondta lelkesen Zita.

A kapuban dolgozó csak Zitának adott két kendőt, mutatta, hogy az egyiket kösse a derekára, a másikat terítse a vállára, a fiúk pólóit és

térdradrágjait rendjén valónak találta. Ricsi azonnal megtalálta a helyi kókuszárust, onnan már kókusszal a kezében ment tovább. Zita Bozontnak nevezte emiatt. Először körbejárták az alsó részt, a panoráma hihetetlen volt körben, a kék égen egyetlen felhő sem mutatkozott. A tenger olyan színekben pompázott, hogy ha festményen látná az ember, eltűlzott giccsnek tartaná.

Egy asztalnál, háromszáz bahtért árulták azokat a márványlapokat, amik hátuljára lehetett írni alkoholos tollal, a kiírás szerint ezek később felkerülnek a szoborra. Vásároltak egy táblát, Zita felírta mindnyájuk nevét, a dátumot, majd kis gondolkodási idő után azt is ráírta, hogy Fish.

– Miatta jöttünk ide, és ő fizette. Nem bánod, Robi?

– Nem, persze, nem.

– És ha bánja, akkor hogy törlöd le, királylány?

– Bozont, te edd csak a kókuszod, és ne üsd az orrod a nagyok dolgába!

Felmentek a szobor talapzatához. Az építkezés hulladékát, eszközeit kerülgette mindenki, sok helyen hiányzott a korlát, de a lenyűgöző látvány minden kényelmetlenségért kárpótolt.

– Ott voltunk ma.

Ricsi határozottan mutatott a horizontra.

– Fiúk, ez innen is gyönyörűséges!

Hat körül értek vissza a bungalóba.

5.

Phuket-town városban könnyen megtalálták a szépen kivilágított, hatalmas aranyrácsos szobrot, ami egy szökőkút közepén helyezkedett el. Éppen fényképeket készítettek, amikor befutott Judit Miniye. A nő egyszerű farmert és rózsaszínű galléros pólót viselt.

Mosolyogva közeledett feléjük.

– Döntsétek el, hogy olyan helyen szeretnétek vacsorázni, ami inkább turistásabb, európai ételekkel is az étlapon, vagy egyszerű thai étteremben, turistamentes övezetben?

– Teljesen egyértelmű, hogy a B variáns – mondta Ricsi a többiekre pillantva, akik bólogattak.

– Jól van, srácok, nagyon egyszerű a hely. Viszont nagyon jó! Pörgős, mindig friss minden, és engem jól ismernek.

– Akkor indulhatunk.

Szűk, kínai hangulatú utcácskákban kanyarogtak. Arany és piros díszes kínai templomok mellett haladtak el. Az utcák fölött piros lámpionok világítottak, a boltok homlokzatán kínai írásjeleket lehetett látni. A hangulatos idillt a hatalmas légkabel tömeg zavarta, szinte kiverte a látogatók szemét. Egy újabb építésű városrészbe értek, a Bangkok Hospital kivilágított, óriási épületegyüttese következett. Kisebb földes telekre hajtottak be egy étterem mellett. Nem használták parkolóhelynek, így mikor megálltak, már indult is valaki, hogy ezt jelezze. Mikor felismerte Juditot, nagy mosolygás közepette szorongatta a kezét és őket is vidáman üdvözölte. Az étterem nem volt más, mint egy vastag faoszlopokon álló féltető egy hátsó és egy oldalsó fallal. A középén elhelyezkedő nyitott konyhában szédületes iramban főztek, egyszerre többen is. Hatszemélyes asztalok és műanyag székek adták a berendezést, még abrosz sem dukált. Teltház viszont igen. Öt pincér sürgölődött a vendégek körül, akik százan lehettek. Juditot a személyzet több tagja is üdvözölte, azonnal asztalt szerveztek nekik. Jobb híján összeültettek két kisebb létszámú asztaltársaságot, így az egyik asztal felszabadult. Feszélyezve bólogattak a vendégek felé, de azokat egyáltalán nem zavarta a helyzet, vidáman mosolyogtak vissza. Ricsi gyorsan rendelt egy-egy italt nekik, mindenkinek azt, amit korábban ivott.

– Rám bízhatjátok a rendelést, lesz mindenből, és ami tetszik, abból hozatunk még – irányított Judit.

Thaiul beszélgetett a személyzettel, viccelődött velük. Rajtuk kívül nem volt európai arc a vendégek között.

– Törzsvendég vagy – jegyezte meg Zita.

– A férjem mutatta meg nekem ezt a helyet, ő húsz éve jár ide, és a tulajdonossal egy csapatban focizik a városi bajnokságban. A tulaj ott főz, abban a sárga sapkában. Nagyon jól megy a kis hely, de a viláért nem hiányozna egy műszakból sem, kivéve, ha focizni kell. Minden győzelmet itt ünnepelnek, jól állnak a bajnokságban, így gyakran vannak itt. Szerintem toronymagasan itt van a legjobb kaja a városban.

– Akkor miért ajánlgattál nekünk holmi fényes turistahelyeket?
– Többször jártam úgy, hogy nagy lelkesedésemben idehoztam ott-honi vagy más nyugati vendégeimet, aztán látszott rajtuk, hogy nem tetszik a hely egyszerűsége. Inkább mindig felkínálom a másik variációt, és többen élnek is vele.

– Nem tudják, hogy mit hagynak ki!

– Igaz. Nyugodtan menjetek oda az italhűtőhöz, vegyétek ki, amit kértek, a sörnyitó a kilincsben van. Bort ne keressetek, az nem divat erre.

– Hozok italokat – pattant fel Ricsi. – Chang, neked Judit?

– Nekem is jó lesz a Chang.

Ricsi kivette az italokat a nagy üveges hűtőből, lepattintotta a kupakokat a kilincs sörnyitóján, ami alatt úgy helyeztek el egy félbevágott műanyag palackot, hogy éppen abba essen bele minden lehulló kupak. Egy sem csillogott a földön, jól működött az egyszerű ötlet. Mire kinyitogatta az összes üveget, egy mosolygó lány polifoam üvegtartókat nyújtott felé, amibe éppen illettek az üvegek. Az asztalukhoz valaki már odahozott négy tiszta poharat és egy vödör jeget nagy csipesszel.

– Ez hihetetlen! Milyen flott minden.

– Mondtam nektek, hogy egyszerű, de kitűnő.

A tulajdonos lépett az asztalhoz, piros színű, ropogósra sütött apró rákokat hozott egy tálon. Üdvözölte őket, Judittal váltottak pár szót, aztán ment is vissza a konyharészlegbe.

– Ez amolyan sörkorcsolya, a ház ajándéka. Kóstoljátok meg! Nem kell pucolgatni, lehet enni mindenestől, mint a jól átsült keszeget.

Hamarosan hordani kezdték az ételeket, mindent középre raktak le. Egy-egy tál rizs került eléjük, arra szedték rá a különböző fogásokat, kinek mi tetszett. Mindegyik kiváló volt.

– Még a délutánihoz kapcsolódóan: körbeérdeklődtem Londi és Vakond személyét illetően. Állítólag Bangkokban vannak, valaki látta őket. Vakondot keresi a thai rendőrség valamilyen verekedésből kifolyólag, ez jó, mert ilyenkor meg kell, hogy húzódjon.

– Köszönjük, hogy törődsz velünk! – hálálkodott Robi.

– Nem volt fáradság. Nem értem viszont el egy fazont telefonon, aki régebben jó viszonyt ápolt Londival. Aztán őt is meghúzta, ezért elhajtotta. Igaz, erről a srácról meg később az terjedt el, hogy fedett rendőr-

tiszt, akit azért telepített a magyar rendőrség Phuketre, hogy feltérképezze a pucolós táborn, és a nagyobb halak befogását megszervezze.

– Ilyen is van? – hüledezett Ricsi.

– Ez időnként felmerül, szerintem van alapja.

– Pedig elég urbánusnak hangzik.

– Lehet persze urbánus legenda is. Azt azonban elég pontosan lehet tudni egy üzletről, hogy mennyire rentábilis, és a nem jövedelmező vállalkozását senki nem tartja fenn. A szóban forgó srác egy apró zsákutcában üzemeltetett egy picit kávézót több mint másfél évig, és soha nem lehetett ott vendéget látni. Az volt a mondás, hogy kárpátaljai magyar, de nem tudott rendesen oroszul, ez szintén kiderült. A felesége, akit annak mondott, nem állt szóba senkivel, mindenki csak úgy hívta, Kocka, annyira sarkos volt a csaj. A fiúk mindig azzal vicceltek, hogy ha legközelebb látják, tisztelegnek neki, akkor biztos önkéntelenül haptákba veri magát azonnal.

– Judit, te hallottál olyanokról, akik sok-sok évet pucolnak itt anélkül, hogy buknának?

– Ricsi, te gyanúsán kíváncsi vagy! Mit tervezel a jövőre?

Nagyot derültek, Zita azonban komoly maradt.

– Igen, vannak ilyenek is. Ők a félrehúzódozó fegyelmezettek. Nem tartanak kapcsolatot magyarokkal, általában vidékre vonulnak, összeállnak egy nővel, gyerekük lesz, rizst termesztene, nem kocsmáznak, nem bároznak, szép csendben élnek. Volt egy idősebb fazon, Tibi bá, valamilyen orvos. Tizenöt évet húzott le Thaiföldön, fenn a hegyekben élt, északon, ott amúgy is kicsi a kormány ereje a hatalmas erdősekben. Gazdálkodott, gyerekei születtek, és lelkiismeretesen kezelte a hegyi körzet lakóit. Olyan legendát meséltek, hogy amikor egyszer kereste a hatóság, valószínű forradalom robbant ki a körzetben, és úgy elbújtatták, hogy képtelenség volt a nyomára akadni. Onnan ered a történet, hogy valaki együtt feküdt vele egy bangkoki kórházban, agyvérzése volt, de ahogy jobban lett, egy esős éjszakán csendesen lepattant. Nem tudom, hogy igaz-e, nem találkoztam vele.

– Mit tartasz Meszesről?

– Nem sok jót. Nem ártott nekem, de nem kedvelem. Nem szeretem az olyan embereket, akik annak függvényében változtatják a véleményü-

ket, hogy éppen kivel beszélnek. Ma ezt mondja ugyanarról, holnap azt, minden véleménye személyhez igazított.

– De megbízható?

– Én nem bíznék benne, de Fish például jól kijött vele. Igaz, mindenki tudta, hogy valósággal bálványozta Fisht, ami Fish véleménye volt, az volt az övé is helyből.

– Nagyon negatívan szólt a thai nőkről.

– Nahhh... Ha valaki bárokból, meg masszázs szalonokból keres magának feleséget, az túl sok jóra ne számítson. Meszes ezt képtelen felfogni, és mindig csúnyán megjárja a lányokkal. Aztán hamar elfelejti a sérelmeit, szárazra nyalogatja a sebeit és ott folytatja, ahol abbahagyta. Hülye. A turistakörnyékek teljesen elrontják a thai mentalitást, a thai kultúrát. A mosolyok nem nektek szólnak már, hanem a pénztárcátoknak. A thai emberek amúgy igazán kedvesek, segítőkészek és udvariasak. Az igaz, hogy a nagy elfojtás miatt, ha egyszer kikelnek magukból, akkor robbanékonyak, főleg, ha isznak. Sajnos a férfiak jelentős része komolyan iszik, a kormány már tévé reklámokra is költ, hogy ezt a tendenciát fékezze valahogy. Ha elvesztik a fejüket, sokszor emberölés a vita végkifejlete. Egyre világosabban látni, hogy a thai férfiak utálják az itt élő farangokat, persze a férfiakat. Idejöttek hívatlanul, van pénzük, elszedik a nőiket, ugráltatják őket. Sok itt élő külföldi férfi rászolgál erre az utálatra, igazán szörnyű és gusztustalan módon viselkednek, főleg az ausztrálok, angolok, svédek. Persze az oroszokról már ne is beszéljünk, ők valóságos inváziót folytatnak Phuket ellen. Nem is lehet tudni, merre alakul itt a helyzet, sokszor van egy olyan puskaporos hordó érzésem Phukettel kapcsolatban.

– Rossz ezt hallani.

– Igen, én sem szeretem. Minden látható előre, csak senki nem hajlandó észrevenni. Vegyük például a sok vén szivart. Ők hatvan-hetven éves korukban azt képzelik, hogy a mellettük lévő huszonéves thai lány szerelmes beléjük. Normálisak? Aztán látnátok a fórumokon, milyen felháborodva mesélik a taták, hogy a legutóbbi csaj milyen trükkel húzta le őket! Megjegyzem, semmi trükk, csak csupa törvényszerűség. Illúziót vásároltak, és az bizony nagyon-nagyon drága portéka.

Zita elnézést kért és elindult megkeresni a mosdót, Ricsi elkísérte.

Judit cigarettát forgatott az ujjai között, nem gyújtotta meg.

– Leszokóban?

– Már leszoktam két éve, de ha valami izgat, kezembe veszem a cigit, de már nem gyújtok rá. Most az nem hagy, hogy vacsora után van-e kedved egy pohár bort meginni nálam?

Nagy barna szeme hívogatóan csillogott a gyér fényben is.

– Nem hinném, hogy ennek bármi értelme lenne.

– Nem is a dolgok értelmét keresem.

– Holnap elmegyünk, amúgy is házas vagy. Ne komplikáljuk az életünket.

– Nyitott házasságban élünk Bennyvel, soha nem kérjük egymástól számon a külön töltött időt.

– Nagyon praktikus lehet.

– Sokszor inkább szájalmas. Gondolom, idősnek találsz magadhoz, harmincnyolc vagyok.

– Nagyon vonzó nő vagy. Nem erről van szó. Arról sem, hogy erkölcsi aggályaim lennének. Valaki frissen megérintett, és nem lenne jó, ha ma nálad boroznék. Ne haragudj rám ezért!

Robi megfogta a nő kezét az asztalon.

– Dehogy – mosolygott Judit. – Kai húga lehetett az a valaki, nagyon hasonlított rá. Úgy látom, ti Fishsel Kai vonalára vagytok kódolva.

A közeledő Ricsiék láttán visszahúzta a kezét.

Tíz körül köszöntek el egymástól. Majdnem éjfélig úszkáltak a medencében. Ricsi italokat hozott a kis bársarokba, hanyatt feküdt a vízben, fejével a parton támaszkodott. Az ég irdatlan tömegű csillagait bámulta.

– Jó itt, srácok.

– Ricsi, miért érdekel téged annyira az itteni pucolósok élete? – csóválta a fejét Zita.

– Nem érdekel annyira, csak kíváncsi vagyok rá, hogy ami mindenkinek nyilvánvaló, miért nem vezet ahhoz, hogy szépen hazacibálják az összeset.

– Azt gondolom, hogy minden azon múlik, kit miért keresnek, és emiatt milyen intenzitással ütik a nyomát, jégkrémes pálcikával vagy lapátnyéllal. Akit akarnak, szerintem azt megfogják, a többi meg úgy bukhat, ha a többi felnyomja, vagy pénz híján piti ügyletekbe keveredik.

– Így lehet, ahogy mondod, Robi – bólintott Ricsi.
Hanyatt dőlt és egy régebbi slágert kezdett énekelni:
„...Én meg harapok egyet a lángosba,
a szekérháton a városba...”

Nyolcadik nap

December 10., péntek

1.

Robi az előző napi útvonalat választotta a reggeli edzéshez. Szörnyen melege volt, pedig okulva a tegnapiakon, a korai órák ellenére katonai dzsungel kalapot vett. Ahogy leért a szélérőmű dombjáról Yanui beach-re, megállt pár percre gyönyörködni a vadregényes kis strand szépségében. Mezítláb gázolt a homokba, élvezte az alsóbb rétegek még hűvös simogatását. Néptelen volt a part, a napágyakat bérbeadók a műanyag ponyvával bevont párnákról sepregették a homokot. Hajnalban kutyák aludtak az ágyakon. Az egyiken még mindig ott hevert egy nagy fekete. Kíváncsi volt rá, hogyan kergeti le a takarító az ágyról. A fiú odalépett az ágyhoz, pisszentett egyet, majd miután a kutya rá sem hederített, a seprű nyelével megkopogtatta az ágy végét. A kutya erre felnézett, de nem mozdult. A srác megfogta a párnát, húzni kezdte. A kutya erre letámolygott, méltatlankodó tekintettel arrébb vonult és elterült a homokban, hogy megzavart pihenését folytathassa.

Megcsörrent Robi otthoni mobilja. Zita hívta a magyar számáról. Ezen meglepődött, csodálkozva vette fel.

– Robikám, gyere gyorsan... Baj van, itt vannak valakik... Helyiek, magyarok... Ricsi velük van a házban! Én kinn vagyok – hadarta a lány kétségbeesett hangon.

– Két perc és ott vagyok! Indulj el gyalog a strand felé, onnan jövök! Rohanok!

Teljes erejéből sprintelte végig a mintegy hatszáz méteres utat. Ahogy az utolsó kanyarból kibukkant, Zitát látta közeledni, ahogy kezében a papucsával futott. Zita a karjába kapaszkodott, alig kapott levegőt, nem tudott megszólalni az izgalomtól.

– Mi történt?

Zita kétségbeesetten nézett és lihegett, próbálta összeszedni magát. Robi karon fogta a lányt, ráadta a papucsát és határozottan vezette.

– Ketten jöttek. Magyarok. Furcsa alakok. Kávét főztem. Ricsi borotvahabos arccal kipattant a fürdőből, elkapta a karom, befogta a szám, berántott a szobánkba. Azt mondta, bújjak az ágy mögé, majd ha senki nem jön a szobába, másszak ki az ablakon és keresselek meg.

– Mit hallottál?

– Kopogtak, Ricsi kinyitotta. Minket kerestek név szerint. Ricsi azt mondta, te futsz, én meg úszni mentem. Senki nem nézett be a szobába, ahol voltam. Leültek a nappaliban, de nem hallottam pontosan, miről beszélnek. Kimásztam az ablakon. Belestem a nappali hátsó ablakán. Az egyik nagyon fekete hajú, ettől megijedtem. Ricsi nem tűnt ijedtnak.

– Ez aggaszt a legjobban. Gyerünk!

Már csaknem elérték a házukat, Robi megtorpant. Hatalmas bokor állt a resort út felőli sarkán.

– Zita, maradj itt! Ne mozdulj innen! Elmegyek, szétnézek, de visszajövök. Nézd az órát, ha tíz percen belül nem jönnek, hívd Juditot, ha nem éred el, fuss az irodába és hívasd a rendőrséget! Ha nincs még iroda, kérj segítséget valakitől az utcán! Hány óra van nálad?

– Nyolc negyvenkilenc.

– Oké. Egészig várj!

Robi óvatosan kerülte meg a házat, a nappali hátsó üvegajtájához ment. Az egyik tolóajtó nyitva volt, de belülről takarta a vastag sötétítő függöny. Olyan közel ment hozzá, amennyire csak tudott, hogy ne érjen hozzá. Jól hallotta a benti beszélgetést és a függöny végénél levő kicsi résen, a tévé képernyőjében látta tükröződni a teljes nappalit. A két idegen a fotelekben ült, Ricsi a kanapén. A neki háttal ülőt jól megtermettnak nézte, fekete hajú volt, de korántsem olyan, amilyennek Judit a Vakond nevű tagot leírta. Ennek rendezett, rövid frizurája volt, egyáltalán nem tűnt izomagyúnak. A másíkról nem kaptak személyleírást, de idősebbnek képzelte. Ezeket itt velük egykorúaknak nézte, talán kicsit lehettek náluk idősebbek.

– Miért keresgéltek itt? – kérdezte a világos barna hajú Ricsitől.

– Nem hiszem, hogy be kellene számolnom erről. Ez az egész beszélgetés kezd terhes lenni, szóval mit szeretnétek? Azt mondtátok, valami

nagyon fontos dologról van szó, de eddig még semmit nem virítottatok.

– Ne hőzöngj, barátom, az nem lesz jó senkinek!

A fekete hajú a nyomaték kedvéért felemelte az ujját.

– Jól van, srácok, ki vele, mit akartok konkrétan, vagy húzzatok! Elég türelmes voltam. Neked meg akkor lennék a barátod, ha Gandhi személyesen kérne fel rá.

– Nyugalom – intette le őket a barna hajú. – Azért jöttünk, mert képviselünk valakiket, akik szeretnének Fishsel kapcsolatba lépni. Hallották, hogy a szigetre jöttetek, és üzenetük van Fish fia számára.

– Majd átadom neki! Kit képviseltek egyébként?

– Nem hiszem, hogy mondana valamit a nevük, maradjunk annyiban, hogy igen fontos, de legalább annyira veszélyes embereket.

– És miért nem jönnek ide maguk ezek a fontos és veszélyes okosok? Mit csicskáztatnak titeket?

– Te ezt nem érted. Nem az ő dolguk, hogy most itt legyenek, hanem a miénk. Ők nagy halak ahhoz, hogy pitiánerekkel foglalkozzanak.

– Pitiánerek. Kik csicskák? Ti vagy én? – háborodott fel Ricsi, és felpattant a helyéről. – Részemről vége a diskurzusnak, ha tudjátok egyáltalán, mit jelent a szó! Kotrás innen a bánatba! Most.

A barna hajú is felpattant ültéből.

– Nézd csak! – mutatott a még mindig ülő társára, aki felhúzta pólóját az övéről. – És ide is! – csapott a saját derekára.

Robi nem látta, mit mutatnak Ricsinek, de tudta, hogy hamarosan be kell avatkoznia. Fegyver lehetett náluk, mert Ricsi visszaült, de látszott, hogy forr benne az indulat. A tévé poros képernyőjére kezdett rásütni a nap, emiatt egyre rosszabbul látott.

– Szóval... barátom – kezdte a fekete hajú. – Ha velük személyesen kellene találkoznotok, az ártana az egészségeteknek. Még az is lehet, hogy végzetes lenne. Nagyon haragszanak Fishre, talán azt gondolnák, hogy visszatartják a fiát, meg az ütdöött pajtasait, hátha jobb belátásra tér egy régebbi üzlet kapcsán. Értve vagytok?

– Persze, értem, mit nyökögsz.

– Viszont van egy üzleti ajánlatunk, közvetlenül tőlünk, a magunk nevében.

– És pedig? Hallgatlak.

– Ha adtok háromezer dollárt, azt mondjuk, hogy nem akadtunk rátok, elhúztok az országból, és vége a dálnak.

– Szóval háromezer dollárért futni engednétek. És ha nem fogadjuk el?

– Akkor pár órán belül megismeritek a megbízóinkat, de abban nem lesz köszönet!

– Gondolkodnom kell.

Ricsi a homlokát ráncolta. Robi konstataulta, hogy a nyugalom valamelyest helyreállt, tudta, hogy Ricsi csak az időt húzza, rá vár. Az órájára pillantott és visszasietett Zitához. A lány egyik lábáról a másikra állt, gyakran kilesett a bokorból, nagyon megkönnyebbült, ahogy meglátta Robit közeledni.

– Mi van?

– Gyere, mondom, hogy mit teszünk. Kintről bemegy az én szobámba, nincs zárva a teraszajtó. A nappaliba vezető ajtó résnyire nyitva van. Háttal ülnek neked, meg y kinn a ventilátor, de nagyon csendben kell lenned, semmi zajt nem szabad csapnod! Fogsz valami nehezebb tárgyat, bármi jó, amit találsz, csak csendben legyél! Emlékszel, hogy Ricsi ott-honi telefonja mit játszik, ha sms jön?

Zita bólintott.

– Ha meghallod, akkor vágd, amit találtál, a hűtő tetején álló üres üvegek közé! El fogod találni, alig egy méter az ajtóból. Ne fogd viszsza magad, hadd csörögjön, hadd törjön, nagyon hangos legyen! Utána nem jössz a nappaliba, hanem azonnal kimész a teraszra. Ne nézz be az ablakon! Ha valaki hallja a csörgést kinn, azt mondod, nincs baj, ma a fiúk takarítanak. Ki kell szednem ezekből az alakokból, hogy kicsodák. Értesz mindent? Csak akkor gyere be, ha hívunk! Oké? Zita... Oké?

Zita remegő szájjal bólintott, mindent értett.

– Vigyázz kérlek arra a lukére! – suttogeta.

– Biztos lehetsz benne.

Megkerülték a házat, Zita levette a papucsát, mielőtt bement és mutatta Robinak, hogy azt fogja dobni. Robi a fejét rázta, és a klíma nagy méretű távirányítójára mutatott. Zita bólintott és kézbe vette. Robi továbbbocsont, visszatért a függönyhöz. Emlékezett, hogy a függöny mögött egy nagy lábtörlő van a csiszolt gránitpadlón, ami gyakran megcsúszott

alatta. A lábtörlőn túl kell jutnia, csak utána rugaszkodhat neki. Kibújt a papucsából. Bal kezében fogta a telefonját, jobbal óvatosan keresztbenyúlt a függöny előtt, de nem fogta meg. Küldött egy betűt Ricsi magyar számára. Egy örökkévalóságnak tűnt, mire végre felhangzott az ismert dallam. Hatalmas csattanás és bődületes üvegcsörömpölés hallatszott. Félrerántotta a függönyt, látta, hogy mindhárman felpattantak a helyükről és meglepődve bámulnak az ellenkező irányban álló hűtő felé. A hűtőn őrült módjára táncoltak, majd hullottak le az üvegek, mind eltört a gránitpadlón. Robi átlépett a nagy lábtörlő szőnyegen és a fekete hajú irányába lendült. Mielőtt odaért, felugrott a levegőbe, a két térdével egyszerre érkezett ellenfele hátába, éppen a veséi magasságában. A férfi hörögve roskadt össze. Robi széles és gyors, kaszáló mozdulattal, mindkét nyitott tenyerével egyszerre csapott a fekete hajú füleire. Az rémülten felnyögött és összegörnyedt a fájdalomtól. Robi kirántotta a megtámadott öve mellé tűzött pisztolyt, Ricsinek dobta, aki elkapta és azonnal ráfogta a másik alakra. Az egész nem tartott tovább három másodpercnél. Robi rávetette magát a fekete hajúra, egy judo fojtással leszorította a földre. A másik mozdulni sem tudott a meglepetéstől.

– Meggondoltam az ajánlatotokat, és azt hiszem, nem fogadjuk el. Talán legközelebb. De ne adjátok fel! – szólalt meg blazírt hangon Ricsi.

Megnézte, mi lehetett a barna hajú derekán, de az inge alatt csak egy mobiltelefon kemény tokját találta.

– Leülni, kezed a fejedet! – mondta, miközben lenyomta a kanapéra, majd hangosan kiáltott. – Zita! Itt vagy valahol?

Zita Robi szobájából jött ki. Remegett az izgalomtól.

– Nem jött ki senki a csörgésre!

– Gyönyörű dobás volt, királylány, úgy megijedtem, majd a nyelvem haraptam le!

Ricsi elismerően nézett a falfehér lányra.

– Hozz valamit, amivel megköthetem ezt a két expat gengsztert!

Zita harisnyákat hozott, Ricsi hátrakötötte a barna hajú kezét. Robi a földön engedett a szorítás erejéből, ellenfele már feladta a küzdelmet. Felhúzták a padlóról, Ricsi neki is hátrakötötte a kezét. A másik mellé ültették a kanapéra.

– Eljött az igazság pillanata. Ezt Jenő bá' ismételte, a megboldogult

gimnáziumi matektanárunk. A kérdés pofon egyszerű. Kik vagytok?

A fekete hajú zavartan nézett, nem tért még egészen magához. Lát-szott rajta, alig tudja, hol van. Ricsi megrázta kissé.

– Kik vagytok? Hé! Mesélj!

– Ricsi, hagyd ezt a szerencsétlent, úgy cseng a füle, egy szót sem hall! Nemsokára iszonyatos fájdalmai lesznek – mondta Zita.

A fekete hajú hirtelen kiabálni kezdett, fel akart állni, de visszanyomták.

– Hányingerem van... – hörögte.

– Az erős fájdalomtól. Csökken az adrenalin szintje – mondta Zita, miközben odahozott egy nagyobb sárga műanyagtálat és a fekete hajú ölébe tette. Az értetlenül bámult a táliba.

– Köszönjük, doktornő – mosolygott Ricsi, majd a barna hajúhoz fordult.

– Úgy néz ki, a barátod használhatatlan, te leszel kénytelen regélni. Kik... vagytok... ti?

– Senkik.

– Nevetek csak van!

– Nem fontos. Hazudtunk. Nem állunk senkivel kapcsolatban, nem vagyunk senki megbízottjai, bepróbálkoztunk, hátha tudunk egy kis pénzt szerezni.

– Háromezer dodó nem kis pénz, és fegyverrel jöttetek.

– Nincs megtöltve, és nem lehet elsütni. Rossz. Nézd meg, üres!

Ricsi kicsúsztatta a markolatból a tárat, ami valóban üres volt. Hátra-húzta a szánt, a csőben sem volt töltény. Fel akarta húzni a fegyvert, de nem tudta.

– Csak diót lehet vele törni. Vagy másokat ijesztgetni. Ha rám fogjátok, most a fejeteiken verem szét. Kik vagytok?

– Kiderül rögtön.

Robi kivette a fekete hajú farzsebéből a tárcáját. Mindenféle kártya és egy magyar jogosítvány volt benne.

– Róthy Levente. Budapest, 1978. május 14. Vezethet kismotort, nagymotort, autót, teherautót, buszt, vontathat félpótkocsit és nehéz pótkocsit is. Ricsi, ez a te embered.

– Te ki vagy? – kérdezte Robi a barna hajút. – Leventét már megismertük.

A srác nem válaszolt, leszegte az állát.

– Robi, mit szólnál, ha elhasználnánk a telefonos segítséget?

– Jó ötlet!

A fiú tárcsázott. Várakozott, majd meghallotta Jutka hangját. Nem hangosította ki a telefont, sőt teljesen levette a hangszóró erejét.

– Szia. Egy kis segítség kellene. Ismersz egy olyan tagot, hogy Rőethy Levente?

– Jegyenye. És ki a barátja?

– Milyen Áron?

– Késdikovács. Mit csinálnak ők itt?

– Pucolnak? Veszélyesek?

– Értem – mosolygott Robi. – Ezt valahogy gondoltam.

– Sokat segítettél. Köszönjük. Szia... ja, és még valami. Említetted azt a komoly rendőrségi kapcsolatod, ide tudnád küldeni? Érdekes a szituáció. Lenne itt egy kis csemege.

– Oké. Akkor várjuk. Szia.

Robi a férfiak felé fordult.

– Szóval megismerkedtünk. Áron.

– Kérlek szépen, engedjete el! Ne adjatok a rendőrök kezébe! Könyörgöm. Könyörgöm! Nem akarunk hazamenni Magyarországra, vagy itt a Bangkok Hiltonban megrohadni. Kérlek szépen! Bocsánatot kérek mindenért. Bocsássatok meg! Nincs pénzünk, azért próbálkoztunk. Szépen kérek! Tényleg piti alakok vagyunk, kis szarok, az ismerősödtől is hallhattad. Ne adjatok át minket a rendőröknek! Ránk akarnak majd mindent verni a pisztoly miatt.

Kétségbeesett, sírós hangon könyörgött, miközben térdre vetette magát. A fekete hajú nem értett semmit, hol a társára, hol a tálra, hol meg Ricsiére bámult. Szörnyen csengett a füle, erős hullámokban hányingere volt és nagyon szédült.

– Robi... – mondta Zita és bólintott.

– Na jól van, fiúk. A hölgy vajszívének köszönhetően elengedünk titeket. Előtte készítünk pár fotót rólatok, hátha meggondolnátok magatokat és visszajöttök. Neked nincs fényképes igazolványod? Ricsi, hozd ki a kamerát!

– De van, itt a zsebemben a motorkulcs, kinn a fekete Honda Click, az ülés alatt megtaláljátok a jogsim. Csak siessetek, kérlek, nehogy ide-érjenek!

Zita kiment a kulccsal és behozta. A másik mellé tette az asztalra.

Ricsi közeli képeket készített a jogosítványokról és a pisztolyról, majd a fiúkról szemből és profilból is. Az utolsó képhez a fekete hajú fejére tette a sárga tálat. Aztán egy konyharuhával óvatosan tartva két tiszta poharat hozott, és külön-külön megfogatta velük.

– Rabosítva vagytok, fiúk.

Robi ki akarta oldozni a harisnyákat, de szorosan voltak megkötve, inkább elvágta. Nem bírta már nézni a szűkülő, pánikszerű félelmet Áron szemében.

– Tűnés innen!

Áron felpattant, felrántotta társát és kiiramodtak a házból. Szinte repültek. Az asztalon maradt a motorkulcs, a két jogosítvány és a pisztoly. Robi utánuk vitte. Ricsi a pisztolyt forgatta.

– Megjavítom? – kérdezte Zitát.

– Inkább tedd tönkre végleg!

– Ahogy parancsolod.

Elővette tiszti bicskáját, amit a többféle csavarhúzó miatt választott annak idején. Mire Robi bejött, már nagyrészt szétszedte a fegyvert. Mutatta, hogy miért nem lehetett felhúzni. Az ütőszeget zsebre tette, a többi alkatrészt kivitte a teraszra és a szomszéd üres telken álló, mocsaras tóba dobálta.

– Nem volt nagy fűrés, de jobb sorsra vágyott.

– Csomagolunk – szólt Robi.

– Ricsi! Te nagyon vakmerő vagy.

Zita a fejét csóválta, Ricsi nevetett.

– Mint az egyszeri cigány vak lova, amikor el akarta adni, az meg a vevő szeme előtt rohant a falnak. „Nem vák az kérem, csák vákmerő!”

– Mit hallottál, Ricsi, amiért Zitát elrejtetted?

– Félig készültem el a borotválkozással, amikor ezek elmentek a fürdő ablaka alatt. Fojtott hangon arról beszéltek, meglepetés kell, azzal tudnak megfogni. Veszélyesnek tűntek.

– Ügyes. Pakoljunk és húzzunk! Tíz perc múlva már nem akarok itt lenni.

– Ugye nem hívtál semmiféle rendőröket? – kérdezte Zita.
– Dehogy, akkorra már kinyomtam a telefont.
– Ezért utálok pókerezni veled. Leblöffölöd a napot is az égről – nevetett Ricsi.

– Robi meg én pakolunk, te menj és fizess, meg kérdezz rá a jegyre!
Lázás igyekezettel mindent a bőröndbe és a táskába dobáltak. Pár perc alatt készen voltak. Ricsi is hamar visszaérkezett.

2.

Útközben vettek némi gyümölcsöt, ennivalót és jegeskávét. A korai forgalomban jól lehetett haladni, háromnegyed óra elteltével megérkeztek a repülőtérhez közeli Nai Thon beachre. A néptelen strand legészakibb részét választották, ahol a hosszú, homokos part egy sziklás dombnak ütközve ért véget. Átsétáltak az úttól a fák között. Ott már nem álltak a megszokott napozóágyak és napernyősorok, semmi nem csúfította el a fehér homokot. Nyolc-tíz hatalmas vízbivaly orrában karikával, lánchoz kötve ténfergett a fövényen. A láncok a fák árnyékában és a parton is engedték mozogni az állatokat, amik békésen szemlélték a frissen érkezőket.

– Lehetne, hogy kocsival menjünk a homokra?

Az autó leszaladt a homokba, semmi jelét nem adta annak, hogy ne boldogulna vele. Ricsi úgy állt meg, hogy a jármű orra a sziklás domb felé nézett, így a tenger felőli oldala viszonylag nagy árnyékot vetett. Áthúzták a fürdőruhákat és berohantak a lassan mélyülő, kristálytisza, világoskék vízbe. Lemártóztak, kergetőztek és fröcskölték egymást. A terepjáró árnyékában terítették le a törölközőiket, hátukat az autó oldalához támasztva ültek, némán szemlélték az óriási, szinte mozdulatlan víztömeget. Teljes csend uralkodott, csak néha csörrent meg egy-egy bivaly lánc.

– Paradicsomi állapotok. Zita, fényképezz le az egyik bivaly hátán!
– Na ne, Ricsi! A varánuszaiddal is majdnem bajba kerültél.
– Királylány! Ezek csak szelíd kérődzők. Odamegyek hozzájuk, már ki is néztem egy öreglányt, megsimogatom, legyél kész, felpattanok a hátára, megfogom a szarvát, mosoly, nyomod, végeztünk.

– Nem fotózok – jelentette ki határozottan Zita.

– Jól van, mehetsz, én fotózlak – mondta nevetve Robi. – Kíváncsi vagyok, tényleg megteszed-e? Ha igen, én is ráülök az egyikre!

– Rock and roll!

Ricsi közelebb húzódott a bivalyokhoz, Robi követte a kamerával, Zita az autó árnyékából nézte. A bivalyokat nem zavarta Ricsi közeledése, lassan elérte őket, kinyújtotta a kezét, óvatosan megpaskolta az egyik nyakát. Egy darabig bővölte az állatot, majd lassan úgy tett, mintha át akarná emelni a lábát. A bivaly nem törődött vele, kérődzve bámulta a tengert. Ricsi lendületet vett, felugrott a hátára, megfogta a két szarvát és erőltetetten mosolygott. Robi többször exponált. Zita izgatottan figyelt, de semmi nem történt. Ricsi és Robi cseréltek.

– Zita, gyere ide, fotózz, ahogy ketten ülünk rajta!

Zitát is rábeszélyték, hogy üljön fel. Nagyon félt, de sortot húzott és megtette. Jó érzés kerítette hatalmába, ahogy győzelmet aratott a félelme felett. Furcsa volt az állat magas, nagyon kemény hátán ülni.

Aztán a további képek kedvéért felváltva Ricsi és Robi ült Zita mögé. Ricsi felemelte a mutatóujját, Zita már előre fogta a fejét.

– Most elraktintjuk az évszázad képét, amit öregkorunkban nézegetünk a kandallópárkányon. Robi, te ülsz előre, Zita mögéd, beállítom az önkioldót, odateszem a gépet a sziklákra, visszajövök, felülök hátra és katt.

Robi és Zita már a bivaly hátán várakozott, Ricsi a kamerát próbálta megállítani az egyenetlen sziklákon. Végre megállt, húsz másodpercre állította az önkioldót. Már csaknem otthagya, amikor a gép elmozdult. Értékes másodpercek teltek el, mire újra megállt. Ricsi rohanni kezdett, hogy még időben fel tudjon kapaszkodni. A bivaly megijedt, elfordult és a fák felé iramodott. Robi elkapta a szarvát, mintha motoron ülne, Zita sikítózva, teljes erejéből Robiba kapaszkodott. Az ijedt állat hamar megállt. Ricsi a homokban fekvé nevetett, Zita és Robi a bivaly hátán hahotázott. Ricsi abbahagyta nagy nehezen a nevetést, fogta a bivaly láncát és Robiékkel a hátán visszavezette az eredeti helyére. Hosszabb időre állította az önkioldót és lassan sétált vissza a bivalyhoz. Mikor megvoltak, Ricsinek újabb ötlete támadt Azt találta ki, hogy feláll a bivaly hátán, mintha szőrfözne. Feljebb küldte Robit a parton, hogy a tenger is ben-

ne legyen a képben. Nagyon komoly és elszánt arcot vágva különböző szőrfös pózokat vett fel, miközben majdnem megszakadtak a nevetéstől. Aztán – mivel szerinte az a bivaly, amin állt, nem volt tökéletesen jó szögben a képhez – hirtelen átlépett egy másik hátára, ami teljesen keresztben állt a víz előtt. A bivaly meglepetésében hirtelen megugrott. Ricci nagyot puffanva esett hanyatt a homokban, majd azonnal felpattant, de a bivaly már nyugodtan, kérődzve nézte. A fiú nevetve hanyatlott vissza a fövényre. Zita annyira kacagott, hogy Robin támaszkodott.

– Jó volt ez a bivalyos kaland, de mossuk le magunkról a szagukat, mert kiutálnak minket a repülőn – mondta Zita. – Ha végeztünk, egy kevés samponnal kiöblítem a fürdőruhákat a tengerben.

3.

Hét óra után pár perccel Nalinee érkezett, Robi még a phuketi reptérrel felhívta. Vacsorázni mentek. Nalinee szolidan elegáns volt és sugárzóan szép. Semmi hivalkodó nem volt rajta, Robi mégis nehezen tudta levenni róla a szemét. Leültek pár percre a teraszon. A lány hozott egy DVD filmet Zitának, Mae Nak Phrakanong történetének egy modernbb feldolgozását.

Nalinee autóval érkezett, de a liftben azt mondta, jobb lesz, ha BTS vonaton mennek. Robi kijövet megfogta a lány kezét, úgy sétáltak az utca felé.

– Gyönyörű vagy, Nalinee – mondta mélyen a szemébe nézve.

– Szerintem meg te vagy szép.

Robi hangosan nevetett.

– Ezt még soha, de soha senki nem mondta.

Nalinee mélyen elpirult.

– Meglepetésem van számodra, Robi.

– Izgatottan várom.

– Én viszlek téged vacsorázni.

– És hova?

– Az a meglepetés... – mosolygott a lány.

A BTS Siam megállójánál szálltak át a Sukhumvit vonalról a Silom nevű szárnyra. A magasan közlekedő vonat ablakaiból jól látszott, hogy

a nagyobb csomópontok előtt hatalmas dugók alakultak ki. Ameddig a szem ellátott, csak autólámpák világítottak. Rendőrök terelték heves mozdulatokkal a forgalmat, odáig hallatszott, ahogy egyfolytában fújták a sípot. Mindezek ellenére a közlekedés helyzete teljesen reménytelen volt. A Chaopraya folyóig mentek, a Saphan Thaksin megállónál szálltak ki. A BTS hatalmas forgalmat bonyolított a kora esti órán. A lépcsőn csak araszolva lehetett elhagyni a peront, de az emberek türelmesen vártak, nem tolakodtak. Robi többször megfigyelte, hogy az itteniek megszokták az óriási tömeget, teljes nyugalommal vették tudomásul a sorban állást, legyen szó akár taxiról, utcai árusról, akár a BTS szerelvényeibe való beszállásról. Kellemes volt az este, lesétáltak a folyóig. Az óriási Saphan Thaksin híd alatti erősen kivilágított tömegközlekedési dokkokon is hosszú sorok kígyóztak. Hangos fütty jelezte egy-egy karcsú utasszállító hajó érkezését. A hajók fél percet sem várazkodtak a dokknál, miután kitornászták a hátsó részüket a hangosan nyikorgó, hatalmas teherautó gumibroncs ütközőkhöz. A ki- és beszálló utasok útvonala okosan el volt választva egymástól, így szinte egyszerre zajlott a csere. Éles füttyszó harsant, amikor a személyzet hátsó fedélzetén dolgozó tagja elkötötte a hajót a mólótól. Rögtön indult is tovább, hogy helyét átadja a szinte azonnal érkező, vagy már ott veszteglő másik hajónak. Nagyon gyorsan ment minden. Európai szemnek talán kissé túl gyorsan is. A dokkoktól visszaérve az utcák forgataga nyelte el őket. A számtalan mini kifőzde apró asztalai zömmel foglaltak voltak, mint minden este. Nalinee egy fehér színű, rengeteg domború falú erkéllyel tűzdelt felhőkarcoló üvegportáljához vezette Robit.

– Itt fogunk vacsorázni.

– Itt?

Robi megpróbált felnézi a kivilágított épület tetejéig, de elvakították a fények.

– A hatvannegyedik szinten.

– Soha nem jártam még hatvannegyedik emeleten.

Az épület szálloda-, iroda-, étterem- és lakószinteket is tartalmazott. A gazdagon díszített és erősen kivilágított előcsarnokban nyüzsögtek az emberek. Egyenruhás alkalmazottak várazkodtak különböző pultok mögött. Nalinee a „The Dome” feliratú pulthoz lépett egyeztetni asztalfog-

lalását. Tradicionális thai selyemruhát viselő lány kísérte őket az étteremhez felvivő lifthez. A liftet egy hasonló motívumokkal díszített öltözetet viselő fiatalember kezelte. Hangtalanul siklott a felvonó, gyorsan váltották egymást a vörös számok a kijelzőn. A lift érezhetően fékezni kezdett, majd a legkisebb zökkenő nélkül állt meg. Az ajtó a hatvanharmadik emeleten nyílt. Itt, a tetőn volt a „Sirocco” étterem, és egy kivilágított bár, ami a Skybar nevet viselte. A Dome ezek mellett és felett magasodott egy díszes, fehér oszlopokon álló, hatalmas aranyozott kupola alatt. Hosszú, enyhe ívben forduló, fehér márványlépcső vezetett fel.

– Ütős meglepetés, nem győzők ámulni!

– A te székedről lesz a legszebb kilátás – mosolygott a lány.

Belépve az óriási üvegajtón, kellemes hűvös és lágy vonós négyes muzika fogadta őket. Mélyen süppedő, vastag szőnyegen haladtak. Egy német külsejű fiatal lány üdvözölte őket hibátlan mosoly kíséretében. Konzervatív szürke kosztümöt viselt. Nalineevel thaiul beszélt, látszott, hogy találkoztak már. Intett egy egyenruhás kollégájának, aki az asztalukhoz kísérte őket. Nalinee mutatta Robinak, hova üljön. Az étteremben enyhe félhomály uralkodott, a benti fény nem tükröződött a hatalmas üvegfelületeken, zavartalan kilátást engedve az erősen kivilágított városra. Most látszott csak igazán, mekkora Bangkok; ameddig a szem ellátott, fények ragyogtak.

– Le vagyok nyugózve! – mondta elismerő hangon Robi, miközben az esti panorámában gyönyörködött. A mélyben nagy híd ívelt át a széles folyón, rajta milliónyi autólámpa csillogott, a vízen színes fényekkel kivilágított hajók nyüzsögtek. A környező magas épületek világítása szinte ragyogott. A szürke kosztümös lány hozta az étlapokat, az italos pincér kísérte. Gin-tonikot rendeltek. A lány most hosszabban beszélgetett Nalineevel, időnként elgondolkodva Robira nézett és mosolygott.

– Nalinee! Nagyon köszönöm, soha nem fogom elfelejteni. Rád iszom – emelte koccintásra poharát.

– Én rád – mosolygott a lány. – És Fish és Kai emlékére – tette hozzá egy pillanatra elszomorodva. – Nagyon hiányoznak.

Koccintottak.

– Többször voltál itt, ugye?

– Igen. Mindig Fish és Kai hozott ide. Fish szerette ezt a helyet, bár ő

inkább eggyel lejjebb szeretett vacsorázni, a nyitott étteremben. Vacsora után majd kimegyünk oda, nagy élmény. Ha Fishnek bejött valami jobb üzlet, akkor itt ünnepeltük. A lány, Helga, azért nézett olyan furcsán. Mondtam neki, hogy a fia vagy. Nem baj, ugye?

– Persze, nem. Állítólag amúgy is nehezen tudnám letagadni – mosolygott.

– Ne tagadd le és ne tagadd meg, Robi! Azért imádkozom, hogy elhidd nekem és egyszer te is meglásd, milyen jó ember volt Fish. Bárcsak segíthetnék ebben valahogy!

– Jó lenne.

– Mit ennél?

– Rendelj nekem! Nehezen igazodom ki az élénk fantázianevekkel illetett olasz ételek között. Rád bízom magam.

– Azt rendelek, amit Fish szokott.

– Én most Fish helyén ülök?

A lány szeme könnybe lábadt, bólintott. Csak kicsivel később tudott megszólalni.

– Igen, Robi, Kai itt szokott ülni az én helyemen, szerette innen nézni az embereket a Skybarban. Mit nem adnék most, ha itt ülhetnénk együtt!

– Te nagyon jó vagy – mondta Robi, és megfogta a lány asztalon pihenő kezét.

– Remélem, elég jó neked.

Több pincér szolgálta ki őket. A hely rangjához illően minden ételt egyszerre tettek eléjük, majd egyszerre vették le a tányért borító króm fedelet. A fagyalt valódi különlegesség volt. Robi már nem akart enni süteményt, de Nalinee rábeszélte, hogy csak kóstolja meg a csokitortát, amelyet sehol máshol nem kap.

Robi kérte a számlát, Nalinee azonnal tiltakozni kezdett.

– Robi, az én megelégedésem volt, én fizetek!

– Nalinee. A megelégedésed ezer százalékosra sikerült. Vacsorára viszont én hívtalak. Emlékszel, ugye?

– Igen. Akkor is hadd fizessenek én. Mondtam neked, hogy Fish nekem adta a biztosítási pénzt, nem költöttem még belőle. Tekintsük úgy, hogy Fish hívott meg minket erre a vacsorára!

– Tekintheszük. Nálunk is olyan pénz van, amit ő hagyott. A bárban mindent elmesélek.

4.

A Skybar igazi attrakció. A nyitott étterem egyik végében, az épület tetején részben túlnyúlik egy kerek placc, amin a kör alakú, vastag üvegből készült bárpult van. Az eloxált fehér üveg alatt változnak a fények, így a bár hol opálos zöldben, hol tompa sárgában, hol pedig parázsló vörösben fénylik. A bár környékét három oldalon csak méternyi magas, üvegtáblából álló korlát szegélyezi, a vendégek úgy érezhetik magukat, mintha egy felhőn foglalnának helyet. Robiék a külső szélén ültek le, ott nem volt mögöttük nagy jövés-menés. Maradtak a gin-toniknál.

Robi hirtelen felnevetett, Nalinee kérdően nézett rá.

– Délelőtt még egy vízibivaly hátán ültem, este meg Bangkok egyik legfényesebb éttermének felhők közötti bárpultjánál. Az ember soha nem tudja előre. Ezt szeretem.

Elmesélte a történeteket, a lány nagyokat nevetett.

– Hihetetlen a te Ricsi barátod! Ő a legjobb, ugye?

– És egyetlen. A többiek csak haverok, pajtások, valamilyen klubtársak.

– Mióta van együtt Zitával?

– Már legalább öt napja, ma egy hete találkoztak.

– Azt hittem, már régen. Akartam kérdezni erről Zitát, mikor vásároltunk, de annyi kérdése volt, hogy mire én jöttem, hazaértünk – nevetett a lány.

– A legjobb lesz, ha mindent elmesélek. Hosszú lesz.

– Hallgatlak.

Robi mesélt, Nalinee ámulattal hallgatta. Olykor elszomorodott, majd hirtelen mosolygott, bólintott vagy a fejét csóválta, de nem szólt semmit.

– Ezért vagyunk itt.

– Ez is azt támasztja alá, amire gondoltam. Fish téged akart felkeresni, azért szándékozott Magyarországra menni. Kainak azt mondta korábban, soha nem megy vissza. Veszélyes volt, de mégis oda akart menni. Hozzád.

– A nagy találkozás a prospektúrán történt.

– Sajnos. A számoknak meg kell találni valahogy a jelentését! Valamit adni akart neked, és azok a számok elvezetnek hozzá. Sokat törtem rajta a fejem, de semmi nem jutott eszembe. Tawee anyósa egyfolytában azzal nyaggat, hogy vigyelek el titeket az egyik ismerősehez, aki kapcsolatba tud lépni a holtakkal.

– Végső soron mit veszítenénk vele? Bár tudnod kell, hogy egyáltalán nem hiszek az ilyesmiben.

– Jól van, Robi. Majd meglátjuk.

Hallgattak. Robi töprengeni látszott, majd megszólalt.

– Zita mondta, hogy volt egy fontos kapcsolat az életedben. Túl vagy rajta?

– Azt hiszem, igen, bár néha még nagyon fáj. Nekem csak ő volt. Úgy hívják, hogy Methee, de mindenki csak Met néven szólította. Thaiföldön születésünkör kapunk a szüleinktől egy rövid nevet, amit életünk végéig használunk. Az enyém egyébként Naa. Tawee lánya, a kis Naa rólam kapta a nevét. Mettel együtt nőttünk fel, majdnem szomszédok voltunk, nagyon szorgalmas volt, rengeteget dolgozott iskola mellett, így tanult, gazdasági főiskolát végzett. Nagyon büszke természete volt. Fish többször felajánlotta a segítségét, de soha nem élt vele. Azt mondta, amíg megvan a keze és a lába, addig nem kell neki segítség. Jó eredményre végzett, főleg ha azt nézzük, milyen kevés ideje maradt a tanulásra. Egy nemzetközi biztosítási cégnél kapott állást. Kezdetben nem túl jó fizetésért, de a főnökei szerint ígéretes karrier várt rá. Amikor összeköltöttünk, én még alig kezdtem el a főiskolát, tizenennyolc voltam. Egyszerűen éltünk, de szépen. Mondtam, hogy Fish fizette a tandíjam. Met és Fish jól kijöttek egymással, tisztelte Fisht, de zavarta, hogy ő viseli ezt a költséget. Szinte megszállottan küzdött azért, hogy valami jobb állást szerezzen, és ne kelljen senki támogatását elfogadnia. Nem értettem, miért zavarta ez ennyire, Fishék teljesen diszkrétek voltak, szóba sem került soha. Végeztem a főiskolán. Úgy egy éve Met boldogan jött haza, állást kapott egy nagyon menő bróker irodában. Vele örültem. A bróker cég tulajdonosa Bangkok egyik leggazdagabb embere. Pár hónap alatt nagyon megkedvelte Metet, aki különlegesen tehetséges. Bemutatta a családjának is. A lánya nagyon szép, plakátokon is sokat szerepel, modell.

Igazi celeb életű. Gyakran hívták meg Metet a luxus villájukba, a luxus hajójukra, a luxus életükbe. Eleinte engem is, de aztán éreztem, hogy nem látnak szívesen, így nem mentem többé. Amikor mondtam Met-nek, hogy mire megy ki az egész, csak nevetett, hogy soha senki nem tud minket elválasztani. Hittem neki, mert úgy ismertem meg, hogy amit mond, azt komolyan gondolja. Pár hét elteltével, egy nap a patikában azt vettem észre, hogy mindenki engem bámul, és sugdosnak a hátam mögött. Nem értettem, aztán az egyik munkatársam adott egy színes pletykamagazint. Hosszú cikk taglalta a topmodell új szerelmét, aki nem volt más, mint Met. Fotók is voltak róluk, igaz, ártalmatlan képek. A cikk arról szólt, hogy dúl a szerelem, de Met még nem teljesen szabad, mert van egy kihűlőfélben lévő régi kapcsolata. Kis képet is közöltek. Rólam! A képet ismertem, Met fotózta a telefonjával. Szerettem volna ott helyben elsülyedni szégyenemben. Persze később számon kértem rajta a dolgokat. Sokat veszekedtem vele. Azt mondta, semmi nincs közöttük, nem is volt, azt meg, hogy mit irkálnak össze a pletykamagazinok, nem tudja befolyásolni. A képet a telefonjából bárki kivethette, mert a munkahelyén, az asztalán tartja. A magazinok fizetnek mindenért, ami eladható. Olyan higgadtan mondta mindezt, hogy képtelenség volt nem hinni neki. Aztán hamarosan kaptam valakitől egy mms képet, amin Met és az a lány egy szépen vetett ágyban együtt alszanak. Kinyomtat-tam, az asztalon hagytam és elköltöztem. Sokáig hívogattott, hogy találkozzunk, megmagyarázza, de nem voltam rá kíváncsi. Együtt vannak most is. Ennyi a történet.

5.

Visszamentek Robiék lakásához, ahol a lány autója parkolt. A zöld fénnel megvilágított szökőkutak között vágtak át az udvaron, Robi megállt, megfogta a lány karját és a szemébe nézett.

– Nalinee, minden vágyam, hogy itt aludj – mondta halkan.

A lány lesütötte a szemét, majd újra ránézett.

– Lehetne, hogy te aludj nálam? Jobban szeretném.

– Jó. Legalább meglátom, hogy hol laksz.

A kora éjszakai forgalomban húsz perc sem kellett, és elérték Nalinee

lakását. Beszélgettek még a nappaliban, sokáig csókolóztak. Nalinee tiszta törölközőt adott Robinak és megmutatta a fürdőt. Amíg Robi zuhanyozott, dudorászva tiszta ágyat vetett, lekapcsolta a lámpákat, füstölőt és pár gyertyát gyújtott. Felkattintotta az ágy mellett, a padlón álló láva lámpát. Még Fish hozta neki Afrikából. Mindig szerette nézni, ahogy a nagy, vörös, alaktalan buborékok feltörnek, majd kihűlve, lustán leereszkednek az olajban. Amikor Robi végzett, ő is zuhanyozni ment. A fürdőből kilépve rácsodálkozott a fiúra, aki az ágyban könyökölve, elmélyülten figyelte a lámpát. Robi felnézett, a lányra pillantott. A haja ki volt engedve, törölközőt tekert magára, de hagyta, hogy a földre hulljon, mielőtt odaér.

– Gyönyörű vagy! – mondta sóhajtva Robi.

– Szerintem meg te vagy szép – mosolygott a lány.

Robi lehúzta magához. Átbukott rajtuk a szenvedély mindent elsöpörő, de hihetetlenül gyengéd hulláma. Sokáig nem eresztette őket.

Kilencedik nap

December 11., szombat

1.

Nalinee csendben kelt ki az ágyból. Mire kijött a fürdőből, Robi már ébren volt. A lány ragyogó mosolyáról Robi azt gondolta, könnyen meg tudná szokni.

– Jó reggelt! Nem akartalak felkelteni. Hétre megyek dolgozni.

– Mindennap ilyenkor kelek, Nalinee. Otthon is. Soha nem tudtam sokáig aludni.

– Akkor zuhanyozz le, készíték kávé. Gyümölcs van a hűtőben.

– Kávé és gyümölcs helyett csokolj meg inkább!

– Oké, de nem késhetek el, ezen a héten nálam van az üzlet kulcsa – mondta nevetve.

A lány kevéssel hét előtt távozott, sietett, mert erős késésben volt. Robi maradt, a reggeli hírcsatornákat nézte, és a lány táblagépén böngészte a netet. Belépett az e-mail fiókjába, elolvasta a leveleit, semmi fontosat nem talált, küldött pár üzenetet. A mosógép hangos zeneszóval állt le a konyhában, a lány akkor indíthatta be, amikor felébredt. Kite-regetett a kis teraszon álló szárítóállványra. Fél kilencig várt, akkor hívta Ricsit. Mielőtt visszaindult, el akart újra nézni Sada címére. Könnyen talált motoros taxit, de nem tudta a címet. Előbb az On Nut állomáson lévő bevásárlóközponthoz vitette magát, onnantól már emlékezett az útra, mutogatta, merre kell menni. Ismét élvezte a reggeli forgalomban való motorozást, azon tűnődött, hogy ha hazaér, vesz egy robogót. Rövid keresgélést követően felismerte a házat. Az irodába sietett. Ugyanazokat a hölgyeket találta ott, akik ugyanolyan kedvetlenül vették tudomásul, hogy még mindig Sadát keresi. A másik lakó sem tért vissza, nem tudtak róla érdemlegeset. Udvariasan elköszönt és távozott. Már felült a taxis motorjára, amikor hirtelen ötlete támadt. Lepattant és a kapuban található portásfülkéhez ment. Meghajolva köszöntötték. Egyikük beszélt

keveset angolul. Robi igyekezett nagyon lassan beszélni, elmondta, hogy kit keres. Az örök arcán azonnal látta, hogy pontosan tudják, kiről van szó. Kért egy tollat, felírta a számát, Sada nevét és hogy 2000 baht. Az örök lázasan bólogattak, majd kitűzték a cetlit a kulcsos táblára. Elköszönt tőlük és hazavitette magát.

Ricsi kávét töltött Robinak, Zita a fürdőszobából jött, a fején turbán-szerűen tekert törölközővel.

– Szia, Robikám.

– Szia, Zita. Megint rosszat álmodtál?

– Ricsi, te pletykás. Csak a film miatt. De nagyon tetszett, jó, hogy megnéztük. Akarok böngészni a neten, kíváncsi vagyok, mit írnak Mae Nakról. Érdekel a teljes sztorija.

– Nalinee mondta, hogy Tawee anyósa el akar minket juttatni egy ismerősehez, aki kapcsolatot talál a holtakhoz. Talán segíthet.

– Benne vagyok – mondta Zita.

– Ehetünk? – kérdezte türelmetlenül Ricsi.

– Persze. Bozont...

2.

Alig fejezték be a reggelit, csörgött a telefon. Ricsi vette fel. Egy érdes hang szólt bele tört angolsággal.

– Keres Sada?

– Igen. Ismeri?

– Tudja. Tudja, de nem ingyen mondja. Kétezer és ő lógsz nekem sok pénzem. Ha te fizet, én mondja, hogy hol Sada.

– Mennyivel tartozik?

– Hatezer. Te fizet? Együtt nyolc.

– Rendben.

– Gyere On Nut TESCO–LOTUS! Parkoló. Fehér Toyota Hilux, hátul ajtón nagy piros Bangkok írás. Mikor te jössz ott?

– Félóra.

– Okay.

– Végre megkerül az emberünk. Biztos, hogy rossz úton jár. Gyerünk, Robi!

– Hé, hé! Én is megyek. Mit gondolsz, Ricsi, itt hagynál? Megbeszél-
tük az elején, hogy mindent együtt.

– Oké. Nem vitázom.

– Nem mennél vele semmire!

A parkolóban hamar megtalálták a fehér terepjárót, alacsony, zömök thai férfi ült a kormánynál, nyakában vastag aranyláncon Buddha medálokat viselt. Ahogy mosolygott, kivillant hiányos fogsora. Mellette az ülésen három telefonkészülék hevert, a negyediken éppen beszélt, miközben egy nagy kockás füzetbe számokat firkált. Amikor befejezte, lehúzta az ablakot és újra rájuk mosolygott.

– Én Thong. Ha fizet, mondom címet.

– Nem jó! Vigyél oda! Ha ott lesz Sada, akkor fizetek.

Ricsi határozott volt és mutatta a pénzt.

– Okay. Thong visz oda.

Beültek a piszkos autóba. Thong egyfolytában telefonált, valamelyik készüléke mindig csörgött. Harsányan beszélt és időnként hatalmasakat röhögött. Ez egyáltalán nem zavarta a vezetésben. Néha rájuk villantotta törött fogsorát, gondolván, így tartja fenn a bizalmat. Félórát autóztak, végül egy áruház parkolójában álltak meg.

Zsúfolt kis utcába vezette őket, ahol háromemeletes, régi és nagyon koszos apartmanházak álltak. A mindenféle lommal zsúfolt teraszokon ruha száradt. Az épületekből kiálló világoskék műanyag csövek némelyikéből koszos víz folyt az utcára. A lépcsőház bejárati ajtajából hiányzott a drótosüveg alsó része, a falat firkák és hiányzó vakolat-foltok tarkították. A második emeletre mentek, a folyosón az utolsó előtti lakás ajtaját Thong határozottan megrugdosta. Bentről azonnal dühös méltatlankodás hallatszott, mire Thong a nevét kiabálta. Egy férfi nyitott ajtót, hangerősen és indulatosan beszélt. Thong hátrébb lépett, teátrális mozdulattal mutatott a férfire.

– Sada – mondta.

Nyitott tenyerét Ricsi felé tartva, türelmetlen várakozással nézett.

– Dura Sándor?

– Ki kérdezi? – háborodott fel a férfi, de arcán a félelem árnyéka futott végig.

Ricsi odaadta a pénzt Thongnak, aki villámgyorsan megszámolta,

megmutatta a férfinak, majd zsebre gyúrte. A férfi ideges hangon mondott valamit, a thai ingerülten válaszolt. Vitáztak egy darabig, majd Thong benyúlt az inge zsebébe, egy kis fehér papírból gyúrt golyót dobott a földre, utána gyorsan távozott. A férfi felkapta a kis csomagot és zsebre tette.

– Gyertek be!

– Ez az, aminek látszik? – kérdezte nevetve Ricsi.

A férfi nem válaszolt. Az ötven év körüli, magas, szikár ember kissé görnyedten mozgott. Erősen kopaszodott, de a megmaradt haja hosszúra hagyva, izzadtan tapadt a fejéhez. Fehér necc atlétát és szürke sortot viselt. Nyakában fekete zsinóron világoskék tízdolláros zseton lógott, Las Vegas Palace Casino felirattal. A szoba négyszer öt méteres lehetett. A teraszon mosogató, egy kis pult rezsóval. A minimális berendezés szedett-vetett. Pár nyitott kartondobozt halmoztak a szoba közepére, az egyikből gyerekjátékok lógtak ki. Egy ősrégi asztali ventilátor koszosan, nyiszorogva keverte a levegőt. A férfi végigmérte őket, majd Robihoz fordult.

– Te Fish fia vagy. Robi.

– Honnan tudod a nevem?

– Apádtól. Régebben jó barátok voltunk. Beszélt rólad.

– Nem állt velem kapcsolatban.

– Mit akartok?

– Fishről szeretnénk megtudni egy s mást.

– Annak bizony ára lesz.

– És mi lenne az?

– Tízezer.

– Most fizettünk ki egy hatost az adósságodért a narkó hajcsárodnak, meg kettőt érted. Kicsit sokba vagy. Mit tudnál mondani Fishről? Hogy nem láttad már jó ideje. Meg mesélnél néhány régebbi gagyi sztorit. Felejtsd el!

Ricsi felpattant, mint aki távozni akar.

– Ülj vissza! Nem olyan régi sztori, októberi, és még az életedben nem hallottál olyat. Biztosíthatlak, megér tízezret.

Robi bólintott, Ricsi elővette a pénzt, de nem adta oda, hanem a hűtő ajtaján található egyik mágnes alá helyezte.

– Ha szolgálsz információkkal, te veszed le, ha hülyítesz, én.

Sada bólintott. Tépelődni látszott, majd előszedte zsebéből a kis csomagot. Lázasan kibontotta, két apró, rózsaszínű bogyót szórt a tenyerébe.

– Nyugodtan pörgesd meg magad, megvárjuk.

Sada felpattant, idegesen a szekrényhez lépett, hosszasan kutatót, majd a padlón lévő dobozok némelyikébe is beletúrt. Egyre ingerültebb lett, nem találta, amit keresett.

– Nincs meg az üvegem. Most volt költözés, még ki sincs pakolva. A hülye kurva nőm is állandóan kidobálja.

– Nyugi! Sokszor költöztél? Alig tudunk megtalálni.

– Akkor, ha muszáj. Van, hogy jobb lelépni, van, hogy kidobnak.

– Könnyű itt lakást találni?

– Jót és olcsót már nem lehet. Ez a szar háromezer egy hónapra, és kéthavi kauciót kérnek. Épp azt adtátok oda a buzinak az előbb.

– Te beköltöztél a narkó hajcsárod pecójába?

– Nem volt más választásom, elhiheted.

– Nehezen. Azt mondták, valami tenisztréner vagy, sok tanítvánnyal. Azoknak általában jól megy.

– Otthon a tíz legjobb között tartottak számon. Elszartam. Idejöttem, aztán ugyanott folytattam.

Sada egyre idegesebb lett, egyik lábáról a másikra állt, szeme ide-oda kapkodott.

– Van egy kemény dobozos cigitek?

Ricsi az asztalra tette a dobozt. Sada kiszórta belőle a pár szál cigarettát, kitépte az ezüstpapírt. Kisimogatta, majd egy pohár vízbe tette. A doboznak levágta az elejét ollóval, és egy fogpiszkálón apró csövet sodort belőle. Kiszedte a vízből a fóliát, az asztalra simította. Körmével leválasztotta róla az átázott fehér papírréteget, nadrágjához nyomkodva szárítgatta meg a vékony ezüsfóliát. Egy olcsó öngyújtóról lepattintotta a lángot védő fémházat, a fogpiszkáló hegyét óvatosan belesúrta a gázt adagoló kis csőbe, majd beletörte. Meggyújtotta a lángot, az előbb párszor elaludt, aztán nagyon pici és vékony, kékes lánggal égett. Elégedett volt vele. Meghajtotta a fényes papírt, belehelyezte a két draszt, és alulról melegíteni kezdte a kis lánggal. Azonnal fehéres füst szállt fel a

bogyókból, amik lassan barna folyadékká alakultak és forrni látszottak a fólián. A papírból sodort csövecske segítségével mélyen beszívta a füstöt. Amikor kifújta, nem égette a lángot az ezüstpapír alatt. Két perc sem telt bele, eltűnt a két kis bogyó, helyükön csak kozmás folt maradt a fólián. Hirtelen felpattant, és minden kelléket kidobált az ablakon.

– Ez valami amfetamin szar?

– Az. Yaa baa a neve.

– Na, pörögjön a nyelved is!

Sada idegesen járkálni kezdett a szobában. Kivette nyakából a rulett zsetont és zsinórjánál fogva pörgette ujjain. Izgalomba jött, ahogy beszélt. Hangja kapkodóvá vált.

– Fisht öt éve jött Bangkokba, előtte Phuketen volt. Az ottaniakat ismerem jól, rajtuk keresztül talákoztam vele. Lakást akart venni, én javasoltam neki, azt vette. Az ügyvédet is én intéztem. Jóban lettünk. Teniszezett. Játszott időnként. Jól ment neki. Később én mutattam be neki a feleségét. Aztán viaszosztam erre a szarra, meg szerencsejátékra is. Fish haragudott, gyengének tartott. Mert ő olyan kurva erős volt mindig... Egyszer, mikor sok tartozásom volt, megvertek, Fish kifizette őket, de azt mondta, többet nem akar látni. Kerestem párszor, de nem állt szóba velem. Aztán jött a bankrablás.

– Milyen bankrablás? Hintáztatsz? – pattant fel ingerülten Ricsi.

– Dehogy hintáztatlak, komoly rablás volt. Phuketen. Fish is benne volt. Tudom az egészet, de ha szerinted baromság, hagyjuk.

– Csak mondd! – bólintott Robi.

– Fish, két magyar, Londi és Vakond, meg egy orosz, Igor, kirabol-tak egy Kasikorn fiókot Patongon. Londi tervezte az egészet. A bankkal szemben bérelt apartmant, felszerelt a teraszra egy kamerát, fél éven át, éjjel-nappal rögzítette a bank körüli mozgást – mondta kapkodva, közben idegesen mosolygott.

– Zseniális rablás volt, be sem kellett menni a fiókba. Minden harmadik héten, hétfőn reggel fél kilenckor, a nyitás előtt félórával hoztak nagyobb szállítmányt. Alig mozgott még ilyenkor valaki az utcán. A pénzes autó mindig a bank melletti kis utcában állt meg, közel a falhoz. Nem jellemző itt a bankrablás, hülyék ezek ahhoz is. A sofőr is mindig kiszállt ilyenkor, nehogy valakinek kettőt kelljen fordulni, hárman vitték

be mindig a hat táska lóvét. Igor a fegyvereket szerezte, ő pszichopata, valami idióta kommandós, a hadseregnél Durák névre hallgatott, hülyét jelent oroszul. Nagyon találóan nevezték el, bátran állítom. Londi, Vakond és Igor az autó és a fal között elkapták az öröket, lesokkolták őket. Az örök fejére kámzsát húztak, valami kábító lötytel és műanyag bilincsel a nyakukon rögzítették. A rabláshoz szereztek egy narancsszínű Hilux pick-upot, ami a TOT telefontársaságé, az elmaradhatatlan bambuszlétrával. Londi és az orosz a pick-uppal mentek, Vakond meg egy nagy motorral, ami szükség esetén hármójukat is elbírja, ha a forgalom véletlenül sűrű lenne. Túl volt biztosítva, mert Patong délelőtt tíz előtt szinte kihalt, és még csak az előszezonban jártak.

Sada köhögni kezdett, kapkodó mozdulatokkal ivott.

– A hat táskát egy híd közelében, ami Patong egy kisebb nyúlványára vezet, a tengerbe dobták. Fish várta, majd a víz alatt vitte ki a szigetről. Jó messzire az öböltől valahol hajóba szállt, azt ő szervezte. A másik három elvitte az autót egy elhagyott erdős helyre, Paradise beach közelében, és felgyújtotta. Aztán elszabadult a pokol. Az egyik őr, akire az orosz tette a kámzsát, megfulladt, mert a barom túlhúzta a műanyag bilincset. Mindenkit ellenőriztek, aki csak megmozdult az utcán. Sikerült elszivárogniuk, Fish viszont eltűnt a pénzzel, hiába keresték.

– Mennyi pénz volt? – kérdezte Ricsi.

– Százmillió baht felett volt, és nem került elő. Az orosz később összeveszett Londiékkel, szerintem Fish összejátszott velük. Majdnem megölte Londit, a vállát találta el. Aztán eltűnt ő is. Londi és Vakond égre-földre keresik Fisht, bár ők sem mutatkoznak nyíltan. A pénz még mindig Fish-nél van.

– Honnan tudsz erről ilyen pontosan? Fishtől?

– Nem, de biztos forrásból. Hol van Fish? Tudjátok?

Mohón csillant a szeme.

– Nem tudjuk, mi más ügyben keressük. A rendőrség rájött, hogy ki tette?

– Nem. Semmilyen nyomot nem hagytak, és a pénzszállító autó meg a fal közötti rész kiesett a kamerák látószögéből, csak annyit tudtak, hogy a tettesek egy TOT pick-uppal hajtottak el a Beach road irányában. Ennyi látszott a kamerákon, a TOT nem dolgozott abban az időben arra,

így rájött a zseniális nyomozás, hogy csak a tettesek használhatták. Azt sem tudják, hogy farangok vagy thaiok a rablók. Egy darabig cikkeztek róla, benne volt minden híradásban, aztán csend lett. Zseniális rablás volt! A neten találhattok róla biztos valamit. A Thai Visa, meg a Phuket Gazette. Zseniális rablás volt. Be sem kellett menni a bankba. Nem hülye gyerek a Londi, jól kiagyalta.

Hallgattak, gondolkoztak. Sada továbbra is kapkodó mozdulatokkal járkált, alig lehetett követni.

– Állj már meg, ember, szédülök tőled!

– Na milyen az infó, milyen az infó? – kérdezte, és sóvárgó szemmel indult határozottan a hűtőajtó felé.

Ricsi felpattant, letakarta kezével a pénzt.

– Várj egy kicsit!

– Van egy másik ajánlatom is. Jó ajánlat. Szükségetek lehet valamire, amit tőlem megkaptok. Olcsón.

– Mi az?

Sada a szekrényhez pattant, egy darabig az aljában matatott, majd egy fekete nejlonzacskóból rongyba csavart csomagot szedett elő. Kibontotta és elégedetten nézte. Ronggyal együtt tette a kis asztalra, majd Ricsi felé csúsztatott egy új Smiss&Wesson pisztolyt. Mindhárman elképedve bámulták, Zita kissé hátrébb húzódott ültében. Először senki nem nyúlt a fegyver felé, majd Ricsi egy asztalon heverő lakáskulccsal úgy forgatta, hogy az ablak felé nézzen a csöve.

– Nincs megtöltve, és ne kezdjete bele, hogy vajon hol használták, még soha sem lőttek vele. Vadonatúj. Szagold meg! Érződik rajta a gyári zsír szaga. Smiss&Wesson M910. Harminc darab lőszer van hozzá, a tárba tizenöt skuló megy. Szükségetek lehet rá, higgyétek el, ezek nem finom úriemberek, és ocsmányul ideges mindenki. Ilyenkor hamar elszaródnak a dolgok. Észrevétlenek nem vagytok, már csiripelték, hogy itt grasszáltok. Eladom nektek. Hatszáz. Nem, nem, ötszáz dollár lőszerrel együtt.

– Ki csiripelte? – torkolta le Ricsi.

– Utolsó ár háromszáz, az csak kilencezer baht.

– Nem kell – mondta Robi elutasító hangon. – Ki csiripelte?

Sada elcsomagolta a fegyvert, a fekete nejlonzacskót feltette a szekrény tetejére.

– Kilencmilliméteres. Jó kis pisztoly.

– Akkor is marad. Ki csiripelte? – erősködött Ricsi.

Sada nem válaszolt, zavartan nézett. A szeme ide-oda rángatózott, kezdett teljesen magán kívül lenni a drogtól.

– Á, értem! Pénz kell még. Ha nem tudod eladni a pisztolyt, akkor infót akarsz eladni. Nem is vagy te annyira elveszett harcos – mérgelődött Ricsi.

– Nem! Nem kell pénz. Nem mondhatom el, hogy kitől hallottam.

– Na mennyi lesz? Adjál csomagárat, az is érdekel, hogy ki számolt be neked a bankrablás részleteiről.

– Nem mondhatom meg, azonnal megölnek, ha kiderül. És kiderül.

Kulcs zörgött a zárban, harminc körüli nő lépett be egy öt éves forma kislánnyal. A kislány nagyon hasonlított Sadára. Kissé megilletődött, de aztán vidáman mosolyogva az apjához ugrándozott. Mondott valamit thaiul, és átölelte a nyakát.

– Ő a kislányom, Oli. A feleségem, Plaa.

Plaa szerényen rájuk mosolygott, kissé meghajolt, hirtelen rácsodálkozott Robira. Aztán Sadára nézett, arcáról lehervadt a mosoly, kimerülten egy székre rogyott. Maga elé meredt. Arca elborult, a teljes reményvesztettség tükröződött rajta. Sada a hűtőhöz lépett, levette a mágnes alá szorított pénzt, kétezret zsebre tett, a többit az asszonynak nyújtotta, de az nem vette el, némán ült, szeméből könnyek patakzottak. A kislány is pityeregni kezdett. Gyorsan felálltak és távozni készültek. Robi már az ajtóból fordult vissza.

– Volt Fishnek barátja Phuketen?

– Volt sok.

– Tudsz olyat, akinek megvan a száma?

– Nem. Biztos nem kell a...? – bökött állával a szekrény teteje irányába.

Robi a fejét rázta, majd határozottan kérdezte:

– Zácsot ismered?

Sada szeme elkerekedett, mint aki rémeket lát, csak a fejét ingatta, mondani akart valamit, de nem jött ki hang a száján. Plaa úgy pattant fel a fotelból, mint akit megcsípett valami.

– Ő küldött rám titeket? – nyögte ki végül Sada.

– Nem. Ki ő?

– Na takarodjatok innen, amíg szépen mondom! Felejtsetek el, hogy találkoztunk! Ki innen, de azonnal! – Sada szinte magán kívül őrzöngött.

Robi még mondani akart valamit, legyintett és a többiek után ment.

Már az utcán jártak, amikor a hátuk mögött egy női hang határozottan azt kiabálta: Hey Mister! Fish!

Plaa rohant utánuk, kezén a kislány szinte repült mellette. Erősen lihegett, ahogy odaért, és azonnal rákezdte.

– Az a rohadék Zács okozta Sada vesztét, ő tehet arról, hogy a korábbi normális életünk után így tengődünk. Remélem, egyszer megnyílik a föld alatta, és többé nem árt senkinek!

– Te ismered? – kérdezte óvatosan Ricsi.

– Úgy ismerem, mint... Korábban Sada, Fish és Zács barátok voltak, de Zács átverte Fisht, utána meg kihasználta Sada hiszékenységet és belerángatta egy olyan üzletbe, amire mindenünk ráment, még komoly adósságunk is keletkezett. Sada akkor kezdett újra drogozni, de Zács még akkor is lökött rajta egy nagyot lefelé, valami mérgezett drogot szerzett neki, szerintem meg akarta ölni. Sada kórházba került, a teljes örökségem a számlákra ment el. Az állásomból is kirúgtak, miután sokszor keresett a rendőrség az iskolában, tanár voltam.

– Hol van most Zács? – kérdezte halkán Robi.

– Be van csukva a szemét, nem börtönben van, hanem ki fogják adni Magyarország számára, és a bevándorlásiak tartják fogva a saját fogdájukban.

– Honnan tudod?

– Korábban látogattuk, vittünk neki ezt-azt, amit kért, de miután majdnem meghalt miatta Sada, többet nem mentünk.

– Tudod a pontos nevét?

– Tudom. Olykor egyedül vittem neki ennivalót. A... c... s... b... a... l... a... s. Így kellett beírni a látogatási okmányba.

– Ács Balázs. Bonyolult ott meglátogatni valakit?

– Egyáltalán nem. Tízíg be kell jelentkezni és déltől van a látogatás, egy óra időtartamra egy személy mehet be.

– Miért mondtad el ezt nekünk?

– Ha tudtok valamit segíteni abban, hogy Magyarországon alaposan megbűnhődjön, könyörgöm, segítsetek! Elmegyek tanúskodni a követségre, ha kell, hogy mérgezett drogot adott Sadának, meg akarta ölni. Maga az ördög!

– Majd meglátjuk, mit tehetünk.

– Kérlek, nagyon szépen kérlek titeket, segítsetek!

– Fishről tudsz valamit? Hol lehet?

– Semmit. Ő a kislányom keresztapja, meg van keresztelve, Mónika a neve.

A kislány, ahogy meghallotta a nevét, mosolyogni próbált, majd hirtelen megrázkódott és elsírta magát. Ahogy rázza a zokogás a törékeny kis vállait, Zita arra gondolt, milyen cudar az a világ, ahol egy kisgyermek ennyi fájdalmat kénytelen magában hordozni. Letérdelt hozzá, táskájából kekszket varázsolt elő és simogatta a gyerek haját. Csak lassan nyugodott meg a kicsi.

– Nem hívtok mostanában titeket?

– Sadát már régen nem hívja, engem szokott néha, érdeklődik Mónika felől, de már legalább három hónapja nem jelentkezett. Minden hónapban kapok tőle pénzt a számlámra, de csak úgy, hogy erről Sada nem tudhat. Nem mondtam el neki, követelné tőlem, és már csak ennyim van, amit a gyerekekre fordíthatok.

– Miért nem hagyod el? A kislánynak nem jó ez az élet – mondta halkán Zita.

– Mónika nagyon ragaszkodik az apjához, és várom a csodát, hogy egyszer véget ér a rémálom, esetleg elmegyünk Magyarországra, mert Sadát nem keresik sehol, a szülei többször hívtak minket.

– Köszönjük, hogy elmondtad!

– Ne köszönjétek, hanem szépen kérlek, segítsetek, hogy Zács megbűnhődjön! Kérlek szépen!

Miután elváltak, Ricsi leintett egy taxit.

3.

Hazaérve azonnal megkeresték Tawee-t.

– Tawee, miért haragudott Fish Sadára?

– Sada egyszer pénzt vett ki Kai tárcájából. Itt a lakásban. Azt hitte, nem tudja senki, de Kai meglátta a terasz üvegajtájában. Sokáig nem mondta el Fishnek. Aztán egyszer veszekedtek Sada miatt, akkor a vita hevében közölte. Fish éktelen haragra gerjedt és kitiltotta innen. Ennek már két éve lehet. Azóta nem láttam itt. Hazug alak.

– Igen, azt mondta, hogy ő mutatta be Kait Fishnek. Azt is, hogy ő ajánlotta ezt a lakást és intézte az ügyvédet.

– Az utóbbi igaz lehet.

– Tudsz valamit egy Zács nevű tagról? Ács Balázs.

– Fish nagyon utálta, bár régebben jóban voltak. Meghagyta nekem, hogy nem jöhet be, ha őt keresi. De nem tudom, mi történt köztük.

– Zács be van zárva a bevándorlások fogdájába. El tudnál intézni egy látogatást valahogy? Csak én mennék – Robi határozottan pillantott Ricsiére, mert Ricsi már nyitotta a száját, hogy tiltakozzon.

– Megpróbálom. Mikorra?

– Ha lehet, még ma.

Tawee bólintott, majd elsietett.

Felmentek a lakásba, a teraszon ültek. Zita italokat hozott. Egy darabig csendben ültek, mindenki a gondolataiba mélyedt. Robi maga elé meredt, ujjai között egy üres light kólás dobozt forgatott.

– Sada notórius hazudozó. Lehet kitaláció, a narkósok mindenre képesek, hogy pénzhez jussanak.

– Amit elmondott, egybevág Judit történetével, a nevek is stimmelnek. Megnézzük, hogy mit találunk a neten. Mit mondott, hol keressük?

Zita elővette kis noteszét.

– Thai Visa és Phuket Gazette.

– Legyen az utóbbi, ottani médium – mondta Robi és nyitotta a laptopot. Egy darabig elmélyülten keresgélt, aztán felkiáltott.

– Itt is van! – olvasni kezdett. – 2010. október 18. hétfő, 17.34. Bankrablás és gyilkosság Patong beach-en. Ma reggel kilenc óra előtt támadás érte a Kasikorn Bank pénzzállítóit, Patong beach-en, a Prachanukhro, Phangmueang, Nanai és Sirirat utak kereszteződéséhez közel eső bankfi-

ók melletti utcában. A rendőrséget 8 óra 47 perckor értesítette Mrs. Farpailin (38), aki a fiók vezetője, hogy három pénzszállító, Mr. Rittichai (27), Mr. Niphon (35) és Mr. Amnuay (36) a bank melletti utcában, a nyitott pénzszállító mellett, eszméletlenül fekszenek. A rendőrség és a mentők dolgozói a helyszínre siettek, ahol megállapították, hogy Mr. Amnuay elhalálozott. A másik két pénzszállítót sürgősen a Wachira kórházba szállították. Lt. Col. Yongyut Wittawat rendőrségi tisztviselő úgy tájékoztatta a Phuket Gazette újságíróját, hogy az elkövetők az utcán támadták meg az öröket. Azt, hogy mi okozta közvetlenül Mr. Amnuay halálát, a boncolás állapíthatja meg. A rendőr tisztviselő nem tudott nyilatkozni az elrabolt pénz összegéről sem, mert a banktól még nem kapta meg a hivatalos pénzszállítói leltárt. A rendőrség nagy erővel kezdte meg a nyomozást, a Patongról kivezető összes utat lezárták, és csak ellenőrzést követően hagyhatja el bárki a közkedvelt nyaralóhelyet. Hamarosan tájékoztatjuk olvasóinkat a további fejleményekről.

– Nagyjából így mesélte Sada is.

– Lehet, itt olvasta. Mit találsz még? – kérdezte Ricsi.

Robi tovább böngészett, és még egy cikket talált.

– 2010. október 22. csütörtök, 8.55. Százmillió feletti összeget zsákmányoltak a Kasikorn Bank kirablói Patongon. Lt. Col. Salit Krongmalai Patong Beach rendőrségi tisztviselő tájékoztatta a Gazette újságíróját, hogy a hétfői bankrablás során 104 millió bahtot raboltak el az ismeretlen tettesek. Az elsődleges orvosi vizsgálatok szerint Mr. Amnuay (36) halálát közvetlenül egy, a nyakára szorosan helyezett műanyag bilincs okozta. A másik két ór sérülés nélkül vészelt át a támadást. Mr. Rittichai (27) és Mr. Niphon (35) időközben elhagyhatták a kórházat. Szemtanú nem volt a bűntett helyszínén, a bank fiókjában dolgozók semmit nem érzekeltek a rablásból. Az örök vallomásából kiderült, hogy a tettesek, akik hárman lehettek, elektrosokkoló eszközzel bénították meg őket. A bank belső vizsgálatot indított annak megállapítása érdekében, hogy a pénzszállító autó vezetője, a néhai Mr. Amnuay miért hagyta el a járművet. Mr. Amnuay családos volt, két tíz év körüli gyermeket hagyott maga után. A tettesek valószínűleg egy TOT tulajdonú Toyota Hilux pick-uppal menekültek el a helyszínről, amit később lakossági bejelentés alapján megtalált a rendőrség, teljesen kiégett állapotban. A teherautót

a TOT Phuket town-ban található telephelyéről lopták el, hétfőre virradóra. A rendőrség három napig tartotta fenn az útblokádát, de nem hozott eredményt a kutatás. A Kasikorn Bank nyomravezetői jutalom kitűzését tervezi, tudta meg a munkatársunk.

– Talán nem hazudott, nem írnak a vegyszeres kámzsáról a fejükön, de akkor minek lenne a műanyag bilincs? Van még valami, Robi?

– A Thai Visa is ezeket a cikkeket hozza.

– Akkor megvan, hogy mi után kutatunk. Száznégyszáz millió baht, tekintélyes summa.

– Ne éld bele magad, Ricsi! A többiek is kutatnak utána, ők ismerik az összes körülményt, de nem találták meg.

– De mi igen, Fish számaival. Talán fegyver is kell. Szerinted?

– Veszélyes, Ricsi – mondta Robi. – Sadától akkor sem kellene, ha a gyártósor végén kínálná.

– Honnan a fenéből tudtok ti fegyverrel bánni? Láttam Phuketén, hogy pillanatok alatt szétszedted azt a pisztolyt.

– Ne gondold semmi rosszra, királylány! Mindketten nagyon régóta járunk lövészklubba.

– Ricsi rendszeresen versenyeket is nyer, őt jobban érdekli a dolog – tette hozzá Robi.

Ricsi helyeslően bólintott.

– Tizenkét lövés, száztizenkilenc kör. Ez volt a legjobb eredményem. De Robi sem marad el messze, csak ő nem kedveli annyira.

– Utálok, hogy minden edzés és verseny után három napig lőporszagú a kezem.

– Lőporszag? A legjobb illat – nevetett Ricsi.

Robi erősen gondolkodni látszott. Kétszer is mondani akart valamit, de csak kis szünet után kezdett bele.

– Ha megtaláljuk a pénzt, mihez kezdünk vele? Most kell megbeszelnünk, és nincs változtatás. Ricsi, mondd először!

– Indul a bakterház. Bendegúz talált egy bukszát? „Nini, egy buksza! Akkor sem adnám vissza, ha a gazdája két mankón jönne elém.” Hát még egy zsírosra hízott banknak! Maradt is, meg vissza is szerezték más úton.

– Zita?

– Ha megtaláljuk, tartsuk meg! De a halott pénzszállító családját támogatni kell. Megteszem egyedül is. Robi, te mit gondolsz?

– Harmadolunk. Persze, ha megtaláljuk.

– Nem, Robi. Tied a fele! Mi Zitával osztozunk a másik felén. Zita?

– Részemről rendben.

– Akkor megegyeztünk.

Ricsi nyitott tenyerét a két másik felé tartva várakozóan nézett rájuk. Mindketten belecsaptak.

4.

Robi lepihent, már majdnem aludt, amikor Ricsi kiabálva hívta. Kiszietett a nappaliba.

– Pavle van vonalban.

– Üdv, Pavle!

– Szia, Robi. Ahogy ígértem, vannak információk.

– Nekünk is van. De mondd előbb te!

– Apadékat egy belgrádi bérnyilkos lőtte le. Dragan Bojkojevic. Háborús veterán, a rendőrségi adatgyűjtés során bukkant fel, és elfogták. Tagadja, de biztosak benne, hogy ő volt. Múlt héten többször tilosban parkolt az autója Szabadkán, és megtalálták nála a feltételezett fegyvert. A hivatalos ballisztikai jelentésre várnak. Miroljub testében benne maradt a lőszer. Dragan a szabadkai kapitányság fogdájában van, tegnapelőtt délután hozták ide Belgrádból. Még aznap, késő este bejutottam hozzá. Azt mondtam neki, hogy ha mindent elmond, akkor segítsek kijutni, ha nem, két napon belül megölik. Beszélt. A gyilkosságért háromezer eurót fizettek, a célpont kizárólag Fish volt. Miroljub azért halt meg, mert a hőésés zavarta az éjjellátó optikát, így Dragan úgy döntött, mindkettőt lelövi. Az összekötő egy Sonja Petic nevű albán nő Belgrádban, ő fizette ki a pénzt Dragannak. Sonja Peticet nem volt könnyű begyűjtenem, pedig a teljes belgrádi alvilág utána kutatott. Csak tegnap késő este csíptem el. Nagyon kemény nő. Nem akart semmit mondani, a pénz nem érdekelte, és jól tűrte a fájdalmat. Aztán Slobodan egy remek blöffel behúzta, onnantól már a mienk volt. Egy kínai férfi bízta meg, hatezer eurót ajánlott Fish fejére. A férfi Wong néven mutatkozott be, jól beszélt

angolul, elegáns volt, mintha egy divatlapból lépett volna ki. A jobb keze fején nagy zöld sárkánytetoválást viselt. Wong adott egy telefont Sonjának, azt mondta, azon fogja hívni, ha pontosan meg tudja jelölni a helyet, mert a célpont nem helyi, nincs állandó tartózkodási helye az országban. Adott fényképet a célszemélyről, valamint ezer euró előleget. Sonja beszervezte Dragant, aki Szabadkára utazott, megszállt a rokona-inál és várt. Sonját csütörtökön dél körül hívta Wong, hogy aznap este nyolc és tíz között a célpont megjelenik a szerb-magyar zöldhatár egyik nehezen járható szakaszán. Dragan lesben ült, szerencséje volt, mert abban az ítéletidőben nem kellett sokat várnia. Megérkeztek, de kicsivel messzebb, mint ahol várta, követte, majd lelőtte őket. Úgy látta, hogy mindketten a helyszínen maradtak, nem vette észre, hogyan szökött el Fish. Ez egy régi katonai trükk. Miután Fish találatot kapott, levette a kabátját, kitömte hóval és otthagya, messziről olyan, mintha feküdne ott valaki. Ha nincs tél, akkor túléli a lövést, de a hideg, kabát nélkül a kemény hóviharban túlságosan legyengítette. Nektek ez elég információ. Nekem még tudnom kell, hogy Miroljubot ki árulta el, aki azt is tudta, hogy melyik útvonalat akarta használni a zöldhatáron. Valaki zavarja a köreimet, mert Miroljub a megbízásomat végezte. Most halljam, ti mit tudtatok meg!

Robi összefoglalt röviden mindent.

– Alakul a helyzet. Előbb-utóbb nyomon lesztek. Egyáltalán nem jellemző Fishre, hogy nem számolt el velük. Valami történhetett a háttérben. A bérgyilkos szervezése valamelyiküktől származott, a kapocs a tetovált kínai. Túl nagy a tét, mindenki be lehet gőzölve. Különösen veszélyes helyzet. Keressetek, ha bármi történik! Ti ott semmi rosszat nem tettetek, hívjátok azonnal a rendőrséget, ha bajban vagytok!

Zita laptoppal a hóna alatt kiment a teraszra.

– Robi! Lehet, mégis el kellene hozni azt a kis fűrészt Sadától? – súgta Ricsi.

– Még gondolkozom. Itt biztonságban vagyunk, nem lehet csak úgy bejárkálni. Várunk vele, és ha úgy döntünk, hogy kell, először Tawee-hoz fordulunk. Hagyd ezt a Sadát! Csak bajt hoz ránk.

– Honnan szerezhette?

– Biztos nem fegyverboltban. Valakitől lopták, és keresi a rendőrség

szám szerint. Azt ne mondd, hogy meg tudunk szabadulni a számtól!

Ricsi csak mosolyogva bólintott.

– Most tényleg pihenek egy órát.

Mielőtt megtehetette volna, Tawee érkezett, hogy induljon azonnal a fogdába.

5.

Ricsi hanyatt feküdt az ágyon, erősen gondolkodott. Azon tűnődött, hogy mit nem vesznek észre. Biztosan tudta, hogy valami pofonegyszerű megoldása van Fish számainak, mégsem képesek látni. Abból indult ki, hogy ha túl nagy lenne mögötte a talány, akkor Fish először azt közli Zítával, nem a fényképről beszél a nadrágzsebében. Ennyire már ismerte a gondolkodását azokból, amit eddig hallott róla. Praktikusan gondolkodott. De miért nem jöttek még rá semmire? Még csak ötletük sem volt. Egy árva kis ötlet sem.

Lassan elnehezültek a szemhéjai, olyan képek is agyába tolultak, amik nélkülöztek minden valóságos elemet. Tudta róluk, hogy ezek már félálomok, de tudata még időnként visszarántotta tőlük. Szerette ezt a közvetlenül elalvás előtti állapotot, igyekezett megfigyelni minden részletét, de mindig csak foszlányokat tudott elkapni belőlük. Hatalmas üvegcsörömpölésre, majd kiabálásra riadt. Agya azonnal riadót dübörgött, egy pillanat alatt magához tért. Kiugrott az ágyból, felkapott a padlóról egy ébenfából faragott afrikai szobrot. Feltépte az ajtót, és minden eshetőségre felkészülve a nappaliban termett. Láta, hogy a terasz kisasztala felborult, törött poharak és italos dobozok hevernek a padlón. Zita a kanapén ugrált és kiabált, fejét hátravetette, kezében tartotta a nyitott laptopot, és egyre csak kiabált valamit. Akárhogy koncentrált is Ricsi, sehogyan nem értette, mit kiabál Zita. Csak annyit értett, hogy nagyon örül valaminek. Amikor Zita észrevette, odaugrott hozzá és hadarva kezdett beszélni. Ricsi továbbra is értetlenül nézett.

– GPS koordináták! Fish számai GPS koordináták! – mondta a lány izgalomtól elcsukló hangon.

Ricsi egy pillanatra elmélázott, majd felismerés suhant át az arcán.

– Bassza meg! Tényleg.

– Azért nem ismertük fel, mert mi négyszer négy számként kezeltük, de valójában csak kétszer nyolc karakter. Ha úgy írom fel, rögtön felismerem, amikor repültem, GPS műszerrel navigáltam. Meg... fej... tet... tem! – kiabálta a lány.

– Hogy jöttél rá?

– Rákerestem Mae Nak Phrakanong nevére a neten. Sok oldalt találtam. Az egyiken láttam egy phuketi hotel reklám linkjét. Ráklíkeltem. Csak úgy, cél nélkül, mert jól éreztem magam ma ott veletek a strandon. Feljött egy ötcsillagos hotel hirdetése, a GPS adatai is: $7^{\circ} 54' 28, 27''\text{N}$, észak, és $98^{\circ} 17' 51, 90''\text{E}$, kelet. Emlékeztem, hogy a mi számaink közül az első szám két karaktere 07, a harmadik számé pedig 98. Azonnal rájöttem, hogy 07734242 és 98298067.

– Király vagy, királylány! Megfejtetted! – kiabálta Ricsi, majd elgondolkozott. – De nekünk nincs megadva N meg E betű.

– Nem is kell. Az északi és a keleti koordináták pozitív számok, a déliek és nyugatiak meg negatív számok a GPS-en. Érted?

– Akkor mindent tudunk?

– Igen. De van egy apró csavar, a mi számaink decimális alakzatú GPS koordináták, míg a hotelé fok, perc, másodperc.

– Én még soha nem hallottam erről.

– Azért, mert autós navigációt használsz, ami elbutít; „a következő lehetőségénél forduljon élesen jobbra!”, nem klasszikus GPS műszert.

– Akkor van valami képlet, ami alapján számolnunk kell a kétféle szám között?

– Van. De nem kell. Olyan oldalt keresünk, ami engedi a decimális alak beírását. Most gyerünk a netre, nézzük meg a helyet! – mondta Zita, és leült a számítógéppel a dohányzóasztalhoz.

Talált oldalt, ami mindkét alakzat beírását engedte egymás melletti külön ablakokba, sőt, rögtön át is számolta egyiket a másikra. Zita beírta a számokat és elindította a keresőt. Ámulattal nézték, ahogy keleti irányban lassan megmozdult a program grafikus földgolyója, majd a jel megállapodott Phuket alatt, egy kis sziget mellett. Tovább nagyították a térképet, már a sziget neve is látszott, Koh Kao Noi. A legnagyobb felbontású légi fénykép üzemmódot választottak térkép helyett.

– Ez egy kis sziget, Phuketről délre, teljesen lakatlan, és a keleti olda-

lon van, amit keresünk, ebben az öbölben – mutatott Zita határozottan a laptop kijelzőjére.

– Akkor a leghamarabb...

– ...irány Phuket! – fejezte be Zita. – Vissza kell mennünk.

– Hívom Robit.

Ricsi háromszor is kivárta, míg a hívást bontotta a rendszer, de Robi nem vette fel.

– Nézzük meg a gépeket holnapra!

– A legkorábbi gép negyed kilenckor száll le – böngészett Zita.

– Akkor kilenckor már autóban ülünk, tízre van szállásunk. Igyekeznünk kell majd lejutni Rawaira, el kell csípnünk Jarant, hogy lefoglaljuk holnaputánra. Phuketen felszerelést kell bérelni. Kell vennünk itt egy GPS műszert, meg jegyeket a reggeli gépre.

– Még egy fontos dologra szükségünk van – szólt a lány elmélyülten.

– Mire gondolsz?

– Egy szép, tradicionális, zöld selyemruhára.

– Mae Nak Phrakanong...

Zita mosolyogva bólintott.

6.

Robi a Bevándorlási Rendőrségnek otthont adó, hatalmas tömb parkolójában szállt ki a taxiból. Tawee utasítása szerint megkereste az épületet, aminek aljában a kávéház helyezkedett el, és leült az egyik szélső asztalhoz. Páran lézengtek csak a nagy nyitott helyiségben, az asztalok többsége üresen várakozott. A légypiszokkal borított, üvegbúra nélküli falióra tanúsága szerint több mint félórát ült ott. Már azon volt, hogy felhívja Taweet, amikor fiatal, pattanásos arcú férfi telepedett hirtelen a szomszédos székre. Nagyon rossz angolsággal beszélt, Robi minden figyelmével koncentrált, hogy értsen valamit. Úgy vette ki, hogy menjen a második ételt árusító pulthoz, vegyen bármit, és fizessen ötezer bahtot érte. A jelzett pult mögött egy csíkos inges férfi cigarettázott egykedvűen; Robi kért egy kólát, majd odaadta a pénzt, ahogy a másik mondta. Az árus unott arccal seprte be a fiókba, majd intett Robi felé. A pattanásos arcú felpattant az asztaltól, az állával jelzett Robinak, hogy

kövesse. Csak az étkezdén kívül várta be. Nem szólt semmit, gyors léptekkel elindult, pár lépéssel Robi előtt haladt. Külső szemlélőnek nem tűnt úgy, mint akik együtt vannak. Egy betonból épült, szürke, kétszintes blokkhoz értek. Hatalmas, teljesen zárt vaskapui mindent elrejtettek a kíváncsi szemek elől; három méter magas, falazott kerítésének tetején, mint óriáskígyók, vastag szögesdrót hurkák cikáztak mindenfelé. A blokk oldalában kitárt szárnyú kis vasajtó állt, de senki nem mutatkozott a környéken. Ahogy átléptek rajta, döngve csapódott be a hátuk mögött. Nyitott folyosóra érkeztek, a teljes hosszában húzódó műanyag széksor Robit a szegedi halottasházra emlékeztette. A folyosóra nyíló nagy ablakok és üvegezett ajtók mindegyikét szorosan behúzott, barna függönyök takarták, kivéve a kis regisztrációs irodát. A vastag üveg mögött széles íróasztal terpeszkedett, az ütemesen dolgozó ventillátorok időnként megmozgatták a rajta hagyott papírkupacot. A pattanásos férfi az egyik székre bökött, majd miután Robi leült, gyorsan távozott. Az íróasztalhoz egyenruhás nő érkezett, lesimította a szoknyáját, ahogy leült, intett Robinak, majd az üvegen át kinyújtotta sok aranygyűrűs kezét az útleveléért. Kis idő elteltével kitöltött nyomtatványt adott ki aláírásra, majd becsukta az ablakot és határozott mozdulattal elhúzta a függönyt. Robi egyedül maradt, csak a plafonon zúgó ventillátorok surrogása hallatszott. Egyenruhás tiszt lépett Robihoz, a kezében az útlevelét tartotta. Kinyitotta, hüvelykujja körmével megkapargatta a fényképes oldalt, majd odalapozott a belépési vízumhoz. Bólintott és intett, hogy kövesse. Folyosókon és rácsos vasajtókon át haladva végül a blokképület közepén elterülő udvarra értek. Az ég gyönyörű kékjének harmóniáját rozsdás vasrács szabdalta össze. Civilruhás fiatalember közeledett, kezén csuklószíjon rövid bot hintázott. Magabiztosan megállt Robival szemben, jelezte, hogy emelje fel oldalra a kezeit, miközben térdei közé lépve, a lábait kis rugással terpeszbe próbálta állítani. Robi ösztönösen kilépett az instabil pozícióból, amire kísértői nevetésben törtek ki. A tiszt mutatta, hogy álljon enyhe terpeszbe. Megtette. A fiatal srác a bokáitól felfelé haladva áttapogatta; Robi egykedvűen tűrte, pedig a kutató kezek a férfiaságát sem hagyták ki. Miután az őrvégzett, intett, hogy kövesse, majd a fabotját Chaplinként lóbálva mutatta az utat. Egy piszoktól ragacsos rács elé állította Robit, majd intett, hogy ott várjon. Belül jó méter

széles folyosó és egy újabb kopott vasrács mögött legyektől körülrajzott telefonok álltak. Az udvar felől ajtó nyitását jelző éles, berregő hang hallatszott. Egyenruhás őr kísért egy rikító narancsszínű felsőbe öltözött férfit, kinyitotta neki a rácsokon lévő vasajtókat és beengedte a telefonos helyiségbe. Hangos csattanással záródtak az ajtók.

Robi és a negyven körüli, szőke túskehajú, alacsony, filigrán fogoly egymást fürkésztek. Robi törte meg a csendet:

– Zács?

– Kis Fish! A félhülye Sada küldött?

– Többen is tudják, hogy itt vagy.

– Sada mondta, egyértelmű. Mit akarsz?

– Fishről szeretnék tudni, főleg azt, hogy hol van. Miért keresik sokan?

– Uh, uuuuh, feleségül ne vegyelek?

– Figyelj, üzletet ajánlok! Mondd el, mire van szükséged, mit kell esetleg elintézned kinn, idehozom vagy elintézem, cserébe te elmeséled, amit tudsz. Azt mondta az itteni parancsnok, hogy három héten belül Magyarországra visznek, ha kell, ott is segíték, amiben tudok.

– Na erre azért nem vennék mérget, semmit nem tehetek, ha nem tartod a szavad.

– De tartom, ne az itteni jampikból indulj ki! Ha mondd, mi kell és elérhető, meglesz. Tudsz egyáltalán valamit, vagy csak túráztatsz?

– Nyugszik! Mindent tudok. Csak pár apróság! Durák, az anyaszo-morító Vakond, Londi pajti, százmillió helyi ropogós nyomós érv, ami miatt keresik apádat. Annyi az extra, hogy én azt is tudom, hova támasztotta le, mielőtt Laoszba télaolt.

– Laoszba?

– Pont oda, de most ennyi legyen elég...

Robi háta mögött hirtelen üvöltözés és élénk dulakodás hallatszott. Két civilruhás őr verekedett össze, fabotjaikkal püfölték egymást, ahol érték; az egyenruhások legnagyobb örömére tették, azok hatalmasakat röhögtek és biztatták a verekedőket. Az egyik küzdő felkapott a földről egy vastag, törött műanyag tányért, azzal esett a másik arcának, erre szétválasztották őket. A vérző arcú magánkívül, kifordult szemmel igyekezett szabadulni, hogy visszatérjen a küzdelembe, az egyenruhás őrök újra hahotáztak.

– Ez mi volt? – hűlt el Robi.

– Ezek a hülye gyerekek a kápók, burmaiak, ők is foglyok, de az örök csicskái. Rengeteg burmai feketemunkást tartanak fogva a hazatoncolásuk előtt. A kápók segítségével tudnak velük kommunikálni, mert ők már beszélnek valamit thaiul. Amelyik megtökrészett téged, itt nőtt fel a rácsok mögött, a szüleivel csukták be, itt ragadt valahogy, ő a legnagyobb geci közülük.

– Gyerekeket is bezárnak?

– Igen, de ez humánus, mert nem szakítják el a szüleiktől, együtt mennek haza Burmába. Ha elvennék őket és otthonba kerülnek, talán soha többé nem találkoznának. Egyik éjszaka egy burmai nő a szomszéd cellában szült. Mire megszült, jött egy orvos, az újszülöttet nem vitték el, nem akartak zendülést kockáztatni. Láttam, hogy az egyik őr másnap reggel tápszert és cumisüveget adott be, vannak itt rendes fickók.

– Burmaiakkal vagytok összezárva?

– Nem, szerencsére nem. A mi cellánkban csak tizen vagyunk európaiak, mind arra várunk, hogy hazavisznek minket. Az a VIP részleg, bár ágy, ilyesmi nincs, de a szomszéd ugyanakkora cellába nyolcvan van bezúfolva. Fenn az emeleten meg száznál is többet tartanak fogva egy cellában. De ez még mindig sokkal jobb, mint a Bangkok Hilton.

– Ott is voltál?

– Nem, ott Sada volt. Azt mondta, hat hónapig lábbilincsben, láncsal mozognak a rabok, a nehéz láncot vinniük kell a kezükben.

– Visszatérve a mi dolgunkra: mit akarsz az információért? Hozok be holnap pénzt, vagy mondd meg, hogy kinek utaljam, akár itt, akár otthon. Van biztos telefonotok, mert ki volt írva, hogy nem lehet behozni, felhívod és csekkolod, megtettem-e.

– Nem kell pénz! Hazavinni nem tudom, itt már nem sokáig vagyok.

– Akkor küldöm otthon valamelyik rokonodnak, nődnek, anyádnak...

– Na az még szép volna! – nevetett nagyot Zács. – Abból semmit nem látnék!

– Akkor mit akarsz?

Zács hallgatott egy ideig, majd halkán mondta:

– Hozzál be ötven gramm kokót! Ha nem tudod, hol vegyél, azt is elmondom.

– Azt, persze. Te hülye vagy? Szerinted begrasszállok vele, a kápó meg nem tapizza ki egyből! Apám, neked elmentek otthonról!

– Várjál már, nyugszik! Nem kell ideadnod a kezembe. Behozod, adok egy számot, arra írsz egy üzenetet, én meg küldök valakit, a vécéknél át tudod adni, ahol a kantin van.

– Látom, ez a kantin van itt kitalálva a csere-berére.

– Az hát, minden árus, aki bármit árul benn, az örök valakije, vagy ha nem, a tejelő marhájuk. Lefogadom, hogy ott fizetted ki ennek a vizitnek is az árát! Jó kapcsolatod lehet, ha ezt le tudta vajazni.

– Kábé.

– Na lesz üzlet? Vagy csak mókázol itt?

– Meggondolom, nem bízom benned. Tudom, hogy Fisht is áthúztad, ezért nem állt szóba veled.

Zács hirtelen ingerült lett, fojtott hangon kiabált, közben nyál fröcsögött a szájából:

– Ha nem bízol bennem, a fasznak jöttél ide? Nem hívott senki! Fisht nem vertem át, csak ő gondolta így, mert kibaszottul paranoiás!

– Nyugszik! Csigavér! Nem mondtam, hogy nem hozok, azt mondtam, hogy meggondolom.

– Jól van! Legyél te is olyan fosos, mint Fish! Egy hasonló beszari miatt vagyok itt, szóval csak bosszantsál te is!

– Na lépek.

– Várj! Adom a számot, itt egy papírgolyó a kezemben, kipöckölöm a lábadohoz, lépj rá, amikor indulsz, ejtsd le a szekrénykulcsot, amit kinn adtak és vedd fel vele együtt!

Robi bólintott.

Zács a kőpadlóra leterített, agyonhasznált gyékényen hevert, fejét a falnak támasztva, csukott szemmel zenét hallgatott. Vivaldi vihart ábrázoló tétele harsogott a fülébe, a Nyár részből; mindig ezt hallgatta. Hirtelen megrugdosták a talpát – rossz volt a hegedűverseny szárnyairól a börtön padlójának ütközni; ingerülten pillantott fel. A kínai Csen állt előtte. A rutinos öreg rab volt a körletfőnök, több éve élt ott, ő nem a kiadatására várt.

– Megint telefonod van, ember – mutatott a kezében tartott apró készülékre.

Zács bólintott, ahogy nyúlt a telefonért. Csen a háta mögé rejtette, csücsörített szájjal ingatta a fejét, miközben szabad kezével pénzre utaló mozdulatot tett.

– Kifizettem mindig, nem?

– Tedd azt most is!

A tarifa három perc, ötszáz baht, függetlenül attól, hogy helyi kimenő vagy bejövő a hívás. Tudta mindenki, hogy az örök üzleti vállalkozása, annak ellenére, hogy időnként látványosan elkobozták a készüléket, de mindig visszakérült egy órán belül.

Zács mérgesen ugrott talpra, intett egyik rabtársa felé, aki kelletlenül ugyan, de gyorsan elővarázsolt egy ötszáz bahtos bankót. Csen eltüntette a pénzt, a telefont Zács kezébe nyomta.

– Megy az időd, ember! – szólt vissza távozóban a válla fölött.

Zács ingerülten szólt a készülékbe:

– Mit akarsz?

– Volt a gyerek, Púró?

– Egy órája tiplizett le.

– Benyalta?

– Nem tudom.

7.

Nalinee kettő körül érkezett meg, csalódottság ült ki az arcára, amiért Robit nem találta ott. Azonnal észrevette, hogy valami megváltozott. Zita elmagyarázta, hogyan sikerült megoldania a számok titkát. Nalinee ámulattal nézett hol Zitára, hol a laptop kijelzőjére. Nagyot nyelt, mielőtt fojtott hangon megszólalt.

– Már jártam ott...

– Micsoda? – pattant fel ültéből Ricsi.

– Már voltam ott.

– Mikor? Kivel?

– Fishsel, amikor még Phuketen laktak.

– De honnan emlékszel ilyen pontosan?

– Onnan, hogy ezen az eggyel feljebbi kis szigeten van egy buddhista kolostor. Azt mindig felkerestük olyankor, készételt és rizst vittünk a monkoknak. Háromszor lehettem ott.

– Milyen mély a víz az öbölben, nem emlékszel rá?

– Nem, de nem lehet túl mély, mert akkor Fish nem vitt volna oda. Tele van hallal, arra emlékszem.

– Velünk jössz?

– Szívesen mennék, de dolgoznom kell, ketten is szabadságon vannak. Nem tudok már rajta változtatni. Robi tudja már?

– Nem értük el. Ma ráérsz? Be kellene szereznünk pár dolgot.

– Igen, egész délután. Este pedig főznék nektek. Ha nem bánjátok, itt. Nálam kicsi a hely.

– Nagyszerű! Most is éhes vagyok. Akár indulhatnánk is. Ebédelnünk kell!

– Bozont – bólintott Zita.

Ricsi nem is reagált, folytatta.

– Kell nekünk egy GPS. Be kell szereznünk és el kell vinnünk a zöld selyemruhát Mae Nak szentélyébe. Vennünk kell repülőjegyeket is.

– Oké. Mehetünk kocsival, jó most a közlekedés. Valamelyik plázában kapunk GPS műszert, a zöld ruhát ti láttátok, majd mondjátok, a jegyeket meg megvesszük ott, ahol a múltkor.

Mikor leérték, megkeresték Tawee. Ricsi félrehívta.

– Lenne itt valami. Az a férfi, aki itt utoljára kérdezősködött itt Fish után, a zöld sarkánytetoválásos, Wong névre hallgat. Ő biztosan thai volt? Nem kínai?

– Egészen biztosan thai volt. Száz százalék. Thaiföld lakosságának egy jelentős része kínai származású, kínai nevekkal. A Wong név nagyon gyakori. Mást nem tudtok róla?

– Annyit, hogy múlt héten Európában járt, Szerbiában bukkant fel.

– Ez kezdetnek nem rossz. Felhívom a reptéri barátomat, hogy nézzen szét alaposan a rendszerükben, még az is lehet, hogy az eredeti nevét használta. Ha talál valamit, megnézem a képet, biztosan felismerem.

– Köszönjük, Tawee. Ő rendelte meg Fish halálát, biztos forrásból sikerült megtudnunk.

– Igyekszem nagyon. Robi nem jelentkezett még?

Ricsi a fejét ingatta.

– Este Nalinee főz. Gyertek el hét után! Én is készítek Robival egy magyar ételt.

– Valószínűleg csak a kis Naa jön, a feleségem és az anyósom mennek valamilyen vallási rendezvényre, már egy hete arra készülnek.

– Te tudsz főzni? – kérdezte Nalinee a kocsiban Ricsitől.

– Inkább Robi, én csak segítek neki. Remek rakott krumplit szoktunk készíteni.

– Azt nagyon szeretem – örült Zita.

– De fejezzük is be a kajáról való beszélgetést, mert olyan éhes vagyok, hogy megennék egy lovat! És Zita! Ne gyere a szokásos Bozont szövegeddel!

– Jól van, Scooby Doo.

Mindenki nevetett.

Miután egy utcai kifőzdében megebédeltek, megvették a zöld ruhát és elvitték Mae Nak szentélyébe. Ahogy kiszálltak az autóból, Nalinee elővett egy szögletes fehér dobozt a csomagtartóból és magával vitte.

– Te is kértél valamit?

Zita kíváncsian szemlélte a dobozt.

Nalinee elpirult, majd finoman elmosolyodott.

– És mit hoztál?

A lány kinyitotta és úgy fordította, hogy Zita beleláthasson. Egy sűrű selyemcipő fénylett tompán benne. A szentélyben elidőztek egy darabig, de most nem mentek be a templomba.

A bevásárlóközpont repülőjegyes pultjánál senki nem volt, gyorsan megkapták a jegyeket a reggeli gépre. Zita sokáig válogatott a GPS készülékek között, addig Nalinee Ricsivel várt egy kávézóban. Robi telefonált, megdöbbsent, amikor megtudta a számok megfejtését és elégedett volt a többiek intézkedéseivel.

– Mindig irigyeltem, akinek olyan barátja van, mint te és Robi vagytok egymásnak – mondta Nalinee elgondolkozva.

– Már nagyon régen kezdődött. Neked vannak barátaid?

– Persze. Sok barátom van, de olyan igazi sajnós nincs. Bárkivel kapcsolatban, akit most a barátomnak tartok, bármikor érhet kellemetlen meglepetés. Megtörtént már többször, hogy én jóval többet megtettem volna a barátomért, mint fordítva. Ez mindig lehangel.

– Jól látod. Az igaz barátság lényege nem az, hogy ismered a barátod minden gondolatát, vagy tudod a reakcióit. Attól még érhet felőle meglepetés, de bármi történjen, ha nem is érted azonnal, biztos vagy benne, hogy nem ellened irányul. Ismered a barátod összes hibáját, gyengéjét, azokat elfogadod, és eszedbe sem jut azon próbálkozni, hogy megváltoztasd. Az igazi barátodtól bármikor, gondolkodás nélkül kérsz és kapsz segítséget, mert ha ő segít, az nem azt jelenti, hogy gyenge vagy, hanem azt, hogy nem vagy egyedül. Voltak zűrös dolgaim, nem jó dolgok, de Robi mindig mellettem állt, vállalt minden kockázatot, és soha nem reklamált utólag.

– De gondolom, te is mindent megtennél érte.

– Bármit. Bármikor. Bárhol – szögezte le Ricsi. – Megjegyzem, nekem sokkal könnyebb dolgom van, mert Robi higgadt, megfontolt és normakövető.

– Normakövető – ismételte el a lány mosolyogva, tetszett neki ez a kifejezés.

Ricsi még akkor is mosolygott, amikor megérkezett Zita. Megvette a készüléket.

– Te is merülsz, Ricsi?

– Na az nem nekem való, túl sok benne a szabály és tiltás, még soha nem próbáltam.

– Akkor kivel merül Robi?

– Egyedül.

– Azt mondta Fish, hogy egyedül tilos – hűlt el Nalinee.

Ricsi mosolyogva bólintott.

Bevásároltak az esti főzéshez is.

8.

Robi már a lakásban volt, amire visszaérkeztek. Beszámolt a Záccsal való találkozásról.

– Akkor ne menjünk holnap Phuketre? – kérdezte Ricsi tűnődve.

– Miért ne mennénk? Ezek után eszembe sem jut, hogy kokaint vigyünk be neki, miért vállalnánk rizikót? Meg honnan is szereznék kokaint?

– Azt éppenséggel tudnék, a reptéri taxis emberünk azt is mutogatta a kínálatában – mondta nevetve Ricsi, miközben mutatóját az orrához emelve hangosan szipákolt.

– Meg kell tőled örülni, Ricsi! – Zita szinte kiabált.

– Ti elmentek Phuketre, én beviszem neki a motyót és kifagगतom mindenről.

– Ne kapkodjunk, majd Taweet is megkérdezzük – zárta le Robi.

– Mi jót főzöl nekünk, Nalinee? – kérdezte blazírt hangon Ricsi, amiktől Zita csak idegesebb lett.

– Nagyon egyszerű étel, pacijú a neve. Rizslisztből készült széles tészta, ezek a nagy zöld levelek és apró hús, sűrű lében. Háromféle lesz: csirkével, marhahússal és tenger gyümölcseivel. Egyik sem lesz erős, utólag kell beletenni a chilit.

– Nagyon jól hangzik. Robi, neked kell segítség? – kérdezte Zita.

– Állandó kuktám van – válaszolt és Ricsi felé bökött. – Ha főzünk, ő az előkészítő és a mosogató. Mire kész a kaja, minden mosatlan eltűnik. Csak azzal rongál, hogy túl hamar mossa el a kóstoló kanalaime, mindig újat kell elővennem.

– Komolyan veszem a feladatom. Hámozhatom a krumplit?

– A rakott krumplihoz nem kell előre meghámozni – nevetett Robi.

– Látjátok? Figyelnem kell azért rá.

Gyorsan telt az idő, sokat nevettek, a legtöbbet Ricsi ügyetlenkedésén. Gondosan megélezte bicskáját, majd hatalmas műgonddal kezdte felszeletelni a tucatnyi kemény tojást. Amikor már csak egy volt hátra, Zita előrántotta a fiókból a tojásszeletelőt, és egy gyors mozdulattal átnyomta rajta az utolsó tojást.

– Ez nem hiányzott?

Nevetett, ahogy Ricsi kergetni kezdte a pult körül. Utána a kolbászt karikázta fel. Bekapott egyet, de azonnal kiköpte.

– Ez cukros ízű – mondta döbbenten.

– Igen, ez édes kínai kolbász – világosította fel őket Nalinee.

– Nagyon gáz. Honnan vehetnénk füstölt száraz kolbászt?

– Az olyan vastag és hosszú, chilis, de nem annyira erős? Újságpapírban tartják? – érdeklődött Nalinee.

– Az szalámi, az is jó.

– Az van mindig a mélyhűtőben, onnan szokta Fish kivenni – mutatott rá a lány a baloldali kisebb ajtóra.

A mélyhűtőben a legkiválóbb házi kivitelben készült három szál szálámit találtak, és többféle szalonnát.

– Ezeket valaki Samuin csinálja, valami magyar hentes. Onnan kapta mindig Fish.

– Áldja meg az ég a hentest! – mondta Ricsi, miután megkóstolta a fagyos szálámit és elismerően nézett.

– Ricsi, kikented a tepsit?

– Egy darab szalonnával.

– Hé, ti tényleg tudtok együtt főzni – mondta elismeréssel Zita.

– Kétségeid voltak, királylány?

– Egy pillanatra sem. Bozont.

Zita vörösbort töltött mindenkinek, koccintottak. Fish és Kai emlékére üritették az első poharat. Hét körül megérkezett Tawee és a kis Naa. A kislány szégyenlősen üdvözölte őket, Zita elkapta és megpuszilta.

– Kapsz ám valamit tőlünk – mondta neki Nalinee segítségével.

Átadott a gyereknek egy közepes méretű dobozt, a kislány félszegen bontogatta. Egy fürdethető, etethető, beszélő baba volt benne. A gyerek alig tudott betelni a játékkal, a hagyományos thai köszönéssel, a mély waival köszönte meg, közben pukedlizett. Nalineehez fordult és hosszan mondott neki valamit.

– Ő is hozott nekünk valamit.

A kis Naa átadott egy borítékot, amiben a saját rajza volt. Négyőjüket rajzolta le, gyerekes rajz volt, de mindenkit fel lehetett ismerni. Zitát a nagy kékesszürke szemeiről, Nalineet a hosszú fekete hajáról, Robit a széles vállairól, Ricsit arról, hogy sokkal magasabb volt a többiekénél és nagyon gubancos volt a haja. Mindenki figurája alá odaírta thaiul a nevét, Robi képe alá azt írta, hogy „Fish fia”. Ricsit Zitával, Robit pedig Nalineevel kézen fogva, nagyon közel ábrázolta egymáshoz. Zita kitette a rajzot a hűtőajtóra.

– Vannak információk a reptérről. Xiu Li Wong a neve, thai, üzletember, harmincegy éves, a rendőrségi nyilvántartásban zsarolásért, testi sértésért, tiltott szerencsejáték szervezéséért szerepel. Emberölési ügyben is nyomoztak utána, de nem került bíróság elé, nem volt elég a bizonyí-

ték. A kézfejen levő nagy zöld sárkánytetoválás egy bandajel, a „mankhorn khiao gang” tagjai használták, aminek öt-hat évig egyik vezetője volt. Nem létezik már a zöld sárkány banda, a tagok zöme meghalt egy másik bandával kitört, hosszan tartó utcai háborúskodás alatt. Összesen három volt bandatagról tudott a rendőrségi kapcsolatom. A másik kettő Szingapúrban van, Wong után most nem nyomoznak. Ezen a héten szerdán, vagyis nyolcadikán érkezett vissza Thaiföldre Kijevből.

– Remélem, nem találkozunk vele – mondta Zita.

– A forrásom szerint Wong rendkívül veszélyes. Hidegvérű és teljesen gátlástalan, híján van bármiféle érzelmenek. A banda tagjai is rettegetek tőle, számos társát egyszerűen kivégezte és savkádban feloldotta a hullát. Soha nem volt erre bizonyíték, de ez a hír járja róla az alvilág csatornáin. A bandájuk mindenben utazott, ami tilos volt, de Bangkok egyik déli kerületében kizárólag ők ellenőrizték a teljes kábítószer forgalmat. Igen kiterjedt kapcsolattal rendelkeztek a hatóságoknál.

Zita elmesélte, hogyan fejtette meg Fish számaint. Tawee elismeréssel gratulált. Azt mondta, ő nem jött volna rá, mert nullával nem szokott kezdődni GPS koordináta, legalábbis ők soha nem használták úgy a seregnél. Valószínűleg Fish olyan rendszert szokott meg, ahol az egyjegyű számok elé nullát tesznek. Nem tartotta ezt logikusnak, mert a hosszúsági beosztások száznál is többet mennek, és akkor két nulla kellett volna a 7 elé, és egy nulla a 98 elé. Robi igazat adott a gondolatmenetnek. Megmutatták neki az internetes térképen, hova készülnek. Tawee kérdően nézett Robira, majd miután meghallgatta Robi elbeszélését, határozottan a fejét ingatta.

– Zács át akar verni. Pénzt kínáltál neki, ő drogot akar. Ott annyit vehet, amennyit csak akar, ha van rá pénze. Fel akar dobni, hogy tetten érjenek, ahogy drogot vittél be a börtönbe, a mennyiség miatt terjesztőnek számítasz és tíz évet kapsz érte, bármilyen jó ügyvédet fogadsz is. Így szeretne kijutni és elkerülni azt, hogy hazatoloncolják. A thai hatóságokat nem köti semmi, Magyarországgal nincs kiadatás, nem lehet számon kérni rajtuk, hogy korábban miért ajánlották fel ezt önként. Nagy szemétláda ez a Zács!

Ricsi felállt és járkálni kezdett.

– Már csak azt kellene kitalálnunk, hogyan tudnánk ennek a mocskoknak tényleg ártani otthon, ahogy Sada felesége kérte.

Tizedik nap

December 12., vasárnap

1.

Robi már az ébresztésre beállított időpont előtt fenn volt. Nalineet nézte a félhomályban. A lány hosszú fekete haja szétterült a párnán, a gyenge fény ellenére is csillogott. Óvatosan belefúrta az orrát, élvezte az illatát, a tisztaságot juttatta eszébe. Nalinee fészkelődni kezdett, mosolygott, de nem ébredt fel. Robi óvatosan felkelt és kiment a nappaliba. Előző este valamennyi holmiját a kanapéra készítette, és a kinti fürdőben tusolt, hogy ne keltse fel a lányt. Hallotta, hogy Ricsiék is fenn vannak. Halkan kávézt készített, Ricsi anélkül nehezen indult volna el, nagyon korán volt, öt óra.

Amíg a többiek kávéztak, szendvicset készített Nalinee részére, betette egy műanyag dobozban a hűtőbe és ráírta a lány nevét. A szobaajtó elé, a padlóra is rakott egy cetlit, annyit írt csak rá, hogy „hűtő”. Zita mosolygott. Halkan beszélgettek, majd pár perccel fél hat előtt lementek az udvarra. A taxi ott várt, húsz perc múlva már a reptéren voltak. A gép negyed kilenckor szállt le Phuketén, hamar kiértek az érkezési csarnokba.

– Üljetek le, intézek autót!

– Nagyon izgulok, Robi – mondta mosolyogva Zita. – Nem félek, izgulok.

– Természetes. Hazudnék, ha azt mondanám, hogy én nem. Ha nem is találunk semmit, nyaraltunk, összejöttetek Ricsivel, jól éreztük magunkat. Soha nem felejtjük el.

– Abban biztos vagyok.

– Zita! Nem fér a fejembe, amit Tawee mondott a nullák használatáról a GPS koordinátákban. Teljesen igaza volt, két nullának kellett volna lenni a 7 fok előtt, és egy nullának a 98 fok előtt.

Zita töprengve bólogatott. Robi folytatta.

– Kell lenni valami magyarázatnak! Lényegtelen, de akkor is érdekelne. Fish logikusan és gyakorlatiasan gondolkozott.

A külső folyosóra nyíló üvegajtó szétcsúszott, Ricsi alakja jelent meg benne. Kimentek az épületből, Ricsi egy Toyota Fortuner terepjáróhoz vezette őket.

– Miért van ennek piros rendszáma? – kérdezte Zita.

– Azt kérdeztem egyből én is, mert nagyon feltűnő, nekünk meg az nem hiányzik. Azt mondták, azért, mert új autó, még nem regisztrált. Háromezer kilométer sincs benne.

– Akkor suhanjunk, addig semmi egyéb, míg Jarannal nem fixáljuk a holnapot! – rendelkezett Robi.

Háromnegyed tízkor érték el a beachet, Ricsi rögtön kiszúrta Jarant, amint a kollegái között ülve cigarettázott egy pergola árnyékában. Amint észrevette őket, vidáman felpattant és integetett nekik. Odamentek hozzá. Jaran mutogatott a hajójára és hevesen bólogatott.

– Hol lehet az a dagadt mókus a tükrös szemüvegével?

Ricsi türelmetlenül nézett körbe.

– Mintha láttam volna az előző pergolánál – mondta Zita és arrafelé kémlelt. – Jön is már, nézzétek szegényt, hogy fut, pedig alig bírja!

– Fusson csak az élősd, dolgozzon a pénzéért.

– Ricsi nem aludt eleget, kötekedni fog ma. Ne törődj vele, Zita!

– Nyűgös vagy, kedves? Nemsokára pihenhetsz egyet.

A felhajtó ember lihegve ért oda hozzájuk és azonnal darálni kezdett:

– Hova ti akartok? Bon island nyolcszáz, Coral island ezerkettő. Jaran jó hajós, de nem beszél. Jó hajós.

– Coral island lenne, de nem ma, hanem holnap. Érted? Holnap. Holnap tízre jövünk ide, és vele akarunk menni. Mondd el neki! Legyen itt tízkor, csak vele megyünk, mással nem.

A kövér férfi Jaranhoz fordult és hosszas magyarázatba kezdett.

– Mit magyaráz ez ennyit ezen a két mondaton?

Ricsi egyre mérgesebb lett, egyik lábáról a másikra állt.

Jaran bólintott. A tükrös szemüveges is bólogatott és az állát vakargatta.

– Hogy te biztos jön, ad előleg, háromszáz.

Ricsi felháborodva nagy levegőt vett, de Zita eltolta onnan, Robi odaadta a pénzt. Intettek Jarannak és beszálltak a kocsiba.

– Szálljunk meg ott, ahol a múltkor? A két helyi surmó az üres pisztollyal elijedt. Amúgy sem tudja senki, hogy visszajöttünk.

– Nem tudom, nincsenek jó emlékeim arról a helyről, Robi.

– Oké, oké – szólta Ricsi. – Ezt könnyen eldöntjük. Itt van öt baht, dobd fel, Robi! Érjen a tetőhöz, de ne kapd el, hadd essen a padlóra! Ha fej, új helyet nézünk, ha írás, akkor ott leszünk, ahol korábban.

Robi feldobta a pénzt, megpördült a tetőkárpiton, majd a cipői közé esett. Felemelte.

– Írás.

– Akkor eldőlt. Mellesleg éppen arra áll a kocsi orra. Öt perc sem kell és ott vagyunk.

– Ha lehet, ne ugyanazt a házat vegyük ki – kérte Zita.

– Ha ennyire zavar a hely, Zita, akkor egyáltalán nem megyünk oda. Nem érdekel a pénzfeldobás.

– Nem. Nyugodtan mehetünk oda. Csak ha lehet, akkor ne abba a házba. És itt le is zártam ezt a hotel témát.

Emlékeztek rájuk a resortban. Ez alkalommal tudtak adni két külön bungalót. Az egyik nagyobb méretű volt, közvetlenül a strandra vezető út mellett, a másik egészen kicsi, a hátsó sarokban.

– Tietek a nagyobb. Azt mondták, a wifi erősebb nálatok, ott netezünk.

– Pár órát hagyjuk aludni Ricsit, hogy jobb kedve legyen – mosolygott Zita.

– Nem muszáj nekem aludnom, amúgy is készülnünk kell a holnap napra. Meg éhes is vagyok. Tuti, hogy rohadt meleg van a házban.

– Az én dolgom a felszerelés beszerzése, abban nem tudsz segíteni. Zita dolga lesz, hogy alaposan áttanulmányozza és kipróbálja a GPS készüléket. Persze ne itt, inkább a strand körül, de abban sem kell segítened. Öt percen belül hozok neked kaját, lesz friss kókusz is. Zuhanjazz le, kapcsolj be a klímát! Egyél és aludj két órát, hogy ne menj az agyunkra! Kérlek – mondta határozottan Robi. – Zita! Eszembe jutott valami. Felhívom Pavlet, hogy mit szól ezekhez a nullákhoz?

– Jó ötlet. Kár, hogy Meszest nem kérdezhetjük meg, talán tudná ő is.

– Nem, az ő orra alá nem tartjuk oda a nyertes lottószámainkat.

Pavle rögtön felvette a telefont.

– Pavle, ha ezt a két számot hallod, hogy 07734242 és 98298067, mi jut eszedbe?

– GPS koordináták.

– Mi is erre jutottunk.

– De eddig másmilyen számaitok voltak.

– Eddig is ezek voltak, de négybe írva, nem kettőbe.

– Értem. Hát kár, mert ezt egyből megmondhattam volna, ha így kérdezitek.

– De valami nem tiszta. Az első szám előtt van egy nulla, hogy legyen az is nyolc karakter. De a hosszúsági beosztás száznolcvanig megy, így ha egy hely száz foknál nagyobb pontra esik, borulna az egész.

– Egyszerű. Az afrikai kontinens elhelyezkedése nyújtja a megoldást. Afrika legészakibb pontja Tunéziában van, plusz 35 fok körül, a legdélebbi meg Cape Town alatt, mínusz 35 foknál. Ami a szélességi koordinátákat illeti, a legnyugatibb rész Dakar, mínusz 20 fok körül, Afrika szarva meg a legkeletibb pont, plusz 60 fok körül van. Tehát ha Afrikában navigálsz, soha nem használhatsz három számjegyű fok koordinátát. Sehol. Egyszerűen nem esik olyan a földrészre. Azt alkalmaztuk, hogy nyolc jegyig adtuk meg a koordinátákat, ha valamelyik fok adat egy-számjegyű volt, eléraktunk egy nullát a rendszer egysége miatt. Fish is így tett a számokkal.

– Nem jöttünk volna rá.

– Hova esik a koordináta? Vízre, ugye?

– Honnan tudad?

– Csak sejtés. A víz Fish közege.

– Szereztünk információt a Wong nevű emberről. Xiu Li Wong. Thai.

– Vigyázzatok vele! Sonja Petic nagyon félt tőle.

Robi letette a telefont és Zitára nézett, aki zavarban volt.

– Jól tetted, hogy megkérdezted. Most az zavar, hogy én írtam fel rossz-szul a számokat, és ezzel időt vesztettünk, információk reményében meg kellett mutatnunk magunkat a helyieknek, holott, ha jól írom, akkor Pavle már Szabadkán megmondta volna a pontos jelentést. Ide már eleve úgy érkezünk, hogy tudjuk. Elnézést, Robi! Nekem valahogy úgy tűnt, amikor diktálta, hogy ez négy szám.

– Zita! A „ha” a hülyék istene. Nincsen olyan, hogy „ha”. Csak meg-

történt dolgok vannak. És az történt, hogy te fejtetted meg. Ez a fontos. Oké?

– Köszí.

– Most eltiplizek beszerző körútra. Te futtasd le a tesztek a navigációval! Ha a méregzsák felkelt, hívjatok fel! Ha még nyugös, altasd vissza vagy csapd le!

Robi Chalong baybe hajtott, a netes információk alapján onnan indultak a bűvárhajók. Egy nagy körforgalomtól mindössze párszáz méter hosszan keletre vezető kis út vitt oda. Az utca mindkét oldalán bűvárbázisok sorakoztak. Kinézett egy nagyobb, ami rendezettebbnek tűnt a többinél. Több cipőt látott az ajtó előtt, ő is levette. Egy feltűnően magas, hatvan körüli, északi típusú férfi köszöntötte.

– Hello! Lars vagyok, miben segíthetek?

– Jó napot, uram! Robi vagyok. Felszerelést szeretnék bérelni, de szükségem lenne két palackra is.

– Ugye azt tudod, fiam, hogy Thaiföldön csak szervezeten, regisztrált bázisról lehet merülni? Nem mehetünk be csak úgy a vízbe, ahol akarunk, vezető nélkül, mint például Görögországban, vagy régebben Olaszországban!

– Tudom, uram. Egy kisebb víz alatti munkát kellene elvégeznem a hajónkon, Boat Lagoonban áll.

– Ne érts félre, fiam! Én itt nem vagyok hatóság – nevetett az öreg.

– Ha egyedül akarsz merülni, akkor is kaphatsz felszerelést, csak azért mondtam el, hátha nem tudod.

– Köszönöm, uram.

– Mire van szükséged?

– Két maszk, egy reduktor, pántos uszony cipővel, súlyintegrált jacket, súly tíz kiló, egy ruha, egy nagyobb lámpa és bűvárkés. No meg a két palack, és ha van, egy pony palack is.

– Minden van, amit szeretnél, hívok valakit, hogy segítsen neked kiválogatni, ami kell – mondta a férfi és eltűnt egy ajtó mögött.

Hamarosan egy idős hölgy jött vele vissza, aki szintén északi vonású volt, nagyon kedvesen mosolygott.

– Ida vagyok, Lars felesége. Gyere velem a raktárba! Ott összeszedjük.

Egy tiszta és szellős helyiségbe vezette, ahol szabályos rendben min-

denféle bűvárfelszerelést tároltak. A hölgy fogott egy nyomtatványt, rácsíptette egy írotáblára, felvette Robi adatait, majd hozzálátott a felszerelés kiválasztásához. Az asztalra egy üres bűvartáskát tett. Gyorsan összeválogatták a szükséges holmikat.

– A palackokat, a lámpát és a súlyt Lars kiviszi neked az utcára.

Visszamentek az üzletbe, a hölgy átadta a listát a férjének, aki nyomtatta is a szükséges dokumentumokat. Robi aláírta és kifizette a bérleti díjat. Mivel nem a bolt szervezésében merült, kauciót is kértek tőle, de ezt teljesen természetesnek találta.

– Jó felszerelést válogattál össze, fiam. Nem vagy kezdő – mosolygott a férfi.

Robi kis mosollyal bólintott.

– Jól van.

– Önök skandinávok, uram?

– Nem. Hollandok vagyunk – mondta vidáman Ida. – Idestova húsz éve élünk itt. Szeretjük, de sokszor hiányzik Amsterdam.

– Nem is járnak haza?

– De. Járunk. Ott vannak a gyerekeink, unokáink. Már egy dédunokánk is van! Szeretünk itt. Nem tudnánk már otthon élni.

– Gratulálok!

Beszállt a kocsiba, mielőtt kitolatott volna, még egyszer integetett nekik. Mosolyogva integettek vissza. Előző alkalommal figyelte egy nagyobb bűvárúháza a körforgalomtól nyugatra, odament. Vett egy tájoló, azt már régóta nélkülözte az otthoni felszerelése, egy bóját, egy LED égős kis kézilámpát, pár karabinert, és egy közepes méretű emelőballont. Az utóbbiból olyat választott, aminek gyorsleengedő szelep volt a tetején, és az alsó pereme fémpánttal volt megerősítve.

Kötelekre és egyéb felszerelésre volt még szüksége. Rawaion látott egy nagyobb barkács- és szerszámüzletet. Megvette a köteleket, egy masszív feszítővasat és egyéb apróságokat, amiről azt gondolta, hogy szüksége lehet rá. Mindent belepakolt két nagyobb szerszamos táskába, amit a pénztárnál árusítottak. Beült az autóba, kipipálta a tételeket. Semmi nem maradt ki. Hazaindult.

2.

Miután Robi távozott, Zita bekapcsolta a GPS készüléket és megvárta, amíg kapcsolatot talál a műholdakkal. Elégedett volt, mert ez nagyon kevés időt vett igénybe. Az egyik internetes oldalról kimásolta több pont koordinátáit, Yanui beach, a szélerőmű és Phromtep Cape helyeket érintően. Beírta a gépbe az első két adatot és megnyomta az enter gombot. A készülék kijelzőjén leolvashatta a pillanatnyi pozícióját és a megadott ponthoz való távolságot. Az irányt nyíl jelezte, és ahogy elindult a gép, kiszámította azt is, hogy ilyen sebességgel mennyi idő alatt ér majd oda a ponthoz. Mielőtt kilépett a házból, zsebébe sülyesztette a készüléket és csak akkor vette elő újra, amikor már vagy kétszáz méterre elhagyta a resortot. Nagyon meleg volt, dél közeledett. Bikinijére hosszú ujjú, fehér melegítőkabátot és sortot húzott. Fehér baseballsapkát és napszemüveget viselt. Egyenletes tempóban gyalogolt el az első pontig, ami a térkép alapján Yanui beach déli oldalán, a kis sziklakiszögellés tetején volt. Korábban látta, hogy fel lehet menni a kis szikla tetejére, ahol egy vastagabb kőre kötve sok színes szalag lobogott. A strandon a rengeteg ember igyekezett árnyékba húzódni a nap gyilkos sugarai elől. Felmászott a kis szikla csúcsára, a műszer egy méterrel jelölte arrébb a szalagokkal díszített csúcst, mint ahol az elhelyezkedett. Az is lehet, hogy ő jelölte minimálisan pontatlanul a térképen a pontot. Lenézett a sziklák tenger felőli oldalára, ezen a helyen sznorkeltek Robival. A csak időnként mozduló, kristálytiszt, sekély vízben onnan is jól kivehető volt a halrajok mozgása, egy-egy nagyobb hal felbukkanása. Nagyon szomjas volt. Lemászott és a büfébe ment, ahol egy friss, jégbe hűtött kókuszt kért.

A következő pont Phromtep Cape tetején volt, a világítótorony. Az út egyre emelkedett, azon gondolkozott, hogyan tud itt Robi futni. Edzettnek tartotta magát, de nem tudta elképzelni, hogy ilyen hőségben futva tegye meg a távot. Amikor felért a dombok tetejére, hatalmas parkolót és rengeteg táblát talált, amik a legjobb naplemente megfigyelőhelyként hirdették a környéket. A műszer által megadott irányt követve felment a lépcsőkön, és csodás panoráma tárult elé nyugati irányban. Felismerte a Yanui és a Naiharn beachet. A világítótorony új épületét csiszolt gránittal borították. Felment a tetején található körfolyosóra, a készülék ezúttal hajszálpontosan jelölte a pontot. A világítótorony körfolyosójáról remek

kilátás nyílt a tengerre, dél és kelet felé is. Jól látta a délre fekvő nagyobb sziget buddhista szentélyét és a holnapi célpontjukat képező kisebb szigetet is. Beadta Fish koordinátáit, a nyíl a GPS készüléken azonnal a szigetek felé mutatott, és a toronytól három és fél kilométer távolságra jelölte a célt. Nagyot mosolygott, ujjongott magában, hogy megfejtette a koordináták titkát. Mae Nak Phrakanong jutott eszébe. Kedves lány lehetett, annak ellenére, hogy annyian félnek tőle. Meg tudta érteni a haragját azokkal szemben, akik nem hagyták, hogy boldog legyen a szerelmével. Arra jutott, talán ő sem tenne másképp.

Újra megszomjazott, vizet vett a parkolósinten lévő boltok egyikében. Utolsónak a szélerőműnél található kis épület zöld tetejét jelölte meg célpontnak. Vissza kellett ereszkednie a strandig, ahonnan az út hirtelen meredeken emelkedett. Lihegve ért fel az erőműhöz. A térképen látott tető alatt egy körben nyitott kilátó volt. A készülék ismét pontos volt. Az épület közepén állva jelölte a célpontot. A nyílt tenger felől enyhe szél fúj, ami a domb oldalán felerősödött. Többen vitorlázórepülő modellt reptettek, rádió távirányítással. Elmélyülten nézte a levegőben az aprónak tűnő modelleket, amik valójában két méternél nagyobb fesztávval rendelkeztek. Egy-egy manőver láttán elgondolkodott. Nagyon szerette a vitorlázórepülést. Tizenhat éves korában kezdett repülni, akkor fejezte be, amikor dolgozni kezdett. D vizsgát szerzett, teljesítmény távokat is repült. Versenyekre felkészülni soha nem volt ideje, pedig biztatták a szakosztályból, hogy tehetsége alapján helye lenne a klub versenyzői között. A repülésben azonnal megtalálta a szépséget. Ahogy egy-egy komolyabb emelést jól fogott meg és sikerült egészen a felhők alá kapaszkodnia, érezte, hogy Isten létezik, és éppen úgy látja a világot, ahogyan ő, a felhő árnyékából, a dübörögve száguldozó levegő hangjától kísértén. Egyszerűen gyönyörű volt. Egy alkalommal elvitte magával repülni a mamát, az idős asszony születésnapján. Sokszor beszéltek arról, hogy szívesen kipróbálná a repülést, még soha nem repült addig. Tartott attól, hogy rossz élmény éri mamát, ezért inkább motoros gép vontatását kérte, a csörlő túl agresszíven húzza fel a vitorlázógépeket. Először nem hagyta el a reptér környékét, ha bármi történik, azonnal le tudjon szállni. Aztán látta, hogy nagyanyja élvezi a repülést. Nagyobb emeléseket keresett, és ezer méterig emelkedtek. Berepültek a város fölé,

megkeresték a levegőből, hogy hol laknak és a nevezetesebb épületeket. Tisztán emlékezett a nagymama hangjára.

– Zitukám, ha meghalok, hamvaimat a levegőben szórd el! A Tisza felett.

– Megígérem, drága mamám! De remélem, nagyon sok idő múlva kell ezt megtennem – mondta a lány, és könnyes szemmel vezette a gépet a hátsó ülésből.

A reptérre visszavezető úton gondolt egy nagyot és azt mondta.

– Most nyújtsd ki a lábad és tedd rá a pedálokra! Látod, egyszerre mozognak az enyémmel. Ne félj! Most fogd meg a botot, azt is tudom hátulról mozgatni, egyszerre mozog az enyémmel. Most ne tégy semmit, csak tartsd, ahogy átvetted! Te vezeted – mondta neki, miközben két kezét a vállára tette.

– Tényleg én?

– Mondom, te. Érzed a kezem a válladon? A talpammal meg dobolok a padlón. Hallod?

– Hihetetlen, Zitukám! Ezt is megértem. Nagyon köszönöm! Te vagy a legdrágább unoka a világon.

– Te meg a legdrágább asszony.

Amikor leszálltak, az idősebb asszonyt nagy ovációval fogadták, másfél órát töltött a levegőben. Átadtak neki egy, a reptér emblémájával ellátott, a nevére szóló diplomát, rákerült egy friss kép is, ami őket ábrázolta még a gépbe szálláskor. Nagyon szép emlék volt, mindig tervezte, hogy megismétlik, de a következő évben már maga sem tudott repülni szűkebbé váló anyagi helyzetük miatt. Mama szeptember elsején halt meg, a temetésén csak egy fényképet rejtett az urna, de ezt rajta kívül senki nem tudta. Három napra rá, ragyogó időben repült a Tisza fölé, hogy eleget tegyen a mama végakarátának.

Szomorú volt, amikor lesétált a kis strandhoz. Úszott egyet, attól jobb kedvre derült, megszáradt a homokon és visszament a házba. Robi és Ricsi a nappaliban beszélgettek. Ahogy a lány belépett, kérdő tekintettel néztek rá.

– Kiváló. A szigetet is láttam. Menjünk fel estére megnézni a naplementét Phromtep Cape kilátópontjáról, nektek is megmutatom!

– Oké. Nem vagytok éhesek?

- De, nagyon! – nevetett Zita.
- Én is. Hol együnk?
- Mit gondoltok, megtalálnánk azt a kis éttermet, ahol Jutkával ettünk Phuket-town városban?
- Biztosan, Ricsi, de nem megyünk oda, azt szeretném, ha egyetlen magyar sem tudná, hogy itt vagyunk – mondta elgondolkozva Robi.
- Holnap nagy napunk lesz. Életünk legnagyobb napja. Érzem!
- Ricsi ellentmondást nem tűrő arccal nézett. Zita nagyot bólintott.

3.

Négy óra körül mentek a strandra. Zita ragaszkodott hozzá, hogy gyalog. Korábban tervezték, hogy megnéznék más strandot is, de annyira megszerették Yanui beachet, hogy mindig azt választották. Nem béreltek napágyakat, a homokban ültek le. Ricsinek később az az ötlete támadt, hogy ússzanak át Naiharn beachre. Mikor odaértek, kimentek a partra pihenni. Az egyik félreeső szakaszon férfiak fociztak. Öt thai játszott négy turista ellen, az európaiak egyike éppen távozni készült. Hívták a fiúkat, szálljanak be. Beálltak. Ricsi jól játszott, mindig is szeretett futballozni, gyerekkorában ígéretes tehetség volt. Hamar a csapat irányítója lett és elsőszámú támadó játékos. Gyors és pontos játékaival pillanatok alatt szerzett két gólt. Zita tapsolt és biztatta. Robi a védekezésben volt aktív, nem nagyon ment az ellenfél kapujának közelébe. Egy jó félórát játszottak, utána visszaúsztak Yanui beachre. Fél hat körül felsétáltak Phromtep Cape kilátóövezetébe. A világítótorony nyitott folyosójáról Zita megmutatta a kis szigetüket. A világítótornyot is magába foglaló kilátó területén, kör alakú márvány emelvényen egy nagyobb buddhista szentély is helyet kapott. Középen, arannyal gazdagon díszített kisebb épületben állt a négyarcú Buddhát ábrázoló szobor, körben kifelé néző, nagyobb elefantszobrok között, rengeteg virággal és girlanddal díszítve. A szentély környékén többszáz kisméretű elefantszobrocska állt, amiket a hívők hoztak ajándékba. Hatalmas tömeg gyűlt össze hat órára, óriási kirándulóbuszok hozták az utasokat. A nagy parkoló pillanatok alatt megtelt. Különösen tiszta idő volt, gyönyörű naplemente ígérkezett. A nap narancs korongja még jóval a horizont felett állt, széles sávban tük-

rögződött vissza a mozdulatlan víz óriási tükrében. Szemmel láthatóan került lejjebb és lejjebb. Mindenfelé vakuk villantak. Ahogy az olvadt fémszínben tündöklő nap közelebb és közelebb került a horizonthoz, úgy lett egyre sötétebb, és lett egyre hangosabb a tömeg, mindenfelől elégedett moraj hallatszott. Amikor a vörösben izzó égítest érintette a horizontot, már fesztiváli hangulat uralkodott, viharos gyorsasággal kaptogtak a fényképezőgépek. Ricsi úgy állította Zitát, hogy a képen a lány nyitott tenyerén tartja a napkorongot. Aztán gyorsan elmerült a nap, átadva helyét az esti félhomálynak. Hét óra után értek vissza a bungalókhoz.

4.

Robi telefonokat intézett, végül egy magyar mobilszámot hívott viszsza, amiről többször keresték. Morózus hang jelentkezett.

– Tessék, Keresztes százados!

– Tisztelem, százados úr, Kaptur Róbert. Keresett.

– Á, Róbert! Róbert. Kaptur Ferenc emberölési ügye, nemde? Maguk eltűntek, mint Petőfi Sándor abban a nagy ködben. A másik kettő mobilja kikapcsolva, a magáé csörög a vakvilágba. Mire véljem?

– Nem volt szó róla, hogy készenlétben kellene állnunk.

– Igaz, de fölöttébb furcsa, hogy egy ilyen rejtélyes gyilkossági ügyben egyszerre tűnik el a három tanú. Főleg, hogy együtt. Maguk még aznap, amikor beszéltünk, átmentek Szerbiába. Most várom a további információkat. Jobb lenne, ha megmondaná, hol vannak, ne túráztassak senkit.

– Bangkokban vagyunk. Megtudtuk, hogy itt élt.

– Aah, bravó! Thaiföld. A magyar szemét gyűjtője. Mit tudtak meg?

– Semmit.

– Meddig maradnak?

– Talán egy hetet.

– Robi. Ne nézz engem hülyének! Átmentek Szerbiába, megtudtok valamit és meg sem álltok Bangkokig, nemde? Nyomoztok, ami fölöttébb veszélyes, mert ott nehezen kaptok segítséget, ha baj van. És baj mindig van. Jobb, ha szépen hazajöttök, és elmondtok mindent!

– Nem tudok mást mondani. Ha visszamegyünk, felkeressük.

– És ha ez nekem nem elég és körözést adatok ki? Akadályozzátok a nyomozást, és nem tudtok tanúként megjelenni.

– Ha ezt teszi, visszaél a hivatalával, mert együttműködtünk, sőt az összes információja tőlünk van. Mi is meg fogjuk tenni a szükséges lépéseket. Ezt a hívást rögzítem, számítógépről hívom.

– A legkevésbé sem zavar. Tudok a kis drogügyletről is. Nem tesz jót az ügynek.

– Százados úr, amiről beszél, az nyolc évvel ezelőtt történt. Amit a bíróság kirótt ránk, annak eleget tettünk, erkölcsi bizonyítványunk is van. A törvény szerint nem kell már számot adnunk róla senkinek, ugyanis mentesültünk.

– Amit valaki egyszer elkövet, arról mindig számot kell adni.

– Nagyon szomorú, hogy éppen egy rendőrtisztviselő veszi semmibe a törvényeket. A rendőrség teljhatalmú beidegződései kiválóan működnek még. Ha a törvény azt írja, hogy mentesültünk, akkor miért kell azt hallanom pont egy rendőr szájából, hogy mégsem?

– Hagyjuk ezt a jogi maszlagot, ez komoly ügy! Nem kiscserkészeknek való. A szerbiai kollégáktól tudjuk, hogy a határ szerb oldalán is találtak egy áldozatot. Egy ismert embercsempész volt, joggal feltételezzük, hogy apádat igyekezett átvinni. Valósággal levadászta őket egy orgyilkos. Tudtátok?

– Tudtuk.

– Ne blöffölj! – csattant fel a százados.

– Miroljub.

– Oké...

– Amint visszamegyünk Magyarországra, felkeressük és beszámolunk.

– Jól van, nincs időm itt vitatkozni! Ha nyomoztok, csúnyán megjárhatjátok.

– Megértettem. Nem nyomozunk. És keresni fogjuk!

Bosszúsan köszöntek el egymástól.

– Szerinted ez gáz? Bajban vagyunk? – kérdezte Ricsi.

– Fenéket! Azt hiszik ezek, hogy bármit megtehetnek és törvények felett állnak.

– Nekem mondd! Tényleg felvetted?

– Dehogy! Mire kellene?

– Állandóan blöffölsz. És olyan jól, hogy már én sem vágom, pedig egy napos korod óta ismerlek.

Ricsi a fejét csóválva, Robi felvonta a vállát.

– Kénytelen vagyok, Ricsi fiam, hogy ne nézzenek minket totál hülyének. Viszont valami eszembe jutott a beszélgetés alatt. Neked is dolgod lesz!

Tárcsázott. Judit rögtön felvette a telefont.

– Jól vagytok, srácok?

– Minden rendben. Szükségünk lenne a segítségedre.

– Hallgatlak!

– Említetted ezt a Londi és Vakond nevű tagokat. A rendes nevüket is tudtad. Kellene nekem még pár adat róluk, nevek, születési év, mikor jöttek Thaiföldre.

– Csak ennyi? Negyedóra.

– Nagyon jó.

– Jöttök valamikor Phuketre?

– Még nem tudjuk.

Nemsokára csörgött a telefon, Judit szólt vissza.

– Ez nagyon hamar ment! – mondta Robi elismerően.

– Mondtam, hogy jók a rendőrségi kapcsolataim, könnyen hozzáférnek a bevándorlási adataihoz is. Mondhatom?

Zita mindent felírt. Robi megköszönte, letette a telefont és Ricsihez fordult.

– Ricsi, gyere a teraszra, mondom, mi kell!

Később a resort éttermének nyitott teraszán vacsoráztak. Gyönyörű, csillagfényes este volt. A felszolgált fogások ízlettek mindenkinek, de összességében messze elmaradtak a kis helyi éttermek ételeitől. Vacsora után a medencénél beszélgettek. Miután visszatértek a házaikba, Robi felhívta Nalineet. Nalinee a számítógép kamerája által adott szerény kis képen is nagyon szép volt. Mosolygott, ahogy Robit meglátta.

– Hiányzol, Nalinee!

– Te is nekem, Robi! Nagyon hiányzol. Holnap mentek... oda?

– Igen, tízkor vesz fel minket Jaran, már minden a kocsiban van, ami-re szükségünk lesz.

– Nagyon vigyázzatok magatokra, főleg te! Nagyon izgulok. Felke-

restem ma ebédidőben Mae Nak szentélyét és templomban is jártam.
Meghalok, ha valami bajod esik!

– Ne mondj ilyet, Nalinee! Nem lesz semmi bajom.

– Kérlek, hívj fel néha! Ne mondj semmi fontosat, csak hadd halljam a hangod! Egész nap a kezem ügyében lesz a telefon.

– Ne aggódj! Tudom, mit csinálok.

Tizenegyedik nap

December 13., hétfő

1.

Jaran a megbeszélt időben a sétányon cigarettázott. A mögötte elterülő, azúr színben szikrázó roppant víztükör már-már abszurd módon tökéletes látványt nyújtott. Távolságban élesen rajzolódott ki a szigetek sötétzöld vonala a kristálytisza levegőben. A ragyogó kék égen néhány hófehér, fodros felhő kergette egymást. Az enyhe tengeri szélben sirályok vitorláztak egykedvűen.

Az öreg, amint meglátta a parkolni készülő autót, vidáman intett nekik. Zita a kocsiból kihajolva integetett vissza.

– A nagyapámra emlékeztet.

– Azért vettél tíz doboz cigit – mosolyodott el Ricsi. Elégedetten nézett a lányra.

– Nem értesz te semmit!

– Ezek nem látnak a szerelemtől – nevetett hangosan Robi, miközben betolatott a szűk parkolóhelyre.

– Rólad már ne is beszéljünk! – Zita Robi vállába boxolt.

Nekiláttak a felszerelés kipakolásának, Jaran azonnal behordta a hajóba. Meglepően erős volt az alig hatvankilós ember. Egyik vállára egy búvárpalackot dobott, a másik kezében táskát cipelt, kétszer fordult, harmadszorra csak a táskák maradtak. A jéggel és itallal megrakott hűtőládát a két fiú cipelte a hajóhoz. Jaran felhajtója, a minden lében kanál, tükrös napszemüveges kövér ember csak akkor jelent meg, amikor mindnyájan a hajóban voltak. Azonnal darálni kezdte:

– Ő Jaran. Nem tud beszél. Hova ti akartok? Coral island 1200, Bon island 800.

– Coral island – mondta Ricsi és odaadta a pénzt a felhajtónak, levonta a tegnapi előleget. Az lassan bólintott, zsebre gyűrte és egy koszos papírszeletet adott a telefonszámával. Nem emlékezett már rájuk, min-

den farang egyforma. Odakiabált valamit a térdig vízben álló Jarannak, segített letolni az elkötött hajót a fövenyről, majd elégedetten távozott. Jaran könnyedén ugrott a hajóba, indította az öreg Toyota diesel motort. A motor prüsszkölt, köhögött párat, sötét füstöt lövellt, majd egyenletes járásba kezdett. A menetszél kellemesen hűsített, a kisebb hullámokat átszelő hajóorr olykor váratlanul kevés vizet fröcskölt rájuk. Tanulva a múltkori esetből, minden érzékeny holmijukat vízhatlan zsákba tették. A szinte sima vízen hamar elérték Bon szigetét, most is az északi oldalán haladtak el.

– Megtaláljuk? – kérdezte a lány.

– Valaminek lenni kell ott – mondta Robi és a padon, a könyöke mellett fekvő GPS készülékre sandított.

Már majdnem elérték Coral szigetét, amikor Robi integetett Jarannak, hogy vegye le a gázt és hátramászott hozzá. Igyekezett a meglepetten figyelő Jaranhoz nagyon lassan beszélni, és elismételte a Nalineetől tanult thai mondatokat. Jaran bólintott, kis gázt adott, és azonnal fordította a hajó orrát.

– Mit mondtál neki?

– Hogy hova vigyen, meg van-e elég üzemanyag.

A Google térképeiről sokszor áttanulmányozták a környéket. Koh Kao Yai egy kilométerre délre fekszik Phuket legdélebbi csücskétől, Phromtep Capetől. Észak-déli kiterjedése egy kilométer lehet. Déli csücskétől további egy kilométerre található Koh Kao Noi, ami a kisebb sziget. Rombusz alakú, a hosszabb, függőleges húrja hatszáz, a másik rövidebb, háromszázötven méter körüli. A nagyobb sziget északi részén állt a kolostor, amit Nalinee említett. Homokos strandja miatt a napi kirándulójajók, ha nem is tömegesen, de megjelennek ott. A kis sziget viszont teljesen lakatlan, körben sziklás, semmilyen okból nem képezi senki úticélját. Hamar a közelbe értek. Jaran hagyományos thai köszönést, mély wait mutatott be a templom felé, majd haladtak tovább.

– Ez olyasmi, mint amikor öreganyám keresztet vet az utcán egy fészületnek – tűnődött el Ricsi.

– Nem olyasmi, hanem ugyanaz, te okos!

Ezen a részen – ellentétben a Coral és Bon szigetre vivő úttal – alig volt hajóforgalom. Mindössze két longtail hajót láttak messziről, és egy

halászbárka igyekezett nyugati irányban a nyílt tenger felé. Robi muto-gatott Jarannak, hogy nyugatról dél felé kerülje körül a kis szigetet. A sziget partja mindenhol barátságatlanul sziklás, a növényzet két méter magasságban kezdődik a hullámverés szintje fölött. A belseje felé erősen emelkedik a terep, nagyon sűrű dzsungel borítja. Madárzajtól hangos és időnként, mintegy vezényszóra, a kabócák is rázendítenek fülhasogató muzsikájukra. A part körben tagolt, kisebb öblök követik egymást. A szigettől húsz méterre, lassan haladtak, a motor szinte alapjáraton pö-fögött. Mindannyian a partot fürkésztek. Amikor már a keleti oldalon hajóztak, Robi a GPS készülékre meredt, a nyíl enyhén a sziget belseje felé mutatott.

– Hamar ott vagyunk.

A keleti oldal közepénél, a legnagyobb kiszögellés előtt hirtelen befelé tört a part. Egyszerre látták meg az öblöt. Robi arra mutatott, Jaran odafordította a hajót. Amikor a készülék szerint nagyon közel voltak a célhoz, Robi állj!-t jelzett.

– Itt lesz. Ki kell kötni a hajót, hogy ne sodródjon el! A parttól távol kell tartanunk, mert nagyon sziklás. Ricsi, add a piros táskát, van benne két huszonöt méteres hajókötél! Ha az elejét és a hátulját a parttal párhuzamosan távolabbi kövekhez rögzítjük, akkor nem érheti el a sziklákat, de messze sem kerülhet a koordinátától.

Jaran egykedvűen vette tudomásul, amikor meglátta Robinál a két nagy köteg hajókötelet. A fiúk az ő elgondolása szerint kezdtek hozzá a hajó kikötéséhez, elég messze voltak a parttól, így nem avatkozott közbe. Tizenegy körül járt az idő, a nap erősen tűzött. Kifeszítette a középső padhoz szerelt nagy kék napernyőt. Tetszetek neki ezek a gyerekek. Az egyik teljesen olyan volt, mint Fish. Nála megszokta, hogy semmin ne csodálkozzon, csak tegye, amit kért tőle, és a végén mindig jól járt. A lány olyan szépen tudott mosolyogni, hogy attól mindig jókedvre derült. Hozott neki cigarettát is, éppen amilyet szívott. Rossz emberek nem lehetnek!

Ricsi felvette a maszkot és a vízbe ugrott. A hajótól az orr irányában majdnem a partig úszott. Amikor megfelelő víz alatti sziklát talált, intett Robinak, aki dobta a kötelet. Háromszor is átvetette a nagy kövön. Robi a másik végét a hajó felmeredő orrgerendájához kötötte. Ugyanígy

tettek a másik oldalon, a csónak farával. Majdnem párhuzamosan álltak a parttal.

– Sima a víz, ha feltámadna keletről, hagyd Jaranra, majd ő cseréli a pozíciót!

Robi már a bűvárfelszerelését készítette.

– Boldogulsz lenn?

– Nincs több húsز méternél. Parti áramlat sem lehet, mert nem hullámzik. Két palackkal ilyen mélységben sokáig kihúzó.

– Vigyázz nagyon! – kérte Zita.

– Nem lesz semmi gond. Tegyétek le hat méterre a kis pony palackot!

Robi beöltözött. Egy pillanatig gondolkodott, hogy a rövid vagy a hosszú ruhát vegye, aztán a melegvíz ellenére az utóbbi mellett döntött, hogy még véletlenül se fázzon. A harminc fokos víz is ki tudja hűteni. A bűvár jacketet szájjal fújta fel és a rászert palackkal a vízbe eresztette. Uszonyt húzott, nyakába vette a maszkot. Lassan a vízbe ereszkedett. Kellemesen meleg volt. Még egyszer megnézte a palack nyitott csapját, aztán a hátára fordította a jacketet. A vízben lebegve bekapcsolta és meghúzta a hevedereket, majd újra ellenőrizte a teljes felszerelését. Mindent rendben talált.

– Ricsi! Bója a GPS pozícióra.

Ricsi kivette a bóját, és a padon térdelve, a hajóból kihajolva vízre rakta. Egyik kezével tartotta, a másikkal ráhelyezte a GPS műszert.

– Úgy két méterrel arra.

– Keletre – nevetett Robi és egy kötelet fűzött át a bója alatti szemén. A kötél végére rákötötte a horgonyt, amit előzőleg a hajó pereméhez készített. Elengedte, és a bója alatt kesztyűs kezével fékezte a merülését. Amikor leért, Ricsi kissé lenyomta a bóját, Robi megcsomózta alatta a kötelet, majd elengedték. A bója kifeszítette a kötelet.

– Robi fiam, rajtad a világ tekintete, jól nyisd ki a szemed és találj valamit! Itt van, érzem.

– Oké, srácok. Először szétnézek. Ha rángatom a kötelet, jöhet le a fekete táska. Rock and roll! – mondta Robi, kiöblítette és feltette a maszkját, bekapta a reduktor csutorát, párat ki- és belélegzett, majd a jacket gyorsleeresztő szelepén engedve ki a levegőt elsüllyedt.

– Izgulok – mondta Zita.

– Szépszemű! Rengeteget merült, nem lesz semmi baja!
– De nem egyedül. Az tilos! Biztos nem véletlenül.
– Nyugodj meg, sokat merült már egyedül. Ha nem is talál semmit, nem lesz baja.

Ricsi levágott egy kötéldarabot a tekercsről, és a hajó első padjának ülődeszkái alatt átvéve leengedte a kis palackot, majd alaposan megcso-móztta. Zita meredten figyelte a bóját, mikor határozottan himbálózni kezdett, kiáltott:

– Ricsi! A táskát!

– Oké, de ne kiabálj! A végén még a derék hajós emberünk azt hiszi, hogy valami baj van.

Jaran valóban felnézett a harmadik padról, ahol az árnyékba helyez-kedve bóbiskolt. Mindketten rámosolyogtak, ő meg vissza. Megkínálták sörrel, ennivalóval a hűtőládából. Elvett egy doboz sört, a felét rögtön le is húzta. Ricsi egyméteres kötéldarabot vágott, megfelezte, a szabad végeit összecso-móztta, a nagy fekete táska két fülére hurkolta, majd át-vetette egy karabineren. A bója alatt rákattintotta a karabinert a kötéltre, és a táskát a vízbe helyezve óvatosan elengedte. A táskából buborékok törtek ki, azonnal elmerült a kötélméntén. Ricsi fogta a bóját, hogy ne mozgassa el a süllyedő táska. Zitára pillantott, aki ámulattal nézte.

– Hogy csináljátok? Kötél ide, hurok oda, és szépen igazodik.

– Mit? – nevetett Ricsi. – Semmi különös, ezek egyszerű dolgok, csak fizika az egész.

– Oké. És nem vagy éhes, Richárd lovag?

– De, nagyon éhes vagyok, sajnos most nem juthatok a szépséges en-nivalómhoz, mert eggyel többen vagyunk a hajóban a kelleténél. Még ha alszik is, a felesleges harmadik.

– És enni kérsz?

– Megvárom Robit. Te éhes vagy?

– Majd eszünk együtt, ha visszajött, felkeltjük az öreget is.

– Akkor most relax, mást nem tehetünk – nyugtázta Ricsi, a háta mögé igazítva egy táskát végigdőlt a középső padon. A hajó alig moz-dult. Zita sört és vizet vett elő a hűtőládából. Ricsi padja elé telepedett a fenékdeszkákra, állát a felhúzott térdein nyugtatta. A tenger felé me-rengett.

– Milyen kiszámíthatatlan a sors – tűnődött. – Két hete még azt sem tudtam, hogy a világon vagytok. Gondolataim csak lakásvétel, autócse-re, az egyetem folytatása körül forogtak. Azt sem hittem volna, hogy megtetszik nekem valaki, mint te – mosolygott nagyot a fiúra. – Azt meg végképp nem, hogy az Andaman tengeren ringatózom majd azzal, aki megtetszett, egy kedves helyi horkolása mellett, aki ráadásul a tatámra emlékeztet. Ezek után már elképzelni sem merem, hogy mit csinálok két hét múlva.

– Zita hercegnő! Két hét múlva már nyugdíjas királylány leszel, csak találjuk meg Fish hagyatékát.

– Te emlékszel rá?

– Tisztán. Nagyon szerettem. Sokszor vitt minket horgászni, megtanított evezni, biciklizni, verekedni, halat sütni szabadtűzön, menedéket építeni, ilyesmikre. Tőle kaptuk az első bicskáinkat. Nem tudom, mi ütött belé, hogy elhagyta őket, én is teljesen kivoltam, amikor elment. Nagyon hiányzott. Akkor voltunk elsősök. Robi gyakran sírt az iskolában, a nagyobbak kinevették, csúfolták. Tehetetlenek voltunk velük szemben, így mellé álltam és én is sírtam, hogy ne érezze magát egyedül.

– Nem is láttam még ilyen barátokat, mint ti vagytok.

– Barátok vagyunk. De inkább testvérek. Ha neki valami baja van, nekem is fáj. Mindig védtük egymást, inkább nem kezdtek velünk, mert tudták, azonnal kettővel kell küzdeni. Anyáink együtt szültek, egymás melletti ágyon feküdtek a szülészetén, úgy ismerkedtek meg. Fél nappal született hamarabb, reggel nyolckor, én meg este hét után.

– Ti napra egyidősek vagytok?

– Látod, mekkora hülyeség a horoszkóp-skatulyázás?

– Igen, azt mindig is gondoltam.

– Robi anyjának nem volt teje, így az én anyám etette. Nálunk volt bölcsődében is, anyám otthon volt, nem laktunk messze egymástól, mindennap hozták. Együtt cseperedtünk. Az idegenek testvérnek vagy unokatestvérnek hittek minket. A szünetekben együtt mentünk a nagyszülőkhöz, egyformán papának és mamának hívtuk őket.

– Ez aranyos – mosolygott Zita.

– Tízéves koromban sajnos meghalt apám, munkahelyi baleset érte. Anyámat ez megviselte, sokszor kórházba került. Robiéknaál laktam

olyankor. Egyszer majdnem öngyilkos lett. Később azt mondta, azért merete megkísérelni, mert tudta, jó helyen vagyok. Két-három év múlva anyám kezdett helyrejönni, megismerkedett apám egyik volt iskolatársával, aki hozzánk költözött. Nem lett jó vége. A műfater soha nem szívlelt, többször bántott, ha ivott, anyámat is elverte. Úgy tizenhat éves lehettem, mikor egyszer részegen eltörte anyám karját. Robi ragaszkodott hozzá, hogy egy este megvárjuk az utcán, amikor a kocsmából jön haza. Elverte. Akkor már sok éve cselgáncsozott és úszott, nagyon erős volt. Eltörte a karját, megfenyegette, ha még egyszer kezet emel ránk, mindent ugyanúgy kap vissza, mint akkor. Beverte az orrát is, előlegben, azt mondta.

– Robi?

– Bizony! Teljesen bekattant. Még most is jól emlékszem a vér vörösére a vastag havon. Ezután szerencsére elhagyott minket az ember, azóta sem láttuk. Robival egy óvodába, iskolába, gimnáziumba jártunk. Az anyja készített fel engem az egyetemi felvételire.

– Ahol csak a gólyatáborig jutottál.

– Gyenge kezdésre erős visszaesés következett – vigyorgott Ricsi, majd hirtelen elkomorodott. – Majdnem Robi is csak a gólyatáborig jutott miattam. Anyag volt nálam, úgy mentem a bulijukba, rendőrségi razzia volt. Elkaptak. Robi azt állította, hogy a fele cucc az övé volt, így a kisebb mennyiség miatt úsztam meg, de bíróságra kellett járnunk, meg pszichológushoz, ki akarták zárni az egyetemről. Engem persze kizártak. Anyám, mikor megtudta, hogy mi történt, hozzám vágott egy üveg ásványvizet. Felkereste Robi egyetemi dékánját, sírva könyörgött, hogy Robi csak miattam vállalta a birtoklást. Nem igazán hittek neki, de végül Robit nem rúgták ki.

– Ricsi, mi ez a hülye anyagozás?

– Nem vagyok drogos, soha nem használtam. Árultam. Csak kólát és gazt, szűk és elit körnek.

– Mikor adtad el az utolsót?

Ricsi hallgatott.

– Válaszolj, szépen kérlek!

– Az előtt pár órával, hogy veled találkoztam.

– Tervezed folytatni?

– Nem tudom most megmondani.

– Bármit mondasz, hiszek neked, Bodó Richárd, de ha átversz, soha többé nem ismerlek! Kitörlöm a neved, a lelked, az arcod, a tested! Mindened. Bármit mondhatsz, csak ne hazudj! Senki sem tökéletes, mindnyájan hibázunk. A tökéletlent is elfogadom. Csak kérlek, ne verj át!

– Sokan átverték?

– Nem sokan, csak éppen mindig a legfontosabb emberek, a legfájdalmasabb módon.

Ricsi hozzáhajolt, megcsókolta.

– Nem verlek át. És örülök, hogy a tökéletlent is elfogadod. Ez megnyugtató. Esélyt ad nekem.

Hosszan néztek egymás szemébe. Jaran felpillantott álmából, rájuk nézett, majd elégedetten mosolyogva aludt vissza.

2.

Robi lassan ereszkedett a kötél mentén. Igyekezett mindent nagyon alaposan szemrevételezni. Két méterre a fenéktől megállt, beállította a lebegését és körbekémlelt. Nagy, zöldes-barnás moszatokkal borított sziklák és kövek tagolták az aljzatot. A part felé néhány kisebb koralltelepet látott. Semmi olyat nem vett észre, ami ne oda tartozna.

„Lehet, hogy már megtalálták.” – ez jutott eszébe, de elhessegette a gondolatot. Nem igazán tudta, hogy mire számított, de várt valami rendellenesre, valami oda nem illő dologra. Rápillantott a bal kezén lévő computerre, tizenhét méter mélyen lebegett, fenékidőnek a computer negyven percet határozott meg. A víz hőmérsékletét harmincegy fokonak mutatta. Határozottan megmozgatta a bója kötelét. Felfelé kémlelt. Tisztán látszott a hajó alja és a narancssárga színű bója. Hamarosan érkezett a táska a kötélén. Elément és lefékezte, hogy ne verje fel az üledéket, ahogy leér. Nem oldotta el a kötélről, a horgony mellé tette. Elővette a tájoló. Ráforgatta a kurzor észak jelét az iránytű piros végére. A horgonytól két méterre keletre helyezte az aljzatra. Addig igazgatta a műszert, amíg nagyjából vízszintesen állt és a kis vízmérték buborékja a körön belül maradt. Kinyitotta a táskát és kivett belőle négy fényes rudat. Olcsó forrasztó ón volt, bádogereszhez való. Úgy helyezte el az

iránytű körül, hogy azok 45, 135, 225 és 315 fok irányba mutassanak. Eltette a tájolót, a helyére egy ötkilós ólomlapot rakott, a tetején karikához kapcsolva karabinerrel. Előszedte a tizenöt méteresre leszabott sárga köteleket. Az elsőt az egyik végén lévő karikával a karabinerhez rögzítette. Elúszott a kötéllel a 45 fokot jelző fémrúd adta irányban, amíg a kötél ki nem feszült, keresett egy nagyobb követ és ahhoz hurkolta. Ügyelt arra, hogy a kötél iránya ne térjen el a fémrúd vonalától. Ugyanezt megismételte a másik három irányban is.

Elővette az utolsó, csévére tekert sárga köteleket, ami kissé vékonyabb volt, mint az előzőek, ezt korábban száz méter hosszúra szabta. Elúszott az első rövid kötél végéhez és hozzárögzítette a hosszú kötél végét. Majd lassan, megfelelő ütemben engedve le a köteleket a csévről a következő rövid kötél végéhez úszott, rögzítette, aztán a harmadik ponton is, míg végül elérte az elsőt, bekerítve a négy sarkot. Kissé felemelkedett és elégedetten szemlélte a nagy négyzetet, amit a vékonyabb kötél alkotott, a vastagabbak által rajzolt átlókkal, középpontban az ólomlappal. Négy darab háromszöget kapott, egyenként bő százötven négyzetméter területtel. Összesen négyszázötven négyzetméternyi tengerfelszínt szándékozott átkutatni elsőre. Azt tervezte, ha nem hoz eredményt, akkor az átlók irányában bővíti majd, kétféle lépésként. Ellenőrizte a műszereket. Húsz perce merült. A táskában már csak a lámpák, a masszív feszítővas és az emelőballon maradt. A lámpákat és a ballont otthagya, csak a vasrudat vette magához. Először a parthoz legközelebb eső nyugati háromszög kutatását kezdte el, délutánra az teljesen a sziget árnyékába kerül. Nagyon lassan körbeúszta a határvonala mentén, mintegy három méterre lebegve az aljzattól, és a háromszög belseje felé kémlelt. Rendellenes tárgyat, formát, csillogást, színt keresett. Nem látott semmi rendkívülit. Megismételte egy méteren ugyanezt, de szintén semmit nem talált. A háromszög körülbelüli középpontjához úszott, nagyon lassan körbefordult. Semmit nem látott. Elkezdte az alapos kutatást, négyzetméterről négyzetméterre haladva. A feszítővassal időnként óvatosan elmozdított egy-egy nagyobb követ, bebökött vele egy-egy mélyedésbe, de semmit nem talált. A területen található öt kisebb korallszirt népes életnek adott otthont. Méretes papagájhalak csipkedték a korallokat, tisztán hallatszott a víz alatt, ahogy erős, csőrszerű szájuk a korallt ropogatja. A ha-

lakon jól látszott, hogy háborítatlanul élnek, nem riadoztak. Egész közel tudott hozzájuk lebegni, csak akkor mozdultak arrébb, ha óvatosan feléjük nyúlt. Talált két anemona telepet is, kisebb bohóchal populáció élt bennük. Imádta ezeket a bátor és gyönyörű kishalakat. Elidőzött velük, ahogy kesztyűs kezét csipkedték, elszántan védelmezve területüket. Pillangóhalak, denevéralak úsztak azonos ütemre méltóságteljes nyugalommal, szétrebbenő apróhal rajokon villódzott a fény. Nagyobb kagylókat, gyönyörű színű meztelen tengeri csigákat és áttetsző medúzákat is látott. Volt mindenből, de kevés ahhoz, hogy népszerű merülőhely váljon a kis öbölből.

– Szerencsések vagytok, még ha nem is tudtok róla – gondolta mosolyogva.

Hozzálátott a következő, az északi háromszög átkutatásához, ugyanazt a módszert alkalmazva, mint az elsőnél. Ennek a nyugati oldalán nőtt még két nagyon kicsi korallós rész, de az aljzat felszínének zöme csak szétszórt, nagyobb kövekből állt. Nem lejtett határozottan kifelé a fenék, ahogy azt korábban gondolta, a legmélyebb pontok most is húsz méteren voltak. Levegő bőven volt még. Nem fázott, határozottan jól érezte magát a víz alatt. A várakozás izgalma bizsergette. Az ötvenötödik percig maradt az aljzat közelében, majd tíz méterig felemelkedett, a bójakötélnél maradva tanulmányozta figyelmesen a medret. Semmi különöset nem látott. A merülés végeztével lassan emelkedett, elérte a pony palackot, megtartotta a biztonsági megállót. Ricsi időnként maszkkal a fején lenézett, amikor a biztonsági megállót tartotta, le is bukott hozzá. Megfogta Robit és levegőt akart venni a biztonsági octopusból, de Robi nem engedte, inkább nagyot lódított Ricsin felfelé. Mikor ő is felszínre ért, Ricsi a vízben lebegve várta. Míg Robi kibújt a felszerelésből, tartotta a jacketet, majd kiadta a súlyzsebeket Zitának, a jacketet pedig a palackkal Jaran emelte a hajóba. Jaran és Zita a hajó innenső felébe húzódtak, Ricsi is oda kapaszkodott, az így megbillentett hajóba könnyű volt bemászniuk.

– Mit láttál?

– Sajnos semmi különöset, pár szép halat, kisebb koralltelepeket. Semmi olyat, amiért idejöttünk. A felével végeztem.

– Akkor a másik felén van. Meglátjátok – mondta Ricsi.

– Egy óra múlva. Átszerellem a palackot, aztán ehetnénk valamit.

Zita az egyik padon terített meg. Vett papírtányérokat és poharakat, a műanyagot nem merte megkockáztatni Robi miatt. Szeletelt vákuum csomagolt sonkát, sajtot, barnakenyeret, főtt tojást, egy teljes grillcsirkét, gőzölt rizst, paradicsomot, kaliforniai paprikát, nyers chilit és mustárt rakott ki. Csendben ettek. Zita figyelte, hogy Jaran eszik-e kenyeret, de nem nyúlt hozzá. A hideg csirkéből vett, meg egy főtt tojást és persze gőzölt rizst. Zita kínálta még, de az idős férfi – bár alig evett valamit – mosolyogva jelezte, hogy elég. Robi is csak módjával étkezett.

– Ha elaludnék, keltsetek fel egy óra múlva!

Megivott egy üveg vizet, majd ledőlt az egyik deszkára.

Jaran elővett egy viharvert újságot, azt olvasgatta. Ricsi és Zita lubicolt a hajó mellett, Zita sikongatott, mert Ricsi feltett szándéka volt, hogy a víz alá nyomja. Jaran kipillantott az újságja mellől a fürdőző fiatalokra és mosolygott. Robi csukott szemmel feküdt az árnyékban, egyáltalán nem érezte magát fáradtnak, koncentrálni próbált.

3.

A computer által jelzett felszíni idő elteltével újra lemerült. Úgy döntött, hogy utolsónak hagyja a keleti háromszöget, mert az kap a legtovább fényt délután. A déli szegmenst a korábban alkalmazott módszer alapján kutatta át. Már majdnem a felével végzett, amikor az egyik ki-mozdított kő alatt valami fémesen csillogó pirosat vett észre. Nagyot dobbant a szíve. Letette a feszítővasat és kézzel szedegette el az útjában lévő kisebb köveket. Egy laposra préselődött mogyorós fémdobozt talált. Alaposan megvizsgálta, de nem volt a belsejében semmi.

– Csak szemét – gondolta és a zsebébe süllyesztette.

Miután befejezte a területet, még egyszer körbeúsztatta a háromszöget, de semmi nem volt ott. Ellenőrizte a műszereket. Huszonöt perce merült. Hozzálátott az utolsó szekcióhoz. Körbeúsztatta, úgy helyezkedett az aprólékos átvizsgáláshoz, hogy a nap beeső fénysugarai a háta mögül érkezzenek. Mindig szerette nézni, ahogy a ferde sugarak csillámló játékokat űznek a tengerfenéken. Alig kezdett hozzá a kutatáshoz, ahogy a feszítővassal arrébb mozgatott néhány követ, a bójakötélről úgy öt mé-

terre megcsillant valami. Egy fényes láncot talált, huszonöt centiméter hosszan. A lánc mindkét vége a kövek közé veszett. Tudta, hogy megtalálta, csak az lehet, annak kell lennie! Éppen egy ilyen dologra várt, egy oda nem illő tárgyra. A szíve a torkában dobogott. A lánc egyik végét követve, kézzel szedegette el a köveket. Párat félrerakott, amikor a lánc megduplázódott, úgy, hogy a szemből jövő szál utolsó szemét csavar fogta az eredeti ágához. Mindkét szál lefelé tűnt el, egymástól ellentétes irányban. Ahogy tovább szedegette a köveket, rájött, hogy egy nagyobb sziklát került meg a lánc.

„Ez a rögzítési pont, a másik végén kell lennie valaminek!”

Ott kutatott tovább. Ugyanúgy rakta félre a köveket, aztán meglátott egy tenyérnyi fehér foltot. Még lázasabban dolgozott. A nagyobbacska köveket, amiket nem tudott megemelni kézzel, feszítővassal piszkálta ki a helyükről. A fehér folt domború alakot öltött, egyre nagyobb lett, majd zöld szín jelent meg mellette. A két színt egymástól egy kidudorodó vonal választotta el. Megkocogtatta a késével, üreges-fémes hangot adott. Egy fémhordót talált. A hordó egy üregben feküdt, kövek borították be. A fehér sáv a középső része, ezért a zöldet igyekezett kitakarni a kövek alól. Egy nagyobb szikladarab tartotta a szembeni oldalról, ami részben a hordón helyezkedett el. Feszítővassal sem tudta megmozdítani, ezért hagyta egyelőre, és a végét próbálta kiszabadítani. Sorra rakta félre a köveket. A lánc a hordó aljának pereméhez hegesztett vaskarikához kapcsolódott, szintén csavarral rögzítve. A hordó utolsó harmadrészből még semmi nem látszott. Arra kellett lennie a szájának. Elúszott az emelőballonért. A hordó középső részét tartó nagyobb szikladarab mellől félrerakta az összes kisebb követ. A vastagabb sárga kötelek közül kettőt odahúzott. Két helyen, ahol a keze befért a szikla alá, többször átvette a köteleket, majd megcsomózta azokat a szikladarab felett. A ballon karabinerét beakasztotta a kötelekbe és a tartalék reduktorból egy kevés levegőt engedett be az alján. A levegő azonnal a felszín felé rántotta a ballont, kifeszítette a kötelet. Lassan növelte a levegő mennyiségét. Óvatosan dolgozott. Árgus szemekkel figyelte a szikladarabot, de az stabilan ült a helyén. Már majdnem félig volt levegővel a ballon, mikor kis zökkenéssel megmozdult a nagy kő. Még egy kevés levegőt juttatott be, mire a hosszúkás szikladarab lassan emelkedni kezdett és az aljzat felett

fél méterre, ferdén megállt. A ballon alján lévő kötélnél fogva húzta el a hordótól. Éppen ki akarta engedni levegőt a felső szelepen, amikor a nem pontosan súlypontban lebegő szikla lassan tovább billent és kifordult a kötelekből. A ballon szinte felröppent. A gyors emelkedés közben ide-oda vágódott, a levegő nagy része kiszökött belőle, mire elérte a felszínt. Ricsi és Zita a hatalmas buborékok hangjára meglepetten bámultak ki a vízre, mintegy öt méterre tőlük vágódott fel a ballon.

– Baj lehet! – mondta ijedten Zita.

– Elszabadult a ballon. Ha ballon kellett, az azt jelenti, hogy... talált valamit. Talált valamit!

Beugrott a vízbe, a bójához húzta a ballont. Hengeresen feltekerte, ólmot kötött rá és a bójakötélen leengedte. Ő is lebukott, és igyekezett kivenni, mi zajlik a fenéken. Láta a zöld-fehér valamit, Robi OK jelet mutatott neki. Ricsi a felszínen lebegve továbbra is lefelé kémlelt.

– Megtalálta! Tudtam, hogy itt lesz.

Robi a többi kódarabot igyekezett eltávolítani az üregben lévő hordó felett. Már azt is látta, hogy a hordó harmadik, felső része narancsszínű. Még egy nagy szikladarab szorította az üregbe. Ez nagyobb volt, mint az előző. A hordó szájához nem férhetett, mert az üreg végéhez feszült. Az összes kötelet felhasználva csomózta körül a követ, és rákapcsolta a ballont. Ellenőrizte a műszereket. Ötven perce merült, a fenékidő már eltelt, a computer emelkedést vezényelt. A palackjában csak ötven bar nyomás maradt. Hatszáz liter, számolta. Úgy döntött, még öt percig marad. Elkezdte levegővel tölteni a ballont. A kő nem mozdult. Teljesen kifeszült a ballon, több levegő már nem ment bele. Bal kézzel megfogta a kő köteleit, jobb kezének mutató- és középsőujjai között átfűzte a jacket gyorsleeresztő gombját. Ugyancsak jobb kézzel elkezdte felfűjni a jacketjét. Tudta, hogy ez életveszélyes, ha kicsúszik a kezéből a kötél, nagyon gyorsan kell kiengednie a levegőt ahhoz, hogy ne vágódjon fel. Addig fűjta a jacketet, amíg már nehezebb esett bal kézzel a kötelekbe kapaszkodni. A szikla nem mozdult. Gyorsan kiengedte a jacketből a levegőt. A palackban már csak húsz bar nyomás volt. A táskához úszott, a kisebb LED lámpát a kötelekhez erősítette, bekapcsolta, lejjebb engedte a nyomást a ballonban és elindult felfelé. A pony palacknál addig várakozott, míg a computer engedte a felszínre emelkedést. Amikor teljesen

elfogyott a levegő, a ponyt használta. Ricsi a vízben lebegett. Várakozással nézett rá. Arca, szeme egy hatalmas kérdőjel.

– Megtaláltam, de nem tudjuk most felhozni. Kell még egy ballon. Visszajövünk este, akkor felhozom. Talán még jobb is lesz sötétben.

– De láttál valamit abban a zöld-fehér micsodában?

– Egy hordó az, nem láttam, mi van benne, csak az alja szabad még.

– Abban lesz.

Ricsi elkötötte a hajót, a kötelek végéhez egy-egy üres vizes palackot erősített, hogy azok felszínen tartsák. Bemásztak a hajóba. Jarannak mutatták, hogy mehetnek vissza Rawaira. Robi vetkőzött, Zita összecsupka a napernyőt, Jaran indított.

– Fél három van, három körül a parton vagyunk. Téged hazaviszünk pihenni, mi Zitával mindent elintézőnk estig, csak mondd el, hogy mire lesz szükség!

– Ki kell cserélni a két palackot és a ponyt. A bolt címe a papíron. Bérelj még két nagy búvárlámpát, pótakkumulátor is legyen hozzájuk! Vegyél még egy ugyanilyen emelőballont! A körforgalomtól nyugatra párszáz méterre, jobbra van egy nagy búváruház. Vegyél megtörős világító kapszulát is párat, nagyobb méretet!

Zita mindent felírt a kis noteszébe.

– Jaran felvehetne minket este nyolckor Yanui beachen, a déli végére láttam longtail hajót érkezni.

– De hogy mondjuk el neki? – gondolkodott Ricsi.

– Felhívom Taweet. Majd ő elmondja neki – szólt közbe Zita és már tárcsázott is a mobilon. A fiúk intettek Jarannak, hogy állítsa meg a hajót. Zita beszélt Taweeval, majd hátranyújtotta a telefont Jarannak, aki óvatosan a füléhez emelte. Időnként bólogatott. Nagyot bólintva és mosolyogva adta vissza a telefont. Zita elkészönt Taweetól. Ricsi ötezer bahtot adott Jarannak, még mielőtt újraindíthatta volna a motort. Jaran hálásan megköszönte és a zsebébe gyűrte a pénzt.

– Remélem, nem ad részesedést a tükrös napszemüveges piócának!

4.

Amíg Ricsi és Zita mindent beszerzett, Robi a kellemesre hűtött szobájában aludt. Nagyon furcsát álmodott. Fishsel hajóztak, valószínűtlenül világoskék vizeken. Fish arca olyan volt, mint amikor utoljára látta. Sárga pólót viselt, erősen vérzett a bal oldala. Kapkodva szedte a levegőt, miközben kissé görnyedten állva kormányozta a nagy sebességgel sikló fehér hajót. Váratlanul feléje fordult, mosolyogni próbált és azt mondta: – Töki, neked kell megtenned, én már nem tudom! Tedd meg!

Kérdezni akarta, hogy mit, de mikor újra felé fordult, már nem állt a kormány mögött, helyette Ricsi vezette a hajót. Nagyot kiáltva ébredt fel. Egy pillanatig nem tudta, hol van, aztán a közeli bár dübörgő zenéjétől kísérve visszatért a valóságba. Furcsa volt, hogy álmában Tökinek szólította, így hívta gyerekkorában, amíg együtt voltak, de már nem emlékezett erre. Hogyan jutott ez álmában eszébe? Ezen tűnődött. Időközben teljesen besötétedett. Ránézett az órája világító számlapjára, alig múlt hét óra. Gyorsan letusolt, tiszta ruhát vett, bedobált pár holmit egy táskába. Ricsiék bungalójához ment. A teraszon ültek. Ricsi ölében lappal az otthoni híreket olvasta hangosan Zitának, aki elmélyülten hallgatta. Megörültek Robinak.

– De jó, hogy magadtól keltél, éppen azon tanakodtunk, hogy ki keltessen fel. Senki nem akarta vállalni – nevetett Zita.

– Minden megvan?

– Minden. A kocsiban. Volt ugyanolyan ballon. Vettünk ötven méter kötelet is. A lámpákhoz összesen csak egy tartalék akkumulátort tudtak adni, de azt mondták, hogy teljesen újak vannak bennük, sokáig bírják. Megvannak a palackok, a pony is.

– Szedelőzködünk és induljunk! Hozzatok hosszú ruhát, hűvös lesz a vízen éjszaka!

Yanui beachen már csak szerelmespárok andalogtak. A büfé elé parkoltak, innen nem esett túl messze a part déli része. Kettőt fordulva lepakolták az összes felszerelést, egy nagy száraz fatörzsre ülve várakoztak. Nyolc óra elmúlt pár perccel, mikor meghallották a longtail jellegzetes hangját. Jaran egész felsiklatta a hajót a fövenyre. Pillanatok alatt beadogatták neki a felszerelést, Zita beugrott, a fiúk beljebb tolták a hajót és ők is beszálltak. Jaran indította a motort, majd kiforgatta a hajó orrát az

öbölből, délre. A víz az öblön kívül is sima volt a teljes szélcsendben. Az időjárással meg lehettek elégedve.

Húsz perc alatt érték el az öblöt. Kikötötték a hajót. Robi felkészült.

– Tegyel világító kapszulát a ponyra, mielőtt leengeded!

– Oké.

– Ha felküldök valamit, azon is lesz, hátha elúsznának.

– Rock and roll, Robi!

– Igyekszem.

Ricsi megtört egy hosszúkás kapszulát, ami azonnal élénksárga színnel kezdett világítani. Rögzítette a kis palackhoz, majd leengedte a helyére.

– Na, most én is izgulok – vallotta be Zitának. – Sötétben minden olyan valószínűtlen.

Jaran a motor előtti kis placcon kuporgott, cigarettájának felizzó parazsa időnként vörösbe foglalta arcát.

Robi gyorsan ereszkedett a kötél mentén. Az emelőballonon hagyott lámpa hideg, kékes fénye mutatta az irányt. A kötél alján lévő táskából kivette a nagy lámpákat. Bekapcsolta mindhármát. Úgy rakta le, hogy három oldalról enyhén lefelé, a hordóra világítsanak. A negyedik oldalon dolgozott. Kíváncsi halak sütkéreztek az erős lámpafényben, ezüstös testükön sárgán csillant a fény. Elővette az újabb emelőballont és a másik mellé rögzítette. Egy kevés levegőt engedett bele, mire rögtön megfeszült a kőhöz kapcsolódó kötele. Mindkét ballon tetejére rakott egy világító kapszulát. Nagyon óvatosan kezdte feltölteni a második ballont. Már csaknem annyi levegő volt benne, mint az elsőben, amikor megmozdult végre a kő. Megállt. Igyekezett megállapítani, merre lóg a kő, és az ellentétes ballont töltötte tovább óvatosan. A szikladarab kissé feljebb emelkedett, de még a hordón támaszkodott. Aztán nagyon lassan megmozdult és lebegni kezdett a hordó felett. Hátrébb húzódott és a feszítővassal igyekezett kijebbn tolni. Nem merte megfogni a kötelet. Egy méterrel arrébb vitte a terhet, majd mindkét ballont leengedte.

– Micsoda levegőpazarlás – gondolta, de mást nem tehetett. Visszavitte az üres ballonokat a hordóhoz, és az alján lévő, hegesztett vaskarikához rögzítette az egyiket. Kevés levegőt engedett bele, hogy kifeszüljön, majd tölteni kezdte. Alig volt félig, mikor pár centiméterrel megemelte a hordó alsó részét. Innentől nagyon óvatosan töltötte tovább. Hirtelen

nagyot rántott a ballon a hordón és fémesen csikorgó hanggal kísérve szinte kivette a gödörből. Már csak a peremén támaszkodott. Zavaros lett a víz körülötte. Kiengedett a levegőből. Végre meglátta a hordó száját. Félrerakott még pár követ, hogy lássa a teljes felületét. Egy lapos fedéllel volt lezárva, amit körben csatos pánt rögzített a peremhez. A csat nyitófülét csak a feszítővassal tudta oldani, a fedél eltávolításához is használnia kellett. Amikor kinyílt a fedél, bevilágított a fekvő hordóba. Alig kapott levegőt az izgalomtól, amikor meglátta a szürkés színű táskákat. Kiemelte a legfelsőt; kemény, szögletes tárgyakat tapintott benne. A táska cipzárja beragadt a sós víztől. Búvárkésével egy kis lyukat hasított, ujjával kitágította és belevilágított. Barna színű ezer bahtos címletet látott. Táncra perdült, énekelt, bukfencezett a vízben lebegve. Még egyszer bevilágított a táska hasadékán. Megálljt parancsolt magának. Nehezen ment. Ellenőrizte a műszereket. Huszonöt perce merült mindössze. A bójakötél alján lévő táskába visszapakolt minden felszerelést, kötelet, csak a lámpákat hagyta kinn. Egyesével kiszedte a táskákat a hordóból és mindegyiket hozzákapcsolta a füleinél fogva a hordó felett feszülő ballonhoz. A leeresztett másik ballont a szerszámotáskához rögzítette. Levegőt engedett bele, megvárta, amíg az egész lebegni kezdett, aztán lódított egyet rajta felfelé. A táska először lassan, majd egyre gyorsulva emelkedett. A hordóhoz és a táskákhoz kapcsolt ballonból kiengedte a levegő zömét, aztán lekapcsolta a hordót a karabinerről. Már csak a táskákhoz rögzült a ballon. Nagyon kevés levegőt engedett bele, hogy éppen lebegjen. Uszonyozva lassan emelkedni kezdett. Időnként meghúzta a ballon szelepszinórját. A pony palack mellett töltötte a biztonsági megállót, miközben a szállítmányt a kezével tartotta. Kiengedett a levegőből. Egyszerre ért a felszínre a ballonnal, felfújta azt.

– Ricsi fiam, ne világíts a szemembe! Ti vártok a kincsre? Itt van a ballon alatt.

– Mi?

– Pénz, kisfiam, nagyon sok pénz!

A ballont a hajó mellé terelte, egyesével leakasztotta a táskákat és Ricsinek nyújtotta a hajóba. Felhúzták a bója kötelét. Felébresztették Jarrant. Visszatértek Yanui beachre. Jaran megfogta Robi karját és egy fehér szatyrot adott neki, mielőtt kiszállhatott volna a hajóból.

Mindent a terepjáró hátuljába pakoltak.

– Mennyi pénz van nálunk? – kérdezte Robi.

– Ma váltottam háromezer dollárt, az itt van szinte mind.

– Add neki!

Ricsi egy banki emblémával ellátott, nagy sárga borítékot vett ki a táskájából. Odaadta az idős férfinak. Jaran belekémlelt a borítékba, majd csodálkozó tekintettel nézett rájuk. Mindhárman szinte egyszerre bólintottak. Robi megveregette az öreg vállát. Neki ajándékozták az összes nem bérelt felszerelést is. Beszálltak az autóba, elindultak a parttól a sötét úton, egymásra néztek, majd hatalmas üvöltözésbe, ugrálásba kezdtek, csak úgy hintázott a nagy autó. Robi a kormányt és a műszerfalat püfölte, Ricsi a hátán feküdt, talpa a tetőn járt, Zita a hátsó ülés támláján keresztül a csomagtartóba vetette magát. Az eufória nem akart szűnni. Robi tért először észhez.

– Csillapodjunk, mindjárt a bungalóknál vagyunk! Hozzatok pakolunk, a házig tudok menni a kocsival.

Amilyen csendben és gyorsan tudtak, bepakoltak a házba. Csak a bérelt felszerelést hagyták az autóban. Bezárták az ajtót, behúzták a függönyöket, lekapcsolták a nagy villanyokat, csak a fali karokat égették. Robi egyesével végigvágta a táskákat és adogatta a szögletes, nedvesen csillogó csomagokat. Negyvenkilencet számoltak össze. Az egyenként húsz darab százezres köteget tartalmazó téglák vastag, átlátszó, enyhén kékes vákuumfóliába voltak csomagolva. Ahhoz, hogy ki tudják nyitni az egyiket, meg kellett szűrni a fóliát, mire levegő áramlott bele. A fóliát kiharasztva ropogós ezresek mosolyogtak rájuk, egyáltalán nem úgy festettek, mint amik hónapokat töltöttek a tenger fenekén.

– Kilencvennyolc-millió baht! Az sokkal több, mint... hárommillió dollár! Te jószágú... – számolta ki hirtelen Ricsi.

– Kell egy törölköző, töröljük meg az összeset, ne bontsuk ki a fóliákat, hagyjuk, hogy leszáradjanak! – rendelkezett Robi.

– Másik táskára is szükség lesz.

– Majd holnap veszünk bűvartáskákat, ezeket meg magunkkal visszük egy szemeteszsákban, nem itt dobjuk ki.

– Mekkora súlya lehet? – kérdezte Zita.

– Úgy kétkilós lehet egy téglá – ahány millió, annyi kiló, kedves.

– Majdnem kétszer olyan nehéz, mint én...
– Mindenki a maga részét cipeli – vigyorgott Ricsi.
– Srácok, észnél kell lennünk! Ez nem egy aranygyűrű, hogy csak úgy zsebre tegyük! Együnk valamit és feküdjünk le! Holnap kitaláljuk, hogyan tovább.

Vacsoráztak. Mindenki össze-vissza beszélt. Nem tudták levenni szemüket a nagy zöld frottírtörölközőn sorakozó csomagokról.

– Mintha nem is velünk történne – mondta Zita.
– Pedig de. Most olyanok vagyunk, mint valami kalózbanda a zsákmány felett.

Ricsi énekelni kezdett:

„Hárman a kalóz ládáján,
Hó, ho, hó, ho, hóó,
Meg egy üveg rum!”

5.

Jaran ébren feküdt a sötétben, nem jött álom a szemére. Fullasztó meleg volt a bádoglemezből készült kis kalyibájában. Fishre gondolt, arra a napra, amikor először találkoztak. Rossz idők jártak. Röviddel előtte halt meg szeretett felesége, Mai. Nehezen kapta a halált, szörnyen megkínozta a rák. Gyerekei közül már csak a középső, a fia, Montree élt vele, a négy lánya férjhez ment és az ország távoli pontjain laktak. Küldtek pénzt minden hónapban, e nélkül nem is tudtak volna megélni, olyan sokba kerültek Mai gyógyszerei és az orvos. Biztosításuk soha nem volt. Aztán Monreet váratlanul elhagyta a felesége, megunt a nélkülözést. Ausztráliába szökött egy faranggal. A kis Mont – kétéves unokája – sokat sírt az anyja után. Montree halász volt, ahogy ő maga is. Egy hajón dolgoztak, amíg a fia el nem ment Malajziába, hogy egy nagy halászati társasághoz szegődjön fedélzetmesternek. Jól keresett, míg egy viharos hajnalon, két társával együtt elnyelte a háborgó óceán. Soha nem akadtak nyomukra. A tenger elvette az egyetlen fiát, a tenger, amit úgy szeretett, ami az élete volt. Megcsalatra érezte magát. Mindig azt gondolta, szereti őt a nagy víz, oltalmazza és gondoskodik róla. Mélységesen csalódott. Az emberekkel egy vele született rendellenesség miatt soha

nem tudott beszélni, de a tenger más volt. A tengerrel értették egymást. Azt követően már nem beszélt vele olyan tisztelettel, mint korábban. Amikor nagy hullámok között bukdácsolt vele a halászhajó, haragos volt a víz, azt kiabálta vissza a dübörgő szélben, hogy ő is mérges és legalább annyira haragszik, mint a vihar. Úgy érezte, hogy már soha nem tud megbocsátani. A maláj cég kártérítést fizetett Montree után, abból vette meg a longtail hajót, hogy megpróbálkozzon a turistákat kiszolgáló üzlettel. Nem akart már többé halász lenni. A kis Mont miatt is jobb volt így, mert reggel el tudta vinni a kolostori óvodába, és a munka végeztével fel tudta venni. Csak ketten maradtak egymásnak. Nehezen engedték maguk közé a longtail hajósok, mivel nem tudta kifizetni azt a pénzt, amit ilyenkor szükséges. Csak olyan feltétellel maradhatott a sétányon, hogy mindig ő lesz az utolsó, aki munkához jut. Kegyetlen törvény volt, de az üzlet így működött. Nem méltatlankodott soha, várta a sorát. Számtalanszor nem tudott kihajózni, és sokszor csak annyi pénze volt, hogy a kis Montnak ennivalót vegyen, pedig sohasem ivott. A szűkös idők között is voltak még szűkösebbek. Egyik délelőtt, amikor már egy hete nem hagyta el a partot, cigarettát akart venni. Azt hitte, van annyi pénze, de hiányzott valamennyi. Ki akart fordulni az üzletből, amikor egy farang mosolyogva letette a pultra a hiányzó pár bahtot. A menyecske óta nem kedvelte a farangokat. Aztán a bolt előtt odalépett hozzá a széles vállú, mosolygós szemű férfi, aki kisegítette és thaiul köszöntötte. Ő mutatta, hogy néma. A másik azt kérdezte, hogy ért-e mindent, amit mond. Bólintott. A farang nagyon rövid frizurát viselt, kicsit olyan volt, mint a monkok, ez bizalmat ébresztett. Azt mondta, longtail hajót keres állandó munkára, és látta a formaruháján, hogy ő ilyen hajós. Búvár-cége van, nagy hajóval dolgoznak, de szüksége lenne egy longtail hajóra is, hogy szűk körben ismert merülőhelyekre vigyen mindennap pár búvárt. Napi ezeröttszáz bahtot ajánlott, de fegyelmet követelt. Álomszerűen hangzott számára az összeg és a rendszeres munka lehetősége is. Azonnal elfogadta. Fish sokszor maga kísérté a búvárokat, olyan is többször előfordult, hogy egyedül jött, ilyenkor új helyeket kutattak fel közösen. Tudott neki segíteni, olyan területeket mutatott, ahol sokszor elakadt a háló és emiatt kerülték a halászok. Ott mindig volt valami érdekes a víz alatt. Jó viszony alakult ki közöttük. Fish megkövetelte a

pontosságot, de ezt hamar megszokta, egy órát is kapott tőle ajándékba. Majdnem három évet dolgoztak együtt, csak azután ritkultak megbízásai, miután Fish cége megvette a második nagy hajót. Addigra lett annyi pénze, hogy meg tudta váltani a helyét, és ugyanannyi munkához volt joga a turistáktól, mint a többieknek. Fish később is rendszeresen megbízáshoz juttatta, ajánlotta őt bűvárvendégeinek, akik kiváló szórakozást nyújthattak ezzel a családjuknak. Sokszor többen keresték név szerint a parton, mindet Fish küldte. A kollégái vitték el a többi utast, ez nagyban növelte ázsíóját a sétányon. Olykor meglátogatta Fish, egyedül jött, azt kérte, hogy hajózzanak a szigetek között. Szerette Fisht, ízig-vérig tengeri embernek találta, úgy érezte, hogy a tenger küldte neki gyámolítónak. Sajnálta, amikor megtudta, hogy Bangkokba költözik. Később is többször találkoztak, Fish ahányszor csak Phuketen járt, mindig felkereste. Arra is volt gondja, hogy a bűvárcéges kollégája küldjön neki ügyfeleket, de azt az embert már nem szerette. A helyet, ahol ma kétszer is járt a fiatalokkal, ő mutatta korábban Fishnek. Még halász volt, amikor kisebb viharba kerültek, elromlott a gépház szivattyúja, be kellett állniuk egy sziget védett oldalára. Felfigyelt a kis öböl pár korallzátonyára, kristályvizére, látta, hogy mennyi halnak ad otthont. Fish egyik kedvenc helye lett. Aztán hosszabb időn át nem hallott Fishről, amíg váratlanul megjelent. Furcsállta, hogy nem a megszokott mosolyával jött. Meglepő dolgot kért tőle: vigye Patong beachhez közel egy híd alá, ott tegye ki teljes bűvárfelszerelésben, majd hagyja el az öblöt és térjen vissza ahhoz a bójához, amit a nyílt vízben hagytak. Ott várjon rá. Fish csak két óra elteltével jelent meg a bójánál, kimerült volt, alig tudta beadogatni azokat a táskákat, amiket a víz alatt vitt odáig. Két palack volt a hátán. Jaran később Rawai körül tette ki, ott, ahol fel is vette. Fish másnap este újra megjelent, átadott egy rajzot arról, hogy mire van szüksége, és a kunyhóban töltötte az éjszakát. Egy hordót kért, peremes, jól záródó fedéllel, az aljához egy karikát hegesztve. Reggel hatra akarta, hogy meglegyen. Még az éjszaka vett egy új hordót chalongi ismerősétől, majd Fish rajza szerint rátetette a karikát is. Fish valahova Naiharn és Kata beach közé navigálta, egy nagyobb banánligethez, ahol felvették a táskákat. Amíg haladtak a kis öböl felé, Fish egy láncot csavározott a hordóhoz.

Amikor megérkeztek, kötélén egyenként vízbe eresztették a táskákat,

majd elsüllyesztették a hordót. Fish utánuk merült. Ismét két palack volt a hátán, és egy harmadik is leengedett kötélén. Két és fél órát volt lenn, időnként hatalmas buborékok bugyogtak fel. Amikor feljött, nyomogatott valamit a kis készülékén, amit mindig használt a vízen, és visszavítette magát a banánligetbe. Ahogy elbúcsúzott tőle, átadott neki egy nagyobb borítékot és egy fekete dobozt. A borítékban pénz volt, kétszázezer baht, a dobozban pedig egy fegyver és lőszer. Azt mondta, ha bárki keresné, fogja az unokáját és tűnjön el azonnal, a fegyvert csak végszükség esetén használja. Nem sokkal később idegenek keresték a sétányon, bolondnak és ittasnak tettette magát, a társai köréje gyűltek, mondták, hogy nem tud beszélni és nem teljesen komplett. Többé nem zaklatták, nem kereste senki. Amikor meglátta a fiatalok között Fish fiát – az első pillanattól kezdve biztos volt benne, hogy ő az –, tudta, mit keresnek. Örült, amikor megtalálták, csak az állandó alvás színlelése esett nehezére, hogy azok nyugodtak legyenek. Tudta, hogy veszélyesek a csomagok. Tudta, hogy többet nem látja Fisht. Tudta, hogy már nem él. Sajnálta. Felállt a gyékényről és úgy fordította a ventillátort, hogy csak alvó unokájára fújjon. A kis Mont nemsokára tizenhárom éves, sokat segít neki, erős és értelmes fiú, éppen olyan, amilyen Montree volt ebben a korban. Büszke volt a jól tanuló és nagyon udvarias gyerekre. Másnap első dolga lesz, hogy bankba teszi a fiataloktól kapott pénzt, ahol Mont iskoláztatására gyűjt. Csaknem félmillió lesz már a számlán. Senki nem gondolta, hogy ennyi pénzük van. Ha végzett a bankban, elmegy a templomba, imádkozik, füstölőt és gyertyát gyűjt Fish szellemének.

Tizenkettedik nap

December 14., kedd

1.

Valaki kopogott. Dél körül járt az idő. A kopogás megismétlődött, majd kulcs zörgött a zárban. Robi felpattant a kanapéről, a lepedőt, amivel takarózott, a padlón sorakozó pénzre dobta. Zita is kiszaladt a nappaliba. A bejárati ajtó kinyílt, a szobaasszony jelent meg tiszta ágyneművel a karján. Gyanakodva nézett rájuk, határozottan úgy emlékezett, hogy ez a lány nem ezzel a fiúval lakik ebben a bungalóban. Hadonászva közölték vele, hogy nem kell tiszta ágynemű, mert elmennek. Robi kétszáz baht borraivalót adott a mosolygó asszonynak, kikísérte a teraszra és bezárta az ajtót.

– Ez meleg volt!

– Mi van? – kérdezte a szobából jövet Ricsi. Alig látott a fáradtságtól.

– Majdnem kisöpörték a pénzünket – mondta Zita. – Srácok, ezután félnünk kell?

– Még jó, hogy jött ez az asszony, így legalább felkeltünk. Késő van. Összepakolom a cuccom. Ti is csomagoljatok! Visszaviszem a bérelt felszerelést, veszek táskákat. Egy óra alatt megvagyok vele.

Mindenki nagyon álmos volt. Éjszaka egyáltalán nem tudtak aludni. Izgatottak voltak, tanakodtak, tervezgettek. Robinak mindent el kellett mesélni, ami a víz alatt történt. Ricsi kettő felé kitalálta, hogy nincs maradása, ki kell próbálnia a pénzt. Nem tudták lebeszélni, pedig Zita még azt is kilátásba helyezte, hogy eltűnnek Robival, itt hagyják őt pénz nélkül. Ricsi teljesen komolyan közölte, hogy Robi soha nem tenne ilyet. Zita hozzávágott egy fél pár cipőt. Nagyokat nevettek. Végül Ricsi a kocsikulccsal és egy ezressel távozott, a 7Elevenbe ment. Összevásárolt mindenfélét, a fagyasztott hamburgertől kezdve a cipőtisztító felszerelésig. Persze minden további nélkül elfogadták tőle az ezres bankót. Thai nyelvű, színes pletykamagazinokat is hozott. Amikor kérdezték, hogy

miért vette, azt válaszolta: megtévesztésül, így a boltos lányok azt gondolják, hogy thai barátnője van. De hogy erre miért volt szüksége, azt már nem magyarázta el. Hajnali három óra után arra jutottak, hogy fel kell hívni Pavlét. Ő segíthet abban, hogy mihez fogjanak. Robi beszélt vele. Pavle kevés gondolkodási időt kért. Abban maradtak, hogy másnap jelentkezik. Ricsi és Robi még küzdöttek egyet; Robi nyert, mint mindig. Zita rögtön a hűtőhöz ugrott és átadott egy pudingot Ricsinek, mint díjat. Már világosodott, mire újra megvacsoráztak. Csak reggel hét körül aludtak el.

2.

Robi bepattant a kocsiba. Chalong baybe igyekezett leadni a bérelt felszerelést. A széles, északra vezető úton alig volt forgalom, nagyon kellett igyekeznie, hogy visszatartsa magát a túl gyors tempótól. Egyáltalán nem hiányzott egy baleset, amit többször látott ezen az úton. Ahogy felért a csak enyhe ívekkel tagolt út legmagasabb pontjára, gyönyörű látvánnyal jelent meg jobbra előre Chalong bay. Tisztán látszott a fehér hajók sűrű tömege, ahogy ringatóztak az élénkkék színű öbölben. Mindig megcsodálta ezt, ahányszor csak erre járt.

A bázis csinos thai lány alkalmazottja unottan vett vissza a lista alapján mindent, majd odaadta a kauciót. Robi táskákat vásárolt. Az utcán eszébe jutott az autó. Elővette a bérleti szerződést, megkereste rajta a telefonszámot, felhívta az operátort és megszervezte, hogy a terepjárót Bangkokban, a Suvarnabhumi repülőtéren adják vissza. Megkereste a Jarantól kapott fehér nejlontáskát. Beült, csak akkor nézett bele. Egy fekete dobozt látott, valamivel kisebbet, mint egy cipősdoboz. Kinyitotta. Meglepetésében majdnem elejtette. Indított és sietve elhagyta a parkolót. A dobozban egy újszerű, CZ100, cseh gyártmányú pisztoly volt, tartalék tárral és lőszerekkel. Ismerte jól ezt a fajtát, sokszor lőtt ilyennel. Nagyon jó fegyver, kilencmilliméteres. Doboz nélkül tette be a kesztyűtartóba, egy kettéhajtott újságot dobott rá. Visszament a többiekért. Útközben mondta el nekik, hogy mit kaptak Jarantól. Ricsi meg volt róla győződve, hogy a fegyvert Fish adta Jarannak.

3.

Tankoltak, vettek egy nagyalakú autós atlaszt. Egy órán belül érték el a szigetről a szárazföldre kivezető Sarasin hidat. Az állandó ellenőrzőponton most senkit nem állítottak meg, csak lassítani kellett áthajtáskor. Pár kilométert még megtettek, aztán megálltak egy útszéli kifőzdénél. Mindhárman sült rizst kértek tenger gyümölcseivel. Hamar kihozták a remek ételt. Ricsi gyorsan rendelt még egy adagot.

Továbbra is Robi vezetett, Ricsi és Zita hátul ültek, hamar elnyomta őket az álom. Időnként megnövekedett a forgalom, párszor meg is kellett állni percekre az útépitéseknél. Robi fáradt volt, de nem zavarta a vezetésben. Gondolatai gyorsan váltották egymást, rohantak az órák. Hat felé már égett a szeme a fáradtságtól, mintha homokszemcséket darrált volna a szemhéja. Időnként a napszemüveg ellenére is könnyezett. Megkönnyebbült, amikor már nem balról kapták a napot, hanem hátulról, ahogy a burmai határ vonalától keletnek fordult. A gyér forgalomban jól haladt, száztízest tempót tartott az automatika. Chumphon huszonöt kilométer, olvasta a táblán, majd megkereste a térképeken, hol járnak. Chumphon előtt tíz kilométerrel kell majd északnak fordulni, végig a négyes számú főúton maradva.

Háromszázhusz kilométert tettek meg eddig a napi számláló szerint. A tükörbe nézve az egyik táska sarkát pillantotta meg a csomagtartóban. Mosolygott.

– Mihez kezdünk ennyi pénzzel? – kérdezte félhangosan és megcsóválta a fejét. Még most sem tudta igazán elhinni.

A hátsó ülésen mocorgás kezdődött, majd Ricsi ült fel.

– Hol vagyunk? – kérdezte a vállait tornáztatva.

– Chumphon előtt. Válts le, mindjárt leharapom a kormányt!

– Ne legyél puding! Hány óra van?

– Fél hét.

Ricsi a térképet tanulmányozta.

– Huai Lung előtt járunk – magyarázta Robi.

– Yes Sir, most megyünk át ezen a hídon – bökött Ricsi hunyorogva a térképre.

– Éhes vagyok, pisilnem kell és... ne tapogass már, Ricsi! – méltatlankodott Zita.

Ricsi hirtelen a hóna alá fogta Zita fejét és felborzolta a haját, majd megcsiklandozta. Zita elkeseredetten küzdött, de minden szándéka ellenére sem tudott belekönyökölni a férfiasságába, és közben eszeveszetten kacagott. Küzdött még egy darabig, aztán feladta.

– Eressz már, te lüke, mert összepisilem magam! Robikám, meg tudsz állni hamar, mert ez a hősszerelmes kiszorít belőlem mindent!

Robi lassított, majd lefordult balra egy dűlőútra. A murvával felszórt út alacsony, tömzsi pálmák között vezetett. A pálmákat szabályosan ültették a kiszáradt árkok barázdálta területen. Úgy szőötven méterre állt meg a műúttól, egy kisebb, rakodásra szolgáló helyen, melynek egyik oldalán szedett-vetett apró épületek sorakoztak.

– Elkísérem a szivárvány szemű lányt. Te vigyázz... a zsetonra!

– Mondom, hogy full szerelmes – nevetett Zita Robira.

– Azt mondta egyszer, hogy ha így látom, akkor löjem le.

– Hagyd meg! Még jó lehet valamire.

– Ugyan mire? – kérdezte nagyokat nyújtózva Robi.

Amikor egyedül maradt, gimnasztikázni kezdett, majd dolga végeztével rövideket futott, aztán kézen állt. Kezet mosott egy ásványvizes palackból. A kocsit körbejárva becsukta az ajtókat, hogy ne szökjön ki teljesen a hűtött levegő. Körbenézett az elhagyott területen.

A hullámlemezről épített kalyibák valószínűleg idénymunkások lakhelyül szolgáltak. Jól látszott a tűzrakóhely, tele elszenesedett konzervdobozzal, utoljára a szemetet égethették. Egy oszlophoz erősítve kutyalánc tekergőzött a porban, a végéhez nyitott nyakörv kapcsolódott. Az egyik pálmán nagy, fényes fekete madarat vett észre, ahogy a termést csipkedte. Éppen akkora volt, mint egy vetési varjú, szurokfekete a teste, de a szárnyai és a farka lilásvörösben pompáztak. Mintha a varjút keresztezték volna a fácánnal. Nem látott még ilyet. Tetszett neki a nagy madár, fényes tollaival szinte szikrázott a pálmaágon, ahogy minél jobb pozíciót igyekezett felvenni az élelemszerzéshez. A madár szeme hatalmas rubintként csillogott. Egy kunyhó előtt nagy festékesdoboz árválkodott. Felvett öt közepes kavicsot és távolabb húzódott. Az első csont nélkül koppant a dobozban. Gyerekkorában rengeteget játszott ilyet: ha bedobom mind az ötöt, kívánhatok valamit-játékot. A második és harmadik kavics a peremről pattant be. A negyedikre különösen kon-

centrált, simán betalált. Az ötödik előtt azon gondolkozott, hogy mit is kívánjon, ha bemegy.

– Mindig ilyenkor rontom el – mormogta maga elé.

Motor zúgása hallatszott a műút felől, majd a murván futó gumiabroncsok jellegzetes surrogása a sárvédőben koppanó kis kődarabok szapora hangjával. Valaki gyorsan közeledett. Robi egy pillanatra megmerevedett, kihullott kezéből az utolsó kődarab. A kocsihoz ugrott, feltépte az ajtót, kapkodva nyomta meg a kesztyűtartó gombját, mire az hatalmas zökkenéssel nyílt le. A fegyver nem volt az összehajtott újság alatt. Értetlenül nézte a tartót. Csak a tartaléktárat látta, sárgán fénylett benne az első lőszer.

4.

A pálmák közül egy sötétszürke hetes BMW vágódott elő, majd kisé oldalt csúszva, zökkenve megállt. A sofőr azonnal kipattant a volán mögül. Az alacsony, erőteljes férfi fekete teniszinget, sötétkék farmert és papucsot viselt. Az arca nyers volt, az orra széles, szemei egymástól messze ülő, apró disznószemek. Teljesen kopasz fején, a homloka felett középen tízcentis hajtincs árválkodott. Egy pillanat alatt Robi előtt termett. Robinak egyáltalán nem tetszett az alak, legkevésbé a sűrűn tetovált kezében tartott Glock. A fegyver szögletes, mattfekete csöve éppen az arcára irányult.

– El a kocsitól! Fel a kezeket! – az oroszokra jellemző, mély, torokhangú akcentussal beszélt angolul.

– Térdre és emeld a kezed! A tarkódra!

Robi engedelmeskedett, gyomrából jeges düh kúszott a torka felé. Tudta, hogy ő az orosz, a tébolyult, akit csak Durák néven hívtak a seregben. Hideg gyűlölettel néztek egymásra. Semmi nem mozdult. Fémcsattanással nyílt a másik kocsiajtó, valaki kiszállt. Léptek közeledtek. Robi felnézett.

– Meszes?

– Tedd, amit mond, mert lelő!

– Amúgy is.

– Ő már csak ilyen.

– Hol a többi? – dörrent Igor hangja.

– Különváltunk, háromfelé.

– Annak mi értelme lenne? – csóválta Meszes a fejét. – Ne hazudozz! Nem látod, hogy komoly veszélyben vagy?

– Különváltunk, háromfelé.

– Ez a ti generációtok, állandóan hazudoztok, ha kell, ha nem! Mit gondolsz, benyeljük ezt a hülyeséget? Jobb, ha megkönnyíted a dolgunkat!

– Ne ugass már annyit, te gilisztás, hanem keresd meg azt a kurva pénzt és pakold át!

Az orosz egyre türelmetlenebb volt, nagyokat toppantott, látszott, hogy alig tudja már féken tartani magát.

– Mit parancsolgatsz nekem, Igor? Mit hiszel, ki vagy? Ha nem hívlak és nem tetetem fel a nyomkövetőt, nem akadsz rájuk! Emiatt vágtáztam vissza Szingapúrból.

A két férfi teli torokból üvöltözött egymással, de az orosz egy pillanatra sem vette le a szemét és a fegyverét Robiról.

– Igen, te gyáva, szar alak! És ha nem vagy papír, akkor el sem veszem a pénzt! Fisht te ajánlottad magad helyett, mert egy hajnali lepkefing vagy, és nem mertél beszállni!

– Te végig az oroszokkal voltál. Mennyit ígért neked? Nem volt elég az a tízmillió, amit Fishtől kaptál? – kiabált Robi hirtelen Meszesre.

– Milyen tízmillió? Átversz, Meszes? – horkant fel az orosz és feléje fordult a fegyverrel.

– Én nem...

Az orosz nem hallgatta meg, újra üvöltözni kezdett. Közben idegesen hadonászott a pisztollyal.

– Bosszantasz, amióta ismerlek, a kocsiban halálra idegesítettél, de nem értettem a nyomkövető kütyüdhöz! Pedig már rég ezt kellett volna!

– Mit?

Az orosz szemei kitágultak egy pillanatra, ahogy lelőtte a másikat. Meszest hanyatt dobta a közeli lövés ereje, karjait széttárva, mozdulatlanul feküdt. A napszemüveg lerepült a fejéről, nyitott szemében csodálkozás tükröződött, mint aki nem hiszi el, hogy ez vele történt. Thai stílusú ingének fehér anyagán gyorsan növekedett a vérfolt, mint amikor

itatóspapírt mártanak a tintába. Robi azonnal átvette magát a legközelebbi árkon, ahogy az orosz a másik felé fordult. A lövés dörrenésekor már a a pálmások közötti magas aljnövényzetben futott. Ahogy bujkált, torkában érezte szíve dobogását, minden egyes összehúzódnál és elernyedést. Hallotta, hogy az orosz szitkozódva utána veti magát. Szeme búvóhely után kutatott, de kényszerítette magát, hogy ne bújjon le, mert ha nem is találta meg az orosz, de elvesztik a táskákat. Ricsiék felől biztos volt, hogy nem jönnek elő, nyilván hallották a lövést. Egy pillanatra megállt az árkokat összekötő beton áteresztő gödrében. Tüdeje tépte a levegőt. Az adrenalin úgy tombolt a vérében, ahogy a gondolatok száguldoztak a fejében. Az orosz nem hallotta, de motorhangot sem. Kerülővel indult az autókhoz. Lehúzódnál haladt odáig. Az orosz nem látta. Az egyik rozszant épület mögött térdre ereszkedve kémlelt az autók felé. Meszesből csak a mozdulatlan lábait látszottak. Hirtelen egy kemény tárgy nyomódott agresszívan a tarkójához.

– Na indulás, fattyú! Mit képzelte, meglógsz előlem? Ha az afgán szőkevényeket összefogdostam mindig egyetlen éjszaka alatt, akkor a te gyerekes bújócskád... Vagy azt akarod, hogy itt lőjelek agyon?

– Ha lelősz, soha nem tudod meg, hogy hol van a teljes összeg! A kocsiban csak huszonöt van. Bár ha jól számolom, ennyi járt volna neked korábban is.

– Te teljesen hülye vagy? Az összes nekem járt, mit gondolsz, mit terveztem apáddal és a félhülye cimboráival? Osztzkodást, persze. De én ölmöt osztottam volna. Most meg mi a faszt vigyorogsz?

– Csak azt, hogy Fish úgy átkúrt, mint egy mezei hülye gyereket.

– Na elég ebből!

Az orosz tájékozott a dühtől, a nyála fröcsögött, fogait csikorgatva, összeszéprélt szájjal beszélt, és minden egyes szavára keményen nekinyomta a fegyver csövét Robi tarkójának.

– Na ide figyelj, te kis rohadék! Az elmúlt két hónapban egymilliószor képzeltem el, hogyan lövöm arcon apádat! Hasonlítasz rá, a te pofáddal is beérem. Ide nézz rám, te húgyagyú! Nem félsz?

Hirtelen egy éles csattanás, majd kemény pattogó hang hallatszott az autók mögül. Egy zöld teniszlabda gurult le az egyik kalyiba bádoggal.

– Dobd el a pisztolyt! Most! Dobd le! – üvöltött a másik irányból, a pálmák közül kivágódó Ricsi, közben mintegy két méterről az orosz feje közepére célzott a CZ100 fegyverrel.

Az orosz arca megvonaglott a dühtől, szabad keze ökölbe szorult, mérgesen toppantott, aztán leengedte a fegyverét. Robi kirántotta a kezéből és a fegyver agyával az orosz homloka közepére csapott, éppen a hajtincsére. A nagy erejű ütéstől Igor térdre zuhant, felrepedt homlokáról vér csorgott a szemébe. Zita lépett elő a pálmák közül. Észrevette a földön fekvő Meszest, odarohant hozzá. Letérdelt és gyakorlott mozdulatokkal kutatta az élet jeleit.

– Még él!

– Na, te afgán vadász hős, két méterről nem tudsz megölni valakit egy ekkora veréblesővel! – kiabálta Robi az orosz fülébe, és ismét lecsapott a fegyver agyával, újra éppen a hajtincsre.

Robi otthagya a négykézláb álló orosz és Zitához sietett. A Glockot bebiztosította és a nadrágja hátsó részébe tűzte. Ricsi továbbra is Igorra célzott.

– Felállni, te barom, gyerünk a kocsikhoz!

Zita Meszes mellett egy nagy törölközővel próbálta a vérzést csillapítani. A férfi alig hallhatóan hörgött.

– Nyomd rá erősen, Robi! Így! Jó lesz, most tartsd meg! Túlélheti, ha van a közelben kórház. Gyenge a pulzusa, rengeteg vért vesztett.

A közeledő léptek zajára Zita felpillantott, szemei hatalmasra meredtek a rémülettől. Robi tudta, hogy baj van. Amikor ő is odanézett, Ricsit látta vérző orral, amint az orosz feléjük tereli a CZ pisztollyal.

– Ti nem tudjátok, kivel kezdtetek ki, buzeráns kis amatőrök. Ez a hülye gyerek a tarkómba nyomta a pisztolyát. Csak az nyomja a kibaszott tarkómnak a kibaszott fegyverét, aki kibaszottul elég gyors hozzá! Dobd le a földre! – kiabált Robira, aki engedelmeskedett, az orosz azonnal felkapta a pisztolyát. Valóságos imádatlal nézett a Glock 20 fegyverére, a másikat az övébe tűzte. Ricsit a többiekhez taszította.

– Felállni mind, idióták!

Hátrább lépett és benézett a Toyota hátsó ablakán a csomagtartóba. Jobb kezében a pisztolyt tartva, ballal felnyitotta az ajtót, kihúzta az egyik táska cipzárját, beletúrt. Kézfejjével kitörölte a vért a szeméből és elégedetten vigyorgott.

– Huszonöt! Van itt száz is! És az enyém. Eddig tartott a kincskereső utazásotok. Nem kellett volna a felnőttek dolgába ütni az orrotokat. Amit én akarok, az van. Értve?

– Nem sokáig élvezed. Elkapnak. Vagy a többiek, vagy a rendőrök. Ha más nem, a retardált honfitársaid. Kerestek már, azt mondtuk, nálad van az összes pénz.

– Ne ugass! Blöffölsz. Te kapod az elsőt, ahova ígértem, apádat meg üdvözlöm! A thai média imádni fogja a sztorit. A farangok egymást öldösk. Erre mindig nagyon harapnak. Szalagcím lesztek holnap. Meszes lelőtte ezt a langalétát meg a nőt, aztán jöttél te, és egymással végeztetek. Szóval, kisfiam, haláloedban szorongathatod majd a Glockomat. Sajnos itt kell hagynom nálad.

Szomorkásan nézett fegyverére, majd eltorzult arccal, vállait felhúzva, vinnyogva röhögött. Magabiztos arcot vágott és hatalmasat köpött. Távolabb madár rikoltott, a lemenő nap narancsba öntötte a környéket. Enyhe szél mozgatta a pálmák hosszú, súlyos leveleit. Az orosz háttal állt a fénynek, alig egy méterre Meszestől.

– Azt gondoljátok, nehezemre esik lelőni mindannyiótokat? Pont ezért szedtelek össze titeket, mielőtt fogom és viszem a pénzt. Tudjátok, hogy hívtak engem a seregben?

– Durák! – kiabálta egy letről érkező hörgő hang, majd lövés dörrent. Az orosz rongybábuként csuklott össze. Friss fejsebéből lüktetve tört elő a vér, bal lába rugdalózva verte a port, aztán végleg csendben maradt. Meszes jobb kezében egy régebb fajta, forgótáras revolver füstölt. Erőtlenül hanyatlott vissza a homokba. Egyszerre ugrottak hozzá, Zita mellétérdelt és tartotta a fejét. Hörögve lélegzett, a szája véres volt, de a szeme tisztán fénylett. Ricsi összeszedte a fegyvereket.

– Elintéztem ezt a rohadékot. Eltüntetem! Tegyetek be a BMW kormányához, mellém meg ezt a szarzsákot!

Nehezen értették, mit mond, a hangja minduntalan elcsuklott a fájdalomtól. A fiúk a kocsinhoz vonszolták Igor, betették és bekapcsolták a biztonsági övét. Az orosz minduntalan előredőlt a műszerfalra. Ricsi határozottan visszanyomta az ülésbe és rántott egyet az övön, hogy beakadjon a biztonsági szerkezet, majd rácsapta az ajtót. Meszest óvatosan emelték fel, de a hirtelen rátörő fájdalomtól eltorzult az arca. A zakója

hátrólja vértől volt izmos. Beültették az autóba. Minden mozdulat fájta neki, bal keze teljesen élettelenül lógott.

– Kössetek be engem is!

Ricsi áthajolt előtte, bekötötte a biztonsági övet, üresbe tolta a váltókart és beindította a motort. A motor csendes duruzsolásba kezdett. Orosz nyelvű popzene harsant fel.

– Kapcsold ki azt a szart!

Ricsi kivette a CD lemezt és messzire dobta a fák közé.

– Elfuserált, kigyúrt barom! Eltakarítom innen. Tűnjetek el minél hamarabb! Robi, apád jó pajtás volt, az én hibám, hogy már nem él, miattam került közéjük. Bocsáss meg!

Robi bólintott és Meszes jobb vállára tette a kezét.

– Honnan tudod, hogy már nem él?

– Igor mondta, hogy Szerbiában lelőtték, még átment Magyarországra, megtalálták, de meghalt a kórházban.

– Igor lövette le?

– Bizos nem. Ő élve akarta, be volt gözölve a pénzért. Megtaláltátok?

– Igen... Koh Kaeo Noi keleti oldalán volt, víz alatt, koordinátákat hagyott hozzá.

– Megyek.

– Mit tudsz a másik kettőről?

– Nem tudom, hol vannak. Londi az ész, korábban magas pozícióban dolgozott, de a jó kapcsolatai ellenére kirúgták, akkora senkiházi. Vakkond az nyers erő, ne engedjétek közel, igen veszélyes. Biztos, hogy ők voltak. Londi különösen bosszúálló természet. Leszámoltak vele.

– Személyesen?

– Nem mehetnek Európába. Valakit felbéreltek.

– Igor honnan tudja?

– Azt nem mondta meg.

Meszes zihált, intett a fejével, mire becsukták a kocsiajtót. Jobb kézzel átnyúlva maga előtt állította direkt állásba a váltókart, felkapcsolta a világítást és elindult. Megkerülte a terepjárót és a főút felé vette az irányt. A BMW xenon fényszórói abszurd kékes színűre változtatták a pálmák leveleit.

5.

Miután elment, némán álltak, szinte teljesen sötét volt már. A távozó autó hangja elhalt. Ricsi ocsúdott fel.

– Tűnés innen! Továbbmegyünk egy órát, ott majd tisztálkodunk. Odasiettek a terepjáróhoz, Ricsi lecsapta a hátsó ajtót, mindenki beugrott és indultak. Robi vezetett, Ricsi szédelgett még az orrát ért ütéstől és vérzett is. Zita nedves törölt vett elő a táskájából, gondosan megtisztította a kezeit, majd Ricsi orrát látta el. Papírzsebkendőből tekert tamponokat. A véres kendőket egy áruházi szatyorban gyűjtötte.

– Ricsi! Miért vitted el szó nélkül a fegyvert ?

– Csak meg akartam nézni. Ha nem viszem el, már halott vagy.

– Akkor is szólnod kellett volna!

– Igen. Bocs, tényleg. De jó volt így, mert ha az orosz fűrésszel a kezdben várod, azonnal megöl, sokkal gyorsabb volt valamennyiünknel. Van két jó fegyverünk. Meszesét letöröltem és eldobtam.

Ricsi a Glock20 pisztolyt nézegetette, ide-oda forgatta a kezében.

Zita mérgesen kirántotta a kezéből és hátradobta a csomagok közé.

– Mit bűvölöd ezt a szart? Hol a másik? Add ide azt is!

A chumphoni elágazást elhagyva újra gyérült a forgalom, Robi bekapcsolta a tempomatot. Felemelte jobb kezét a kormányról és a remegésén csodálkozott. Határozottan markolta meg újra a kormányt és előremeredt. A hátsó ülésen Ricsi csukott szemmel feküdt, Zita csendesen sírdogált.

– Nyugodj meg, Zita! Vége van.

– Nem hinném, hogy vége van, Robi. Mit gondolsz, a többi nem keresi a pénzt? Ők is a nyomunkra fognak akadni. Ezek is, hogy találtak ránk?

– Meszes valószínűleg lefizetett valakit a hotelben, hogy szóljon, ha visszatérnénk. Nyomkövető van az autónkon, Meszes tetette rá. Amikor megtudta, hogy hirtelen távoztunk és kiderítette, hogy nem repülővel, biztos volt benne, hogy megtaláltuk a pénzt. Hívta Igort. Hiba volt tőle.

– Nyomkövető van az autónkon? Miért nem szeditek le?

– Éppen most akarok félreállni, hogy megkeressem.

Egy kisebb piac mellett fékeztek, a parkoló végében álltak meg.

– Menj, vegyél addig valami kaját, én megkeresem a nyomkövetőt.

Robi a kocsiját vizsgálta, a kulcstartó kis led lámpájával világított. Az autó alja tiszta volt és újszerű. Végül a hátsó tengely felett, a jobb oldali alvázgerenda belsején fedezte fel a kerek, lapos dobozt. Jól el volt rejtve, alig lehetett meglátni. Ahogy levette, érezte, hogy egy erős mágnes rögzítette az autó alvázához. Forgatta a kezében, semmilyen szöveget nem látott rajta. Sem a gyártó, sem a típus nem volt feltüntetve a vastag fekete korongon. Mindössze egy halványan világító kis zöld lámpa volt az oldalán, mellette egy mikrokapcsolóval. A másik állásba tolta a kapcsolót, mire a led fénye kialudt. Az erdő felé fordulva lendületet vett, majd hatalmas ívben dobta el a szerkezetet. Nem hallotta leesni. Mikor visszafordult, Zita állt mögötte, egy nejlonzacskóban apró nyársakon grillezett húsokat és gőzölt rizst hozott.

– Kár, hogy eldobtad, megnéztem volna.

– Mint a púderes szelencéd, csak fekete és egy nagy mágnesből nehéz.

– Nincs púderes szelencém.

Felébresztették Ricsit. Vizesüvegből mostak kezét. Az ülés háttámlájára szerelt, lehajtható asztalkán terített meg Zita. Ricsi nem evett, elgondolkodva nézett.

– Hogy tudtok most enni?

– Éhesek vagyunk – válaszolta Robi.

– De mégis csak most lőttek le két embert a szemünk láttára!

– Ricsi, ők az ellenségeink voltak, és szerencsére egymást lőtték le.

– A barom eltörte az orrom!

– Nincs eltörve, nekem elhiheted. Ne legyél puding! – mosolygott Zita és felborzolta Ricsi amúgy is zilált haját.

– A teniszlabda kiváló volt. Honnan van?

– Még Szabadkán kaptuk a tenisz felszerelésünkhöz. Valahogy a táskámba keveredett.

– Jó nagyot szólt, mi? – vigyorgott Ricsi.

– Meghiszem azt, egy pillanatra azt hittem, lelőtt az orosz, de aztán eszembe jutott Géza bácsi lövészkлубos mondása, hogy: ha hallottad a lövést...

– ...akkor biztosan nem haltál meg. Hogy kerültek ezek pont ide?

– Megtaláltam a nyomkövetőt a kocsijának alján.

– Nyomkövetőt? Mint a filmekben?

- Éppen olyat, kicsi és alattomos.
- Hol van?
- Eldobtam. Előtte kikapcsoltam.
- Megnéztem volna. Mikor tehették fel?
- Meszes tetette rá, az orosz utasítására, gondolom, a hotelünk előtt.
- De honnan tudta, hogy melyik a mi autónk?
- A hotelből. Emlékezz vissza, hogy örültek neki, amikor odavitt!
- Akkor ezt elhibáztuk, másik hotelt kellett volna választanunk. Zitának igaza volt – tűnődött Ricsi.
- Most már ez így esett. Az informátor pedig jelentett.
- Szerencsére nem elég gyorsan, vagy Meszes lassan ért vissza.

Ricsi is próbált enni pár falatot, de rosszul lett, hányt. Zita szerint enyhe agyrázkódást kapott az orosz ütésétől. Beültek az autóba, Ricsi a hátsó ülésen Zita ölébe hajtotta a fejét. Robi az útra figyelt. Felemelte a kezét a kormányról, elégedetten vette tudomásul, hogy már nem remeg. Nem tudott másra gondolni, csak az elmúlt egy óra eseményeire. Ha az oroszoknak sikerül megölnie Meszest, már egyikőjük sem él. Hirtelen mosolyognia kellett a másik kettő teniszlabdás akcióján. Nagyon szerette őket.

6.

Meszes Phuket felé fordult ki a főútra. Minden igyekezetével az autót próbálta egyenesben tartani. Ösztönből vezetett, nem volt már képes huzamosabb ideig koncentrálni, vibrált és kékült a szeme előtt minden. Erősen szédült. Hullámokban rátörő, görcsös köhögés kínozza, minduntalan öklendeznie kellett. Az egész baloldala lángolt az őrjító fájdalomtól. Jobb kezével tartotta a kormányt, bal karját már egyáltalán nem tudta megmozdítani. Nagy tempót diktált, mindenkit maga mögött hagyva a belső sávban haladt. Fázott. Egyre jobban fázott, fogai megállíthatatlan, hangos vágóságba kezdtek. Fish körül jártak a gondolatai, sajnálta, hogy bár közvetve, de a halálát okozta. Az orosz jól mondta, valóban gyávaságból nem szállt be a bandába. Nem a rablástól félt; a másik három, különösen az orosz személye riasztotta. Kénytelen volt maga helyett másik bűvárt szervezni, nem hagyták volna békén, ha nem

teszi. Amikor Fish megkérdezte, mennyire megbízható a csapat, azt válaszolta, teljesen. Hazudott Fishnek, hogy mentse a saját bőrét. Sokszor gondolt erre korábban, most megbűnhődik érte. Százhatvanas tempónál megnyomta a sebességtartó automatika gombját, enyhén maga alá húzta jobb lábát, miközben erőteljesen balra görnyedt. Ettől egy kicsit könnyebben érezte magát, de még így is alig kapott levegőt, kapkodva, hangosan lélegzett. Ha köhögött, újabb adagokban tolult fel torkából a vér. Utálta a fémes ízt. Rövid időszakokra pánikba esett és hangosan felzokogott. Szeme előtt villództak a fények, körhintában érezte magát. Annyira koncentrált, hogy újra öklendezni kezdett. Az ölébe hányt, minden véres volt körülötte. Bal lába remegésbe kezdett, bár nem is érezte. Szeme egyre keresett, kutatott valamit a távolban. Hosszúfényre váltott, és végre meglátta a hatalmas szürke felüljárót. Biztatta magát, hogy nincs már sok, mindjárt könnyebb lesz. Rohamosan közeledett. Térdeivel megtartva a kormányt, nagyot nyögve a fájdalomtól, jobb kézzel átnyúlt maga előtt, hogy kikapcsolja a biztonsági öveket. Az orosz feje nagyot koppant az oldalüvegen.

– Na, te kurva orosz, most megérkeztél – mondta elhaló hangon, de a rátörő újabb fájdalomtól már nem volt képes a másikra nézni.

Hidegkék neonfényként villant agyában a fájdalom, ahogy beletapostott a gázba.

– Mint a meszes...! – kiáltotta eltorzult, gurgulázó hangon.

Kétszáz feletti sebességgel, üvöltő motorral érte el a felüljárót. Az autó elejének teljes szélességével ütközött a vastag betonfalnak. A BMW hátsó része a levegőbe emelkedett, a tetejével is a falnak csapódva, azonnal harmonikává gyűrődött a teljes karosszéria. A felismerhetetlenségig összetört és szinte azonnal felrobbant. Hatalmas tűzgolyó emelkedett a magasba, majd nagy lánggal és sűrű fekete füsttel égett a roncs. A közlekedés leállt. Nem mert senki túl közel menni, újabb robbanástól tartottak. Többen is értesítették a rendőrséget. Chumponból először egy elsősegély pick-up érkezett a helyszínre, de a mentők azonnal látták, hogy rájuk itt nem lesz szükség. A rendőrségi barna-fehér Toyota Hilux pick-up egyszerre ért oda a tűzoltókkal. Az autót vezető fiatal rendőrtiszt-helyettes, akinek ez volt az első munkanapja, kiszállás előtt erősítést kért a helyszínre rádión.

Tizenharmadik nap

December 16., csütörtök

1.

Valamivel éjfél után érkeztek meg Bangkokba. Robi azóta aludt, hogy Ricsi átvette az autót és Zita előreült, hogy ő elfeküdhessen a hátsó ülésen. Azonnal elnyomta az álmot.

– Srácok, fel kell vinnünk valahogy a táskákat – mondta Ricsi.

– Egy szinttel lejjebb van egy gurulós állvány, a mosodások használják. Parkolj át arra a szintre! Mi lépcsőn megyünk oda.

Ricsi már a kerekas állvány mellett állt, mire odaértek. Pillanatok alatt felpakolták az összes táskát és beszálltak a liftbe. A lakásba érve egy papírt találtak a földön. A „hűtő” szó meg Nalinee aláírása szerepelt rajta. Zita benézett a hűtőbe, mindenféle ennivalót, süteményt és gyümölcsöt talált. Megterített a pultnál, kezét mostak, majd állva ettek. Miután befejezték, Ricsi visszavitte a szállítókocsit. Robi üzenetet küldött Nalineenek. Pár másodperccel később hívta a lány. Nagyon álmos volt a hangja. Abban maradtak, hogy meglátogatja másnap reggel a gyógyszerárban.

– Feküdjete le, srácok! Biztos, hogy nem tudnék aludni. Majd mindent elpakolok és intézek pár telefont.

– Kösz, Robi. Jó éjt!

– Csak egy pillanatra a géppel, meg kell néznem, küldött-e az emberem valamit.

Ricsi a számítógéppel kiment a teraszra. Pár perc múlva elégedett fütyyszó hallatszott be.

– Robi. Gyere ide! Ezt sasold!

Robi kiment a teraszra, Ricsi eléje fordította a laptopot.

– Tartsd meg az embered!

Később Robi telefonokat intézett. Beszélt egy kollégájával, Csapláros mérnökkel, és az anyjával is Erdélyben. Kata és Leona néni is többször

kereste. Először a volt barátnőjét hívta. A lány szinte azonnal felvette a telefont.

– Hogy vagy, Kata?

– Milyen zűrbe keveredtél, Robi?

A lány kapkodva, felháborodott hangon beszélt.

– A napokban háromszor is kerestek miattad a gimiben. Háromszor, Robi! Érted? Már alig merek a kollégáim szemébe nézni!

– Kik?

– Először valami Pásztorok. Azt mondták, a saját érdekedben beszélned kell velük. Ijesztőek voltak. Azon szórakoztak, hogy könnyen megjegyezhetem a nevüket, ha a Pál utcai fiúkra vagy a Karácsonyi énekekre gondolok. A hideg rázott tőlük. Telefonszámot nem hagytak, szerintük Ricsi tudja a számukat. Tudtam, hogy az a rohadék egyszer nagy bajba kever téged.

– Ki keresett még?

– Szegedről volt itt két rendőr, egy férfi meg egy nő. Várj egy percet, hagytak névjegyet. Dr. Keresztes Tivadar százados és Barnabás Piroska főhadnagy.

– Mit akartak?

– Azt akarták tudni, hogyan élsz, hol vannak a szüleid, mi közöd van Ricsihez, hol vagy most.

– Mit mondtál?

– Az igazat. Hogy hol dolgozol, mi a végzettséged. Hogy apád korán elhagyott titeket, anyád nevelt fel. Azt nem tudtam megmondani, hogy hol vagy most. Mondtam, hogy Ricsi gyerekkori barátod, de egy semmit érő jellem, aki csak bajt hoz az emberre.

– Kata! Ha még egy rossz szót kiejtesz a szádon Ricsiről, leteszem a telefont és soha az életben nem állok szóba veled! Megértetted? Ha nem tudok meg többet emiatt tőled, akkor is.

– Robi! Ezt mondd róla azok után, hogy ki akart kezdeni velem? Velem? A legjobb barátja párjával.

– Kata. Maradjunk abban, hogy tudom, nem ő volt, aki akarta. Ne nézz hülyének! Nagyon gázos, hogy még mindig alakoskodsz, amikor már semmi értelme.

– Ezek szerint én akartam kikezdeni vele.

– Te mondd. Egyébként valaki látott titeket a teraszon. Ki keresett még, ki volt a harmadik?

– Ki látott minket a teraszon? Tudni akarom a nevét, mert hazudott!

– Hanna volt, aki látott. De hagyjuk ezt! Szörnyen unalmas.

– Úgy? Hanna! A lassú víz partot mos Hanna. Hát akkor tudd meg, hogy Hanna hazudott. Egyébként meg Ricsi nem kért volna elnézést, ha nem bűnös. Nem gondolod?

– Óh Kata, mit tudsz te a barátságról? Elmondod, hogy ki volt a harmadik, vagy lerakom a telefont, unom már hallgatni ezt a nyavalygást.

– Persze. Kérlek... A harmadik egy orosz vagy ukrán vagy miféle volt, furcsán beszélt magyarul, azt mondta, hogy valami Fish ügyében azonnal beszélni akar veled. Kolja nevet mondott. Hagyott számot is – a lány bediktált egy magyar mobiltelefonszámot.

– Köszönöm.

– Ki az a Fish? Ricsinek valami bűnöző kapcsolata? Igazi alvilági név. Fish. Csak egy bűnöző fut ilyen néven. És hogy találtak ezek mind rám?

– Fish az apám, akit megöltek, amiatt a nagy hajcihő. Ha úgy tetszik, Ricsi miattam van slamasztikában, és nem fordítva. Hitted volna?

– Részvétem. Hol vagytok? – hebegte.

– Lényegtelen. Mentsd el a rendőrök számát, ha bárki keresne, hívd őket azonnal, segíteni fognak.

– Jól van, Robi, azért vigyázz magadra!

– Te is kapaszkodj a motoron!

Robi mosolygott, tudta, hogy Kata azonnal Hannát hívja, számon kérni rajta a hallottakat. Hanna már fél éve Kanadában dolgozott. Azon gondolkozott, hogy mostanában tényleg túl sokat blöfföl. Arra jutott, hogy kénytelen. Leona nénit hívta. Tőle ugyanazokat hallotta, mint Katától, azzal a különbséggel, hogy az öreg hölgy a füzetéből percre pontosan mondta, hogy ki és mikor kereste. Azt is mondta, hogy megadta mindenkinek Kata nevét és munkahelyi címét. Robi szélesen mosolygott; Leona néni soha nem szívlelte Katát. Aztán Anna nénjét hívta fel. Jobban nézett ki, mint a múltkori alkalommal, kissé összeszedte magát.

– Hogy vagy, nénikém?

– Köszönöm, Robikám, mostanra már jobban. Már nyugtatót sem szedek olyan sokat. Mi a helyzet veletek, kisfiam?

– Még Thaiföldön vagyunk. Sok dolgot tudtunk meg, de nem telefonáltam. Meglátogatlak majd és mindent elmesélek. Lehet, Ricsi is eljön.

– Jól van, Robikám, ahogy gondolod. Örülnék nagyon.

– Pénz került hozzám, ami tőle származik. Szükséged van pénzre, Anna néni? Azonnal tudnék küldeni.

– Eszedbe ne jusson, kisfiam! Nekem elég, amim van. Kapok nyugdíjat, Thomas bácsikádnak meg olyan biztosítása volt, hogy életem végéig folyósítanak utána havi járadékot. Szóval nagyon kedves vagy, de nem kell.

– Értem, de ha mégis, bármikor, akkor azonnal szólj!

– Megígérem, kisfiam. Szólni fogok. Biztosan szólni fogok.

– Mikor kerülnek ki a hamvak hozzád?

– Nagyon hosszú folyamat. Még nem adta ki a rendőrség a temetési engedélyt. Ha majd kiadja, akkor kell intézkedni a hamvasztásról, de ahhoz valamelyikteknek otthon kell lennie. Szerintem csak januárban lesz erről szó.

– Anya már karácsony körül otthon van, én még nem tudom, mikor, de januárra biztosan. Szóval ne aggódj!

– Jól van, Robikám, nem aggódom. Megtennél valamit? Vigyél a nevemben virágot Kai sírjára, kedveltem azt a lányt.

– Persze, nénikém.

– Valami még eszembe jutott azóta. Volt neki Floridában egy nagyon jó barátja. Egy tengerészgyalogos tiszt, magyar, valamilyen Pista, vagy Isti, vele mindvégig kapcsolatban állt. Itt is találkoztak többször nálam. Ha jöttök, jó lenne felkutatni, biztosan érdekes dolgokat tudnál meg, ha beszélnél vele.

– Rendben, nénikém, jó ötlet. Nézz utána, hátha ráakadsz.

– Vigyázzatok magatokra!

Utoljára a Kolja nevűt hívta. Álmos férfihang szólt bele a telefonba, éppen olyan akcentussal beszélt magyarul, mint Igor angolul. Le sem tagadhatná, hogy orosz ajkú, suhant át Robi fején.

– Háló!

– Háló, Kolja. Robi vagyok, aki után koslatsz. Mit akarsz?

– Koslatsz? Az mi?

- Engem keresel meg anyámat. Fish miatt. Mit akarsz?
- Á. Személyesen kell megmondanom.
- Bajos lesz, a világ másik végén vagyok. Kénytelen leszel beérni a telefonnal.
- Valaki megbízásából kell veled beszélnem.
- Nyilván Igor, a kis cuki tinccsel a homlokán.
- Cuki tinccsel? Az mi?
- A hülye kopasz fején az a pár szál haj. Már találkoztam vele. Félek, mostanra nem aktuális. Mikor beszéltetek utoljára?
- Aktuális? Az mi?
- A faszom, Kolja.
- Nem ismerek semmilyen Igort.
- Kifizetett? Ha nem, akkor már nem fog. Érted biztos.
- A vonal másik végén kis ideig csend volt.
- Csak előleget adott.
- Mennyi van vissza?
- Kétezer euró.
- Hát Igortól biztosan nem kapsz pénzt. A túlvilágon majd levered rajta. Tőlem kaphatsz háromezret, ha beszámolsz. Csak a megbízásod érdekel.
- És hogy kapom meg a pénzt? Átversz.
- Elküldöm neked gyors bank útján, csak adj meg egy nevet és egy pontos címet. Sms-ben megkapod a tranzakció kódját, meg a feladó adatait és mehetsz a postára, vagy bármelyik bankba.
- Miért bíznék benned?
- Nincs más választásod. Vagy tőlem kapsz pénzt, vagy senkitől. Nem veszíthetsz, de nyerhetsz. Végérvényesen le akarom zárni ezt az ügyet. Soha többé nem szeretnék hallani felőled, elküldöm a pénzt. Szóval kezdjed!
- Jól van. De ha mégis átversz...
- Látod, éppen ez az, amire nincs szükségem. Beszélj már!
- Jól van, jól van! Elmondom. Igor bízott meg, Durák Igor. Téged és anyádat kellett felkutatnom és kiszedni belőletek, hogy hol van egy Fish nevű tag. Igor azt mondta, hogy bármilyen eszközt használjak fel, az sem baj, ha belepusztultok, csak tudjam meg tőletek. Azt akarta, tart-

salak fogva benneteket, amíg azt nem mondja, hogy mehettek. Semmi nem számít, mindenben segít, még hullát eltüntetni is, csak eredmény legyen. Azt javasolta, hogy előtted kínozzam anyádat, akkor biztosan énekelsz.

– És mi tartott ilyen sokáig?

– Nem értem rá azonnal, jobban fizető melóm volt. Megbízta egy pesti kapcsolatot, hogy kezdjék el a keresést. Csak tegnapelőtt jöttem Magyarországra, és átvettem tőlük.

– A két idióta Pásztort bíztad meg, ugye?

– Már leállítottam őket.

– Ettől függetlenül továbbra is kutakodnak, szóval lehet, hogy valami hathatósabb módszert kell választanod, mert a fejedre nőnek.

– Gondom lesz rájuk.

– Hiába találsz ránk, nem tudtuk, hogy hol volt Fish. Nem hallottunk felőle. Szóval nem kaptál volna több pénzt. Szerencsés fickó vagy. Diktálj nevet, címet, az kell nekem az utaláshoz.

A férfi rövid gondolkodás után egy ukrán nő adatait adta meg.

– Küldöm a pénzt, ahogy ígértem, de ha hallok még felőled a későbbiekben, te is Igor sorsára jutsz! Nem volt szép halála, elárulom.

– Engem az ügy nem érdekel. Azt sem tudom, miről szól. Csak egy megbízás, ha kifizetsz, másnapra el is felejttem.

– Jól van. Ne kapcsold ki a telefont! Küldöm az adatokat.

2.

Robi reggel már javában futott a tetőn, amikor sporthoz öltözve megjelentek Ricsiék.

– Hát ti? Mit csináltok ilyen korán? Még csak hét óra – kérdezte tőlük nevetve.

– Nem tudtunk aludni, már öt óta fenn vagyunk. Bizonyára a tegnapi nap – mosolygott Zita.

– A mozgás mindenre gyógyír.

Edzés közben Robi részletesen elmesélt mindent, hogy kivel mit beszélt telefonon.

– Leszáll rólunk a tag?

– Biztos. Ha megkapja a pénzét, részéről vége. Nincs miért kockáztatnia. A Pásztor-fivérek leállítják. Amúgy kik ők? Még nem hallottam róluk.

– Két bohóc. Amolyan szaglászok. Megbízásokat szoktak kapni, hogy keressenek meg egy-egy arcot, autót vagy bármit.

– Kemény fiúk?

– Dehogy! Viszont, mint a pióca és a buldog keveréke: amire rátapadnak, nem eresztik. Ha ez a Kolja határozottan fellép, sírva szélednek el.

– Akkor úgy fest, hogy Igor vonala kigyomlálva.

– Jó lenne. Döntenünk kell pár kérdésben.

– Igen, kicsit sok a készpénz a lakásban. Amondó vagyok, ne kapkodjunk, mindenképpen várjuk meg, mit tanácsol Pavle. Dél körül fog hívni. Ha nem tud semmit mondani, akkor vásárolnunk kell, kikérjük majd Tawee véleményét, hogy mit. Ingatlant, részvényt, aranyat, mit tudom én, mi mást, majd ő elmondja a lehetőségeinket. Ha kinyitott a bank, elintézzük az utalást Koljának, szeretném minél hamarabb elfelejteni.

– Elmegyünk veled Nalineéhez, legalább megnézzük, hogy hol dolgozik.

– Örülni fog nektek.

Egy órát edzetek még, utána zuhanyoztak és úsztak egyet. Amikor elhagyták az épületet, Tawee jött szembe. Mosolyogva üdvözölte őket.

– Tawee! A későbbiekben szükségünk lesz a segítségedre, itt leszel?

– Igen. Mi lett a koordinátákból?

– Találtunk valamit, éppen emiatt kell majd a segítséged. Most meglátogatjuk Nalineet, és bankba kell mennünk. Nem tudod, hogyan lehet innen gyorsan pénzt küldeni külföldre?

– De tudom, Fish is többször küldött. Kell helyi személyi, és kétezer dollár a napi limit.

– Háromezer eurót kell küldenünk Európába. Akkor hamarabb kell a segítséged, mint gondoltuk.

– Igen, olykor Fish is intézte a nevemről. Odaadom a személyimemet, Nalinee tudja, melyik bankfiókba kell menni, felhívom mindjárt, elmegy veletek, és akkor megvan a szükséges két ember az összeghez.

– Nagyszerű! Köszönjük. Később jelentkezünk.

Nalinee a gyógyszerértárban várt rájuk, nem volt rajta egyenruha. Örült, ahogy meglátta őket, vidáman közölte, hogy az egész napja szabad.

Elmagyarázták, hogy mire van szükségük.

– Megtaláltátok, amit Fish...?

– Meg – mondta mosolyogva Zita.

– Nehezen ment?

– Nem volt nehéz. Inkább ide jutni volt nehezebb Phuketről. Kocsival kellett jönnünk. De megoldottuk. Ki kell majd vinni az autót a repülőtérre – mondta Ricsi.

– Később kivisszük és visszajövünk az én autómmal. Tizenegy után csökken a forgalom.

– Nalinee! Te már hallottál Anna nénikémről. Tegnap megkért, hogy vigyek virágot a nevében Kai sírjára. Megígértem neki, tudunk erre időt szakítani?

– Persze. Hajóznunk kell egy keveset a templomhoz, ahol Kai és a szüleim vannak. Wat Khrua a neve.

– Templomban van eltemetve? – lepődött meg Zita.

– A mi kultúránkban nincsenek temetők, mint a keresztényeknél. A templomokban van a ravatalozás, ott van a krematórium is, talán emlékeztek rá a Mae Nak-féle Wat Mahabut templomból. A hamvakat a templom területén helyezik el, majd meglátjátok. Temetést csak a kínai populáció tart, de közöttük is egyre népszerűbb a hamvasztás.

– Én abszolút hamvasztás párti vagyok – jelentette ki Ricsi. – Mert mi történt a dédszüleim sírjával...? A temetőket mindig felforgatják pár tíz vagy ötven év múltán, hogy a helyi vezetés valami jó zsíros üzlet kereite között eladhassa a területet. Az elhunytakat összedobálják egy közös sírnak elnevezett gödörbe. Feltámadáskor meg mindenki keresgetheti a végtagjait, mint valami ZS kategóriás zombifilmben.

– Ricsi, ne légy ennyire morbid! – csóválta a fejét Zita.

– Hagyjuk is a temetkezést, beszéljünk valamivel vidámabb dologról! – javasolta vigyorogva Ricsi.

– Ricsi! Ha most megint hülyéskedni fogsz a témán, esküszöm, hogy orrba verlek! – biztosította Robi.

– Indulhatunk a bankba? Nyitásra éppen odaérünk, és akkor nem kell sokat várakoznunk. Csak két sarok ide.

A bankban régi ismerősként fogadták Nalineet, semmi akadály nem volt, hogy Tawee nevére is küldjenek pénzt. Robi rögtön elküldte üzenetben az adatokat, amint kezükbe adták a nyomtatványokat.

– Remélem, ezt a szálát most örökre elvarrtuk.

A Saphan Thaksin BTS megállónál szálltak ki, lementek a hatalmas mólóhoz, ahol rengeteg ember várakozott. Robi súgott valamit Nalinee fülébe, a lány elégedetten bólogatott.

– Hé, ti miről sugdolóztok?

– Meglepetés – mondta sejtelmesen Nalinee.

Beálltak a hajóra várakozók sorába. Hamarosan befutott egy karcsú személyszállító hajó, narancsszínű zászlóval, de Nalinee úgy döntött, hogy nem azzal mennek, hanem megvárják a kék lobogós, kifejezetten turistahajót, amin idegenvezetés is van. Jött is pár perc elteltével. Ez szélesebb és lassabb volt az előzőnél. Egy thai férfi lelkesen, de nagyon rossz angolsággal sorolta a két part egymást követő látnivalóit. Nalinee olykor halkán pontosított, illetve elmondta még egyszer a hallottakat. Ricsi azon derült, hogy Nalinee az angol-angol tolmács a hajón. Kellemes volt a vízen, hamar elragadta őket a turista hangulat. Ők is lázas fényképezésbe kezdtek, mint a többi utas, és izgatottan mutogatták egymásnak a szebbnél szebb témákat. Nalinee mosolygott.

A folyó jobb partján, a Wat Pho templomnál szálltak ki, egy kisméretű komppal mentek át a másik partra. Ott a Wat Arun magasodik a folyó fölé, a száz méter körüli központi, és hatvan méter körüli négy melléképítményével, khmer stílusban, kerámiákkal gazdagon díszítve. Átmentek a templom udvarán és egy forgalmas úton találták magukat. Nalinee leintett egy tuk-tuk névre hallgató járművet, aminek elöl egy, hátul két kereke volt. A vezető motorkormánnyal vezette. A tuk-tuk jól gyorsult, nagyokat fékezett és ügyesen kerülgette az autókat a nagy forgalomban. Élvezték ezt az igazán Bangkokra jellemző járművet. Robi azt sehogy nem tudta megfejtetni, hogy az utas részen miért volt elhelyezve minden hátsó lámpának és indexnek egy-egy párja. Megkérte Nalineet, hogy kérdezze meg a vezetőtől, de ő sem tudott érdemben választ adni, csak nagyokat mosolygott. Az a városrész, ahol jártak, újként tárult a szemük elé, más jelleggel, mint a belváros egyszerűbb utcái; itt nyomát sem látták a beton és téglá sorházaknak. A házak szabadon álltak, a legtöbb-

jük fából készült, alacsony hajlású tetővel, lábakon állva. Nalinee azt mondta, ők is ilyesmiben laktak, ez Bangkok régi építési stílusa. A Wat Khrua nagy területen fekszik, közepén hatalmas, hófehér és aranyszínű, csengő formájú építményekkel. A templom körül mindenhol kínáltak ételeket, vettek többfélét és betértek egy olyan részbe, ahol éppen imádság folyt. Elhelyezték adományaikat a többi között. Két narancsruhás monk egy emelvényen ült, előttük a padlón térdeltek a hívek. Miután véget ért a közös imádság, újra kaptak a karjukra fonalat.

– A múltkori fonalaink elég jól teljesítettek – mondta Ricsi.

Vásároltak virágokat, Nalinee elment az egyik templomba. Hamarosan egy idősebb, szemüveges szerzetessel tért vissza, akit a Nalineetől látott módon köszöntöttek. A szerzetes beszélt egy keveset angolul, kedvesen érdeklődött felőlük. Meglepetten válaszolgattak, soha nem beszélgettek még buddhista szerzetessel. Közösön vonultak a templomkert egyik távoli sarkába, ahol egymás mellett, a kerítés vonalát követve sorakoztak a síremlékek. Ezek alapterülete egy négyzetméter lehet, némelyik kör, mások négyszög formában, a magasságuk két és fél-három méter. Felfelé egyre szűkül az építmény, az utolsó méter mindig egy karcsú torony. Mindegyik gazdagon díszítve, a legtöbbször az alapszín a fehér, de dominál az aranyszín is. Egy-egy kis építmény egy egész család hamvainak befogadására szolgál, oldalain kis márványtáblákkal elzárt ajtók vannak. Az elhunytak nevét ezek a kis márványtáblák örökítik meg. Nalinee odavezette őket a családi síremlékhez, elrendezte tövében a virágokat, füstölőt gyújtott. Fénykép is volt a szüleiről, Nalinee az apjára hasonlított. A nővére fülkéként lezáró kis gránittábla egészen különös színben pompázott, a közet erezete egyszerre rózsaszínes és zöldes, de a nap aranyszín és fekete cirmokat is kicsalt belőle. A „Kai” vésett, kisméretű felirat volt mindössze rajta.

– Ezt a táblát Fish Afrikában készítette és saját kezűleg helyezte el itt.

A kerítés egyik falmélyedéséből gyékényeket vett elő, egyet a monk részére terített le, a másikon pedig ők helyezkedtek el. A szerzetes imát mormolt, ők lehajtott fejjel hallgatták. A monk a nála lévő kis vizestáblából egy seprűszerű ágacskával vizet spriccelt a síremlékre, aztán rájuk, majd távozott. Maradtak még egy darabig, aztán Nalinee megköszönte nekik, hogy részt vettek ezen a kis szertartáson. Kissé lehangoltak lettek a ren-

geteg síremlék között, de Nalinee azt mondta, ne szomorkodjanak, Kai is ezt kérné tőlük. Amikor elhagyták a templom területét, beültek enni egy kis utcai kifőzdébe.

- Egyszerűen nem tudom megunni a thai kaját – lelkesedett Ricsi.
- Nem is eszed olyan régóta – nevetett Zita.
- Igaz, de valahogy nem hiányoznak az otthoni ízek.

Miközben ettek, Robi beszámolt Nalineenek az előző napon történetekről, némiképp tompítva a veszélyes helyzetek élet. Nalinee nagyon feszült volt, alig evett.

- Mégis mit taláztatok, amiért ilyeneket tesznek az emberek?
- Pénzt – mondta Ricsi.
- Kilencvennyolcmillió bahtot – tette hozzá Robi.

Nalinee felpattant a helyéről, és bárhogya is igyekezett, nem tudott megszólalni. Aztán visszaült és maga elé meredt.

- Mit tett Fish? – kérdezte, szinte magától.
- Mindent elmesélünk – mondta Robi, és megfogta a lány kezét.

3.

Tizenegy után értek vissza a lakásba. Robi és Nalinee a teraszon ültek. Ahogy Robi mesélt, a lány egyre sápadtabb lett, csak hallgatott, majd hirtelen sírva fakadt.

- Nem tudom elhinni, egyszerűen nem tudom elhinni!

Így magába roskadva a nagyon szomorú arcával védtelen kislánynak látszott.

- Pedig így volt.
 - Ha Kai élne, nem történt volna meg.
 - Elhiszem. Nem tudunk rajta változtatni.
 - Komoly veszélyben vagytok!
 - Nem hinném, hogy akkora lenne a veszély. Igor vonala megszűnt, a többiek meg bosszút álltak.
 - Felbukkantatok, ez új momentum.
 - Vigyázunk!
- Zita és Ricsi jöttek ki a teraszra. Ricsi Robinak nyújtotta a telefont.
- Pavle.

– Szervusz, Pavle!

– Üdv, Robi. Átgondoltam a helyzetet, és azt hiszem, tudok egy kézenfekvő megoldást. Van nálad notesz és toll?

– Zita jegyzetel.

– Oké. Gondolom, abban egyetértünk, hogy meg kell szabadulnotok a készpénztől, az csak bajt hoz rátok. Olyanba kell tenni, ami kis súlyú, nagy érték és könnyen pénzzé tehető. Az arany túl nehéz, csak felezné a mostani csomagotok súlyát. A megoldás: gyémánt. Kis súly, nagy érték. Bangkokban könnyen hozzáfértek, mert az Ázsia gyémántkapuja Afrika felől. Európában meg mindent felszív az antwerpeni piac. Zita! Írd fel ezt a céget: Bangkok Five Diamonds, és ezt a nevet: Mr. Choung. Csak ő tud kiszolgálni ekkora mennyiséggel. A telefonszámát majd küldöm. Ha beszéltek vele, mondjátok, hogy Mr. TK tárgyal vele. Csiszolatlan gyémántot vesztek, az ázsiai csiszolás teljesen más, mint az európai, ha szerencsések vagytok, még kerestek is a bolton.

– Pavle, nekünk egy marék üveggyöngyöt is eladhatnak gyémánt helyett!

– Ebben egyezünk, Ricsi. Egy dél-afrikai jó barátomnak Szingapúrban van gyémánt biznisze. A neve Iven Schmidt. Beszéltem vele, ha tetszik az ötletem, átrepül még ma, és holnap mehetnek együtt Chounghoz.

– Megfelel.

– Beszélek Ivennel, hogy melyik járattal tud menni. Vegyétek fel a reptéren, vigyétek szállodába! Nem lesz ingyen, de gondolom, nem jelent problémát.

– Persze. Már neked is tartozunk.

– Nem. Én tartoztam Fishnek, kétszer is megmentette a bőrömet, így leszünk kvittek. Mindjárt visszahívlak.

Letette a telefont, mielőtt bármit válaszolhattak volna. Robi Nalinee felé fordult.

– Te ebből semmit nem értettél, és ha úgy akarsz, nem mondok semmit, így kimaradsz az egészből.

– Minden érdekel, ami veled kapcsolatos.

Robi elmondta a beszélgetés tartalmát, hogy ki valójában Pavle, honnan ismerik. A lány elhülve hallgatta a Fish katonai múltjáról szóló beszámolót és a tervezett gyémántvásárlási akció részleteit.

– Hallottam Mr. Choung nevét, úgy nevezik, hogy „gyémánt ember”. Minden évben támogat egy tehetségkutató tévés versenyt, emiatt gyakran szerepel a médiában. Az is lehet, hogy Fish már üzletelt vele, meg kell kérdezned Taweet, ő többször kísérté.

Csörgött a telefon. Robi vette fel, integetett Zitának, hogy jöjjön írni.

– Beszéltem Ivennel. Csak reggel érkezik, hét óra húszkor, a Korean Air járatával. Vegyetek fel a reptéren! Ötezer dollárban egyeztem meg vele, azt a végén adjátok oda! Teljesen megbízhattok benne. Ha végeztetek, elmegy taxival. Arra már ne legyen gondotok.

– Köszönjük, Pavle, jó lesz. Két kérdés. Mr Choung tud-e a nagyságrendről és a készpénzről? És honnan ismerjük meg a repülőtéren Iven Schmidtet?

– Mr. Choung tud a nagyságrendről, és nem zavarja. A készpénz szó elhangzása valóságos zene a gyémánttüzetben, akár két raklappal is vihetnétek, nem haragudna meg, és kiszolgálna benneteket. Iven megismer majd titeket, álljatok oda, ahol kifelé jövet minden nemzetközi utasnak el kell haladni! Ricsi legyen ott, mert őt fogja figyelni, mond neki, hogy ne fésülje túl magát, csak úgy nézzen ki, ahogyan szokott. Még egy fontos dolog! Ne bontogassátok ki a kötegeket, legyen rajtuk a vákuumfólia, így hamarabb végeztetek. Vegyetek délután annyi dollárt vagy eurót, amennyire szükségetek lesz elhagyni az országot, de bőven számoljatok, ne fogyjon el útközben! Hívjatok, ha bármi nem úgy halad, ahogy most mondtam!

– És hogy visszük ki a köveket az országból?

– Jó kérdés. Nem repülön. Már szervezem, de arra még kell egy kis idő.

Elköszöntek és lerakták a telefont.

– A legjobb lesz, ha felhívom ezt a Mr. Choung nevű nagymenőt – mondta Robi, és már tárcsázta is a számot.

Vakkantásra emlékeztető hanggal vette fel egy férfi a telefont.

– Mr. Choung? – kérdezte Robi.

– Ahp.

– Mr. TK beszélt meg egy ügyletet holnapra, annak szeretném az időpontját és a helyét egyeztetni.

– Az irodám. Tizenkét óra.

– Köszönöm.

– Ahp – mondta a férfi és lerakta a telefont.

Robi a fejét csóválta.

– Azt nem mondta, hogy hova kell mennünk.

– Hívjátok ide Taweet! Tud mindent, főleg azt, hogyan zajlanak az ilyen ügyletetek.

Tawee nemsokára megjelent a lakásban.

– Ismersz egy Mr. Choung nevű alakot? – kérdezte tőle Ricsi.

– A „gyémánt ember”, ismerem.

– Milyen figura? Megbízható vagy trükközős?

– Gondolom, megbízható, Fish többször üzletelt vele, soha nem panaszkodott.

– Tudod, hogy hol lehet megtalálni?

– Tudom, voltam már ott.

– Holnap délelőtt kellene minket elkísérni, vásárolnunk kell tőle nagy tételben.

– Azért annyira nem megbízható, simán átver, ha megteheti; ez bevett gyakorlat Ázsiában.

– Jön velünk szakértő. Ül le egy pillanatra, el szeretnénk mondani valamit.

Robi összefoglalta a történeteket. Tawee higgadtan hallgatta végig, de amikor az összeg nagyságát meghallotta, nagyon elképedt.

– És itt tartjátok?

– Jobb helyet nem tudtunk, és nem könnyű szállítani. Viszont, ha minden jól megy, akkor holnap délelőtt megszabadulunk tőle. Segítesz? Nem ingyen kérjük.

– Szívesen segítek bármiben. Ezt amúgy meg kell szervezni. Fish mindig úgy intézte, hogy iderendelt egy reptéri limuzint, aminek nem lehet belátni az ablakain, de ne amolyan hosszú amerikai autóra gondoljatok! Mikor kell mennünk holnap?

– Délre.

– Jól van, szervezem. Hányan megyünk?

Ricsi könyörgő tekintettel nézett Zitára, a lány megadóan bólintott.

– Négyen, veled és a szakértővel együtt. A szakértőt nyolc előtt tudjuk felvenni a reptéren.

- Akkor őt elhozza a limuzin a reptérrel, intézem.
- Van fegyvered, Tawee?
- Van. Nálam lesz.
- Nekünk is van, hozzuk?
- Hát, ha már megvan... – mosolygott Tawee.
- Még valami lenne. Váltanunk kellene bahtot dollárra vagy euróra, nagy tételben. Hatmilliót. Megoldható?
- Százötvenezer euró körül. Biztosan menni fog, telefonálnom kell előtte. Ha megtudom a részleteket, akkor szólok. Itt lesztek?
- Itt, vagy fenn a tetőn.
- Ültek még a teraszon egy darabig, azután Tawee sietve távozott.
- Tawee szívesen segít nektek, nem akar pénzt cserébe. Ne erőltessétek! Nagyon hálás Fishnek.
- És mire vágyik Tawee, mit szeretne elérni, amiben esetleg a segítségére lehetnénk? – kérdezte Ricsi.
- Saját biztonsági céget szeretne alapítani. Bőven lenne munkája, mert nagyon sok ismerőse van, és abszolút megbízható.
- Azt láttuk.
- Tawee hamarosan visszaérkezett.
- A pénzváltás el van intézve, két bankba kell menni, mindkettő közel van, euró és dollár is lesz, így tudják összehozni.
- Nagyszerű. Köszönjük!
- A legjobb lesz, ha te meg Nalinee mentek, de vigyétek magatokkal az összes útlevelet. Van persze mindenféle bürokratikus szabályozás is.
- Megnevezte a két bankot a lánynak, aki bólintott.
- Mikor mehetünk? – kérdezte Robi.
- Ha megvagytok, bármikor.
- Indulhatunk – mondta Nalinee.
- A limuzin is el van intézve, erre a cetlire felírtam a telefonszámot és a nevet, tud angolul, hívjátok majd fel ma, hogy reggel mikor és hol legyen.
- Mi lenne velünk nélküled? – mondta mosolyogva Ricsi.

Robi és Nalinee lementek a lakásba. Robi Nalineenek adta az útleveleket, hogy tegye a táskájába. Előhúzta a szekrény mögül az egyik táskát, és három vákuumba csomagolt tömböt vett elő. Gondosan ellenőrizte, nincs-e rajta valamilyen banki jelölés. Jól látszott, hogy korábban a külsejükre volt ragasztva valami papírféle, ami persze leázott. Kis gondolkodás után úgy döntött, hogy mégis eltávolítja a vákuumcsomagolást, hátha valamilyen UV festékes vagy egyéb biztonsági megjelölést tettek rá. Látott korábban Fish szobájában egy üres kartondobozt, egy régebbi nyomtató gyári csomagolását. Ebbe pakolta bele az összes pénzt.

– Így mehetünk gyalog, senki nem akar tőlem elvenni az utcán egy olcsó nyomtatót.

A lány bólintott, arra gondolt, ez neki soha nem jutott volna eszébe.

A bankban, ahova először mentek, már várták őket. Egy külön teremben ültették le őket, lemásolták az útleveleket, kis idő elteltével behoztak egy gyorszámlálót, eurókötegeket és a kinyomtatott okmányokat. Robi mindent aláírt, átadta a megfelelő mennyiségű pénzt a kartonból, azt is megszámlálták és már mehetek is. Az egész nem tartott tovább húsz percnél. A második bankban hasonlóan gyorsan folytak a dolgok, a különbség csak az volt, hogy itt dollárt kaptak. Nalinee nagyméretű táskájába tették a váltott pénzt.

– Ezzel meg is volnánk.

Robi a bank előtt a kuka mellé helyezte a nyomtató üres kartondobozát.

– Milyen sokat érek most!

– A lábad poros nyoma is többet ér attól, ami a táskádban van – mondta Robi nagyon komolyan.

– Tudod, Robi, sokszor csodálkozom azon, hogy az emberek milyen anyagiasak. Ázsiában nagyjából annyit érsz, amennyi pénzed van. Annak idején a családommal egyszerűen éltünk, meg Mettel is az elején, de soha nem éreztem, hogy ne lehetnék boldog pénz nélkül. Odaadnám mindenem, ha találkozhatnék a nővéremmel, ha csak egy órára is. Értesz engem?

– A legteljesebb mértékben.

4.

Fél hat körül a nappaliban ültek, Nalineere vártak, aki hazament átöltözni.

– Mi lesz a meglepetés, Robi?

– A meglepetés az attól meglepetés, Ricsi fiam, hogy nem tudsz róla előre! Ha most elmondanám, hogy a thai miniszterelnöknél fogsz vacsorázni, akkor nem lepődsz meg, ha majd bemutatkozik neked.

– Itt ülök a legjobb gúnyámban, eltértem, hogy Zita negyedórán keresztül fészülte, igazgatta a hajam. Valami kis információt azért dobhatnál!

– Jó lesz...

Ricsi mormogott valamit

– Meg van fészülve a hajad? – nevetett Robi.

– Na elmész te...! Legalább kaja lesz? Csak azt mondd meg!

– Milyen kaja? Hát nem moziba megyünk? Én arra készültem, hogy mozizunk, utána meg eszünk az utcán valamit. Ez lett volna a meglepetéses vacsora. Meglepetés a moziban, vacsora meg az utcán.

– Ne szívass már, Robi!

– Jó kaja lesz, meglátjátok.

Ahogy megérkezett Nalinee, rögtön elindultak. Az épülethez érve tátva maradt Ricsi szája, de amikor a lift nesztelenül suhant felfelé velük, egykedvűséget színlelt. Amint meglátta az éttermeket és körben a panorámát, nem tudott gátat szabni a tetszésének, elismeréssel veregette hátba Robit. Ezúttal a nyitott szinten foglaltak asztalt, a Skybar mellett közvetlenül. Ricsi kedvéért először a Skybar külső oldalán telepedtek le, ott kérték az első italaikat.

– Rátok iszom, srácok – emelte poharát koccintásra Ricsi.

– Igyunk arra, hogy élünk, sikerrel jártunk, és hogy holnap újra nagyon fontos napunk lesz! – mondta Robi.

– Igyunk Fishre, nélküle soha nem találkoztam volna veletek! – mosolygott Nalinee.

Koccintottak.

Vacsora közben Ricsi valahogy összeismerkedett a szomszédosasztaltársasággal, akik spanyol és olasz fiatalok voltak, valamilyen európai brókeriroda kihelyezett alkalmazottai. Azt ünnepelték, hogy az egyik

spanyol srác eljegyezte olasz kolléganőjüket. Vacsora után ragaszkodtak hozzá, hogy átüljenek hozzájuk. Ricsi mindenféle csalafinta trükkal szórakoztatta a társaságot, amit az interneten tanult és sokat gyakorolt. Minden trükköt úgy vezetett be, hogy látszólag lehetetlen dolog megvalósítását ígérte, annak sikerére kötött fogadást. Arra is volt gondja, hogy ne nyerje meg az összes fogadást, akkor túl unalmassá vált volna a sorozat, és senki nem kötött volna vele újabbat a következő trükkre. Persze, mint a jó kaszinó bankja, mindig a kisebb fogadásokat veszítette el a nagyobbak javára. Mikor kifogytak a trükkjei, fogta a nyereményét és eltűnt egy bő félórára. Amikor újra megjelent, két pincér kísérte, és egy akkora tortát hoztak, hogy egy üres asztalt kellett a többi mellé állítani. Az egész étterem felállva tapsolt és éljenzett, a tortán marcipánból készített menyasszony és vőlegény állt.

Az olasz lány pityeregni kezdett. A teljes asztaltársaság Ricsit ölelgette, aki alig látszott ki a hátát veregetők gyűrűjéből.

Zita mosolyogva pillantott Robira.

– Ilyen – bólintott Robi. – Valaki valahol most bitangul keresi a tortáját... – tette hozzá nevetve.

Tizennegyedik nap

December 16., csütörtök

1.

Robiék a nemzetközi érkezés oldalán fürkészték a sűrű csoportokban kitóduló utasokat. Iven Schmidtre vártak. Ricsi biztos, ami biztos, egészen közel húzódott a krómozott fémkorláthoz, bár legalább egy fej-jel magasodott e nélkül is a várakozók fölé. Nem fészülködött reggel, a limuzin sofőrje alig tudta levenni szemét a frizurájáról, amikor reggel kapcsolatba léptek vele.

– Próbáljuk kitalálni, hogy melyik az emberünk. Két-két tipp fejenként. Fogadás! – javasolta Robinak.

– Rendben. Nagyon bejöttél tegnap. A tét?

– Aki nyer, az urasan hátul ül a limuzinban, a vesztes meg mint egy csicska, elől. Ha nem találjuk el... meglátjuk. Te kezded!

– Oké. Várj!

Robi hosszasan tanulmányozta az érkezőket.

– Az lesz a mi emberünk, aki a barna bőr pilótatáskát húzza, sötétkék öltönyben, fekete ingben.

A férfi egyenesen feléjük tartott, pár méterre tőlük megtorpant, intett és szélesen mosolyogni kezdett. Robi elégedetten nyugtázta a győzelmét. Egy csinos thai lány vágódott ki mellőlük, egyenesen az öltönyös karjába rohant. Hosszan ölelték egymást.

– Azt hiszem, nem kíváncsi a mi gyémántjainkra, van neki sajátja. Most én jövök!

Ricsi elmélyülten figyelte a közeledőket, gondolkozott, majd választott.

– Alighanem az lesz Iven Schmidt, aki most lépett ki a folyosóra. Sötét farmer, kockás ing, afrikai bőrcipő. Látod? Napcserzette arc, szőkés haj. Kis fekete utazótáska a vállán.

– Túl fiatal, és még csak felénk sem tekint, pedig lehet téged látni, akár a világitótornyot. Amúgy meg nem is Afrikából várjuk.

Ahogy a férfi elhaladt mellettük, rájuk pillantott, Ricsi intett neki, az meglepődve visszaintett, de nem állt meg.

– Eddig semmi. De azt hiszem, most tényleg megvan. Nézd azt a férfit! Azt a magas, ősz hajút. Bézs nadrág, barna cipő, fehér ing. Ő lesz az! A napszemüveges.

– Elnézést. Róberthez és Richárdhoz van szerencsém?

Egy elegáns hölgy állt előttük, kedvesen mosolygott. Nem látták, honnan került oda. Szürke kosztümöt viselt fehér blúzzal, fekete, középmagas sarkú cipőt, a nyakába elegáns kis zöld selymekendőt kötött. Kisméretű, szögletes, kerekein guruló, fekete utazótáska volt nála.

– Igen, mi vagyunk – mondta meglepetten Ricsi.

– Iven Schmidt vagyok. Pavle a közös barátunk.

Kissé mély színezetű hangjon beszélt.

– Örülünk, hogy itt van, asszonyom! Én Róbert vagyok, ő a barátom, Richárd. Az a helyzet, hogy mi férfit vártunk, nem mondta Pavle, hogy hölgy fog érkezni.

– Pavle szereti a tréfát, és szeret meglepetést okozni.

– Maradéktalanul sikerült, hölgyem, mi éppen azt találgattuk, hogy ki lehet Schmidt úr, amikor Ön megjelent – nevetett Ricsi.

– Hagyjuk ezt a hölgyemézést, maradjunk egyszerűen csak az Ivennél! Rendben?

– Igen. Robi és Ricsi. Így szólítanak minket.

A nő vidáman mosolygott, egyáltalán nem látszott rajta, hogy nagyon korán kellett felkelnie az utazás miatt. Iven Schmidt negyven körüli, törekeny, csinos nő volt, hosszúkás arccal, amelyet nagy, barna szeme uralt. Szája szögletében állandóan apró mosoly bujkált. Sminket alig viselt. Szőkésbarna, álláig érő, egyenes frizurájával úgy nézett ki, mint aki éppen most lépett ki a fodrásztól.

Kimentek a repülőtér épületéből a parkolók felé vezető egyik hídon. Balra álltak a limuzinok, mind egyforma: ezüst BMW fekete ablakokkal. Robi intett a sofőrnek, aki azonnal ott termett és elvette a táskát. Ricsi ült előre. Tawee telefonon hívta a sofőrt és ellátta a szükséges instrukciókkal. A kora reggeli forgalomban hamar visszaértek a lakásukhoz.

– Milyen az élet Szingapúrban? – kérdezte Zita.

– Túlságosan rendezett, de jó. Viszont eszméletlenül drága – mosolygott Iven. – Mindenben ellentéte Bangkoknak. Szeretem Bangkokot, sokszor járok ide. Általában reggel jövök illyentájt, és az éjszakai gépek egyikével megyek vissza. Csak két és fél órás az út, rengeteg járat van. Szóval kényelmesen megoldható.

– De gondolom, ilyen ügyben, mint a miénk, nem sűrűn.

– Sűrűn éppen nem, de előfordul. Dél-Afrikából sok ázsiai megbízást kapok, onnan messze esik iderepülni. Igazságügyi szakértő is vagyok. Szóval előfordul mindenféle.

– Soha nem hallottam még ilyen női nevet, hogy Iven. Ez valamilyen afrikai név? – kérdezte Ricsi.

– Nem létezik ilyen név. Dél-Afrikában születtem, apám búr, anyám dél-szláv származású. Apai nagyanyám Irene volt, anyai nagyanyám pedig Ivana. Hagyományaink szerint az én nevem Irene Ivana Schmidt lett volna. A szüleim vicces kedvükben lehettek, mert összegyűrták a nagyanyáim nevét, és végül az Iven nevet kaptam. Dél-Afrikában a szülők kívánságának megfelelően minden nevet anyakönyveznek, a fekete törzsek hagyományai miatt.

– Érdekes történet. És honnan a gyémántos szakterület?

– Apám és nagyapám is gyémántkereskedést vitt, nagyapám bányával is rendelkezett a hőskorban, amikor még a fehérek kormányozták Dél-Afrikát. A feketék uralma alatt ez természetesen kizárt. Egyre rosszabb ott a helyzet, én tíz éve hagytam el. Ahányszor beszélek telefonon anyámmal, mindig elmondja, hogy milyen jól döntöttem, és eszembe ne jusson visszamenni. Állami iskolákban és egyetemen tanultam a gyémántminősítést, becslést és megmunkálási ismereteket, tíz évet pedig az ország legnagyobb gyémántcégének dolgoztam.

– És mit vásárolunk? – kérdezte Robi.

– Csiszolatlan köveket, tizenöt-harminc karát körülíeket, minél tisztábbakat.

– Semmit nem értünk a gyémánthoz.

– Akkor íme egy kis összefoglaló – mosolygott Iven. – A gyémánt millió évekkel ezelőtt keletkezett, hatalmas nyomás és igen magas hőmérséklet kellett hozzá. Emiatt olyan kemény. Értékét a négy C adja, amik a tisztaság, a szín, a karát és a csiszolás angol szavak kezdőbetűi.

Értelemszerűen a mi üzletünkben nem játszik majd szerepet a csiszolás. Ázsiában úgy csiszolnak, hogy a nyers kő minél nagyobb darabja maradjon meg a végén, ellenben Európában és Amerikában úgy, hogy a legszebb ragyogást, tüzet ériék el. Az utóbbi piacokon ezért a nyers kő ötven, sokszor hatvan százaléka is elvész. Persze, nem szó szerint, mert a kisebb darabokat is felhasználják, azokból kisebb ékköveket csiszolnak ki, a morzsalék meg szükséges a megmunkáláshoz. Gyémántot csak gyémánttal lehet megmunkálni, olyan kemény anyag. A kő tisztaságát az adja, hogy mennyire mentes a zárványoktól. Ritka a teljesen zárványmentes kő, azt nézzük, hogy a zárványok lehetőleg ne essenek bele a majdani ékkő testébe. A szín nagyon sokféle lehet, fehértől a barnáig, de van fekete is. Én a fehéret preferálom, ha van egy kis kékes vagy rózsaszínes árnyalata, az a top, ezeket értékeli most a piac legjobban. A karát a kő súlyát jelenti, semmi köze az aranykaráthoz. Egy karát gyémánt 0,2 gramm. Képzeljétek el, egy tíz karátos kő mindössze két gramm súlyú! A ti esetetekben a legjobb az a kategória, amit említettem.

– Akkor nem lesz túl nagy csomagunk.

– Kaptok azért jócskán követ. A nyers kő ára csupán nyolcada, tizede a szakszerűen csiszolt ékkőnek. A nyers kő elveszíti fele súlyát, olykor még többet is, mégis tízszeresére nő az értéke. Ez a szép a gyémántcsiszoló szakmában.

– Tudsz csiszolni?

– Tanultam azt is, de inkább a becslés és szakértés érdekelt jobban, abban a területben mélyedtem el végül.

– Mr. Choung nevét ismered?

– Az ő nevét mindenki ismeri, aki kapcsolatba kerül a bangkoki gyémántüzlettel. Vásároltam már tőle megbízásból, és szereztem is neki anyagot Afrikából.

– Megbízható?

– A gyémántüzletben nem létezik olyan, hogy megbízható. Choung nagyon ravasz figura, de ha szakértővel akad dolga, nem próbálkozik, meghagyja trükkjeit a zöldfülűeknek. Gyorsan lehet vele üzletet kötni, hamar dönt. Ezt szeretem.

– Veszélyes?

– Nem hinném. Rengeteget keres, abszolút nem állna érdekében,

hogy rontsa a renoméját, mindazonáltal nagyapám mindig azt mondta, hogy a gyémánt körül bármi előfordulhat, és ráadásul bármikor.

– Még csak tíz óra van, nem akarsz lepihenni egy órára? Gondolom, nagyon korán kellett kelned – kérdezte udvariasan Nalinee.

– Nagyon kedves, de nem. Szerencsémre mindig jókat alszom a repülőn. Inkább, ha van itt net, akkor szükségem lenne egy félórára.

– Van. Számítógép? – kérdezte Ricsi.

– Megteszi a telefonom.

2.

Tawee tizenegy előtt pár perccel hívta őket. Utasításokat adott. A mosodások gurulós állványát odakészítette a tűzlépcső ajtaja mögé. Ricsi pakolja fel a táskákat és menjen le a parkolóba. Robi és a szakértő tíz percet várjanak, aztán kövessék.

Amikor leértek a parkolóba, a limuzin éppen akkor hagyta el a szintet. A sarokban egy járó motorú, sárga furgon állt, villantott a lámpáival, ahogy ők megjelentek. A kormánynál Tawee ült, szürke, emblémás egyenruha és sapka volt rajta. Ricsi a raktér oldalsó tolóajtaján pattant ki, tartotta az ajtót, úgy állt, akár egy rendkívül udvarias hotel portás.

– Fáradjatok be!

Mélyen meghajolt. Iven nevetett.

– Látjátok, milyen igaza volt nagyapámnak, hogy a gyémánt körül bármikor bármi előfordulhat! Ki gondolta volna, hogy ma egy ilyen furgonban fogok ülni?

– Tawee dicséri – mondta Robi.

Beszálltak mindannyian hátra, leültek az odakészített székekre. Tawee várt még pár percig, aztán óvatosan kigurult az utcára. Jó háromnegyed órát autóztak, mire leparkoltak.

– Robi most a szakértőnővel taxin elmegy a címre, innen negyedóra csak. Mi Ricsivel mozgásban leszünk. Ha megvagytok, csak fizetni kell, hívhatsz minket, Robi. Ha vészhelyzet van, vagy bármi, akkor ne a pénz szót használd, hanem azt mondd, hogy zseton. Ebből tudni fogom, hogy bajban vagytok, intézkedünk a rendőrséggel.

– Értem. Tehát zseton.

– Ügyesen, Robi. Rock and roll!

Robi leintett egy taxit és bemondta Mr. Choung cégének címét. Tíz percen belül odaértek. A Five Diamonds társaság székhelye háromemeletes épület. Az utca felőli teljes felülete tükröződő üvegből készült, de Robi építész szeme azonnal látta, hogy az üvegek nem valódi ablakok. Az épületnek egyetlen ablaka sem nyílt az utcára. Hatalmas, teljesen zárt vaskapun lehetett bejutni. Robi megnyomta a kaputelefon gombját, majd bemondta a nevét. Hamarosan kinyílt a kapuba vágott kisebb vasajtó, és egy kínai arcú, öltönyös férfi jött ki. Jobb kezét zakója alatt tartotta a háta mögött. Körbepillantott, majd beinvitálta őket. Mosolyogva meghajolt feléjük.

– A nevem Lung, én fogom bekísérni Önöket Mr. Chounghoz. Hoszszan haladtak az épület egyszerű folyosóin, alig találkoztak valakivel. Egy kisebb előtérbe jutottak, ahol virággal, füstölővel és étellel gazdagon ellátott, hatalmas kínai buddhista szentély állt. Sok piros lámpácska világított rajta. Liftbe szálltak és egy földalatti szintre mentek. A lift előtti térben senki nem tartózkodott. Lung egy vasajtóhoz vezette őket, a kamerába nézett és mondott valamit. A legalább tíz centi vastag ajtó halk kattanással kinyílt. Belül egyenruhát viselő örök ültek. Lung átvezette őket közöttük, csak biccentett udvarias köszönésükre. Ismét folyosókon haladtak, majd újabb ajtóhoz értek. Lung belenézett egy falon elhelyezett készülék lencséjébe, hüvelykujját egy kisebb üvegfelülethez érintette, majd hangosan mondta a nevét. Pár másodperc múlva nyílt az előzőhöz hasonló vastagságú ajtó. Itt nem voltak örök. Követték Lungot. Luxus kivitelű tárgyalóhelyiségbe jutottak. Fényt a plafonon keresztül kapott a nagy alapterületű terem. Közepén hatalmas, keleti motívumokkal fagrott, fekete asztal uralkodott, tizenhat székkal. Minden ázsiai antik darab. Körben a falakat arany és bronzszínű drapériák fedték. Hatalmas, szinte plafonig érő akvárium állt az egyik sarokban, tengeri halak úszkáltak benne méltóságteljesen. Körben mindenfelé gondosan ápolt bon-sai fécskák és ember nagyságú kínai porcelánszobrok sorakoztak. Lung leültette őket. Egy bordó és arany selyemruhát viselő fiatal lány jött be, meghajolt és halkán kérdezte, mivel kínálhatják meg őket. Teát kértek.

– Mr. Choung azonnal itt lesz, az utolsó ellenőrzést végzi az Önök részére kínált tételeken. Ezt mindig személyesen teszi.

A lány illatos jázminteaát szolgált fel és halkán távozott. Egy idősebb, kövér, kínai férfi lépett be, energikus léptekkel közeledett feléjük. Robi és Iven felálltak.

– Mr. Choung – mondta Lung, miközben meghajtotta magát.

Kölcsönösen bemutatkoztak.

– A hölgyel már több sikeres üzletet kötöttünk. Remélem, most is mindenki meg lesz elégedve!

A férfi igen erős akcentussal beszélt angolul.

– Én is remélem, uram.

A férfi Lung felé bólintott, aki azonnal intett a falnál várakozó hölgyeknek.

– Akkor kezdhetjük. Az igényelt kritériumoknak megfelelő darabokat bemutatjuk Önöknek, mindegyik mellett ott a leírás, ami tartalmazza az árat, dollárban. A nagyobb mennyiségre való tekintettel az árak öt százalékkal csökkentettek.

– Egy kicsit keveslem az öt százalékot – mondta mosolyogva Iven.

– Mrs. Iven! Nézze meg először, hogy mit kínálok, és biztos vagyok benne, hogy meg fogunk egyezni!

Iven bólintott. Nyílt az ajtó, két őr tolt be egy kerekén guruló króm-acél kasszakerényt, megállították a tárgyalóasztal mellett, és a falhoz húzódva várakoztak. Lung kitárta a szekrényke dupla ajtaját, láthatóvá váltak a tálcák. Két fekete kosztümös hölgy érkezett, laptoppal a kezükben. Egyikőjük eléjük helyezte az első tárolót, amelyben húsz átlátszó műanyag rekeszben voltak egyesével a kövek. A nyers gyémántok opálos színben fénylettek, Robi szemében egyáltalán nem tűntek értékesnek. Iven kivett a táskájából egy dobozt, ami különböző csipeszeket, nagyítókat, kis mérleget és egy erős fényű lámpát tartalmazott. A lámpát a homlokára helyezte. Szemébe illesztett egy lupét és megvizsgálta az első követ. Robinak magyarázott.

– Két üres tárolót kérek. Az egyikre azokat a tételeket fogom tenni, amiket megveszünk, a másira azokat, amik tetszenek, de az áruk nem megfelelő. Amit nem kérünk, az mehet rögtön vissza a szekrénybe.

Lung azonnal hozta a tárolókat és Iven elé helyezte az asztalra. Némán folyt a munka, Choung fekete kosztümös alkalmazottai sorra adták a tálcákat és szorgalmasan kopogtak computereiken. Azon tételek papír-

jaira, amelyeknek nem fogadta el az árát, Iven odaírta, hogy mit kínálna értük. Lung egyesével adta Mr. Choungnak, aki figyelmesen tanulmányozta Iven jegyzeteit. Ha elfogadta Iven javaslatát, bekarikázta az új árát, aláírta a papírt és a doboz átkerült a megvásárolandó tételek közé, ha nem, akkor ment vissza a szekrénybe. Újabb ajánlatot már nem tett. Iven is szorgalmasan jegyzetelt, gyakran hosszasan számolt. Egyre újabb és újabb szekrénykéket gurítottak be, ahogy az előző tartalmával végeztek. Olyan szekrény is akadt, amelyből egy követ sem választott Iven. Három óra is elmúlt már, amikor jelezte, hogy készen áll, hívhatják a pénzt. Robi felhívta Tawee-t és lement Lunggal, hogy fogadják őket.

Negyedórán belül befordult a furgon a kapu elé. Robi intett Lungnak. Beengedték a kapun belülre, és bezárták mögötte. Lung benézett a raktérbe. A táskákat egy kisebb méretű, gurulós kocsira rakták. A tárgyalóban Robi bemutatta az újonnan érkezőket, majd az asztalra pakolta a pénzt. Mr. Choung megszámlolta a szögletes csomagokat, majd találmásra kijelölt hármat. Azokat Lung és a két hölgy kibontották, megvizsgálták, és egyenként átengedték a bennük lévő százezres kötegeket pénzszámláló, majd bankjegyzvizsgáló gépen. Mindent rendben találtak. Ricsi és Tawee bepakolta a köveket tartalmazó kis műanyag dobozokat egy üres pénzes táskába.

– Mrs. Iven, köszönöm a közreműködését, magával mindig kellemes és problémamentes együtt dolgozni – hajolt meg Mr. Choung.

– Mr. Choung, remélem, akad még dolgunk egymással!

Elköszöntek, Lung lekísérte őket a furgonhoz. Tawee két háztömböt megkerült, alaposan szétnézett, majd hirtelen egy várakozó taxi mellett fékezett. Bólintott. Ricsi pár pillanat alatt átült a táskával, a taxi azonnal indult. Tawee a másik irányban hajtott el. Robi egy borítékot vett elő a táskájából és Iven felé nyújtotta.

– A megbeszéltek szerint. Köszönjük a gyors látogatást és a nélkülözhetetlen segítséget. Valamelyest megtoldottuk az összeget, mi viseljük a repülőjegy költségét ésapidíj is van benne.

– Nagyon köszönöm a figyelmességet – mosolygott Iven, és a borítékot a táskájába süllyesztette. Nem nézett bele. – Kiszállok majd itt valahol, ismerős a környék.

– Szó sem lehet róla, a limuzin már vár.

– Még pár dolog. Ha Antwerpenben adjátok el a köveket, előtte Pavle hívjon engem, olyan vevőt fogok találni, aki biztonságos és egyben megveszi mindet. Jutalékom lesz rajta, de még így is jól fogtok keresni a bolton, nagyon szép árúja volt most Mr. Choungnak. Van közöttük pár ritka darab, és kettő, ami nagyon értékes. Ha engem bíztok meg, azt kérem, hogy ne adjátok el belőle semmit, tételesen jegyeztem a gépemben mindegyiket, így pontosan tudom tájékoztatni a vevőt már előre. Ha kibontanátok a kapszulákat, tegyétek a köveket kis zacskókba és írjátok rá a kapszula számát, hogy könnyen vissza lehessen azonosítani. Tartsátok meg a leírásokról szóló dokumentumokat is! Nagyon sok időt lehet majd ezzel megtakarítani.

– Értem.

– Nem költöttük el maradéktalanul a pénzeteket, mert csak olyan köveket vettem meg, amin keresni tudtok. Szakmai ártalom.

– Nem gond, láttam. Majd átváltjuk. Egyébként biztos, hogy igénybe fogjuk venni a segítségét az eladásnál, Pavle útján üzenünk majd. És még egyszer köszönjük! A leírásokat már most vidd el magaddal, akkor nem kell majd külön szervezni.

– Köszönöm a bizalmat.

Ricsi Tawee utasításának megfelelően a taxiban várakozott a második parkoló szinten, amíg a furgon vissza nem ért. Ahogy megálltak a taxi mellett, kiszállt a táskával és kifizette a fuvar díját. Nagy borravalót adott. A taxis intett Taweenak és elhajtott. A limuzin is távozott.

– Tawee! Ezt nagyon profin szervezted – mondta Ricsi és megveregette a vállát.

– Igyekeztem. Egyes elemeit Fishtől láttam, nem minden a saját érdemem. Menjete fel a lakásba!

– Gyere velünk! Erre innunk kell egy pohárral.

– Rendben. Add, viszem a táskát! – egyezett bele Tawee.

Felmentek. Ricsi lépett be először az ajtón. Átment a rövid előtéren, a nappali ajtajában hirtelen megtorpant, mozdulni sem tudott. Robi beleütközött hátulról. Nem látta, hogy mi a baj, de visszafordult, határozottan megállította a bejárat ajtón éppen belépni készülő Taweet.

– Zseton.

Becsukta előtte az ajtót.

3.

Zita egy székhöz kötözve ült, szája széles, ezüstszínű szalaggal volt leragasztva. Tehetetlenül dobálta magát, szeméből patakzott a könny. Nalinee a kanapé előtt feküdt a padlón, nem mozdult, az arcát teljesen eltakarta a haja.

– Nem hirtelenkedtek, vagy kilyukasztom a csinos koponyáját!

Középkorú, filigrán férfi állt Zita mögött. Bal kezével a lány nyakát ölelte hátulról, lehajolva hozzá, a jobbal egy kisebb méretű, hangtompító pisztolyt tartott a fejéhez. A nappali ülőgarnitúráján egy szénfekete borzas hajú, nagyon erős alkatú figura terpeszkedett, a tévé távirányítóját nyomkodta. Fehér, kapucnis melegítőfelsőt viselt és bő, színes anyagból készült pamut konditermes nadrágot. A konyharész szigetpultján elegáns öltözetű, kínai arcú férfi könyökölt, elmélyülten tanulmányozta a bal mutatóujján forgatott, fekete zsinóron függő, Las Vegas Palace Casino feliratú, világoskék tízdolláros zsetont. Jobb keze fejét teljesen elfoglalta egy nagy, zöld színű sárkánytetoválás. Mellette konnektorba dugva hajsütővas melegedett.

– Ricsi! Nyugi! – kiáltotta Robi, mert látta, hogy barátja robbanni fog.

– Ezért megdöglötök!

Ricsi a fogát csikorgatva kiabált, majd hirtelen oldalt perdülve az öve hátsó részéből előrántott CZ100 pisztolyt az éppen feltápáskodó fekete hajú alakra fogta. Az arca közepébe célzott.

– Ne mozdulsz, te féreg!

– Ha kinyírod Vakondot, eggyel kevesebbre kell osztani, szóval nem érdekel. Csak rajta.

Londi nyugodt hangon beszélt, a pisztolyát továbbra is Zita fejéhez tartotta, időnként beleszagolt a lány hajába. Elégedett arcot vágott.

– Ne biztassad, mert lekaszálja a rugdalózós barátodat – mondta fojtott hangon Robi.

– Nyírja csak ki! Nem érdekel.

– Londi, az anyádat, ne izgasd ezeket a köcsögöket, mert lezúzom az arcodat!

A feketehajú mérges arccal kiabált. Londi úgy vigyorgott, mint Joker, a bohóc.

– Jól van, fiúk. Stop! Dobd el a fegyvert! – kiabált hirtelen Ricsire kemény hangon.

– Dobd el te! Nyomorult puhapöcsű buzi! A lányokkal könnyen elbántál. Dobd el! Ha lelövöd a lányt, mind itt halunk meg, és nem látsz semmit abból, amiért idetoltad azt az ocsmány pofádat!

A kínai arcú férfi nyugodt mozdulatokkal kivette a hajsütőt a tartójából, szó nélkül Zitához lépett és a lány arca felé közelítette a forró vasat. Zita kitágult szemmel vonaglott.

– Dobd el a fegyvert! – mondta halkán.

Ricsi azonnal engedelmeskedett.

– Wong, ne avatkozz közbe! Itt én irányítok, és uralom a helyzetet. Londi mérges képpel, szemrehányóan nézte a kínait. Wong érzelemmentes arccal bólintott, visszavitte a hajsütőt, a tartóját kihúzta a konnektorból. Robi Nalineéhez ugrott és kisimította az arcából a haját. A lány szája sarkából vér szivárgott, egyenletesen lélegzett. Ahogy Robi felemelte, nagyot nyögve kezdett magához térni. Feltette a kanapéra, megtámasztotta a hátát egy párnával. A lány erőtlenül rámosolygott.

– Mi történt vele?

– Mr. Wong a falnak csapta a fejét, mert titokban telefonálni próbált. Vakond élvezettel ejtette ki a szavakat, élvezte Robi aggodalmát.

– Mr. Wongnak bele fogok brunyálni a meglékelt koponyájába – mondta Robi halkán.

– Na. Akkor együtt volnánk – szólalt meg ünnepélyes hangon Londi.

– Aki még egyszer megszólal nem angolul, azt azonnal lelövöm – mondta hideg, színtelen hangon Wong.

– Nyugi, Wong – mosolygott Ricsi. – Előbb-utóbb mindenkit elér a végzete, akár csak a te „mankhorn khiao” bandádat.

A férfi kissé meglepődött, de nem válaszolt.

– Milyen volt a szerbiai kiruccanás, elégedett voltál az ukrán légitársasággal? Sokan panaszkodnak rájuk. És amíg el nem felejttem, Sonja Petic üzlettársad melegen üdvözlöl Belgrádból!

A férfi arcán sötét árnyék suhant át, Ricsi felé ugrott. Robi kettőjük közé lépett és támadóállásba helyezkedett. Wong megtorpant.

– Elég legyen már a kibaszott kakaskodásból! – kiabálta Londi. – Higgadj le, Wong! Velünk annyira titokzatoskodtál, ezek a hülyék meg

mindent tudnak. Ki a halál az a Sonja Petic?

– Majd gondom lesz rátok – mondta Wong mérgesen.

– Wong, a titkos mágus – nevetgélt Vakond a kanapén. – Eljátszottad nekünk James Bondot. De mi a kirántott farkamra? Tudtam én, hogy nem vagy akkora okos tojás, ahogy előadtad!

– Ne vigyorgj, te negatív pontos IQ bajnok! – sziszegte Wong Vakond felé, aki látszólag nagyon élvezte, hogy a kínain gúnyolódhat.

– Lebuktál, mint Rottenbiller a Váci utcában.

– Elég legyen, Vakond! Rólunk mit tudtok?

– Rólatok majdnem semmit. Homály fedi a személyeteket. Nyomoztunk, de alig valami, amit megtudtunk, nagyon össze vannak kuszálódva a nyomaitok – mondta lemondóan Robi.

Londi elégedetten bólintott.

– Csak annyi, hogy Ligethi Kálmán rendőrszázados most Kepecz néven teper, született 1963-ban, 2008 májusa óta van Thaiföldön. A munkavállalási engedély is Kepecz néven van. Illetve csak volt, mert időközben visszavonta a thai hatóság, valahogy a fülükbe jutott egy s más... Kerestek is már a megadott címen, de nem találtak ott. Erre megvonták a vízumod, most persona non grata lettél itt. Nem tudom... Ez zavar? Pedig korábban valami tiszteletbeli phuketi konzulság is volt a levegőben. Mást tényleg nem tudunk. Talán még annyit, hogy hat év fegyházbüntetést kaptál hivatali visszaélés, vesztegetés és közokirat hamisítás miatt. Ja, az Interpol is keres.

Robi elnézést kérő arccal, blazírt hangon beszélt.

– A kurva anyátok! – dühödött fel Londi. – Honnan a picsából vagytok ennyire informáltak?

– Aki keres, az talál – mondta Ricsi. – Igaz, erről a festett hajú gyúró rudiról tényleg szinte semmink nincs. Rátóth István, 1975-ös évjárat. 2006 januárja óta él itt, 2007. december 15-től semmilyen vízuma nincs. A bűnlajstroma olyan, hogy egy óra is kevés lenne felsorolni, a legérdekesebb közülük a kegyeletsértés és bélyeghamisítás halmazatban. Ezt el sem tudom képzelni, hogyan követte el. De inkább maradjon is meg titoknak, a végén még halálra röhögné itt magát mindenki.

Vakond felpattant a helyéről, elborult arccal Ricsi felé indult, de Robi ezúttal is Ricsi elé lépett.

– Mindenki leül szépen! – rendelkezett Londi. – Kezdjünk el értelmesen tárgyalni!

– Addig, amíg a lány szájáról le nem veszed a szalagot és el nem oldozod a széktől, nincs miről. Ha Wong golyóit nyalogatod, akkor sem húzol ki belőlünk semmi értelmeset – mondta Ricsi.

– Azért van a szalag, mert nem tudta befogni a pofáját, ordított, mint a fába szorult féreg – vigyorgott Vakond.

– De most már csendben lesz. Ugye? – mondta Ricsi Zitára nézve, aki bólintott.

Londi egy hirtelen mozdulattal letépte a lány szájáról a szalagot, aki felüvöltött fájdalmában.

– A kurva...! Ez nagyon fáj.

– Akkor most kussolsz!

– Mindenki kussol – kiabálta vészjósló hangon Londi. – Hol van a pénz? Tudjuk, hogy megtaláltátok. Hol van? Hol van?! Hol?

– Megtaláltuk, de Durák idióta Igor és a Meszes nevű cimborája elvette tőlünk tegnap. Rajtuk keressétek! – mondta szenvtelen hangon Robi.

Londi halkán ciccegye a fejét csóválta, majd hirtelen hatalmas pofont kevert le Zitának. A lány feje az ütéstől hátrahanyatlott, az orrából eleredt a vér. Kétségbeesett szemekkel nézett, majd kitört belőle a zokogás. Ricsi feléje iramodott, de Vakond útját állta és egy hatalmas lengő ütéssel a földre küldte. Ricsi elterült. A hasán feküdt és nem mozdult.

– Ha hazudtok, akkor ő issza meg a levét. Durák és Meszes tegnapelőtt meghaltak, amiben a ti kezetek is benne van. Szóval, még egyszer, de utoljára kérdezem. Hol... van... a pénz? Utána átengedem Wongnak a terepet.

Wong bólintott és bedugta a hajsütőt.

– Oké. Nyugi. Ne bántsátok a lányt! Megmondom, hol van. Itt van az épületben. Ha elengedtek, idehozom. Nem szököm el, fogva tartjátok a barátaimat. Nem vállaltok kockázatot.

– Mennyi van meg belőle?

– Százkétmillió.

– Hogyan tudnád egyedül idehozni?

– Gurulós állványon, amin ki is vittem.

– Sehova nem mészh egyedül – rendelkezett Wong. – Hívnád a rend-

őrséget. Valamelyikünk veled megy, ha trükközöl, akkor a hátadba ereszt egy golyót.

– Menj vele, Vakond! Ezt vidd magaddal, lödd bátran fejbe, ha okoskodik, akkorát sem szól, mint egy légpuska – mondta Londi, és odaadta Vakondnak a hangtompítós fegyvert.

– Rendben, csere – bólintott Vakond, és átadta Londinak a Ricsitől elvett CZ100 pisztolyt, amit az hosszasan nézegetett.

– Honnan tudtatok ilyen jó fegyvert szerezni Ázsiában?

– Aki keres, az talál, mondta már a barátom. De ha már a fegyverről regélsz, hadd kérdezzek valamit – mondta Robi és közelebb húzódott a konyhapultnál ácsorgó Vakondhoz és Londihoz.

– Vissza, kisfiam! Ne trükközz itt nekem, mert rábaszol!

Londi ellentmondást nem tűrő hangon kiabált.

– Nem trükközni akarok, kérdezni. Ez a hangtompítós kis csutka mi a tököm, valami Barbie készletből van? Flóbert stukker vagy patronos puska? Soha nem láttam még ilyet, hacsak nem két pálcán a búcsús cél-lövöldékben.

– Ha, ha, ha. Vicces. Látszik, hogy semmit nem értesz ehhez. Kis kaliberű fegyver, amit úgy elnémít a hangtompító, hogy lövéskor csak szisszen. A lassú lövedék a fejedben marad, nem csinál nagy koszt a szobában, ellenben olyan rombolást az agyadban, hogy nincs túlélés. Érted már? Éppen az alkalomhoz illik.

– Még tényleg nem hallottam.

– Akkor most mindjárt jól jegyezd is meg, mert ezzel jövök a hátadban! – mondta ugató hangon Vakond.

– Na gyerünk, Vakond. Kövess az aranyos rugdalózódban! – intett Robi, és elindult az ajtó felé.

– Tíz perced van, kis Fish. Ha addig nem érsz vissza a zsével, akkor már ne is gyere, mert a cimboráid és a thai kurvád halottak lesznek.

– Tíz perc elég lesz. Két szintet kell csak lejjebb mennünk. A tűzlépcsőn megyünk. Gyerünk!

Robi elindult, majd elgondolkozva megállt.

– Indulj már! – sürgette ideges hangon Londi.

– Hanem egyet mondok még – fordult vissza Robi. – A neveteket az összes adattal együtt leadtuk a rendőrségen, találkoztunk az Inter-

pol bangkoki irodájának vezetőjével is. Ha velünk bármi történne, ők tudják, hogy ti tettétek. Ti hárman. Név szerint. Európában már azt is tudják, hogy a ti megbízásokot alapján bérelt Wong bérnyílást Fish megölésére. Mi már a nevét is tudjuk, elfogták Szerbiában. Tudhatod, ha valakit igazán el akarnak kapni, azt elkapják. Digitális világ van. A Bangkok Hilton meg úgy nyel be titeket, hogy soha senki nem hall többet rólatok.

Robi hangja vészjóslóan zengett.

– Ne fenyegetőzz itt, hanem azonnal húzzál a pénzért! – üvöltötte Londi.

– Oké, csak gondoltam, ezt elmondom, mielőtt kimegyek. Ehhez tartások magatokat a Süssi sárkányoddal!

Londi bólintott, Wong értetlenül nézett.

4.

A nappaliban Ricsi kezdett magához térni, szörnyen zúgott a feje és fájt az állkapcsa. Mintha mély kútból emelkedne, olyan érzése volt.

– Ricsi! Halló, Ricsi! Jól vagy?

Zita kétségbeesett hangját csak foszlányokban hallotta.

– Jól. Ne aggódj!

Nagyot nyelt, mielőtt feltápáskodott, és Nalinee mellé ült a kanapéra. Biztatón próbált mosolyogni a lányra, aki könnyes szemmel nézett rá.

– Hol van Robi és az a csökött idióta társad?

– Csökött idióta. Ez tetszik. Tényleg az. Elmentek a zséért, lassan itt lesznek. Hogy hívják a bangkoki Interpol iroda vezetőjét?

– Hogy kit?

– Szóval csak blöff volt.

– Nem hinném. Egyedül intézte, én a pénzt őriztem. Ki sem mozdultam a házból.

– Blöffölt – nyugtázta Londi. – Majdnem elhittem, de így egészen más lesz a leányzó fekvése.

– Te egy pillanatra is bevetted ezt a halandzsát? – csodálkozott Wong.
– És én még azt hittem, hogy csak a társad hülye! Megáll az eszem.

– Jobban teszed, ha visszafogod magad, Wong!

– Fenyegetsz? Ha lesz időm, megijedek. Majd szólok is, hogy tudd. Micsoda két pancser!

– Ne feszegessük ezt a pancser dolgot! Ezek még azt is tudják, hogy melyik ülésen ültél a repülőn, a végrehajtót meg olyan ügyesen választottad ki, hogy már börtönben ül. Bravó, Wong. Európába már nem kell menned. Látszik, hogy miért pusztult ki a bandátok. Ha mind ekkora észlény volt, mint te, nem csodálkozom rajta. Nem te voltál véletlenül a főnök?

Wong legyintett és idegesen a mosogatóba köpött.

– Oldozd már el végre a lányt! Mi értelme van, hogy oda van kötözve, én meg itt ülök szabadon?

– Tisztában vagyok a kis csapat szerelmi életével, láttam a hűtőajtón a rajzot. Az, hogy ő ide van kötözve, visszatart téged attól, hogy újabb ostobaságot kövess el. Így a válaszom egyértelműen: nem.

– Akkor kötözz meg engem, te barom! Az még ettől is jobban visszatart. Nem gondolod?

– Ül vissza gyorsan a kanapéra! Ne állj fel onnan, amíg nem mondom! Minden marad, ahogy volt. Ne reklamálj, leszarom.

Ricsi visszaült Nalinee mellé. Zitát fürkészte. A lány alig láthatóan rámosolygott. Ricsi is mosolyogni próbált, hosszan nézett a szemébe és biztatóan bólintott. Nyílt a bejárati ajtó. A nappali ajtajában Robi jelent meg, vállán két teletömött táskát cipelt. Egy fehér melegítőszőnyeg tartott a hátában. Robi megállt és hirtelen visszafordult.

– Ne nyomd már azt a kibaszott pisztolyt a hátamba, Vakond! Mit fosol még mindig? Itt vagy már a cimboráiddal!

Nagy puffanással ledobta a táskákat. Letérdelt az egyikhez, szétrántotta a cipzárt, nagy köteg pénzt vett elő.

– Itt van a pénzetek! – kiáltotta, és feldobta a levegőbe a pénzt.

– Szedjétek csak! – kiabálta, és még többet dobott fel.

A nappaliban mindenki a levegőben kevergő bankjegyekre meredt. Wong tért először magához, a fegyveréhez kapott, de mire elővehette volna, Tawee vetődött be. Vakond fehér melegítőfelsője volt rajta. Hason fekve célzott, majd halkán pukkant a fegyver a kezében. Wong dübörögve zuhant a földre. Homloka közepén érte a lövés. Robi igyekezett a lehető legközelebb kerülni a pénzesőt bámuló Londihoz. Amikor Tawee

bevetődött a nappaliba, Londi még akkor sem gyanakodott; azt hitte, Vakond attrakciózik. Bármit kinézett volna belőle. Csak akkor értette meg, hogy miről van szó, amikor Wong összerogyott, de már késő volt. Robi a pólója alól fegyvert rántott és Ricsi ölébe dobta, rávert Londi karjára, mire az elejtette a pisztolyát. Mögéje került és bal könyökhajlatával fojtotta. Londi rutinosan balra lépett, jobb könyökével hatalmas ütést mért Robi bordáira. Az felnyögött a fájdalomtól, de nem engedett a fogás erejéből. Londi lendületet vett, hogy még nagyobb ütessen hátra, amikor egy fegyver csöve nyomódott oldalról a halántékához.

– Maradj veszteg, mert szétlövöm azt a buzi fejedet! – mondta vészjósló hangon Ricsi, miközben elrúgta a CZ100 fegyvert a közelből. Londi felemelte a kezét. Robi egy székre nyomta, majd elengedte a nyakát. Két fegyver szegeződött Londi fejére. Ricsi leengedte a pisztolyt, hátrébb lépett és lendületből akkora pofont adott neki, hogy majdnem leesett a székről.

– Ilyen, amikor védtelen vagy, és váratlanul pofon vágnak! Na, milyen volt? Tetszett? Még egyet nem kapsz, az már nem lenne váratlan.

Hirtelen újra pofon verte.

– De minden relatív! Csak vicceltem.

Nalinee felkelt a kanapéről, kicsit szédelgett, azonnal hozzálátott, hogy egy konyhai ollóval megszabadítsa Zitát kötelékeitől. Zita zavarosan mosolygott, mikor szabad lett, felállt és megmozgatta elgémberedett tagjait.

– Mihez kezdünk vele? – kérdezte Ricsi Londira bökve.

– Megy a többiek után, hogy a túlvilágon kilegyen majd az ulti csapat – mondta felindultan Robi.

– Jól van, én simán kilyukasztom a fejét. Már nem akkora hős, ha nem nőket kell pofozni.

– Miért nem engedtek el? Eltűnök innen, soha többé nem is hallotok rólam – mondta Londi izgatottan angolul. – Nem olyan egyszerű valakit megölni. Utána soha nem hagy nyugodni az érzés. Ti nem vagytok az a gyilkos fajta, hogy csak úgy lelőnétek valakit, akár egy kutyát. Látszik rajtatok.

Tawee végzett Wong ruházatának átkutatásával, elrakta a fegyvereket, kikapcsolta a mobilokat, majd Londi elé lépett.

– Miért lőnénk le egy kutyát? Ne pofázz annyit! És én milyen fajta vagyok? – kérdezte vészjóslóan.

– Hm – nyögte lemondóan Londi.

– Hangtompítós fegyverrel, ölni jöttél. Fisht orvul lövetted le. Ne papolj itt! Hidegvérű alak vagy, ki akartál nyírni mindenkit, ha hozzájutottál a pénzhez. De tudd, a pénz végül Wongé lett volna, titeket meg jégre tesz. Nagyon veszélyes alak. Szóval így vagy úgy, de sehogy nem érted volna meg a másnapot. Ne várj kegyelmet! Ez a karmád.

Ricsi visszaadta Tawee saját fegyverét, és a hangtompítós kis pisztolyt tanulmányozta. Robi a földön élettelenül heverő Wongot nézte.

– Igazad volt, Londi. Tényleg nem okozott nagy rendetlenséget a szobában a kis flóberted. Egyedül az üzlettársad fejében produkált némi káoszt, de még csak össze sem vérezte a padlót.

Tawee Londira mutatott.

– Elviszem magammal ezt az alakot, nem itt intézem el. Könnyebb, ha a saját lábán sétál ki a házból, nem kell cipelnünk, mint a másik ketőt. Fiúk, tekerjétek be Wongot egy lepedőbe, szedjétek össze a pénzt és rakjatok rendet!

Londi váratlanul oldalt vetette magát. A nadrágja szára alatti tokból egy rövidcsövű, kisméretű forgótáras fegyvert rántott elő. Maga elé penđerítette Zitát, bal karjával a lány nyakát fogta, jobbjaival a fegyvert tartotta a fejéhez.

– Vissza mindenki, vagy megölöm a lányt!

Eszelős hangon süvöltött, miközben a szemét forgatta.

– Dobd el a fegyvert, langaléta, mert szétduzzantom a kurvád fejét! Nem hallod?

Ricsi két méterre állt, pontosan szemben velük, a hangtompítós fegyvert egész közel fogta az arcához, úgy célzott. Zita szemében páni félelem tükröződött, sírni nem tudott már, csak nyöszörgött.

– Te dobdd el! Engedd el a lányt, vagy meghalsz!

– Kussolj! Tedd le azt a kibaszott pisztolyt, akkor nem lesz baj! Nem értesz? – sziszegte Londi.

– Engedd el a lányt!

– És mi lesz... – ingatta mérgesen a fejét Londi, de egy halk pukkanás kíséretében összerogyott Zita mögött. Magával rántotta a lányt is, aki

kétségbeesetten igyekezett szabadulni a fogásából. Robi odaugrott és egy hirtelen mozdulattal felrántotta Zitát a földről. Londi hanyatt feküdt. Homlokának jobb felső részén, a haja tövében meghúzódó kis sebből vér szivárgott a fülébe, majd tócsába gyűlt a feje mellett.

Robi lehajolt hozzá, két ujját a nyaka oldalára tette.

– Meghalt.

Zita Ricsihez rohant és szorosan hozzábújt.

– Annyira félttem! Azt hittem... meghalok – mondta sírva.

Robi leültette Nalineet a kanapéra, vizet hozott neki. A lány nagyon szomorúan nézett.

– Ne haragudj ránk, Nalinee, hogy ilyenbe kevertünk!

– Nem haragszom, ez Fish hagyatéka volt.

5.

Amikor Robi a pénzért indult, ő lépett ki először a folyosóra. Vakond végig a melegítőfelsője alatt tartotta a jobb kezét. A tűzlépcső ajtaja felé mentek. Robi kinyitotta az ajtót és belépett. Körbenézett, hirtelen visszafordulva be akarta csukni az ajtót Vakond előtt. Vakond teljes erejével nekifeszülve tolt. Robi egy pillanatra visszatartotta, majd hatalmasat rántott maga felé az ajtón. Vakond a saját lendületétől és Robi rántásától szinte berepült a lépcsőházba. Robi keményen ráfogott a két karjára, lenn tartotta azokat, egy negyedét fordított még Vakondon, éppen annyit, hogy pont háttal legyen az ott várakozó Taweenak. Tawee magasba emelt egy zöldszínű tűzoltó készüléket és lecsapott vele Vakond tarkójára. A kolosszus úgy csuklott össze, mint egy villámsújtotta nagy fa.

– Jó volt, Robi. Tudtad, hogy hallgatózok?

– Emlékeztem a hibás páraelszívó rendszerre és a túl nagy áthallásra, a szomszéd üres lakással.

– Segíts! Pár emelettel lejjebb visszük és bezárjuk egy szervizhelyiségbe. Ezt tedd rá a kezére, de előtte vedd le róla a melegítőfelsőjét! – mondta, és nagy vezetékfogó műanyag bilincseket vett elő a zsebéből.

Robi Vakond mindkét csuklójára tett egyet, egyiket a másikba fűzve megszorította a racsnis zárat. Elvette Vakondtól a hangtompítós fegyvert, bebiztosította, majd az övébe tűzte. Felemelték az eszméletlen férfit

és levonszolták a lépcsőn. Négy szinttel mentek lejjebb, mire Tawee intett, hogy megérkeztek. Kulccsal nyitott ki egy kis helyiséget, bevitték Vakondot a villanyórák és elektromos szerelvények közé, majd a földre fektették. Robi még egy műanyag bilinccsel hozzárögzítette a kezét a helyiségen áthaladó vastagabb csőhöz. Tawee átkutatta az összes zsebét, elvette, majd kikapcsolta a telefonját.

– Ő itt rendben lesz, gyerünk vissza a többiekhez! Add ide nekem azt a hangtompítós kettyerét, tedd el az enyémet! Van egy tervem – mondta Tawee, miközben felvette Vakond melegítőjét, és a kapucnit is a fejébe húzta. Robi bólintott.

6.

Tawee gyors mozdulatokkal kutatta át Londi ruháit, semmit nem talált, kikapcsolta a telefonját és Ricsinek dobta. Robi a padlóra ürítette a táskába rakott reklámújságokat, majd hozzálátott a szétszórt pénz összegyűjtéséhez. Ricsi csatlakozott, a fegyvereket és a telefonokat is bedobta a táskába. Hamar végeztek.

– Lemegyek és megnézem, mi van a fekete hajúval – mondta Tawee és kisietett a lakásból.

– Vakond él? – csodálkozott Ricsi.

– Londit sem ölte volna meg. Tawee azt tervezte, hogy bezárja őket, míg mi eltűnünk az országból, azután átadja a rendőrségnek. Londi magának akarta a bajt. Így Vakond egyedül megy a Bangkok Hiltonba.

Zita gondosan kitisztította a Nalinee szája sarkában lévő sebet, majd egy jégkockát tett rá, hogy lehűződjön a duzzanat. Ricsi is jegelte az állán lévő fájdalmas ütésnyomot. Robinak időnként köhécselnie kellett, fájtak a bordái, ha nagyobb levegőt vett.

– Remélem, nem törte el a bordádat – sóhajtott Zita.

Tawee viharzott be a lakásba.

– Azonnal el kell tűnnötök! Megszökött! Menjetek Nalinee lakásába! A legjobb lesz, ha elviszlek titeket a furgonnal. Gyerünk! Ne pakoljatok össze, csak az útleveleket, telefonokat fogjátok, én később mindent elintézek, úgylis ki kell itt takarítani. Gyertek! Itt a táska a kövekkel és a pénzzel.

Robi felkapta a laptop táskát, abban voltak az útleveleik. Lifttel mentek le az ötödik szintig, onnan a maradék kettőt a tűzlépcsőn tették meg. Tawee előrement szétnézni a furgon körül, mindent rendben talált, intett, hogy mehetnek. A raktérbe szálltak valamennyien, Tawee indított. Félóra alatt értek a lány lakásához, az egyik parkoló szinten szálltak ki.

– Visszamegyek és elintézem a dolgokat. Az összes holmitokat áthozom még ma este. Most hat óra van, ha nyolcig nem hívom Nalinee számát, akkor menjetek a repülőtérre, vegyetek Malaysiába jegyet és hagyjátok el az országot! Nalinee, érvényes az útleveled?

A lány üres tekintettel bólintott.

7.

Tawee azonnal telefonált, ahogy kihajtott a parkoló szintről. Hármat hagyta kicsörögni a számot, megszakította a hívást, majd rögtön újrahívta. Azonnal felvették.

– Vagyok, főnök – mondta egy szolgálatkész hang.

– Takarítás. Kék torony, 21C. Kettő van. Az ajtó nyitva, ha ti érnétek előbb oda. A portán be fognak engedni.

– Félóra.

– Kit tudsz hozni?

– Jeed szabad.

– Érkezhetnek váratlan látogatók.

– Nem lesz gond.

– Mivel jöttök?

– Fehér furgon. LEK mosoda.

– Ott találkozunk.

Tawee felhívta az őrséget, hogy engedjék be őket, nem kell regisztrálni a belépést, viszont bárki más érkezik, készítsenek másolatot is az igazolványokról. Leszedte a sárga furgonon lévő mágneses reklámfeliratokat, a ruhájáról is lehúzta a tépőzárral rögzített emblémákat. Visszavitte az autót az egyik barátjához és a sajátjával ment tovább. Amikor az épülethez ért, az őrség jelentette, hogy benn van már a fehér furgon. Megkereste az

autót, melléparkolt. Felment. Mielőtt bement volna, hívta a korábbi számot, ismét hármat hagyta kicsörögni, majd újrahívta. Nemsokára belülről nyitották az ajtót. A lakásban két világoskék szkafanderes alak dolgozott, a fejükön csuklya, a szájukon maszk, a szemüket műanyag szemüveg fedte. Vastag nejlonpapucs takarta a cipőjüket, kezükön gumikesztyű.

– Még egy bő óra, főnök.

– Nagyon alapos munka kell, Sak!

A férfi bólintott és visszament dolgozni. Egy nagy szürke műanyag láda volt velük, alatta kis kocsi kerekei látszottak. A ládába már betettek egy fehér lepelbe bugyolált holttestet, magzati pózba húzták össze a kötelek. A Sak nevű egy vastagabb acéldrót tekercsről hosszabb darabokat vágott le és a test köré csavarta. Egymáshoz is rögzítette a szálakat, mint ahogyan az építkezések betonvas szerkezeténél szokták. Úgy fejezte be a munkát, hogy a tartó négy sarkából kiálljon négy acélhurok. Miután végzett, letakarta a ládát és kitolta az előtérbe. A társa közben a másik holttest bekötözésével foglalkozott. Amikor végzett, intett Saknak, aki segített beemelni a másik üres ládába, majd hozzálátott, hogy az előbbihez hasonlóan megvasalja azt is. Tíz perc elteltével szólt a különböző holmikat csomagoló Taweenak, hogy kísérje le az autóhoz. Kigurították az első ládát, lifttel mentek le a furgonhoz. Sak kinyitotta a hátsó dupla ajtót és egy kis rámpát húzott elő a raktérből. Tawee bemászott a furgon rakterébe. Sak a rámpához tolt a ládát és nekifeszült, Tawee szemből húzta. Visszafelé magukkal vittek egy kerekeken guruló sárga műanyag ládát.

A lakásban Sak társa, Jeed éppen mosogatott, és mindent gondosan eltörölt egy speciális kék ronggyal, mielőtt visszapakolt a szekrénybe. Mögötte a padlón, ahol korábban a vértócsa állt, intenzíven habzott egy fehér, krémszerű anyag. Ahogy a hab színe vörösre váltott, Jeed feltörölte és egy nagy flakonból újabb adag vegyszert szórt rá. Később már csak halvány rózsaszínűvé változott a hab, a végén fehér maradt, azután még háromszor megismételte a műveletet. A törlőket egy külön zsákban gyűjtötte.

Tawee újra mindent alaposan ellenőrzött, majd a bőröndbe és utazótáskába csomagolt holmikat levitte az autójához. Felhívta Nalinee telefonját és újabb időpontot adott meg a biztonsági hívásra.

Jeed egy gőzzel működő, porszívószerű géppel takarította a padlót, közben egy másik, sárgás színű vegyszert juttatott többször a vérfolt helyére. Már jó ideje semmi nem látszott belőle, a mikroszkopikus maradványokat távolította el. Sak a hűtő tartalmát a sárga ládába pakolta, ugyanígy tett a konyhaszekrényben található minden olyan dologgal, ami nem edény volt. A szemetesek tartalmát egy vastag fekete zsákba gyűjtötte. Az összes ágyneműt és törölközőt beletette egy másik zsákba. Jeed a folt eltávolítása után a terasztól a bejárati ajtóig végigment a gőzös géppel. A fürdőszobák falicsempéit sem hagyta ki. Gyorsan dolgozott. Amikor végzett, az összes lefolyóba speciális vegyszert töltött. Sak kikapolt mindent az ajtó elé és időnként levitt egy fordulót a furgonhoz. Jeed jelezte, hogy menjenek ki, és mindent alaposan, még egyszer áttörölgetett. Tawee és Sak az ajtó előtt vártak. Ahogy Jeed kijött a lakásból, becsukta maga után az ajtót és levette védőfelszerelését. Mindent egy nejlonzsákba dobált.

– A lenti elektromos szoba már tiszta, azzal kezdtem – mondta mosolyogva a harminc körüli nő Taweenak. – A lakásban sehol egy hajsza, szőrszál, DNS vagy ujjlenyomat.

– Menjetek! A ládákat vigyétek azonnal az elefántos ember műhelyébe, már várja. Holnap este jövök és mindent rendezünk.

8.

Ricsi a padlón ült, jéggel borogatta az állkapcsát. Zita arcáról nagyon lassan múlt a vörös folt, még mindig zúgott a feje és szédült kissé Londi ütésétől. A szája környékén csúnya nyomokat hagyott a ragasztószalag. Robi hanyatt feküdt a nappali díványán, mellkasát Nalinee kenegette óvatosan gyógynövények kivonatával. Az ütés helye feldagadt és hatalmas véraláfutás látszott.

– Eltört minimum egy bordád, Robi.

– Nem hinném. Csak akkor fáj, ha köhögök és tüszentek.

– Nem volt okunk nevetni, de akkor is fog fájni, ha nevelsz. Ezek a bordatörés tünetei. Ha nincs befelé éles fájdalom, akkor a borda törött részei szerencsére nem távolodtak el egymástól. Így csak pihened kell, és meggyógyul – mondta Zita.

Újra jelentkezett Tawee. Nalinee vette fel.

– Figyelj rám, Nalinee! Gyertek vissza a lakásba. Lenn várok a kapunál. Ha nem vagyok ott, ne hajts be!

– Rendben. Vissza kell mennünk a lakásba – fordult a többiek felé.

– Gyerünk! – pattant fel Ricsi, majd elszédült és térdre esett.

Tawee egy beton virágtartó szélén ült cigarettázva az örök fülkéje előtt. Felállt és intett. Nalinee behajtott az udvarba és megállt.

Tawee hallgatott a liftben, csak a lakásban szólalt meg.

– Minden steril. Menjetek körbe, fogjátok meg a tárgyakat, bútorokat, kilincseket, ajtókat, vízcsapokat, ablakokat, egyszóval mindent, amit használni szoktatok. Pár szál hajatokat is szét kellene szórnotok. A hűtő üres, de azt is nyissa ki mindenki, és az üvegpolcait is érintsék meg! Én is ezt teszem. Utána felküldöm a helyi takarítókat, ágyat húznak és kitakarítanak, ők is mindent megfogdosnak, ahogy dolgoznak.

Úgy tettek, ahogy Tawee kérte, a legtöbb hajszálat Ricsi szolgáltatta. A végén már reklamált, amikor Zita még kért pár szálát a fürdőszobai lefolyó számára. Robi nevetni kezdett. Azonnal összerándult a fájdalomtól. Bólintott Zita felé.

– Az összes holmitok a kocsimban van. Ma éjjel nem alhattok itt. Robi Nalineenél alszik, Ricsi és Zita menjen szállodába, Nalinee vegye ki a szobát! Az ő nevét nem ismerik.

– Vannak matracaím, ha nem zavar titeket, alhattok ti is nálam.

Ricsi bólintott.

– Maradunk együtt.

– Akkor mehetünk. Eljövök veletek, megisszuk azt az italt, amiről pár órája beszélünk – mondta Tawee.

Később Tawee és Ricsi az udvaron dohányoztak.

– Mindent értek. Robi mondta, hogy a szomszéd lakásból hallgattad, hogy mi történik, de hogy jutottál a tűzlépcsőhöz hamarabb, mint ők? A szomszéd lakás messzebb esik oda.

– Miután Robi mondta, hogy a tűzlépcsőt fogják használni, leállt vitatkozni velük, hogy időt adjon. Így tudtam előttük odaérni és felkészülni.

– Hogy szökött meg?
– A kondenzvíz elvezető cső, amihez odakötöttük, masszív volt, de kirángatta a plafonból. Erős fickó!

– És hogy ment ki?

– Az is érdekes, hogyan jöttek be. Wong azt mondta az öröknek, hogy ingatlanügynök, és a farangok részére mutat lakást. Leadott egy hamis személyi igazolványt és névjegyet. A kocsikulcsuk Vakondnál sem volt, átkutattam a zsebeit. Valószínűleg az autó körül hagyták. Egyszerűen kihajtott a portán, azt mondta, visszajön majd a többiért. Simán kiengették. Miért is ne?

– Miért kellett sterilizálni a lakást?

– A szintek nincsenek kamerázva, csak a liftek, de nem használták, a lépcsőn mentek fel. Semmi nem bizonyítja, hogy jártak a lakásban, ha véletlenül ilyen állítással jönne a szökevényünk. Nem hiszem, hogy előmerészkedne, de biztosra kell mennünk.

– Nem tudja, hogy mi lett velük.

– Valószínűleg megbeszélték, mi a teendő, ha szétválnak, és bizonyos ideig nem keresnék egymást. Egy-két napon belül tudni fogja, hogy egyedül maradt.

– És azok...?

– Kapnak egy csinos betonburkot, a Chaopraya folyón nagyon közel a tenger, egy mélyebb részre kerülnek.

– Hogy tudta ezt mind ilyen gyorsan...?

– Kapcsolatok kérdése.

Ricsi bólintott.

– Hogy merted? Amikor láttam, hogy mire készülsz... – fújta nagyot Tawee.

– Nem tudom. Gyűlöltem, megalázta, megkötözte, megütötte Zitát és fegyvert fogott a fejéhez. Sportlövő vagyok, közelre kellett lőnöm, nem volt nehéz. De nem lőttem még hangtompítóval. A lehető legkülső pontra céloztam, minél távolabb Zitától, és sokat segített, hogy kibújt Zita mögül, amikor ingatni kezdte a fejét. Százszor is kérdezem magamtól, hogyan mertem. Sokszor tényleg vakmerő vagyok, ha nyomás alatt kell döntenem. Nem volt választásom.

Tawee bólintott.

- Jó oktatód lehetett, szép lövés volt.
 - Kétségtelen, de most nem tudnám megismételni.
- Ricsi Tawee felé emelte jobb kezét. Erősen remegett.

Tizenötödik nap

December 17., péntek

1.

Nyugtalanul töltötték az éjszakát, sehogyan nem tudtak elaludni. Szivacsokon heverték a nappali padlóján, Nalinee összes párnája náluk volt. Különböző tévéműsorokat néztek. Időnként rövid és nyugtalan álomba merültek, ami hamar kivetette őket magából. Mindenkinek fájt valamilyen. Ricsi vidámságot színlelve szólalt meg.

– Olyanok vagyunk, mint egy csúnyán elvert sereg. Azt hiszem, rendek pizzát.

– Ha becsukom a szemem, egyre csak a halottakat látom. Szörnyű! – mondta Nalinee nagyon szomorúan.

– Rossz emberek voltak, ne sajnáld őket, Nalinee! Gondolkodás nélkül végeztek volna velünk, a legkisebb irgalom sem volt bennük. Fisht is megölték. Ha másért nem, csak ezért is megérdemlik a sorsukat. Honnan lehet pizzát rendelni, Nalinee?

– Mennyit rendeljek?

– Gondolom, kettő nagy elég lesz. Vagy talán inkább három.

Nalinee megrendelte a pizzákat, utána jeget hozott egy zacskóban és Robinak adta.

– Bevehetsz még egy fájdalomcsillapítót.

– Nem kellene Robinak kórházba mennie? – kérdezte Ricsi.

– Ugyanezt a kezelést kapná. Egy bordája eltört, spontán meg fog gyógyulni.

– Dehogy megyek! Nem kell semmi feltűnő. Nem fáj már annyira. Kibírom. Mást nem tehetek.

– Jól van, Robi, csak óvatosan! Ha szúródni kezd, azonnal szólj! – figyelmeztette Zita aggodalmas arccal.

Kettő körül Pavle hívta őket. Ricsi kihangosította a telefont, úgy beszélt vele.

– Beszéltem Ivannel, elmondta a részleteket, azt hiszem, elégedettek lehetünk vele. Mindenképpen javaslom igénybe venni a segítségét Antwerpenben.

– Már mondtam neki, hogy számítunk rá.

– Minden rendben veletek? – kérdezte gyanakodva Pavle.

– Nem is tudjuk – válaszolta Ricsi, majd összefoglalta a délután történeteket, a végén megemlítette Robi törött bordáját is.

Pavle rövid ideig hallgatott, majd tűnődve szólalt meg.

– Ezek szerint a második csapat is rátok bukkant. Ez szegről-végről jó hír, talán nem kell számítanotok újabbak felbukkanására. Az elsőként ember biztos, hogy nyugton marad pár napig és megpróbál kapcsolatba lépni a többiekkel. Ez a Tawee nagy szolgálatot tett nektek. Már nem vagytok Fish lakásában, ugye?

– Nem.

– Helyes. Mondom a menekülőutat. Tudtok írni?

– Persze, mondhatod.

– A Spirit of Freedom nevű óceánjáróval fogjátok elhagyni Thaiföldet, a hajó holnap, nektek persze már ma, este tízkor szedi fel a horgonyt. Van rajta üres hely, de jegyeket nektek kell intézni helyben. Az útvonala: Sri Lanka, Madagaszkár, Dél-Afrikában Cape Town, majd Afrika nyugati partján, az Atlanti-óceánon tart északra, végül Gibraltár a kikötés. A hajózást még nem érte el a 9/11 örület, simán feljuttok a titkos csomagokkal, nem lesz rátok kíváncsi senki. Zita, írd fel ezt a címet és telefonszámot! Bangkokban itt tudtok jegyeket venni a hajóra. Készpénz persze.

– Írtam mindent.

– Ha kiszálltok Gibraltáron, azonnal irány Antwerpen. Bérelhettek autót, mehettek vonattal és busszal. Kombináljátok! Repülés kilőve. A legjobb lenne két bérautó közé beiktatni egy hosszabb vonatutat. Időnként jelentkezzetek! Ivent informálok.

– Mindnyájan lábadozunk. Mit szólsz, ha maradunk még egy darabig nyalogatni a sebeinket, és csak utána hajózzunk el? – kérdezte Ricsi.

– Negatív. Legyetek rajta a ma esti hajón. Hosszú az út, pihenhettek eleget. Orvos és kórház is van az óceánjárókon, ha valaki rosszabbul lesz, azt mondja, elesett; kap megfelelő kezelést. Robinak a legkomolyabb a sérülése?

– Nem komoly, már nem fáj annyira.
– Ne becsüld le, tud rosszra fordulni, egyik katonatársamnak valamilyen szövődmény alakult ki miatta. Röntgen is van a hajókon, sőt még műtő is, de arra biztos nem lesz szükség.

- Zita majd rajtam tartja a szemét.
- Úgy legyen! Ha kérdésetek van, vagy bármi kell...
- Van kérdésünk. Hol szállunk hajóra? – nevetett Ricsi.
- A lényegyet elfelejtettem. A kedvenc helyeteken vár rátok.
- Phuketen? – hűlt el Ricsi.
- Ott.

Elköszöntek Pavlétól, utána Robi lefordított mindent Nalineenek.

– Igaza van. Rajta kell lennetek a mai hajón! Az elszökött társuk rátok találhat.

– Neked is velünk kell jönnöd, Nalinee! Hogy képzeled, hogy itt hagyunk? Ugyanúgy téged is megtalálhat!

– Szükségem van pár napra, nem tudok ma veletek menni. Ne féltsetek! Tawee vigyáz rám, alhatok pár éjszakát egy barátnőmnél vagy Tawee házában. Ha mindent elintézttem, utánatok megyek, ígérem! A hajóje-gyes irodát tudom, hol van, kilenckor már nyitva szokott lenni, segítek megvenni. Felhívom reggel és előkészítek mindent.

– Jó lesz. Intézzétek Robival a hajójegeket, mi megvesszük a repülőjegeket. Mert úgy fest, hogy irány megint...

– ...Phuket – mondták egyszerre.

– Már megismernek minket a repülőtéren – vélte Zita.

– Igen, ez nem a legjobb. Ezért taxival megyünk Patongra, onnan meg-tuk-tuk visz Phuket-town alá, a hajóhoz – döntötte el Robi.

– Könnyű kinyomozni, hogy ki is Nalinee, hol lakik. Szerintetek nem találhatnak itt ránk? – kérdezte Zita.

– Ne paráztasd a csapatot, királylány! Nem talál ránk senki. Túl rövid idő telt el – mondta meggyőződéssel Ricsi, miközben kényelmesen hanyatt feküdt és kezeit a feje alatt tartotta.

Élesen berregett fel a csengő. Ricsi hirtelen felpattant és nagyon aggodalmas arcot vágott.

– Ne aggódj, Ricsikém! Csak a pizzáid. Ja, és nem én paráztatom a csapatot.

Nalinee átvette a pizzákat. Tányérokat hozott a konyhából a nappali kis asztalára. Némán ettek. Csak hajnali öt felé aludtak el. Nyugtalan és zavarodott álmaik voltak.

2.

Nalinee mindent elintézett az utazási irodában. Robi a hajó orrában, a hetedik szinten választott ki két kabint, igazából lakásnak is beillettek, közös napozóterasszal. Egymás tükörképei voltak. Miután végeztek, egy utcai műanyag székes, kisasztalos helyen ettek. Nalinee étele ismét olyan erős volt, hogy Robi szeme könnybe lábadt, ahogy megkóstolta. Jobban égett a szája, mint amennyire az oldala fájt, ezt a gyógyulás biztos jeleként értékelte. Mosolygott.

– Nalinee, szerinted mennyi pénzre lenne szüksége Taweenak, hogy beindítsa a biztonsági cégét?

– Ne kérdezz ilyet! Soha nem fogadna el pénzt tőled. Fish megmentette a kis Naa lábait, visszaadta a normális életét, és ezzel akkora szolgálatot tett, amit Tawee szerint nem tud eléggé meghálálni. Képtelen elfelejteni, mennyit szenvedtek a feleségével, ahogy nézték a kislány fájdalmas botladozását. Azt mondta nekem Kat, hogy abban az időben sokkal többet sírt, mint evett. Tudom, hogy Tawee először öngyilkos akart lenni, hogy még a katonaságtól szerzett életbiztosítási kötvény összege felhasználható legyen. Szerencsére a kötvény nem vonatkozott öngyilkosságra. Egyértelmű, hogy megtette volna. Biztos vagyok benne, azon törte a fejét, hogyan okozhatná a saját halálát az öngyilkosság gyanúja nélkül. Ismerem. Előbb-utóbb megoldotta volna, soha nincs előtte lehetetlen, és nagyon szereti a kislányt. Ha ezeket átgondolod, látod, hogy mit érez, és miért ne akarna hallani sem arról, hogy pénzt kapjon. Fish megmentette a lányát, ő megmentette Fish fiát. Bár szerinte a mérleg még így sem egyenlítődőtt ki, annyira szereti a gyereket.

– Jól van, akkor úgy kérdezem, hogy mennyi pénzre lehet szüksége valakinek, aki olyan biztonsági vállalkozásba akar kezdeni, mint amin ő gondolkozik? Például.

– Robi! Próbára teszed a türelmem.

– Nalinee, segíts, kérlek! Mindhárman egyetértünk abban, hogy pénzt

adjunk Taweenak, és engem bíztak meg, hogy kiderítsem az összeg nagyságát. Láttad, mennyi pénzünk lett, miért ne biztosíthatnánk Tawee és a családja jövőjét? Nagyon szeretnénk! Kérlek! Nélküle már sehol nem lennénk.

Nalinee hallgatott, időnként a fejét csóválta, majd a cipője orrát tanulmányozta elgondolkozva. Megadóan sóhajtva szólalt meg újra.

– Egyszer azt mondta, hogy hárommillió baht hitelt szeretne a banktól, de nem tud elég fedezetet felajánlani hozzá.

– Mi ötmillióra gondoltunk, és nagyon kell a segítséged, hogy végrehajthassuk, amire gondolok. Zitának remek ötlete támadt. Segítesz?

– Mikor ötleteltetek ti ezen, amikor aludtam?

– Éppen fürödtél, baj?

– És mi a remek ötlet?

– Szóval segítesz benne?

– Hogy tudnék nemet mondani?

– Nem tudnál?

– Most már valamelyikünk válaszolhatna is, csak kérdezzünk – mondta Nalinee.

Mindketten nevettek. Robi hirtelen elkomolyodott.

– Már csak egy kérdés. Mikor jössz utánunk?

– Robi, ez nem annyira egyszerű. Hosszabb időt lennék távol, el kell rendeznem itt még dolgokat. Európába vízum kell, be sem engednék, ha veletek tartok.

– Na, azért azt megoldanánk valahogy.

– Ugye nem akarsz engem határokon átszöktetni, úgy, ahogyan Fish próbálkozott?

– Bármit akarok, Nalinee, akármit, amire szükség lehet. Nem akadok fenn semmin.

– Megígérem, hogy hamarosan követlek. Odamegyek veled, ahova csak akarsz.

Egy koldus állt meg az asztaluknál, illedelmesen meghajolva köszöntötte őket. Aggastyán férfi volt, fogatlan szája zavart mosolyra húzódott. Kezében koszos műanyag poharat szorongatott, aprópénz csörgött benne. Nalinee biccentett felé és kérdezett tőle valamit, amire a férfi élenken bólogatott. Robi gondolkodás nélkül ötszáz bahtot adott neki, a férfi

szabad kezébe tette. A koldus mély waival köszönte meg, hosszabban mondott valamit Nalineenek és továbbment.

– Mit mondtál neki?

– Nem fontos, lényegesebb, amit ő mondott.

– Mit?

– Még soha, egyetlen farang sem adta a kezébe a pénzt, aki adott, a poharába dobta. Azt mondta, jó ember vagy, tiszteljelek és szolgáljalak becsülettel, amíg csak élünk!

– De ugye nem akarsz szolgálni engem? Nagyon zavarna – nevetett Robi.

– Nem klasszikus szolgálatra gondolt, hanem arra, ahogy a thai kultúra szerint a nőnek kell szolgálnia a férfit. Ez a hagyomány mai napig töretlen és sokáig fog még fennmaradni.

Robi eltűnődve bólintott, majd felállt.

– Akkor viszont dologra, asszony!

3.

Zita és Ricsi ahhoz a pulthoz mentek, ahol korábban vették a repülőjegyeiket. Sorba kellett állniuk, ez idegesítette Ricsit. Egyik lábáról a másikra állt, minduntalan a sor elejét kémlelte.

– Tudom, hogy nem aludtunk eleget, Ricsi, de ezt most ki kell bírnod. Mire találnánk egy másik pultot, itt is sorra kerülünk. Viszont tudok jobbat, menj és ülj be fagyizni, addig megveszem a jegyeket és utánad jövök. A második szinten van fagyis.

Ricsi nagyot mosolygott és puszt nyomott Zita arcára.

– Ne izgulj az én jó kedvemen, előbb-utóbb levetkőzőm ezt a gyerekes zsémbelődést. Bodó nagyapámtól örökölttem, aki szabómester volt. Ő ébredés után két órát volt nehéz eset. Úgy is hívták a falusiak, hogy a zsémbes szabó, mert kettő volt, gondolom a másik a sima szabó lehetett. Nagyanyám jól kezelte, nem törődött vele, mérgelődjön csak kedve szerint. Apám sokszor figyelmeztetett, hogy hagyjak fel ezzel, Morcnak hívott. Nem szerettem ezt a Morcot.

– Azt elhiszem, hogy nem szeretted – nevetett nagyot Zita. – És a Bozontot szereted?

– Zita, mégis magadra hagylak egy időre, mert ki kell mennem, dolgozik a sok kávé – mondta, Zita kezébe nyomva napszemüvegét és baseballsapkáját.

Zita magára maradt gondolataival, már nem volt túl messze az ablaktól. A pult közel esett a szupermarket pénztáraihoz. A fizetésre várakozókat tanulmányozta. A szélső kasszánál egy alig kétéves kislány ragadta meg a tekintetét; Chu jutott róla eszébe, az elbűvölő szingapúri csöppség. Ez a kislány az óvodások piros rakott szoknyáját viselte a szokásos világoslila blúzzal, masnival a hajában. Nagy türelemmel, elgondolkozva várakozott az anyja mellett. Mosolyognia kellett rajta. Ahogy a második pénztár felé pillantott, azonnal elborult az arca, földbe gyökerezett a lába. Úgy érezte, nem kap levegőt, gyomrába láthatatlan jeges kéz markolt, attól tartott, menten összeesik. A pulzusa szaporán vert, a fülében érezte a szíve kétségbeesett dobolását. A kasszánál egy feltűnően izmos testalkatú, borzos szénfekete hajú férfit vett észre, aki nem került még sorra. Egyik kezében hanyagul hintáztatta bevásárlókosarát, szabad kezét lazán, a csípőjén tartotta, ahogy feltűnően bámult egy másik sorban várakozó csinosabb lányt, akin nagyon látszott, hogy zavarja a tolakodás.

– Mekkora tahó! Ez tényleg egy kretén – gondolta Zita.

Azonnal felismerte a Vakond névre hallgató tegnapi támadójukat, ugyanaz a tarka pamutnadrág volt rajta. Homlokára tolva nagyalakú, határozottan női napszemüveget viselt. Zita következő gondolata az volt, hogy ez aztán nem bújta el sehova, és egyáltalán nem úgy fest, mint aki bármitől is tartana.

Menekülni akart.

4.

Robi egy plázába irányította Nalineet, ahol megkeresték a táska osztályt. Rövid nézelődés után egy fekete, kemény bőrből készült táskát vásároltak, épp olyat, amit a pilóták használnak. A táskán két számszár volt.

– Pont ilyen kellett.

– És most?

– Most menjünk el hozzád, útközben elmondom, mi a tervünk.

Nalinee bólintott és a parkoló felé vette az irányt. A bevásárláshoz

korai órán hamar kijutottak a többszintes épületből, az utak forgalma túl volt már a reggeli sűrű órákon, könnyedén haladtak.

– Hallgatlak!

– Szóval. Nem hiszem, hogy tudsz róla, de a phuketi rablás során meghalt egy ember, banki alkalmazott volt, a pénzszállító autó vezetője. Az orosz ölte meg, aki biztos, hogy nem volt normális, de az is lehet, hogy baleset volt.

– Ő az, aki... ?

– Ő. Igen. Mikor ezt megtudtuk, még nem volt nálunk a pénz, sőt még ötletünk sem volt, mihez kezdjünk Fish számaival. Már akkor eldöntöttük, ha megtaláljuk a pénzt, támogatni fogjuk valahogy az ő családját.

– Eddig világos.

– Nyolcmillió bahtunk maradt a gyémántvásárlást követően, azon felül, amit veled váltottunk át a két bankfiókban.

A lány bólintott.

– Ötmilliót Taweenak adunk, hármat az ő családjának. Tawee szeretné megbízni, hogy intézze el a hárommillió sorsát, biztosan meg tudja szervezni. Ebbe a táskába tesszük bele a pénzt. A számszárakat beállítom a kis Naa születési évére, ha jól számolom, 2544 volt, a kód 544 lesz mindkét oldalon. Fel kell hívnod Tawee, ha már nincs otthon, akkor elmegyünk hozzá, és a feleségének adjuk a táskát, hogy őrizze meg pár napig a részünkre.

– Szóval hazudnom kell valamit Katnek.

– Abszolút nem kell semmit hazudnod, elég lesz annyi, ha az én szavaim lefordítod neki, szóról szóra, majd azt nekem, amit ő válaszol.

Nalinee felhívta Tawee, nem kellett kérdezzetnie, mert azonnal felismerte a lift érkezését jelző szignált, ami tisztán behallatszott a telefonba. Tudta, hogy dolgozik. Beszélgettek pár percet, elmesélte, mi történt éjszaka. Tawee erőltette, hogy menjen el a többiekkel a hajón. Nalinee azzal zárta le a témát, hogy még meggondolja. Miután elköszönt és lerakta a telefont, Katot hívta.

– Eddig elégedett vagy?

– A legteljesebb mértékben.

– Akkor most elmegyünk hozzám, felvesszük a pénzt. Mi a terved? Ha

szeretnél levelet tenni a táskába, akkor meg kell állnunk egy nyomtatóba való festékpátronért, mert pont kifogyott.

– A levél remek ötlet, akkor nem kell telefonon közölni a dolgokat. Nem bízom a telefon sérhetetlenségében.

– Big brother?

– Olyasmi. Vagy sima paranoia.

Nalinee lakásában Robi kikotorta az ágy alól az utolsó bűvartáskát a maradék pénzzel. Kirakta a szőnyegre a négy bontatlan kétmilliós hasábot, mellé térdelt és elmélyülten nézte. Bepakolta a kötegeket a táskába. Nalinee mögötte állt, elgondolkodva nézett. Mikor Robi kezében a táskával felegyenesedett, Nalineere mosolygott és megfogta a kezét.

– Rosszat gondolsz rólunk?

– Nem.

– Már attól félttem, hogy esetleg azért...

– Nem, dehogy!

Robi átölelte és magához húzta a lányt, hosszan megcsókolta. Minden idegszálával kívánta és érezte, ahogy a lány teste azonnal válaszol. Pillanatokon belül a kanapén feküdtek, és mohón ölelték, csókolták egymást.

– Van erre most időnk? – kérdezte elfulladó hangon a lány.

– Az sem érdekel, ha nincs.

A nap éppen Nalinee arcára sütött és Robi ismét megállapította, hogy ilyen gyönyörű sötétbarna szemeket még soha életében nem látott.

5.

Zita gyors mozdulattal fejébe húzta Ricsi baseballsapkáját, a haját a sapka alá kényszerítette és feltette a napszemüveget. Lejjebb ereszkedett álltában, hogy alacsonyabbnak tűnjön. Igyekezett kontrollálni a helyzetet, hogy ne veszítse el a lélekjelenlétét, de érezte, ez egyre kevésbé sikerül. Légzése felgyorsult, kapkodva, apránként vette a levegőt. Pontosan tudta, hogy mi zajlik a szervezetében, és egyáltalán nem tetszett neki a folyamat. Hirtelen nagyobb létszámú, ázsiai turistacsoport érkezett, Zita hálásan tekintett rájuk. Dél-koreaiak vagy kínaiak lehettek. Úgy érezte, nincs olyan nagy baj, a támadójuk majd simán távozik. Egyre bátrabban tanulmányozta Vakondot a forgatagban, aki éppen sorra került az áru-

házi pénztárnál. Fizetéskor átadta a kártyáját, de valami gond lehetett, a pénztáros többször lehúzta, majd fejcsóválva adta vissza. Vakond rövid beszélgetés után otthagya a kosarát és a pénztáros mutogatása nyomán a bankautomaták felé indult. A pénzkiadó gépek a repülőjegyes pult jobb oldalánál sorakoztak a sarokban, éppen a mellékhelyiségekhez vezető folyosó mellett. Zita pillanatnyi megnyugvása egy ezredmásodperc alatt semmivé foszlott, ahogy Vakond feléje közeledett. Lazán, hintázva jött, mint akinek az égvilágon semmilyen problémája nincsen. Zita azt gondolta, hogy bemegy a női mosdóba, bennmarad negyedórát, vagy akár felet, addig biztosan távozik ez az alak. Aztán eszébe villant, hogy Ricsi bármikor kijöhet, és a pénzkiadó gépektől végig lehetett látni a mosdók előtti teljes folyosót. Kezdett pánikba esni. Vakond váltott néhány kedélyes szót az áruház eladóterének bejáratánál álló biztonsági őrrrel, majd egyre közeledett. Zita kiállt a sorból és kissé görnyedten a mosdók felé igyekezett. A férfi szakasz ajtaja előtt megtorpant egy pillanatra, de aztán határozottan belökte az ajtót. Ricsi a kézszáritó előtt állt és dudorászva száritotta kezeit. Ahogy meglátta Zitát, elképedt.

– Gyere gyorsan, itt van Vakond! – hadarta a lány és karjánál fogva húzta ki Ricsit a folyosóra.

– Mi?

– Itt a Vakond, idetart! – mondta a lány szinte sírva, és idegesen rázta meg Ricsi karját.

A folyosóról az eladótér felé kémlelt és látta, hogy Vakond már csak tizenöt méterre van az automatáktól. Már nem juthattak ki észrevétlenül.

– Gyere be velem a női mosdóba! – rázta meg Ricsi karját.

– Abból ribillió van, neki is feltűnik. Menj te a nőibe, én a férfiibe, tizenöt perc, vagy sms-t küldök, hogy kijöhetsz – döntött gyorsan Ricsi.

– Ricsikém, se órám, se telefonom.

– Akkor majd bemegyek érted, ha kijöhetsz. Addig ne gyere elő, míg meg nem hallod a hangom!

A folyosó másik, zárt végén kinyílt a teherlift ajtaja és két egyenruhába öltözött eladó egy gurulós kocsit tolt ki rajta, tele nagy LCD tévédobozokkal. Ricsi elkapta Zita karját és a lift felé iramodott, a lány lába alig érintette a földet. A lift ajtaja már csukódott, amikor Ricsi betolta

térdét a résbe. Az ajtó azonnal kinyílt újra. Az egyik eladó hevesen magyarázni kezdte Ricsinek, hogy a lift nem a vásárlóközönség használatára van fenntartva. Ricsi nem hallgatta meg, behúzta őt is a liftbe és lefelé mutogatott. Az eladó kollégája rögtön beugrott a liftbe, hogy segítsen az értetlenkedő, erőszakos farangok kiterelésében. Ricsi azonban hatalmas mosollyal biccentett, majd két darab ezer bahtos bankjegyet rántott elő a zsebéből. A meglepett dolgozók kezébe adta és megnyomta a liftajtó záródását vezérlő gombot. Az ajtók nesztelenül csukódtak. Mielőtt összeért a két szárny, Zita kipillantott a résen és rémülten konstataálta, hogy Vakond a férfimosdó felé tart. Az egyenruhás srácok nem tiltakoztak tovább, egyikük megnyomta a 0 jelzésű gombot, és a lift lefelé indult. Két szinttel mentek lejjebb és nyílt a lift ajtaja. Egy raktárszerű helyiségbe jutottak, ahonnan nem látszott a kijárat. Ricsi mutogatott az eladónak, hogy ki akarnak menni valahogy. Az eladók váltottak pár szót, majd egyikük sietve visszament a liftbe, zárta az ajtót és távozott.

– Alighanem az otthagytott tévés cucc miatt izgulnak – mondta Ricsi a meglepett Zitának.

– Ez eszméletlenül meleg volt, Ricsi!

Zita hálásan nézett Ricsire, miközben a kezét szorongatta.

– Várj, még nem vagyunk az utcán!

– Engem az sem érdekel, ha itt kell aludni a hűtők között, vagy a biztonsági örök helyiségében, csak azt az alakot ne lássam még egyszer!

Az eladó bátorítólag mosolygott rájuk és mutatta, hogy kövessék. Egy nagy ajtóhoz vezette őket, amit a nyakában lógó kártyával nyitott ki. Újabb, még nagyobb raktárba érkeztek, mindenféle élelmiszerek és italok sorakoztak raklapokon vagy polcokon. Többen dolgoztak az áruk körül, és mindenki kíváncsi volt a részletekre, hogyan kerültek a raktárba. A kísérőjük többször megállt pár szóra a kollégaival, mindenki nevetgél. Ricsi és Zita úgy mosolygott a dolgozókra, mintha a világ legnagyobb öröme érte volna őket azzal, hogy a raktárban bolyonghatnak. Végre egy olyan ajtóhoz jutottak, ami a külső udvari tér felé nyílt, a parkolóházhoz közel. Ez a terület is be volt még kerítve, a kapunál biztonsági őr posztolt. Az eladó mosolyogva odavezette őket, Zita szolgálatkészen mutatta a táskája tartalmát, az őr nem volt rá kíváncsi, inkább az után érdeklődött a kísérőjüktől, hogy kerültek oda. A thaiok nevetgéltek, ők

kimentek a sorompó mellett és mosolyogva integettek vissza. Taxi fékezett mellettük, de Ricsi nem állt meg.

– Túl nagy a forgalom, a végén még kiszúr minket a taxiban, ahogy a járda mellett a forgalomban állunk. Pár sarkot gyalog megyünk, ott ülünk taxiba – magyarázta, miközben sietve szedte a lábát.

Zita futott mellette. Nagy forgalmú, szűk utcácskába értek, szinte minden üzlet készélt árult. Néhány motortaxis és autó próbálta magát lassan keresztülvergődni a gyalogosokon, akik járdák híján az egysávos úttesten közlekedtek. Annyian voltak, hogy fel sem merült senkiben, ők járnak tilosban és nem az a pár jármű.

– Ez pont nekünk való hely – mondta Ricsi lassítva, és az árusok sokszínű ételkínálatát nézegette.

– De ugye nem állunk neki enni? – kérdezte kétségbeesetten Zita.

– Nem! Dehogyan állunk.

Ricsi nagyot nevetett és gyorsított. A dübörgő Sukhumvit úthoz vezetett a mellékutca, a forgalom jól haladt, nyoma sem volt dugónak. Ricsi intett egy világoskék taxinak, megkérte, hogy vigye őket valahova, ahol repülőjegyeket vehetnek, de ne a közelben. A vezető értetlenül nézett, általában mindenki azt akarta, hogy a lehető legrövidebb időn belül érje el a célját. Legalább félórát autóztak, majd egy külvárosi bevásárlóközpont előtt tette ki őket. Direkt repülőjegyes pult nem volt, de találtak egy utazási irodát, ami némi felárral elintézte a jegyeiket. Délután fél négykor indult a gép, addig még volt majdnem hat órájuk. Ricsi nagyot nyújtózott.

– Most tudnék egyet aludni, előtte jó lenne úszni. Mit gondolsz, ahol Nalinee lakik, van medence?

– Van. Láttam az egyik táblán. Remek ötlet az úszás, de aludni nincs idő, aludhatunk majd a repülőn is, meg több hetet a hajón. Ha nem nevelsz ki, megkérlek valamire.

– Mi lenne az? Vedd úgy, hogy teljesítve!

– Ez kedves volt. Kísérj el Mae Nak Phrakanonghoz!

– De nem tudjuk a címet.

– Biztos, hogy mindenki tudja, figyeld meg, hogy a taxis nem fog visszakérdezni.

A taxisofőr valóban nem kérdezett semmit, indult azonnal. Zita a

kocsiban ismét azon gondolkozott, hogyan érintette meg ennyire Mae Nak. Nem gondolta volna, hogy ilyen hatással lesz rá egy régi misztikus történet. Kedvelte a remek lányt, még a nevét is jólesett kimondani. Mae Nak Phrakanong.

6.

Robi és Nalinee tizenegy óra előtt pár perccel érkezett Tawee házához. Az előkertben heverő nagy tarka kutya először vakkantott párat, aztán felismerte a lányt és boldogan üdvözölte. Nalinee megveregette a kutya oldalát és thai nyelven mondott neki valamit. Kat jelent meg a teraszon. Betessékelte őket a házba. Frissen főtt kávé illata terjengett.

– Már vártalak..

– Kat, Robi szeretne kérni tőled valamit, én tolmácsolni fogom minden szavakat.

– Fish fia bármit kérhet tőlem.

Vak édesanyja botorkált elő a nagy nappaliba.

– Nalinee!

Nalinee köszöntötte az idős asszonyt, megfogta a vállát és az egyik székhez vezetve leültette.

– Itt van velem Fish fia is.

– Tudom. Már nem kell neki segítség, megtalálta, amit keresett.

– Tawee mondta?

– Nem, Tawee soha nem mond semmit, érzem, hogy megtalálta, és tudja, hogy mit jelentenek azok a számok. Fish szelleme is megnyugvásra lelt ettől, de veletek marad.

Nalinee lefordította, hogy mit mondott az idős asszony, Robi csodálkozva nézett.

– Nem tudom, hogy honnan veszi, de félek, hogy nem tudnánk meg ennél többet.

Robi bólintott.

Leültek ők is az alacsony asztal mellé, Kat banánlevélben gőzölt házi édességeket hozott be egy tálcán.

– Ez a kedvencem – mondta Nalinee, és kibontott egy piramis alakban becsomagolt kis csomagot, kókuszból és rizslisztből készült fehér

massza volt benne, a közepén aprított mogyoróval. Robinak adta, aki megkóstolta és elismerően bólintott.

Kat figyelmesen hallgatta végig Nalinee tolmácsolását.

– Semmiség az egész. Beviszem majd a szobánkba, elrakom a szekrénybe.

– Fontos lenne, hogy Tawee ne lássa meg addig, amíg nem szólunk, hogy add oda.

– Jó, anyám szobájába teszem.

Elbeszélgettek még egy darabig, Robi megkóstolta az összes édességet, és kérésére Kat megmutatta, hogyan készítette. Csak természetes alapanyagokat használt. A kocsiban ülve Robi Nalinee felé fordult és komoly hangon szólalt meg.

– Nagyon köszönöm. Az, hogy mikor szólunk neki, attól függ, mikor jössz utánunk. Azt szeretném, ha már velünk lennél, így Tawee hiába is találná ki, hogy visszaadja neked.

– Igen, egészen biztos, hogy megpróbálná. Robi, nem mennénk el Mae Nakhoz? Ma mindenképpen készültem oda, de szeretném, ha te is eljönnél. Van még időnk.

– Persze.

– Meg kell fordulnom valahol. Itt jó lesz – mondta a lány, miközben vagy négy sávot váltott a kijáró érdekében.

– Jól vezetsz, Nalinee.

– Kai tanított. Nálunk nincsen autós iskola, mint amit láttam a tévében Európáról. Itt a hatóságnál csak levizsgázol, és valamelyik családtagod megtanít vezetni a saját autótokon.

– Ez életveszélyes!

Nalinee nevetett.

– Ne gondold! Senki nem akarja összetörni az autóját, így hétvégenként kezdődik a gyakorlás kis utcákban, majd szép lassan megtanítják a nagy utak és végül a hétköznapi forgalmát is.

Tempósan haladtak és hamar elérték a Sukhumvit 77. számú utcáját, ami a reptérre vezetett. Az elején van a Wat Mahabut. A délelőtti óra ellenére sokan látogatták a templom-együttest. A terület kutyái egyhangúlag ugattak, valami határozottan bosszantotta őket, mert mindegyik egyfelé nézett. Nalinee behajtott a kapun és a közepén lévő zsúfolt par-

kolóban állt meg. A krematórium melletti félig nyitott, hosszú épületben éppen halottat búcsúztattak. Látható volt a fehér színű, arannyal díszített koporsó, valamint az elhunyt nagyméretű fényképe, szintén arany keretben. Rengeteg koszorút halmoztak fel a koporsó körüli állványokon és a padlón egyaránt. A koporsó körül olyan színes égősorok villogtak, amiről az európai embernek a karácsonyfa jut eszébe. A sorba állított székeken gyászolók ültek, zömében fekete ruhában. Az épület egy távolabbi részén terített asztal állt; étel, ital, tányérok, poharak sorakoztak rajta, páran ott beszélgettek és étkeztek közben. A koporsóhoz közel, egy kisebb emelvényen öt monk ült, énekelve imádkoztak. A gyászolók egy része velük tartott.

– Milyen hosszú a szertartás?

– Általában több napos, de eltarthat akár egy hétig is, ha a család valamelyik nagyon befolyásos tagja nem tud hamarabb jönni, hogy elbúcsúzzon. Most nem látod a virágoktól, de a halott jobb keze kinn van a koporsóból, azt illatos vízzel locsolják meg a gyászolók. Ez az évezredes szokás. Ennek a szertartásnak ma vége lesz, mert fel vannak húzva a krematórium vasrolói, készítik elő a hamvasztásra.

– Kinn a keze?

– Ezek a koporsók vékony farost anyagból készülnek, csak a ravatalozásnál van szerepük, elhamvadnak az elhunytal. Ha akarod, közelebb mehetünk, nem számít udvariatlanságnak, sőt megtiszteltetés, ha lerovod a tiszteleted.

– Ne menjünk közelebb, Európában annyira intim dolog a temetés, hogy feszélyezve érezném magam a kíváncsiskodó tolakodásért.

– Ahogy gondolod. Gyere, menjünk be abba a templomba, ahol a múltkor imádkoztunk! Úgy hallom, hamarosan véget ér az előző szertartás.

A templom nyitott ajtaja felé haladtak, az előtérben mindenfelé levett cipők sorakoztak. Várták, hogy véget érjen a szertartás. Robi a cipők felé pillantott, majd meglepődve szólalt meg.

– Az a cipő Ricsié, mellette a saru meg egyértelműen Zitáé. Matematikailag kizárható az esélye, hogy ne így legyen.

Nalinee nevetett.

– Te hamisítatlan mérnök vagy, Robi! Pár perc és megoldódik a rejtély.

– Már bizonyos, gyere, menjünk a nagy bokor mögé, meg akarom tréfálni Ricsit.

Hamarosan kijöttek a templomból. Ricsi éppen a cipőjét fűzte, amikor Robi nagyon halkán a nevéen szólította. Ricsi felegyenesedett, körbekémlelt, nem látott senkit, újra a cipőjéhez hajolt. Robi újra mondta a nevét, most kissé hangosabban. Ricsit mintha darázs csípte volna meg, értetlenül nézett újra körbe, majd Zitának mondott valamit, aki mosolygott. Robi ezt követően Zita nevét mondta félhangosan. A lány megmerevedett és értetlenül nézett Ricsire. Robi súgott valamit Nalinee fülébe, mire Nalinee mondta Zita nevét. Zita előbb meglepődött, majd felnevetett.

– Nalinee, gyertek elő! Ezt most megismertem.

Előjöttek a bokor mögül. Ricsi még most is értetlenül bámult.

– Hogy kerültök ide?

– Ti hogy kerültök? Nalinee sűrűn jár ide, de tudtommal ti nem ehhez a hitközséghez tartoztok.

– Jaj, Robi, képzeld el, találkoztunk Vakonddal, amikor jegyet akarunk venni, kis híja, hogy nem botlott belénk! – hadarta Zita, és gyorsan összefoglalta a történeteket.

Robiék csodálkozva hallgatták.

– Ismerd el, Robi, hogy ennek is nagyon kicsi volt a matematikai valószínűsége egy tizenpár-milliós városban! – mondta Nalinee.

– Nagyon kicsi, de sokkal nagyobb, mint a cipőknek a templom ajtajában. És értem, hogy miért vagytok itt. Voltatok már?

– Nem, megvárunk benneteket. Veszünk addig virágot, gyertyát, füstölőt, banánt, kókuszt, enni a kutyáknak, és veszünk szabadon bocsátandó kismadarakat és halakat.

– Látom, figyeltetek – mosolygott Nalinee.

7.

A Suvarnabhumi repülőtér óriási indulási csarnokában ültek. Poggyászaikat már feladták. Jó ideje nem szólt senki. A búcsú Nalineetől elrontotta a hangulatot. Ricsi óvatosan Robi arcát kémlelte, aki a cipője orrát tanulmányozta. Nalinee Zitára mosolygott.

– Ricsi, nem vagy éhes? Gyere, veszünk valami kaját! Hozunk nektek is – mondta Zita, felállt és magával húzta a csodálkozó Ricsit.

Miután kettesben maradtak, hosszasan néztek egymás szemébe. Nalinee szólalt meg előbb.

– Robi, bíznod kell bennem! Hamar utánatok jövök. Elrendezem a dolgaim, befizetek egy utazási irodában Spanyolországba, ők megszervezik az európai vízumom.

Robi bólintott.

– Amikor szálltok ki a hajóból, ott várlak a kikötőben. Pontosan feljegyeztem a hajó érkezését, beszélünk skypeon, és tájékoztatsz majd, ha módosulna.

– Hiszek neked. Ez nem kérdés. Nyugodtan intézz el mindent! Egyszerűen csak aggódom. Belebotolhatsz abba a sötét alakba, és rajtad áll bosszút. Kinyomozhatja a munkahelyedet is. Tawee nem lehet mindig körülötted. Még ha nem is alszol otthon.

– Ott biztos nem alszom. December végével amúgy is lejár a szerződésem, nem hosszabbítom meg, már szóltam az irodában. Csak akkor bérelek másikat, ha már visszajöttem. A dolgaim berakom egy barátnőmhöz, Tawee majd segít.

– Nalinee, nem lehetne, hogy csak akkor gyere vissza, ha én is jövök? Úgy értem, hogy velem. Mármost, hogy velem együtt jönnél, és velem együtt távoznál újra. Amikor itt lagnánk, akkor használhatnánk Fish lakását, ha meg éppen nem, akkor is együtt, valahol, bárhol. Nem akarlak erőltetni, de szeretném. Persze csak addig, míg meg nem unsz.

– Odamegyek, ahova akarod, és nem fogom megunni. Hogy teljesen megnyugodj, kilépek a munkahelyemről, már szerveztem valakit, aki jön, így nem okozok gondot.

– Ez tényleg megnyugtat, de főleg az, ha Tawee közelében maradnál.

– Három hét nem a világ. Megyek utánad. Fish is azt akarná, hogy veled menjek.

– Biztos apám is azt akarná.

– Végre kimondtad. Apám.

Hosszan megölelték egymást, Nalinee szemei csillogtak, de szélesen mosolygott.

– Számolni fogom a napokat.

Ricsi egy reptéri poggyászkocsin tolta vissza a törökülésben ülő Zitát, aki kezében hot dogokat tartott, mellette jegeskávés poharak és vizesüvegek sorakoztak.

– Itt a catering – mondta Ricsi, miközben ügyesen centizte be a kocsit két padsor közé.

Mindannyian nevettek.

– Hiányozni fogsz, Nalinee – mondta Zita.

– Ti is. Mire Gibraltárban kiköttök, addigra ott leszek.

– Ez nagyszerű hír – lelkendezett Ricsi. – Milyen idő van télvíz idején Gibraltárban? Nalinee, te még nem is láttál havat.

– Csak a tévében. Ott nagyon tetszett, de el sem tudom képzelni, milyen érzés lehet járni benne.

– Majd meglátod, mert Antwerpen felé kell lennie, de ha nincs, addig viszünk északra, amíg elakadunk a hóban.

– Pillanatnyi kétségem sincs.

Miután ettek, Zita gondosan eltakarított minden szemetet, letörölte a hideg poharakról lecsöpögő párát a padról és a reptéri kocsiról is. Utána várakozásteljesen nézett.

– Búcsúznunk kell, ideje bemennünk a belső váróba – mondta Robi.

Nalinee bólintott, felállt, mélyen csinált. Mindnyájan követték példáját.

– Most európai módra – mondta Ricsi, azzal megölelte a lányt és két nagy puszit adott neki.

Zita is megölelte Nalineet és valamit súgott a fülébe. Nalinee arca felderült és helyeslően bólintott.

Végül Robi ölelte meg hosszan.

– Idenézzetek! – mondta Zita, és fényképet készített róluk.

A fényképen Nalinee ragyogóan mosolygott, Robi kicsit bután nézett.

Aztán Nalinee lezárta a búcsúzkodást, mert egyszerűen elindult a lefelé tartó mozgólépcső irányába. Amint elérte, visszanézett és alig láthatóan intett. Ők is integettek, aztán a lány eltűnt a szemük elől, levitte a mozgólépcső a többi utassal együtt.

– Na srácok, akkor most ideje túlesnünk a biztonsági ellenőrzésen – mondta Ricsi komolyan.

– Mondd Tawee utasításait, amivel nem akartál idő előtt izgatni minket! – szólta Zita.

– Szóval. Belföldi járat, nem az a nagy hiszti. Ne is gondolatok rá, hogy mi van a zsebeitekben, azok kavicsok, nem egyebek. Az összes nálatok lévő fémes tárgyat pakoljátok ki a kosárba, még a papírpénzt és útlevelet is, azokban is van minimális fém. Nem szabad, hogy bárkinél bejelezzon a fémdetektor.

– Miért kell papucsban lennünk?

– A cipőfűző lyukak is fémkarikák. A lényeg, hogy senki ne érjen hozzánk.

– Világos – mondta Robi. – Még valami?

– Igen. Ha beérünk a biztonsági ellenőrző zónába, négy sor van, mindenki külön sorba áll. Egymásra nem nézünk, nem együtt vagyunk. Ezért mondta Tawee, hogy külön legyenek a jegyek, nem egymás mellé szólnak a beszállókártyák. Ha valaki bajba kerül, a másik kettő megy, és bentről szólunk Taweenak, hogy intézkedjen. Keze ügyében lesz a telefon egész délután.

– Váljunk szét! Benn találkozunk – mondta Zita. – Leszek az első, oda se gyertek! A következő három perc múlva kövessen!

– Rendben. Robi a második, én leszek az utolsó. Ha én is benn vagyok, hívom Taweet, hogy minden rendben.

Zita bólintott és szó nélkül távozott. Ahogy beért az ellenőrző zónába, olyan sort választott, ahol csak férfiak dolgoztak. Tapasztalatból tudta, hogy a női hivatalnokokkal nehezebb bánni. Amint sorra került, a közepes méretű, világoskék műanyag kosárba tette a táskáját, telefonját, óráját, a pénztárcája és az útlevele a táskájában volt. Rámosolygott az őrré és átlépett a biztonsági kapun, ami néma maradt. Lassú, alapos mozdulatokkal mindent magához vett, eltette a táskájába a telefonját, megkérdezte, hogy merre találja az C1 jelű várót és mosolyogva elindult a mondott irányba. Egy kisebb mozgólépcsőn kellett lemennie, miután elhagyta a biztonsági zónát. Érezte, hogy enyhén remegnek a lábai. Nagy levegőt vett és kihúzta magát. A nyilakat követve elérte a keresett várótermet. Úgy választott helyet, hogy ne csak az ajtóra, de a folyosóra is rálásson az üvegfalakon keresztül. Mosdóba kellett mennie, de úgy döntött, megvárja, míg a fiúk is beérnek. Pár perc elteltével Robi érkezett, nem néztek egymásra. Ricsire több mint húsz percet kellett várni. Zita örjítően hosszúnak érezte a várakozást. Robi látszólag egy újságba

mélyedt. Megkönnyebbültek, amikor végre feltűnt Ricsi szőkésbarna üstöke. A tőle megszokott nagy léptekkel közeledett. Amikor belépett a váróba, szélesen rájuk mosolygott, odajött hozzájuk és közéjük telepedett.

– Hol voltál, te rosszéletű?

– Nem vagyok a régi, el kellett mennem a mosdóba, megtámadott az izgalom.

– Éppen így vagyok vele. Mindjárt jövök – mondta Zita, miközben sietve távozott.

– Jól átjöttünk, Robi, ez volt a szűk keresztmetszet, a hajónál már nem lesz semmi.

– Megdolgoztunk érte, Ricsi. Még mindig fáj a szemem, ahogy a vékony alkoholos filccel ráírtam az összes kőre a sorszámot Nalinee kozmetikai nagyítója alatt.

– Vesztedre te tudsz a legszebben számokat írni. Mondtam a lányoknak, amikor dolgoztál, hogy ennyi erővel már rizsszemekre is írhatnál verset.

– Szerencsére nagyobbak voltak, mint a rizs. Zita jól kitalálta ezt a feliratozást. Fontos a jelölést fenntartani Iven Schmidt miatt.

8.

A Spirit of Freedom óceánjáró fenséges látványt nyújtott, ahogy a kikötői dokktól kétszáz méterre horgonyzott. Ahogy átestek a jelentéktelen útlevélkezelésen és ellenőrzésen, a hajózási társaság túldíszített pultja fogadta őket. Három csinos lány állt ott egyenruhában, arcukon egyforma Barbie-mosollyal. Robi átnyújtotta a hajóra szóló jegyeket, a lány kikereste őket a listán, kipipálta a nevüket, majd intett a csomaghordónak. A dokknál egy kisebb fehér hajóba szálltak, a csomaghordó beadogatta a csomagokat és indultak az óceánjáró felé. A hajót vezető matróz vidám olasz dalt füttyörészett, időnként rájuk mosolygott. A víz tükörsima volt, az öbölben semmi nem mozdult rajtuk kívül. A lemenő nap narancsra festette a tengert. Az egyik kikötői cölöpön beteg sirály üldögélt, alig tartotta már magát. Zita arra gondolt, hogy biztos nem éri meg a reggelt. Az óceánjáró felé közeledve egyre nyilvánvalóbbá vált annak gigantikus

mérete. Milliónyi kis lámpa és színes égő világított rajta. Méltóságteljesen várakozott a horgonyok vastag láncain.

– 333 méter hosszú, 39 méter széles és 11 fedélzete van a vízvonal felett – olvasta Robi a jegyekhez kapott könyvecskéből. – Két éve van vizen, Spanyolországban készült, olasz cég a tulajdonosa. Van rajta több uszoda, bevásárlóközpont, könyvtár, mozi, színházterem, tornaterem, bowling-pálya, tenispálya, kaszinó, bár, és rengeteg étterem, kávézó, üzlet.

– Melyik szinten fogunk lakni? – kérdezte Zita.

– A hetediken, a többi meglepetés! Hamarosan meglátjátok.

– Robi, újabban tele vagy meglepetésekkel.

A kis propeller simán siklott az óceánjáró oldalán nyitva álló hatalmas ajtóhoz. Vörös szőnyegen várakozó, fehér egyenruhás utaskísérők segítették a kiszállást, majd intézkedtek, hogy a csomagjaikat a kabinjukba vigyék. Mint frissen beszálló utasokat, egy makulátlan egyenruhás steward kísérte őket. Csillogó, modern folyosókon haladtak, majd egy króm-üveg lift vitte fel őket a hetedik szintre. A steward előrement és kulcskártyáikkal kinyitotta a folyosó utolsó, egymással szemben lévő két ajtaját.

– 711A és 711B. Te melyiket szeretnéd, Robi?

– Amelyiket ti nem. Ti vagytok a nászutasok. Válasszatok!

– Akkor a B, mint Bodó!

Először a B jelű lakosztályba mentek be mindhárman. A steward felkapcsolta az összes világítást és széthúzta a függönyöket. Tágas nappaliba érkeztek. Vastag bézs szőnyeg borította a padlót, ugyanilyen színű volt valamennyi függöny is. Bordó és barna bőrből készült, modern vonalú bútorok, a falon hatalmas plazmatévé. A nappali egyik sarka étkező. A hálószobában a fehér szín uralkodott világoskék és narancs kiegészítőkkel. Járható gardrób és hatalmas fürdőszoba tartozott hozzá, kívülről trópusi fával burkolt káddal és nagy üveg zuhanykabinnal. A nappali egyik fala teljesen üveg volt, ez vezetett ki a teraszra. Amikor kimentek, Ricsi elégedetten mosolygott.

– Most már tudom, mi a meglepetés! Ez a két lakosztály a legelső a szinten, így ugyanazt látjuk a teraszról, amit a kapitány pár szinttel feljebb. Ez a másik ajtó a te lakosztályodhoz tartozik, így közös a teraszunk.

– Gondoltam, elférünk rajta, mert a brossúra szerint 45 négyzetméter.

– És mekkorák a lakosztályok?

– Mindkettő egyformán 138. Egymás tükörképei.

– Ugye itt eszünk kinn? – lelkesedett Zita.

– A lakosztályhoz olyan opció jár, ha akarjuk, az összes étkezést idehozzák, nem kell sehova mennünk.

– Akkor éljünk ezzel, legalább az első este!

Zita a terasz korlátjára szerelt mozgatható távcsőhöz lépett, a part felé fordította, majd belenézett. Hosszasan keresgélt, majd egy lábpedál segítségével fixálta a távcsövet.

– Mit nézel? – kérdezte Ricsi.

– Egy beteg madarat láttam az egyik cölöpön üldögelni, de már nem látom. Elpusztult vagy elrepült.

– Ha elpusztult volna, ott lebegne a vízben. Elrepült.

– Remélem, igazad van.

– Gyere be, Zita, pakoljuk ki a zsebeinkből a köveket, ha Robi is kiarakodik, elrejtjük.

Vacsora után három fehér egyenruhás pincér hangtalanul szedte le az asztalt, tiszta abroszt terítettek, gyümölcsöt, sajtot, olajbogyót és bort szolgáltak fel.

– Lassan indulunk.

– Még lenn van az utashíd, az előbb láttam, ahogy kinéztem a nappali ablakán.

Egy sötétkék tiszti egyenruhás, őszülő halántékú férfi érkezett a nappalin át. Kopogott, ahogy kilépett a teraszra, levette tengerész sapkáját, és enyhén meghajtotta magát.

– Szép estét kívánok, remélem, ízlett a vacsora! Marco Mancini vagyok, harmadik tiszt. Elnézésüket kérem a zavarásért, valamit halaszthatatlanul meg kell beszélnem Önökkel.

– Jó estét, uram! Kérem, üljön le, hallgatjuk – bólintott Robi.

Ricsi nagyot nyelt és tanácstalanul nézett Zitára.

– Arról van szó, hogy a jegyvásárlásuk körül akadt probléma. A 711A számú lakosztályt számítógépes adathiba miatt duplán foglalták le, az nem volt már szabad akkor, amikor Önöknek eladták. Így oda más utas is érkezik. Telt ház van a lakosztályokban, így nem tudunk mindenki számára kényelmes és kielégítő megoldással szolgálni.

– Ne aggódjon, itt a nappaliban van heverő, a barátaimat biztosan nem zavarja, ha ott alszom, a lakosztály tágas, elférünk benne hárman, két fürdőszoba van – mondta Robi. – Így a másik lakosztályt használhatja a másik jegytulajdonos. Nem csomagoltam még ki, csak küldesse át a csomagom!

– Nagyon köszönjük a megértését, uram, és biztosíthatom, hogy a társaság kártalanítani fogja a kellemetlenségért. Még egyszer köszönjük, uram!

Tisztelgett és távozott.

– Olasz precizitás – mosolygott Ricsi.

– Az olasz precizitás olyan, mint az amerikai konyhaművészet, az angol önzetlenség, a skót nagylelkűség vagy a portugál humor... – nevetett Zita.

A harmadik tiszt visszatért. Kopogott a nappali üvegajtáján, kilépett a teraszra és megállt az ajtóban. Kezében a sapkájával újra meghajolt.

– Talán innen is költöznünk kell? – morfondírozott gyanakodva Ricsi.

– Még egyszer elnézést kérek. A 711A lakosztály vendége szeretné személyesen megköszönni az Ön nagylelkűségét. Hölgylem! – mondta a tiszt és félreállt.

A tiszt mögül széles mosollyal Nalinee lépett a teraszra.

Vége

Bangkok, 2011. június – október

Tartalomjegyzék

Első nap	6
Második nap	24
Harmadik nap	51
Negyedik nap	63
Ötödik nap	80
Hatodik nap	95
Hetedik nap	118
Nyolcadik nap	144
Kilencedik nap	162
Tizedik nap	192
Tizenegyedik nap	206
Tizenkettedik nap	228
Tizenharmadik nap	242
Tizennegyedik nap	260
Tizenötödik nap	286

Victor K.

Morózus hang jelentkezett.

- Tessék Keresztes százados.

- Tiszteletem százados úr, Kaptur Róbert. Keresett.

- Á, Róbert! Róbert. Kaptur Ferenc emberölési ügye, nemde? Maguk eltűntek, mint Petőfi Sándor abban a nagy ködben. A másik kettő mobilja kikapcsolva, a magáé csörög a vakvilágba. Mire véljem?

- Nem volt szó róla, hogy készenlétben kellene állnunk.

- Igaz, de fölöttébb furcsa, hogy egy ilyen rejtélyes gyilkossági ügyben egyszerre tűnik el a három tanú. Főleg, hogy együtt. Maguk még aznap, amikor beszéltünk, átmentek Szerbiába. Most várom a további információkat. Jobb lenne, ha megmondaná hol vannak, ne túráztassak senkit.

- Bangkokban vagyunk. Megtudtuk, hogy itt élt.

- Aah bravó! Thaiföld. A magyar szemét gyűjtője. Mit tudtak meg?

- Semmit.

- Meddig maradnak?

- Talán egy hetet.

- Robi. Ne nézz engem hülyének! Átmentek Szerbiába, megtudtok valamit, és meg sem álltok Bangkokig, nemde? Nyomoztok, ami fölöttébb veszélyes, mert ott nehezen kaptok segítséget, ha baj van. És baj mindig van. Jobb, ha szépen hazajöttök, és elmondtok mindent.